

27 yaşındaki Libby'nin zengin bir koca konusunda söyleyecek çok şeyi vardı. Bu yüzden, karşısına matrik, yakışıklı ama beş parasız olan ve üstelik Londra'nın kuzeyinde berbat bir pansiyonda yaşayan Nick çıktığında onunla bir macera yaşamaya karar verdi. Ancak Nick'in iyi bir akşamdan tek anladığı, arkadaşlarıyla pub'a gidip birkaç şişe bira yuvarlamaktır.

Öte yandan, banker olan Ed, Libby için her şeyin cevabı olabilirdi. Ed'in Regent's Park'taki evi, korkunç bıyıklarını fazlasıyla telafi ediyordu. Sinir bozucu alışkanlıkları görmezden gelinebilirdi, üstelik Libby için çıldırıyordu. İyi ama kahramanımız gerçekten neye ihtiyacı olduğunu biliyor muydu? Acaba yalnızca sevilmeyi mi seviyordu? Gerçekte sevdiği şey Ed'in kendisi değil yaşam biçimi olabilir miydi?

Libby sonunda seçimini yaptı.
Ümit edelim ki doğru karar vermiş olsun!

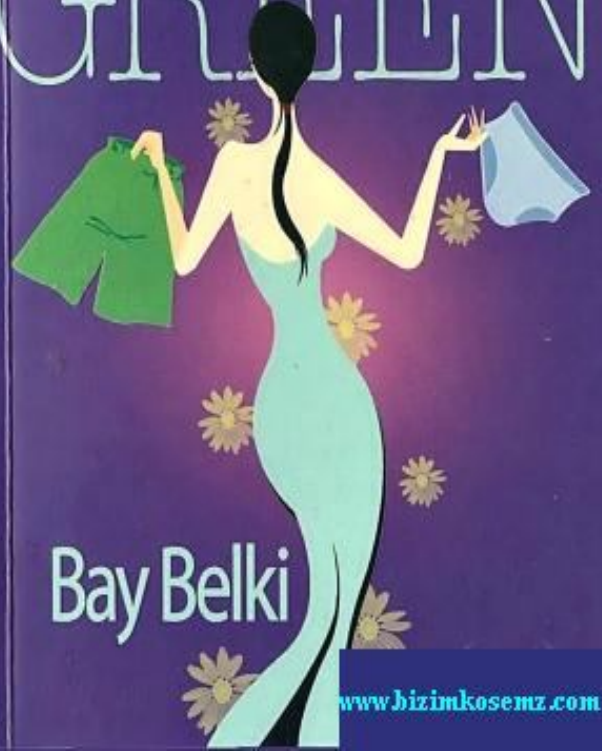
2000'lerin aşk ve seks yaşamına eğlenceli ve keskin bir bakış niteliğindeki bu kitap, Jane Green' in bir oturuşta okuyup bitireceğiniz olağanüstü keyifli eseri.

Sayın okurumuza çok önemli not:
Elinizdeki bu kitabı lütfen asla geri koymamanızı öneririz.

TAP

ISBN: 9786055918286

JANE GREEN

www.bizinkosemiz.com

448 Sayfa

Orjinal Adı:Mr. Maybe

Çeviri:Nilgün Altınay

Basım Yılı : 2000

Sayfa Sayısı : 416

27 yaşındaki Libby'nin zengin bir koca konusunda söyleyecek çok şeyi vardı. Bu yüzden, karşısına matrik, tatlı, yakışıklı, ama beş parasız; Londra'nın kuzeyinde berbat bir pansiyonda yaşayan ve iyi bir akşamdan tek anladığı, arkadaşlarıyla pub'a gidip birkaç şişe bira yuvarlamaktan ibaret olan Nick çıktığında, onunla sadece bir macera yaşamaya karar verdi.

Bağlanmak yok!

Öte yandan, yatırım bankeri Ed, herşeyin cevabı olabilirdi. Ed'in Regent's Park' daki evi, korkunç bıyıklarını fazlasıyla telafi ediyordu; sinir bozucu alışkanlıkları görmezden gelinebilirdi; üstelik de Libby için çıldırıyordu. İyi ama Libby gerçekten neye ihtiyacı olduğunu biliyor muydu? Acaba yalnızca sevilmeyi mi seviyordu? Gerçekte sevdiği şey Ed'in kendisinden ziyade yaşam biçimi miydi yoksa?

**Sonunda Libby seçimini yaptı.
Ümit edelim ki doğru olanı seçmiş olsun!**

90'ların aşk ve seks yaşamına eğlenceli ve keskin bir bakış fırlatan Jane Green'in bir oturuşta okuyup bitireceğiniz olağanüstü keyifli bir eseri.

Tanrı aşkına, Nick asla doğru adam olamazdı ki. Bunu ben bile biliyordum. Evet biliyorum; şu mutlu evlilikleri olan tipler sık sık, bunun hemen anlaşılamayacağını söylerler, ama ben tabii ki biliyordum. Yanlış konuşmasından falan değil, Nick'in diksiyonu benimkinden bile düzgündü, ama başka hiçbir şey öyle değildi, hiçbir şeyi bana uymuyordu.

Öncelikle, para meselesinde başlayayım. Bir halkla ilişkiler uzmanı olarak işim, yeryüzündeki en yüksek maaşlı iş olmasa da faturalarımı, taksitlerimi ödememe yetiyor ve birazcık alışveriş terapisine bile kalıyordu. Öte yandan Nick'in, beş kuruşu yoktu. Şey, bu belki biraz abartılı oldu ama daha önceki erkek arkadaşlarıma hiç benzemiyordu. Gerçi beni de rahatsız eden asıl neden bu değildi; her zaman dediğim gibi: Benim paramı ödeyememesine itirazım yok, ama kendi kahrolası parasını ödeyemezse bozulurum.

Aslında Nick, ara sıra Alman usulü bölüşmeyi teklif ederdi, ama bunu öyle nezaketsizce yapar ve ben de kendimi öyle suçlu hissedirdim ki; uzattığı parayı tutan elini iter; saçmalamamasını söyleyerek kredi kartımı çıkarırdım.

Ayrıca bir de politika vardı. Ya da benim durumumda yok demek daha doğru olurdu. Nick, solcu arkadaşlarıyla olmaktan çok mutluydu, Yeni İşçi partisinin artılarını ve eksilerini tartışırken, ben de oturup sıkıntıdan patlardım.

Kazara biri sorar da, ailem onlara verdiği için, muhafazakâr partiye oy verdiğimi itiraf etmek zorunda kalırım diye, sohbete hiç katılmazdım.

Artılar ve eksilerden laf açılmışken belki size Nick'le tanıştıktan kısa bir süre sonra yaptığım listeyi gösterirsem işler kolaylaşır. Yani demek istediğim, şimdi oturup size onun bana neden uygun olmadığına dair bütün gerekçelerimi saymaya kalksam, bu bütün bir gün alır ve liste zaten elimde, bu yüzden okuyun daha iyi... Bunun yalnızca bir flört olduğu konusunda neden bu kadar ısrarlı olduğumu anlamanıza yardım edebilir belki.

ARTILAR

Pantolonunu çıkarmak hoşuma gidiyor!

Bugüne dek gördüğüm en iri, en yumuşak ve en mavi gözler onunkiler...

Şefkat dolu biri.

Yatakta inanılmaz derecede verici. Ya da yalnızca inanılmaz...

Beni güldürüyor.

EKSİLER Parasız.

Highgate'de, döküntü bir dairede yaşıyor. Sol görüşlü.

Publar ve bira şişeleriyle arası iyi. Arkadaşlarından nefret ediyorum. Tam anlamıyla bir yürek yakan. Her türlü taahhüte alerjisi var.

Dediğine göre henüz bir ilişkiye hazır değil. Gerçi ben de öyleyim.

İşte gördünüz, eksiler artılardan daha çok ve gerçekten dürüst olmak gerekirse, eksiler insan hayatında çok daha önemli. Yani arkadaşlarından nefret ettiğim biriyle ilişkiye girmeyi nasıl düşünebilirim, değil mi ama... Her zaman derim. "Bana arkadaşını söyle, sana kim olduğunu söyleyeyim."

Ama ne yazık ki kimden hoşlanacağınıza karar vermek elinizde değil. İşte son sözüm. Ben Nick'ten hoşlanıyorum... Hem de yıllardır karşıma çıkan herkesten daha fazla... Ve neden bilmem, biri midenizde o bildik karıncalanma hissine yol açtığında doğru ve yanlış olanı, yapılması ya da yapılmaması gerekenleri unutup, kendinizi kaptırıyor nuz...

Anlattıklarımın sonra büyük olasılıkla Nick'le nasıl tanıştığımızı merak ediyorsunuzdur.

Hadi itiraf edin, yollarımız pek çakışacak gibi görünmüyor, değil mi? Onu bir süredir tanıyordum aslında. Arkadaşım Sally, Sal, ile gittiğimiz garip partilerde gördüğüm sıradan insanlardan biriydi işte. Ona hiçbir zaman pek dikkat etmemiştim; dikkatimi çekecek kadar sık görmüyordum; çünkü aslında Sal'i de o kadar sık gördüğüm yoktu.

Sal'le dolaylı bir şekilde tanışmıştık. Yıllar önce halkla ilişkiler sektörünün en alt basamaklarındayken, Sal de dergilerden birinde muhabirdi. Neredeyse bana boktan

davranmayan tek insan o idi ve arkadaşlığımız da bu temel üstüne kurulmuştu. Sal, nasıl desem, biraz farklıdır, yani bence... Ondan hoşlanmıyor değilim, yoo. Sal harika bir kız. Yalnızca, daha çok Nick gibi.

Hatta hayal meyal aralarında bir şeyler geçtiğini de hatırlıyorum. Zaten bu muhtemelen Nick'i hatırlıyor olmamın yegâne nedeni. Sal, kendisine bakıyor mu, diye onu izlememi istemişti ben de onun bu arzusunu yerine getirdim. Çünkü Sal arkadaşımı ve üstelik bana oyalanacak bir şeyler yapma olanağı sağlıyordu ki; bu da bir köşede başka bir yerlerde olmayı dileyerek sıkılmaktan iyiydi.

Sal beni bu tür partilere sürükleyip dururdu. Biraz kibirle öğrenci tipi partiler diyeceğim, tabii kimsenin uzun zamandır öğrenci falan olmaması kaydıyla. Bu partiler, daima garip, döküntü evlerde, orayı paylaşan 4-5 kişi tarafından verilir ve kesinlikle benim tarzımın dışındaydı. Ben de istediğim gibi yaşadığımdan değil, yani en azından o günlerde... Tadımlık şampanyalar ve kötü kokulu birayla idare ediyordum...

Aile ziyaretlerim sırasında eğer yeni bir şeyler giymek gibi ölümcül bir hata yapmışsam, annem hemen burun büker ve onaylamayan bir ses tonuyla, "Bu ne?" diye sorardı. Üzerimdeki markalı, nefis giysiyi görmezlikten gelerek, "Ne, bu eski püskü şeyi mi soruyorsun?" demeyi öğrenmişim.

"Ofiste bir kolinin içine atılmış duruyordu, bana verdiler, beğendin mi?"

Yeni olduğunu itiraf etmediğim sürece annem giydiklerimi beğeniyordu. Fakat kazara ona gerçekten yeni bir şey aldığımı söyleyecek olursam, hemen bir kaşını kaldırır ve sorardı: "Ne kadar verdin?" Ben de genellikle yüz paund civarında gezinen rakamlar mırıldanırdım ve o tekrar gözlerini devirerek başını salları, kendimi büyüme çağındaymışım gibi hissetmeme neden olurdu.

Kariyer sahibi iş kadını olmak konusunda şu bildik düşlere sahiptim: Vatkalar, evrak çantası ve cep telefonları istiyordum. Markalı giysiler ve ahşap parkeleri, beyaz koltukları, cilalanmış masalarında vazolar dolusu leylakları olan muhteşem bir daire istiyordum. Mercedes bir araba ve gösterişli mücevherler istiyordum.

Fakat halkla ilişkiler işinde bunu elde etmenin kolay olmayacağını söylemeliyim. Hatta gerçekçi olmak gerekirse dünyadaki en kötü maaşlı sektörlerden biri... Aslında ne yapmam gerektiğini biliyorum. Borsa işine girmeliydim. Çünkü herkesin borsaya büyük ilgi gösterdiği bir zamanda mezun olmuşum, bir şeyler yapabilirdim. Ama para ya da sayılar konusuna hiçbir zaman fazla aklım ermemiştir, başarısız da olabilirdim. Bu yüzden halkla ilişkiler en kolay seçenek gibi göründü. Kulağa çok etkileyici ve heyecan verici geliyordu. Üstelik sekreter olarak başlamak zorunda da değildim. Bu durumda insanların bana ne iş yaptığımı sormalarından nefret edecektim çünkü... Bu işe, halkla ilişkiler asistanı olarak başladım ki, 21 yaşında biri için piyango kazanmak gibi bir şeydi.

Guardian gazetesindeki bir iş ilanını aramıştım. Görüşmeye gittiğimde bu işi alamazsam öleceğimi düşünüyordum. Joe Cooper Halkla İlişkiler; Kilburn'un arka sokaklarında birindeydi. Biliyorum, şehrin en iyi yeri değil ve bina da dışarıdan depo gibi görünüyordu. Ama içi muhteşemdi. Geniş bir çatı katı, ahşap parkeler, parlak renkli koltuklar ve kadife yastıklar, dünyada gördüğüm en güzel insanlar ve telefon konuşmalarının devamlı vızıltısı...

Ve ben, tam anlamıyla uzaydan gelmiş gibi görünüyordum. Herkes kot pantolonlar, son moda tişörtler, büyük motosiklet botları -o günlerde çok modaydı,- giymişti ve bense Jigsaw etiketli krem rengi takımım, buna uygun yüksek ökçeli ayakkabılarım ve daha profesyonel görünmek için koltuğumun altına sıkıştırdığım zarif çantamla başka bir dünyadan gelmiş gibiydim.

Hey Tanrım, içeri girişimi anımsıyorum. Neden, Tanrım neden gelmeden biraz soruşturmamıştım sanki.... Fakat Joe Cooper geldi ve elimi sıkarak, "Sen Libby olmalısın," dedi. Tanıştığımız andan itibaren ondan hoşlanacağımı anlamıştım; daha da önemlisi onun da benden hoşlanacağını biliyordum. Nitekim hoşlandı da. Ertesi hafta çok az bir

maaşla işe başladım. Fakat işi sevmiştim, Tanrı biliyor ya, hem de nasıl...

Bir ay içinde bütün arkadaşlarımı kıskançlıktan yeşile döndürecek şekilde, en popüler televizyon yıldızlarıyla senli benli duruma gelmişim bile... Günlerim şeflere yardım ederek; basın bültenlerini daktilo ederek; en son çıkan kitapları, filmleri ya da TV programları hakkında konuşmak üzere TV ya da radyoya çıkan bu ünlülerin çocuklarına bakarak geçiyordu. Öyle heyecan doluydum, öyle çok insanla tanışıyordum ki inanılmazdı. Bu arada Jigsaw marka takımım gardrobumun en arkalarında kendine sağlam bir yer buldu, çünkü bende diğerleri gibi giyinmeye başlamışım bue.

İtiraf etmeliyim ki, tam planladığım gibi olmadı Yves Saiat Lauren yerine Rifat Özbek'den giyinmek istiyordum, Annabel's parfümü yerine Quiet Storm kullanıyor, Mor-ton's'ün yerine Atlantis Bar'a gidiyordum, ya da o aralar her neresi modaysa, tam hatırlayamıyorum. Çoğu kez müşterileri eğlendiriyor oluyordum, yani hesaplar şirkettendi. Ama bir genç kıızı iş diye böyle bir hayatın içine atarsanız akşamlarını hazır alınmış yemeklerle evinde geçirmesini bekleyemezsiniz, değil mi?

Daha yeni yeni yaşantım istediğim standarda ulaşmaya başladı. Tabii gerekli durumlarda kullanılmak üzere bana kredi açmayı kabul eden anlayışlı bir banka müdürünün sayesinde... Bu gerekli durumlar oldukça sık oluyor maalesef ama canı cehenneme, konuştuğumuz şey yalnızca para ve bildiğim kadarıyla şu dünyada 80 yıl kadar bir zamanımız var, şanslıysak tabii... Yani bu tür şeylerin gerçekten pek önemi yok, hele ki paranın hiç. Hatta mesele oraya geldiğinde, erkeklerin bile...

Şuna karar verdim ki gerçekten önemli olan tek şey arkadaşlıktır. Benim yaşantım virajlar ve kavşaklardan oluşuyor. Bazen tam bir sosyal koşuşturma içinde; her gece dışarıdayım. Evde oturup TV seyrederek uykuya dalman akşamları özlerim. Sonra, bir süre için her şey yavaşlar, akşamları evde geçirmeye başlarım. Telefon defterini karıştırırken neden illa ki birileriyle konuşmanın bu kadar önemli olduğunu sorarım kendime...

:

Aslında, tam olarak birileri değil, 'biri' demeliyim. Her gün aşağı yukarı beş kez Jules ile konuşurum. Birbirimize söyleyecek bir şeyimiz olmasa bile; ki genelde yoktur. Çünkü en son bir saat önce konuştuğunuz birine söyleyecek neyiniz olabilir ki? Genellikle telefonlarımız ıvır zıvır konuşmalarla geçer. Beni arar ve, "Biraz önce yarım paket bisküviyle peynir, üstüne de turşulu sandviç yedim. Midem bula-nıyo" der.

Ve ben de,

"Somonlu kızarmış baget ekmek yedim, yağsız. Sonra da bir Twix," derim ve kapatırız.

Ya da ben ararım ve, "Sadece merhaba demek için arıyorum," derim.

O da içini çeker ve, "Merhaba. Yeni bir şeyler var mı?" der.

"Yok. Sende?"

"Yok."

"Tamam, sonra konuşuruz."

"Tamam."

Asla, asla hoşçakal demeyiz. Ya da 'Hafta sonu konuşuruz,' hatta 'Yarın,' bile... Çünkü gece geç vakit yataktaki konuşmalarımızın dışında -ki bunu her gece yapıyoruz- ikimizde daha sonra telefonlaşacağımızı biliriz, söyleyecek hiçbir şeyimiz olmasa bile...

Bu konuda asıl şaşırtıcı olan bizim yakınlığımızdan daha çok Jules'un evli olması galiba.

Jules geçen yıl James'la evlendi. Ya da genelde çağırıldığı biçimiyle Jamie -ne hoş değil mi, tıpkı Jules ve Jim filmindeki gibi!- Onu artık göreme-

yeceğim diye ödüm kopmuştu, ama neredeyse tam tersi oldu. Jules sanki evli değil gibidir, aramızdaki konuşmalarda Jamie'nin çok az sözü geçer. Jamie hiç ortalıkta görünmez, evdeyse de odasına kapanıp çalışır. Bu durum beni bir süre epey endişelendirmişti; belki Jules bir hata yapmıştı, belki evlilikleri olması gerektiği gibi değildi. Fakat bir araya geldikçe farkettim ki evlilikleri yürüyordu; Jules'un mutlu olduğunu, evliliğin ona hiç sahip olmadığı, benimse hep özlemini çektiğim güvenceyi sağladığını gördüm.

Üstelik, Jules hâlâ benim arkadaşım, kız kardeşimdi. Sahiden değil elbette, yalnızca öyle

hissettiğim için. Şunu da söyleyeyim ki Jules benim tanıdığım en akıllı kadındır. Oturup onu en son maceralarımla bunaltırım ve o da sessizlik içinde dinler. Ben bitirdikten sonra, konuşmaya hemen başlamaz aradan birkaç saniye geçmesini bekler. Bu eskiden epey canımı sıkardı, çünkü sıkıldığımı düşünürdüm. Ama gerçekte o sırada yaptığı söylediklerim hakkında düşünmek ve bir fikir geliştirmektir! Ve Jules bana bir tavsiyede bulunduğu bu daima akılcıdır, duymayı istediğim şey olmasa bile...

Jules annemin 'gerçek dost' dediği türden biridir. Ne olursa olsun daima birbirimizin yanında olacağımızı bilirim. İşte bu yüzden eve kapandığım dönemlerde ve dışarıdaki dünyayla yüzleşecek halim olmadığı zamanlarda bue Jules daima aradığım tek insandır. Daima.

Ve çok şükür ki bu yalnız kaldığım dönemlerde sığınacağım bir dairem de var. Tam hayal ettiğim gibi olmasa da, eşyalarımın çoğunu ailemden ya da ikinci el satan dükkânlardan topladığımı da göz önüne alırsak, oldukça güzel döşenmiştir.

Fakat Tanrı onlardan razı olsun, eğer ailem olmasaydı böyle bir yeri asla alamazdım.

Bugün, büyük olasılıkla döküntü bir evi dört ya da beş kızla paylaşıyor olurdum.

Akşamlarımızı bulaşık sırası yüzünden tartışarak ya da birbiri-mizle, gözünün üstünde kaş var, diye küsererek geçirirdik. Belki ben bunu yapmak zorunda kalmazdım, ama kalacak bir yeri olmadığı için salondaki kanepeye musallat okın yeterince arkadaşım var ve açıkçası bundan bıkmış durumdayım.

Dairem küçüktür. Minicik. Stüdyo tipi olmayan bir ev için hayal edebileceğimiz en küçük daire. Ladbroke Gro-ve'da bir bodrum katında yaşıyorum, sokak kapısından girer girmez salondasınız. Fakat bir zemin kat için şaşırtıcı bir şekilde aydınlık ve ben de olabildiğince az eşyayla bunu öne çıkarmaya çalıştım. Dağınıklık, kitap rafları, kartlar ve fotoğraflar dışında tabii. Çünkü ben hiçbir şeyimi atmam, bir şeye ne zaman ihtiyacınız olacağını asla bilemezsiniz.

Salonun dışında L şeklinde bir mutfakım var; açık plan ve geniş pencerelerin karşısında yatak odasına açılan camlı kapılar. Yatak odam öyle küçük ki ancak duvara doğru katlanan bir yatak koyabildim. Ama tabii parti falan vermedikçe katlamak umurumda bile olmaz. Yatak odasından çıkar çıkmaz kendinizi banyoda bulursunuz ve hepsi bu kadar. Geniş bir mekân ve yüksek tavanlar düşümden vazgeç-mesem de benim için gayet uygun. Halkla ilişkiler işinde çalıştığım sürece istediğim yaşamı elde etme konusunda bir yere varamayacağımı anlamış durumdayım, bu yüzden en kısa zamanda zengin biriyle evlenmem gerekiyor!

Böylece geldik erkeklere... Büyük olasılıkla hayatımın en felaket bölümü... Onlara rastlayamamaktan değil, yok canım, ortalık erkek kaynıyor. Yalnız bana nedense hep solucanlar denk geliyor. Tipik, değil mi? Jules bunu hiç anlayamıyor. Bunu ben de hiç anlayamıyorum. Her seferinde bu kez farklı olabilir diyorum, her seferinde bu kez bana iyi davranan biri olabilir, beni kollayan biri... Ama her seferinde gözyaşlarıyla sonuçlanıyor. Jon'un aradığım insan olduğunu sanmıştım. Evet, evet biliyorum, her seferinde aynı şeyi söylüyorum. Ama, bu

doğru. Aradığım her şeye sahipti. Emlak komisyonculuğu yapıyordu ki biraz sıkıcı bir iş, biliyorum, ama Jon hiç sıkıcı değildi. Yakışıklı, iyi giyinen biriydi; Maida Vale'de bir dairesi, bir Mazda MX-5'i vardı; çevresi genişti; yatakta harikaydı. İşte, liste devam edip gidiyor böyle. Tek problem benden yeterince hoşlanmıyordu. Demek istediğim, elbette beni beğeniyordu; fakat beni sevmiyordu, zamanını benimle geçirmek istemiyordu. Ve ben de düşündüm ki eğer mükemmel olursam, eğer mükemmel bir kız arkadaş gibi davranırsam, bana âşık olabilirdi. Ama, olmadı. Ben daha iyi olmaya uğraştıkça o bana daha berbat davranıyordu.

Başlangıçta beni arardı. Ancak zaman geçtikçe bunlar öylesine telefon konuşmalarına dönüşür oldu. Sonunda insanlar beni arayıp neden geçen akşam Jon'un gittiği partide olmadığını sormaya başladılar. Bir de hafta sonları ortadan kaybolurdu. Ben de bütün bir hafta sonunu gözyaşlarına boğularak geçirirdim. Telesekreterini arayıp, mesajın sonunu beklemeden telefonu çarparak kapardım.

Onu ailemle tanıştırdım. Büyük hata. Çok büyük. Ondan hoşlandılar. En sonunda beni onlardan alacak, beni kollayacak biriyle tanışmış olduğum gerçeğinden hoşlandılar. Şaşırtıcı ve umulmadık bir biçimde onlar hoşlandıkça ben Jon'u daha çok sevdim. Fakat bu böyle süremezdi. Bektan biri gibi davranılmanın gerilimini daha fazla kaldırmam mümkün değildi. Ve, ki bundan ötürü kendimle gurur duyuyorum, ilişkiyi bitirdim. Orospu çocuğunun umurunda bile olmadı. Omuz silkmekle yetinip ilişkimizin biçiminden memnun olduğunu söyledi. Daha fazlasına ihtiyacım olduğunu söylediğimde de yeniden omuz silkip bana bundan fazlasını veremeyeceği için özür diledi. Orospu çocuğu. Hayvan. Ama boşverin, bu uzun zaman önceydi. Bir hafta boyunca üzüntüden felç olmuş gibiydim. Ofiste gözyaşlarına boğulup duruyordum. Bir şey söylememekle beraber herkes olağanüstü bir anlayış gösteriyordu. Masamın başında her ağlayışım da ya omuzumda bir el buluyordum ya da masamda bir fincan çay, sessizce. Öyle hoştu ki. İş arkadaşlarımdan bana ilgilerini gösterme biçimiydi bu.

Bir hafta kadar geçtikten sonra Jules kendimi toparlamam gerektiğini söyledi. Başından beri Jon'un bana uygun olmadığını biliyordu, kendini beğenmişin tekiydi, ben daha iyilerini hak ediyordum ve denizde daha bir sürü balık vardı, falan filan. Fakat ne demek istediği kafama dank etmişti.

Yeniden kendimi sokaklara atmaya başladım. Partilere, barlara gidiyordum. Kendimi bok gibi hissetsem de iyi vakit geçiriyormuş gibi yapıyordum. Ve iki ay kadar bir zaman sonra farkettim ki sahiden de iyi vakit geçiriyordum. İşte o sıralarda erkeklerle alışverişimi bitirmeye karar verdim. Hiç değilse bir süre için.

Evet, dedim kendi kendime-artık orospu çocuklarıyla uğraşmayacağım. Fakat altı ay geçmeden özlem belirtileri kendini göstermeye başladı. Jon'a değil, yoo... Birine sarılmaya, şefkate ihtiyaç duyuyordum ve tamam, itiraf ediyorum; sekse... Evet, biliyorum her şeyin bir bitme noktası vardır. Biriyle rutin bir seks yaşamınız varsa ilk altı ay bunun eksikliğini hissettiğinizi, fakat sonra artık yaşamınızın bir parçası olmadığı için aklınızdan tümüyle çıktığını... Sonunda bir gün yeniden biriyle birlikte olduğunuzda bu kadar keyifli bir işten bu kadar uzun zaman nasıl uzak kalabildiğinize şaştığınızı biliyorum. Biliyorum, çünkü benimde hayatımda kupkuru geçen iki dönem oldu. Birincisi on ay ve diğeri de...

Tanrım, size söylemek istediğimden bile emin değilim. Tamam, diğeri de iki yıldır. Biliyorum. Yirmi yedi Tanrının cezası yıl ve seks olmadan iki yıl geçirdim. Acıklı, değil mi? Büyük olasılıkla seksin önemini yitirdiği şu bitme noktasına tam ulaşmak üzereydim ki, oturup bu azgın ruh halimin geçmesini beklemek yerine, bir macera yaşamaya karar verdim. Bir ilişki istemiyordum. Tek istediğim seksti, hepsi bu.

Feminist kadınların size daima olmanız gerektiğini söyledikleri fakat genellikle ulaşılmaması imkânsız gibi görünen o nadir durumdaydım. Yaşamında bir erkek olmadan da tümüyle mutlu, birini aramayan, işi ve arkadaşlarıyla dopdolu olma haliydi bu.

Evet, gerçekten de öyleydi. 'Jon Sonrası Bunalım' döneminde farkettim ki kesinlikle doğru biri olmadıkça kimseyle bir ilişkiye girmek istemiyordum. Hadi kabul edin; ne sıklıkta sahiden beğendiğiniz ve hoşlandığınız birine rastlıyorsunuz ki?

Aslında ben de diğer kadınlardan farklı değilim. Biriyle tanışırım; bir kısım özellikleri uygun görünür. Görünüşü düzgün olabilir veya işi. Belki de geçmişini uygundur. Ve arkama dayanıp bana diğer özelliklerini sunmasını beklemek yerine, geri kalanını kendim uydururum. Ne düşündüğüne karar veririm; bana nasıl davranacağına ve elbetteki her seferinde mükemmel erkeğimi bulduğuma inanırım. Sonra birdenbire, yani belki de o kadar ani değil ama, altı ay kadar sonra ayrılırız. Hiç de düşündüğüm gibi biri olmadığını arılanın.

Neyse, işte Sal aradığında bu durumdaydım ve Sal'i görmeyeli asırlar olmuştu. Beni dışarı davet etti. Yeni erkek arkadaşından ötürü coşku doluydu. Bara girdiğimde Nick de oradaydı ve beni anımsadığını söyledi. Her şey böylece başladı.

Yani, tam olarak değilse de hemen arkasından. Şimdi tabii siz Jon'dan sonra dersimi aldığımı düşünüyorsunuz-dur, doğru tahmin değil mi? Yalnızca Nick'le hayatımdaki

boşlukları hiçbir zaman dolduramayacağımı ve beni mutlu edecek bir sonuca ulaşamayacağımı daha en başından biliyordum. Bu yüzden bardaki o gece, aramızda o şaşırtıcı elektriklenme olduğunda karar verdim, şu sözünü ettiğim macerayı Nick'le yaşayacaktım. Birkaç haftalık keyifli seks için idealdi, kesinlikle duyguları karıştırmayacaktık ve bittiğinde de büyük olasılıkla arkadaş kalacaktık.

Kendimi cidden güçlü hissediyordum. Hayatımda ilk kez böyle bir şeyi yapabileceğim duygusu içindeydim. Birisiyle duyguları işe karıştırmadan ve aniden evlilik, çocuk ve sonsuz mutluluk düşleri kunnaya başlamadan, sadece seksten ibaret bir ilişki yaşayabileceğimi hissediyordum. Kadın olduğumu hissediyordum. Büyümüşüm...

"Libby," diye haykırdı Sal, bana içtenlikle sarılırken. "Tanrım! Öyle uzun zaman oldu ki, şu haline bak! Harika görünüyorsun!" Yeri gelmişken söyleyeyim; Sal böyle konuşur. Ünlem işaretleriyle...

"Teşekkürler," dedim, bundan emin bir sesle. Ne de olsa, acayip pahalı ve yepyeni; pastel gri uzun hırka, aynı tonlarda flanel pantolon ve yüksek ökçeli, seksi, siyah botların içinde kim harika görünmezdi ki. Her ne kadar bana hep aynı görünse de, "Sen de öyle," dedim Sal'e. Omuzlarında hafif bir katla kesilmiş, doğal kestane saçlarıyla Sal, gerçekten de zamanla değişimi sözkonusu olmayan bir biçimde hep hoştur. Çünkü moda inanmayan ve kendisine giden stili bulup onu ölünceye dek değiştirmeyen tiplerdendir.

17

Bu nedenle, dediğim gibi aşağı yukarı hep aynı tarzda giyinir; uzun, uçuşan etekler bazen de binici pantolonları ve çizmeleri, buna uygun ceketler ve boynuna gelişigüzel bağlanmış ipek bir eşarp... Bu akşam sıra binici pantolo-nundaydı ve nedenini görebiliyordum.

"Tanrım, Sal," dedim, bir adım gerileyerek. Bu akşam Sal'de farklı bir şeyler vardı. "Ne kadar çok kilo vermişsin!" Kıkırdayarak, "Sahi mi?" dedi, elbette bunu o da biliyordu. Aksi takdirde o devetüyü rengi, vücuda yapışan binici pantolonunu giymeye asla cesaret edemezdi. Elimden tutup beni köşedeki masaya doğru götürürken fısıldadı. "Aşktan olmalı."

"Gel de, diğerleriyle tanış."

Aman ne tuhaf seçme bir topluluk. İşte Sal'de daima takdir ettiğim bir şey arkadaş seçimi. Onları bir araya getirip kaynaştırmaya olan düşkünlüğü... Onları yalnızca bir araya getirip sonuçlarına hiç kafayı takmaması. Bense öte yandan, bütün hayatımı etrafımdaki insanların birbirleriyle anlaşip anlaşamayacaklarına dair devamlı bir panik duygusu içinde geçirmiş, umutsuzca arkadaş gruplarımı ayrı tutmaya çalışmışımdır. Çoğunluğunu işim aracılığıyla tanıdığım, medya dünyasından havalı arkadaşlarım vardır; üniversite grubum, lise günlerinden kalma en eski arkadaşlarım ve bir de uzun zamandır uğramadığım için bu aralar pek görmediğim güzel sanatlar kurşundaki arkadaşlarım vardır. Tabii bir de Jules var; benim 'her yere götürülebilir' arkadaşım. Zira Jules herkesle uyuşabilecek biridir. Sal ise arkadaş ayırmaz. İşte şimdiden birkaç tanıdık yüzü görebiliyordum.

Gülümseyerek Sal'in en yakın arkadaşı Kathy'e, "Selam," dedim. Buram buram kalite kokan, stil sahibi, uzun boylu bir sarışındır ve daima birbirinden yakışıklı adamlarla birlikte.

18

Bronzlaşmış pürüzsüz yanağını havaya öpücükler savurarak yanağıma dayarken, "Libby," dedi, "Nasılsın? Görüş-meyeli öyle uzun zaman oldu ki. Seni Phil'le tanıştırayım," ve yanındaki iri yarı yakışıklıya döndü.

Phil, "Sizi tanımak bir zevk," dedi, büyük olasılıkla bugüne dek duyduğum en elegan ses tonuyla ve birkaç saniye kadar afallamama yol açan bir hareketle elini uzattı. Ofis dışında tanıdığım hiç kimse el sıkışmazdı. Neden sonra elinin havada asılı durduğunu farkettim. Çaktırmadan nemli avuçlarımı hırkama silip elini sıkarken, en ciddi iş dünyası sesimle, "Nasılsınız?" dedim. Zira bu kadar yakışıklı birine arkadaşça davranmama imkân yoktu; Kathy flört etmeye çalıştığımı düşünebilirdi, ki bu asla yapmayacağım bir şeydir. Sözümü bitirir bitirmez başka tanıdık kim var görmek için döndüm.

"Paul'ü hatırladın mı?" diye sordu Sal. Bir yandan da birasını yudumlayan, bebek yüzü, savruk görünümlü genç adamın yanına taburesini çekiyordu. Bu Sal'in yeni erkek arkadaşı olmalıydı, ama nereden hatırlamam gerektiğinden pek emin değildim doğrusu.

"Hımm, doğrusunu istersen hatırladığımı sanmıyorum."

"Tabii ki hatırlıyorsun, Paul benimle birlikte Sunday Ma-il'de çalışıyor," dedi, Sal.

"Oh, şu Paul. Afedersin. Tanrım, sonunda kafamdaki o isim bir yüze kavuştu."

Gülümsedi. "Ne demek istediğini anlıyorum. Bütün gününü yüzünü bile görmediğin gazetecilerle konuşarak geçiriyor olmalısın."

"Tabii," dedim sırtarak, birden onu nerede gördüğümü anımsamıştım. "Tabii, sözkonusu gazeteci en son erkek modasını test etmek için günü mini etekle sokakta geçiren biri değilse."

"Tü anasını," diye homurdandı. "Cezamı çektiğimi sanı-

19
yordum." Gülüştük.

"Vee, Nick," dedi Sal. Tam anlayamadığım bir nedenden ötürü gözlerini kırpıştırıp duruyordu. Fakat Nick'e dönünce, birden onun Sal'in eskiden hoşlandığı çocuk olduğunu far-kettim. Sal, bir pot kırmayayım diye, beni kaş göz işaretleriyle uyarmaya çalışıyordu, "Nick'i hatırlıyor olmalısın."

Nick bana bakarak başını salladı, "Selam Libby." Adımı söyleyişinde garip bir aşinalık vardı sanki, sırtımdan küçücük bir ürperme gelip geçti.

Hey Tanrım, bu da neyin nesiydi şimdi? Nick'e sanki onu ilk kez görüyormuşum gibi biraz daha dikkatle baktım ve Tanrım dedim, kendi kendime. Gözlerinin bu kadar mavi olduğunu daha önce hiç farketmemiştim. Ya şu saçlarına ne demeli? Artık dağınık bir at kuyruğu yerine, o güzelim elmacık kemiklerini belirginleştiren bir kesimi vardı ve öyle yakışıklıydı ki. O anda az önceki ürperişin ne olduğunu kavradım: Arzu! Sade, katıksız arzuydu beni ürperten.

İşte, bu adam benim flörtüm olabilir, dedim kendi kendime ve sandalyeme yerleşirken flört moduna girmiştim bile. Nick. Mükemmel.

Beğeni dolu olduğu kesin bir bakışla beni süzerken sordu. "Ee, neler yapıyorsun bakalım," "Çalışıyorum," dedim. "Her zamanki gibi yoğun." Anında bu kadar aptalca bir yanıt verdiğime pişman oldum. Beynimi daha ilginç bir hikâye için zorluyordum.

"Saçlarını beğendim," dedi ve titreme yine gelip geçti. "Değiştirmişsin."

"Bir erkek olarak, senin saçlarını hatırlaman ilginç," diyerek güldüm.

"Hatırladıklarım, seni şaşırtabilir," dedi, o da gülümsü-yordu.

"Ne demek istiyorsun?"

20

"Seni, en son iki yıl önce Sal'in partisinde görmüştüm."

"Pek etkilendiğimi söyleyemeyeceğim; bunu kim olsa hatırlayabilir."

;

"Saçların topluydu," diyerek devam etti. Hâlâ gülümsü-yordu, "Göğsünde ACAYİP yazan parlak turuncu tişörtünün altına siyah bir deri pantolon giymiştin, ayağında da spor ayakkabıların vardı."

"Aman Tanrım," ağzım açık kalmıştı. "İşte şimdi sahiden etkilendim. Ne giydiğimi nereden hatırlıyorsun Tanrı aşkına?"

Omuz silkti, "Şaşıracığımı söylemişim."

"Yok, ama ciddiym," diyerek ısrar ettim. "Bunu nasıl hatırlayabiliyorsun?"

"Diyelim ki hatırlamak istediğim şeyler konusunda hafızam çok iyidir."

"Oh," diyebildim cılız bir sesle, bütün o karşılaşmalarımızda onun aslında hiç de uzağımda olmadığını yavaş yavaş kavırıyordum. Belki de benden hoşlanmıştı. Kimbilir?

"Ee, heyecan verici halkla ilişkiler dünyası her zamanki gibi heyecan verici, ha?" diye sordu.

"Biliyorum, halkla ilişkilerin zaman kaybından başka bir şey olmadığını düşünüyorsun," diye başladım söze; gerçi bilmiyordum. Yalnızca şüpheleniyordum, "Ama bana uygun bir

iş, hoşuma gidiyor."

"Zaman kaybı olduğunu düşünmüyorum," şaşırmış görünüyordu. "Kitabım bestseller olduğu zaman muhtemelen ilk kapısını çalacağım insan sen olacaksın."

"Yoksa bir anlaşma mı yaptın?" Sesim heyecandan yükselmişti. İşler gittikçe daha güzelleşmeye başlamıştı. Nick eğer bir anlaşma yaptıysa, parası var demekti ve eğer parası varsa bu onu anında uygun biri haline getiriyordu. Uygun biri olduğu zaman da, yani ancak uygun biri haline geldiği

21

takdirde ikimizi birlikte hayal edebiliyordum. "I-ıh, hâlâ uğraşıyorum."

"Oh, anlıyorum. Kitap ne hakkında peki?" Pekâlâ, nazik olmaya çalışıyorum tamam mı? Bana birkaç dakikalık bir özet vereceğini sanıyordum. Fakat, yaklaşık on dakika kadar sonra, gözlerimin donuk-laştığını farkederek sustu.

"Şey, afedersin. Seni sıktım."

"Hayır, hayır," dedim, çabucak dikkatimi toparlayarak. "Yalnızca politika hakkında pek fazla bilgim yok, bu yüzden de benim için bir şey ifade etmiyor. Fakat, kitabın mükemmel görünüyor," coşkuyla ilave ettim. "Basılmamış olmasına da inanamıyorum."

"Biliyorum," dedi, hüzünlü bir ifadeyle. "Ben de." Ayağa kalktı, "Ne içiyorsun?" Eğer varsa bir Sea Breeze istediğimi söyledim, yoksa vişne votka, içinde de bir dilim limon.

Nick içkileri almaya gittiğinde, Sal bana dönüp "Ee?" dedi. Sesinde bilmiş bir ifade vardı.

"Nick'le iyi anlaşmış görünüyorsunuz."

Omuz silktim, "Hoş birine benziyor, hepsi bu. Daha önce hiç farketmemiştim."

"Bir denemelisin. İkinizi birlikte hayal edebiliyorum." "Öyleyse artık ondan hoşlanmıyorsun," diye fısıldadım. "Aptal olma," güldü. "Artık Paul var. Nick'te ne bulduğumu hiç anlamıyorum." Ne dediğinin farkına varınca sustu. "Yani demek istediğim, Nick harika biridir. Yalnızca biz birlikte asla doğru bir çift olamazdık. Size gelince..."

Güldüm. "Sal! Sen bir çılgınsın. İkimizi birlikte düşünemiyorum bile."

"Neden olmasın?" Şaşırmış görünüyordu. Onun bazı

22

önemli şeyleri nasıl da hiç dikkate almadığı geldi aklıma; yaşam biçimlerimiz, ne kadar farklı olduğumuz gibi.

"Bize bir bak Tanrı aşkına!" Elimi hafifçe son moda, pahalı giysilerimde gezdiriyordum. Sonra Nick'i işaret ettim; kirli kot pantolonunu, dirsekleri delinmiş salaş kazağını, aşınmış botlarını kastederek.

"Ne?" dedi kaşlarını çatarak, tekrar. Anlamamıştı. "Neye bakmam gerekiyor?"

"Aman boşver," güldüm. "Kesinlikle benim tipim değil, ama hoş bir insan. Aslında, oldukça seksi."

"Belki yalnızca birlikte olmalı ve neler olacağını görmelisiniz," dedi gülümseyerek, elinde içkilerle dönen Nick'e yol açmak için arkasına dayandı.

"Belki olmalıyız, evet," dedim. Birlikte olma kısmının şu anda tam bana göre olduğunu düşünüyordum. Oysa neler olacağı aşikârdı. Birbirimize uymayacaktık, buydu olacağı. Ama bu dert değil, dedim kendi kendime. Potansiyel bir koca, hatta bir erkek arkadaş bile aramıyordum. Bütün istediğim biraz eğlenceydi. Sorunsuz. Koşulsuz.

"Siz ikiniz kimi çekiştiriyorsunuz bakalım?" dedi Nick gülümsemesinden kulaklarının çınladığı anlaşılıyordu.

"Ee, yalnızca iş konuşuyorduk," dedi Sal. Yalan söylemeyi hiç beceremezdi.

"Anlıyorum," dedi Nick ve otururken votkamı bana doğru itti. "Erkekler hakkında konuşmuyordunuz öyleyse, değil mi?"

"Hayır," dedi Sal ve bütün münasebetsizliğiyle, bana baş parmağıyla bir işaret yapıp Paul'ün omuzuna yaslanmak üzere döndü.

Nick'le bütün gece sohbet etmeyi sürdürdük ve kitap konusu kapanınca ortaya çıktı ki, sahiden ilginç, matrak ve farklı biriydi.

23

Bir ara, "Eğer büyük ikramiyeyi kazansaydın ne yapardın?" diye sordu ve kelimenin tam

anlamıyla zevkten dört köşe oldum, çünkü böyle sorulara bayılırım.

"Ne kadar?"

"Ne kadar istersen," dedi.

"Yok, yok, şunu doğru dürüst yapalım. Bir rakam vermek zorundasın."

"Tamam," dedi sırtarak. "Beş milyon pound."

Arkama dayandım ve beş milyon pound ile alabileceğim bütün o harika şeyleri düşünmeye koyuldum.

"Peki," diye başladım. "Bir ev alırdım."

"Ne çeşit bir ev ve nerede?"

"Holland Park'taki şu kocaman, beyaz olanlardan."

"Bunun sana üç milyon pound'a mal olacağını farkın-dasın tabii"

"Oh, tamam. Maide Vale'deki küçük, beyazlardan öyleyse."

"Ne kadara?"

"Beş yüz bin?"

Başını salladı. "Peki, nasıl döşerdin?"

Hayalimdeki evi anlatmaya başladım. Fakat, oturma odası, banyo, mutfak ve yatak odasını döşedikten sonra ipin ucunu kaçırmıştım, çünkü daha önce hiç diğer odaları düşünmek zorunda kalmamıştım. Nick sordu. "Ya yemek odası? Ya dördüncü yatak odası, ikinci banyon, çalışma odası?"

"Oh, Tanrım," homurdandım sonunda. "Çok fazla oda oldu. Belki yalnızca kocaman iki yatak odası olan asma katlı bir daireyle yetinsem iyi olacak."

"Böylece, dört milyon beş yüz bin pound paran kalıyor."

"Yok, biraz daha az. Büyük olasılıkla dekore etmek için bir yüz bin pound harcardım."

Bana sanki deliymişim gibi

24

baktı, sonra başını sallayıp güldü. "Tamam, dört milyon po-und'un var diye mi, başka?"

"Karayıpler'de bir yazlık alırdım." "Evlere bayağı meraklısın değil mi?"

"Ne bekliyordun? Thatcher jenerasyonunun çocuğuyum."

"Hımm," dedi yüzünü buruşturarak. "Sakin ona oy verdiğini söyleme."

"Hayır," dedim, buna ne cevap vereceğim konusunda uzmanlaşmıştım artık ve her zamanki gibi yanıtladım. "Yeşillere verdim."

"Öyle mi?" Etkilenmediyse bile, en azından hayal kırıklığına uğramamış görünüyordu. Bir saniye için ona doğruyu söylemeyi düşündüm; politikacıların umrumda bile olmadığını; muhafazakârlara oy vermemin tek nedeninin ailemin onlara oy vennesi olduğunu; bu^ ülkeyi kimin canı isterse yönetebileceğini; benim için bütün bunların hiç öneminin olmadığını...

Yalanı sürdürmeye karar verdim.

"Evet," dedim başımı sallayarak. "Diğer partilerin hiçbiri yeni bir şey getirecek gibi görünmüyordu ve politikacıların nasıl olduğunu bilirsin. Genellikle hepsi güvenilmez orospu çocuklarıdır." Bu son cümleyi bir partide duymuştum, kulağa oldukça iyi geliyordu. Sanki neden söz ettiğimi iyi bili-yormuşum gibi. İşe yaradı. Nick başıyla onaylıyordu, sanki az önce çok anlamlı bir şey söylemişim.

"Her neyse," diye devam ettim, konuşmayı daha bildik konulara kaydırarak.

"Karayıpler'deki evimde kalmıştık."

"Ah, evet." gülümsedi. "Bu politikadan çok daha önemli tabii."

"Kesinlikle," Antillerin küçük bir adasında yaptıracağım evi tarif etmeye devanı ettim.

25

"Yani, bir milyon daha düşünüyoruz. Başka?"

"Büyük olasılıkla cebime bir yüz bin pound koyup çılgın bir alış verişe çıkardım," diye itiraf ettim.

"Yüz bin pound mu? Tanrım! Ne alırdın peki? Elmaslar, inciler?"

"Çık." Başını salladım. "Bunlar için fazla gencim. Arma-ni'ye giderdim; Gucci, Prada..."

"Top Shop? Oasis?"

"Çıldırıldım mı?" dedim. "Kendimi asla öyle yerlerin, kapısından girip küçültemem."

"Ha, tamam." Sırıttı. "Elbette, ne aptalım." Elini kaldırdı, nazıkçe çaktım.

"Her neyse," dedim. "Oasis'i de nereden biliyorsun?"

"Bildiğim bir sürü şey var."

"Sen, gerçekte erkek değilsin, öyle değil mi? Aslında kızsın."

"Hey Tanrım!" Başını sallıyor, gülüyordu. "Farketmeye-ceğini ummuştum."

Üç milyon pound civarında fikirlerim tükendi. Şu ana kadar, iki evim, Cindy Crawford'u kıskandıracak bir gardro-bum, üstü açık bir Porsche 911 arabam, evin alt katındaki ayrı bir bölümde kalan yatılı bir hizmetçim ve sayısız mülküm olmuştu. Kalanıyla ne yapacağımı bilmiyordum.

"Ben, ee, kalanını da yardım kuruluşlarına verirdim," dedim. Hangisini olduğunu sormayacağını umuyordum. Çünkü hayatım buna bağlı olsa dahi aklıma bir tane bile dernek adı gelmiyordu. Yine de yardım derneklerine biraz bağışta bulunabilirdim, fakat açıkçası kendimi bir yardım derneğine iki milyon bağışlarken hayal edemiyordum. Ne kadar erdemli olursa olsun.

"Hangisine?" Sordu tabii ki.

26

"Birkaç tanesine. Şu göğüs kanseri için olana. Ve..." Beynimi zorluyordum, "Ve NSPCC," okullarda geri toplanmak üzere dağıtılan şu küçük mavi torbaları hatırlıyrdum. "AİDS araştırmaları, yüklü bir miktarını onlara bağışlardım ve tabii, hayvanları koruma dernekleri! Evet, hayvanları koruma derneklerine verirdim ki kedi mamalarının içinde artık at eti görmeyelim."

"Ya sen?" Nick'e baktım. "Sen ne yapardın?" Oturduğu yerde bir süre düşündü.

"Taşınacağımı sanmıyorum," dedi. "Bunun için pek bir neden yok, çünkü oldukça mutluyum."

"Nerede oturuyorsun?" "Highgate'de"

"Tek başına mı yaşıyorsun." Ama asıl sorduğum bu değildi tabii; daire kendisinin miydi, onu soruyordum. Kendi ayaklarının üzerinde duruyor muydu, bir eşe bakabilecek durumda mıydı? Ama hayır, kendimi frenledim, onunla evlenmiyordum. Benim kocam olmayacaktı. Farketmezdi.

"Hımm," başını salladı. "Bir odam var. Sanırım, tek yatak odalı bir daire tutabilirdim, fakat yaşadığım yerden memnunum."

"Bir yerlerde bir ev almalısın," dedim sertçe. "Kafanı sokacak bir yerin olmalı." Mülkle ilgili bir konu açıldığında hep kullandığım bir deyim daha.

"Almalı mıyım? Neden?"

"Çünkü..." Birden herkesin mümkün olduğu takdirde bir evi olması fikriyle büyütülmüş olmanın dışında bir neden bulamadım.

"Çünkü sen Thatcher döneminin çocuğusun, değil mi?" "Evet ama sende öyle," savunmaya geçtim. "İh-ih," dedi. "İh-ih?"

27

"Senden yalnızca iki yaş büyük olabilirim ama benim ailem su katılmamış İşçi Partiliydiler.

"Ama, yine de Thatcher döneminde büyüdün." "Yani bu ona inanmalıyım demek mi oluyor?" Sıkılmaya başlamıştım. Ayağa kalktım. "Bir bira daha ister misin?" Güldü.

"Peki, tamam. Ev almak istemiyorsun," dedim, geri döndüğümde.

"Hayır, hayır," dedi. "Düşündüm de belki haklısın. Bir yerlerde bir ev almalıyım, ama öyle etkileyici bir şey değil. Yaşadığım yeri bile satın alabilirim hatta." Dehşetle yüzüne baktım.

"Odayı mı?" "Peki, tamam," güldü. "Tek yatak odalı bir daire satın alacağım."

"Başka, başka?"

Düşünmeye koyuldu. "Buldum!" Aniden haykırdı, gözleri parlıyordu. "Doğru dürüst bir bilgisayar alırım."

"Yani kitap yazıyorsun ve bir bilgisayarın yok mu?" diye sordum, yavaşça.

"Bir tane şu daktilo gibi, küçük olanlardan var, küçücük bir ekranda yazdıklarının ancak üç satırını görebiliyorsun." "Tipexe bir servet ödüyör olmalısın." "İşte, tamam." Sırıttı. "Ömür

boyu yetecek kadar tipex alırdım."

"Ama bilgisayar alınca tipexe ihtiyacın olmayacak."

"Biraz nostaljik olabilirim."

"O eski pilli daktilonla bu bir ömür sürebilir."

"Pilli olduğunu nereden biliyorsun?"

"Öyle, değil mi?"

"Evet, az biraz. Ama karakter sahibi. Bilgisayarlar bana
28

fazlasıyla ruhsuz görünüyor."

"Tamam. Büyük olasılıkla şu ana kadar yüz binden az harcadık. Pek iyi gitmiyorsun."

"Hatırı sayılır bir miktar İşçi Partisine bağışladım," dedi ahmakça.

"Ne kadar?" "Bir milyon."

"Bir milyon poundu Tanrının cezası politikacılara veremezsin," dedim, dehşet içinde. "Sen umutsuz bir vakasın."

"Afedersin," diyerek bana baktı. "Yalnızca, pek paraya odaklanmış biri değilimdir."

"Sonuç olarak," neyse ki bunu söylerken bir kahkaha atmıştı. Dişlerinin ne kadar beyaz olduğuna dikkat etmekten kendimi alamadım, yüzünün nasıl yumuşadığına... Lanet olsun, öyle yakışıklıydı ki.

"Peki," dedi Sal, öne eğilirken. "Benim için iyi hikâyelerin var mı bu aralar Libby?"

Düşünmeye koyuldum. "Tam olarak hikâye sayılmaz, ama Sean Moore'la röportaja ne dersin?"

"Sean Moore!" Gözleri parlamıştı. "Onunla mı çalışıyorsun?"

Başımı salladım. "Yeni TV dizisinin prezantasyonunu yapıyoruz ve iki haftaya kadar röportajları ayarlayacağım. Basın bültenini almış olmalısın, geçen hafta sana yollamıştım."

"Alı," diyebildi, suçlulukla. "Büyük olasılıkla almışımdır, ama o kadar çok geliyor ki, yarısına bakamıyorum bile."

"Ne," dedim, yalancı bir düşkünlüğüyle. "Zekice ve es-pirili bir şeyler bulmak için onca zahmete katlanıyorum ve hepsinin çöpe gittiğini mi söylüyorsun?"

"Hayır," dedi. "Masamdaki her an yıkılma tehlikesiyle
29

karşı karşıya olan kâğıt katmanlarının arasına katılıyor."

"Afedersin," durdum. "Sean'a iyi bir şeyler ayarladığın sürece..."

"İki tam sayfa mesela?" "Harika!" "Bir tek şartla,"

Şimdi ne geleceğini biliyordum. "Özel röportaj yapabilir miyiz?"

"Gazetecilerin bunu söylemesinden nefret ediyorum..." Homurdandım.

"Fakat nedenini biliyorsun," dedi Sal. "Her yerde görülecek olduktan sonra Sean Moore'la röportaj yapmanın hiçbir esprisi yok."

"Bak ne diyeceğim," dedim. "Sana özel röportaj için söz veremem, çünkü olabildiğince çok basında görünmesi için uğraşyoruz. Fakat sana ilk röportajı ayarlayabilirim, yalnız -ve bunda ciddiğim Sal- söz verdiğin gün gazetede çıkarmalısın." Özel röportajlar ayarlayıp, ertesi sabah bayiye koşup gazeteyi açtığımda daha önemli bir haber yerini aldığı için röportajı orada görememekten gına gelmişti artık. Sonra günlerce gazetecilerin peşinde koşardım, bana habire çıkacağını söyleyip dururlardı, yalnız ne zaman olacağını bilmiyorlardı ve onlar bilene kadar da bütün olay geçip giderdi.

"Peki," başımı salladı. "Söz veriyorum." "Tamam," dedim. "Beni yarın ofisten ara." Saat on bir civarında herkes kalkmaya başladı. "Nasıldır bilirsin," dedi Kathy. "Yarın okul var." Paltolarımızı giyip dışarı çıktık. Büyük bir daire şeklinde toplanarak pub'ın önünde birbirimize hoşçakal dedik.

"Nerede oturuyorsun," diye sordu Nick. Tam da ona
30

nasıl iyi geceler diyeceğimi düşünürken. Aslında hiç iyi geceler, demek istemiyordum.

"Ladbroke Grove." Sesimdeki üzüntü öyle açıktı ki. Yani, imkânı yok onu Highgate'e götürmeyi teklif edemezdim, bu kadarı da fazla olurdu. "Araban var mı?"

Başını salladı "Hayır."

"Nasıl idare ediyorsun?"

"Bisikletim var."

"Öyleyse, bisikletin nerede?"

"Metroya bineceğim."

"Oh."

Aniden kafam çalıştı. "İstasyona kadar götürmemi ister misin?"

Yüzü aydınlandı. "Evet isterim."

Yürürken Sal'in bana sırtıttığını gördüm. Ve kendimi gülümsemekten alamadım.

Arabama doğru giderken sessizdik. Yanında yürürken, kalbimin neden böyle attığını merak ediyordum, neden hafifçe başım dönüyordu? Fakat motor çalışıp teypten yayılan müzik arabayı doldururken bir parça rahatlamaya başladım. Yani, neticede bu yalnızca bir flörttü öyle değil mi?..

31

Nick'le bir gecelik bir macera değildi istediğim; yalnızca birkaç hafta keyifli seks ve sonra ardımızda kırık kalpler bırakmadan hoşçakal demek. Bir gecelik ilişkiler hiç tarzım değildir. Aslında kimsenin tarzı olduğunu da sanmıyorum ya. Elbette hepimizin başına gelmiştir. Fakat, yüzünü görmeye dayanamasanız bile, yalnızca bir partide sarhoş olup yaptığınız bir hata olsa bile, yine de aramasını istersiniz, değil mi? Yalnızca onu bir daha asla görmek istemediğinizi söyleyebilmek için en azından...

Ego meselesi. Kesinlikle. Seni istemiyorum ama yine de senin beni istemeni istiyorum.

Neyse, Nick'le bir gecelik ilişki istemiyordum, ama daima işlerin kontrolden çıkabileceği endişesi de vardı. Devamlı tekrarlanan bir deneyim olduğunu düşünerek telefonun başında oturur ve haftalarca aramasını beklersin, aramaz ve böylece sen de farkında olmadan listene bir Tanrının cezası tek gecelik ilişkiyi daha eklemiş olursun.

Ancak deneyimlerime dayanarak diyebilirim ki, gerçek tek gecelik ilişki, yalnız yabancılarla olur. Tanıdığınız biri olduğunda, özellik aynı arkadaş çevresindense genelde tekrar ararlar. O gece de eve doğru giderken bir şekilde biliyordum ki Nick ne olursa olsun beni tekrar arayacaktı. Anlarsınız ya, normal şartlar altında daha ilk geceden onunla yatmayı aklımdan bile geçirmezdim. Nick'e bakıp onun 'O' olduğunu düşünseydim, önce telefonumu verip, beni birkaç kez dışarı çıkarmasına izin verirdim, onunla yatmayı düşünmek için bile. Gerçi bunun için bir zaman sınırim yok. Bilebildiğim kadarıyla doğru zaman geldiğinde hissedersin, fakat Jules'a göre erkeklerle yatmadan önce onlarla otuz altı saat geçimieniz gerekir. Bunu nereden duyduğunu Tanrı bilir. Muhtemelen işe yaramaz bir dergiden, fakat sanırım bu yedi kez çıkmak anlamına geliyor ki oldukça mantıklı.

Oh, peki tamam öyleyse, belki dört buluşmadan sonra.

32

Fakat bu konuda temkinli davranmayı bir yana bırakırsam, sanırım onlarla yatağa atlamaya karar verdiğimde bu, neredeyse şaşmaz bir kesinlikle benim için çıldırdıklarını ve bu seferden sonra ortadan kaybolmayacaklarını bildiğim anlamına geliyordur. Gerçi yanıldığım da oldu. Ama yalnızca bir kez. Adı Michael'dı. İki hafta içinde birbirimize âşık olmuştuk. Birlikte mümkün olduğunca çok zaman geçiriyorduk ve gerçi biraz daha beklemem gerektiğinin farkın-daydım, ama her şey öyle yolundaydı ki, canı cehenneme dedim; hadi sevişelim. Hemen sonrasında sorun yoktu. Ancak, beni dört gün boyunca aramayınca -ki beni günde üç kez arayan bir adamdan söz ediyorum- bir şeylerin ters gittiğini farkettim. Elbette. Fikrini değiştirmişti. Ne bahane uydurduğunu bile anımsamıyorum şimdi. "Bir ilişkiye henüz hazır değilim," gibi bir şeyler zırvaladı; bildik saçmalıklar. Tamamen yıkılmışım.

Fakat dersimi de almıştan. Nick'le tekrar aynı şeye kalkışmamın tek bir nedeni vardı. Nick asla benim erkek arkadaşım olmayacaktı. Ve konu sadece seks olduğunda kurallar değişir.

Konu sadece seks olduğunda, vahşi olmaya hakkınız vardır, ilk hareketi yapmaya ve

yatakta onları baştan çıkarmaya... Çünkü onları kendinize âşık etmek zorunda değilsinizdir.

Konu sadece seks olduğunda, araba kullanırken elinizi kasığına doğru uzatıp, boğuk bir sesle, "Bir kahve için bana uğramak ister misin?" demeye hakkınız vardır.

Konu sadece seks olduğunda onları oturma odanıza sokup paltolarını bile çıkarmalarına fırsat vermeden, sarılıp tutkuyla öpebilirsiniz

Ve sonra, konu seks olduğunda...

Afedersiniz, konuyu dağıtıyorum. Nerede kalmıştık? Ah, evet arabadayız; müzik dinliyorduk ve ikimiz de tek kelime

33

etmiyorduk; ben başlamak istemiyordum çünkü hangi metro istasyonunda kendisini bırakacağımı söylemesinden korkuyordum, böylece sürmeye devam ettim ve sonuçta Ladbroke Grove'ya döndük. Bir şeyler söylemem gerekiyordu artık ve:

"İstasyon hemen yolun aşağısında," dedim. Aklıma başka bir şey gelmemişti.

"Aa evet," dedi. İçimden güldüm.

"Bir kahve içmek ister misin?"

"Bayılırım." Sırıyordu.

Böylece, Nick'e bakmamaya çalışarak arabayı parkettim. Varlığıyla arabayı dolduruyordu. Aramızda konuşulmamış bir anlaşmayla içeri girdik.

Ve size gerçekten neyi sevdiğimi söyleyeyim. Nick erkek arkadaşım olmasa bile, içerde anında kendisini evinde hissetmiş gibi görünüyordu.

"Ayakkabılarımı çıkarmamın bir sakıncası var mı?" diye sordu. Doğal olarak, "Hayır," dedim. Bir yandan da delinmiş berbat çoraplar ya da kokan ayaklar gibi beni ondan sonsuza dek soğutacak bir şeylerle karşılaşmamak için dua ediyordum. Gözümün ucuyla kaçamak bir bakış attım, ayakları daha doğrusu çorapları oldukça hoş görünüyordu ve ortalıkta eviminkinden başka bir koku yoktu. Ben de mutfığa gidip su ısıtıcısını fişe taktım. Etrafta gezinip ortalıktaki ıvır zıvır şeylere bakarken, "İnanılmaz zevklisin," dedi. "Sahiden. Çok hoş."

"Teşekkür ederim," dedim. Suyu ısıtmak için gerekenleri yaparken bir yandan da nereye oturacağımı izliyordum. Sandalyeye oturursa yandık, diye düşündüm, o takdirde beni öpmesini sağlayacak bir pozisyonu nasıl sağlayabilirdim? Nick uğursuzca sandalyenin etrafında dolanırken, belki sandalyenin koluna ilişebilirim, diye düşündüm.

34

Oh. Sandalyeyi ikinci kez gözden geçirip nihayet kanepeye oturmaya karar verdi. Kedi gibi kıvrılmaya hazır bir şekilde ben de ayakkabılarımı çıkardım ve kahve fincanlarını sehpanın üzerine koydum. Birden makyajım konusunda paniğe kapılmışım; çabucak banyoya sığıştım.

Burnumun ucu ve alnımdaki parlaklığı hafifçe rötuşladıktan sonra, rujumu tazelemeyi düşündüm, ama yok, çok belli olacaktı. Sonunda, saçlarımı da şöyle bir öne arkaya sallayıp kendime biraz daha vamp bir görünüm vererek müziği açmak üzere oturma odasına doğru salınarak yürüdüm.

Baştan çıkarıcı bir müzik, diye düşündüm. Caza benzer yumuşak, seksi bir şeye ihtiyacım vardı. Şöyle ikimizi de havaya sokacak bir şeyler. CD kutusunu karıştırdım, ta ki böyle durumlar için ideal, Frank Sinatra CD'mi bulana dek. Mükemmel. Geçmişte daima işe yaramıştı, düğmeye bastım ve sesini neredeyse yalnızca basların ritmik vuruluşu duyulacak kadar kıstım. Sonra kahvesini içerken bir yandan da beni izleyen Nick'in yanına, kanepeye döndüm.

"Bir kadın eline ihtiyacım var," dedi, ben kanepenin öbür ucuna yerleşirken. Çok yakınına oturmak istemiyordum. Fakat böylesine umutsuzca arzuladığım erkeğin yalnızca bir dokunuş menziline olduğumu bilmekte hoşuma gidiyordu.

Kaşlarımı kaldırarak baktım ve Nick güldü.

"Evde demek istiyorum yani," deyince ben de gülümsedim. Ardından ikimiz de, sanki önemli bir işmiş gibi kahvelerimizi içmeye koyulduk. Gerçi bu pek mümkün olamıyordu,

zira kahveler çok sıcaktı.

"Nasıl bir dairen var öyleyse?" diye sordum. "Bir kümese benziyor," dedi gülümseyerek.

"Yo, cidden?" zorladım.

"Evet, cidden," dedi.

35

"Neden?" Bunu sormuştum, ama dürüst olmak gerekirse pek şaşırduğım söylenemezdi.

Bekâr evleri iki kategoriye ayrılır diyebiliriz. Eğer sözkonusu bekâr adamın parası varsa, evin her tarafı siyah deriler ve kromla kaplıdır. Duvarlarda spor araba illüstrasyonları, abartılı büyüklükte bir TV ve müzik seti. Yok eğer, Nick gibi başını sokacak bir deliği zor bulmuşsa ev tıka basa kitaplar ve dergi, gazete gibi ıvır zıvırla, kirli giysiler ve çöple doludur. İnanın bana. Bu işleri bilirim.

"Eh," dedim fincanımı kaldırarak. "Öyleyse büyük ikramiyeyi kazanmaya içelim."

Bundan sonra biraz daha rahatlamaya başladık. Sal'den söz ettik, erkek arkadaşından ve kendimizden. Ona bir ilişkim olmadığını söyledim, kalbimin kırılmasından bıktığımı ve hiçbir ciddi ilişkiye hazır olmadığını.

Ben bunları anlatırken onaylayarak başını sallıyor ve ne hissettiğimi çok iyi bildiğini söylüyordu. Gülümseyerek iki yıldan beridir ciddi bir ilişkisi olmadığını, fakat kendisine âşık ama pek anlıyor görünmeyen Mary'yle yaşadığı beş yıllık acı dolu bir ilişkinin ardından kesinlikle birine bir taahhütte bulunmaya hazır olmadığını anlattı.

Sonra o inanılmaz mavilikteki gözleriyle gözlerimin içine bakıp, "Ama seni gerçekten çok çekici buluyorum," dediğinde, her ne kadar kontrolü elinde tutup yalnızca bir macera yaşamaya karar vermiş olan ben isem de, kalbim çarpmaya ve midem altüst olmaya başladı. Kendimi hafiften hasta hissediyordum.

Uzun bir sessizlikten sonra, "Teşekkür ederim," diyebildim. Başka ne diyeceğimi bilemiyordum, benim de onu çok çekici bulduğumu söylemek çok tatsız geliyordu, hem zaten bunu biliyor olmalıydı. Aksi takdirde onu ne diye evime çağıracaktım ki?

36

Böylece sessizlik içinde bir süre oturduktan sonra ona bir kahve daha isteyip istemediğini sordum. Gerçi ben de benimkinin ancak bir kısmını içebilmişim. Başını olumsuz bir şekilde salladığında içim burkuldu.

Hey Tanrım, diye düşündüm. Tanrının cezası. Evine dönecek. Lanet olsun. Ama hayır. Sırıtarak, "Sahiden ne istediğimi biliyor musun?" dedi.

"Hayır," diyerek başımı salladım.

"Güzel bir banyo yapmak isterdim."

"Banyo mu? Çıldırın mı?"

"Kulağa garip geldiğini biliyorum. Fakat benim dairemde yalnızca duş var ve küvette keyif yapmayı öyle özledim ki. Sence sakıncası var mı?"

Başımı hayır anlamında sallarken, bunun ne biçim bir iş olduğunu düşünüyordum. Zira benim için tümüyle yeni bir şeydi. O yıkanırken ben ne yapacaktım yani; tırnaklarımı mı törpüleyecektim? Ne yapmalıydım?

Fazla düşünmeme gerek kalmadı, çünkü tam o sırada telefon çaldı.

"Selâm bebek," diyordu Jules'un sesi. "Benim."

"Selâm," dedim, bunun aramak için pek de iyi bir zaman olmadığını belirten bir ses tonuyla.

"Vov, vov, nedense içimden bir ses yalnız olmadığını söylüyor."

"Hımm," dedim, bu sırada Nick kanepeden kalkıp hafifçe müziğin sesini kıstı.

"Kim var orada?" diye sordu Jules. "Bir erkek, değil mi?" "Hımm," dedim, Nick bana sırıtarak yavaşça gömleğinin düğmelerini çözerken gözlerim faltaşı gibi açılmıştı.

"Neler oluyor?" dedi Jules yalvaran bir ses tonuyla, bense kıkırdamaya başlamıştım.

37

"Gerçekten neler olduğunu bilmek ister misin?" diye sordum.

"Evet!"

"Peki," dedim, Nick odanın içinde dansederek insanı öldürecek derecede iyi bir striptizci

taklidiyle soyunurken. Tek fark seksi değil, müthiş komik olmasıydı.

"Peki," diye tekrarladım. "Oturma odamda oradan oraya atlayarak giysilerini çıkaran harika bir adam var."

Nick, kalçalarını sallayarak onu tarif ediş biçimimden duyduğu memnuniyeti belirtti.

"Oha kızım," dedi Jules. "Ciddiyim. Neler oluyor orada?"

"Cidden. Şu anda gömleğini çıkarmak üzere..."

Nick gömleğini çıkardı.

"Vee," diye sürdürdüm, arzu kasıklarımın yükselirken. "Dümdüz, mükemmel bir karnı var."

Telefonu Nick'e uzatırken, Jules, "Sana inanmıyorum," diye bağıırıyordu.

"Selâm," dedi Nick, dimdik ve kaslı çıplak bedenine neredeyse ağzımın suyu akarak bakıyordum. "Kim o?"

Kısa bir sessizlikten sonra, "Nick," dediğini duydum, buyandan da kot pantolonun düğmelerini açıyordu, küçük çaplı bir kalp krizi geçirmek üzereydim. "Banyo yapıyorum," dedi sonra. Telefonu elinden kaparken, odayı Nick in kahkahası dolduruyordu.

"Ne dedin, ne dedin?" haykırdım.

"Vay canına!" dedi Jules. "Şimdi inandım. İyi de kim bu Nick?"

"Uzun hikâye," dedim, Nick şu iğrenç eflatun renkli tan-galardan ya da buna benzer itici bir şeyler giymediği için Tanrıya şükrederek. "Seni yarın arasam olur mu?" "Son bir şey; şu anda çıplak mı?"

38

"Henüz değil," dedim, gözlerim, çorabını çıkarırken tek ayağının üstünde dengede durmaya çalışan Nick'e kenetlenmiş bir şekilde. "Fakat sanırım pek yakında olacak."

Nick, kalçalarını sallamaya devam ederek banyo kapısında gözden kayboldu.

"Vay canına be!" çabucak fısıldadım. "Harika bir herif bu!"

"Ne yaptığını bildiğin sürece..." diyerek güldü Jules.

"Eğleniyorum," dedim. Bu uzun zamandır yapmadığım bir şeydi.

"Pekâlâ" dedi, "Sana izin. Sabah ilk iş beni ara ve Tanrı aşkına prezervatif kullan!"

"Tamam," dedim gülererek, çünkü Jules yatağımın başucundaki, çoğu kendisi tarafından verilmiş muhtelif boyut, renk ve şekildeki prezervatifle dolu çekmeceyi bilen yeryüzündeki tek insandı.

Küveti dolduran suyun sesini duyabiliyordum, bu yüzden kalktım. Yatak odasına doğru yürürken bu sabah yatağımı toplamayı akıl edebildiğim için Tanrıya şükrediyordum. Kapıyı dikkatsiz açtığımda kahkahalara boğuldum.

Nick, su akmaya devam ederken küvetin içinde oturmuş bütün bir şişe banyo köpüğünü boca ediyordu. Bunu dert etmedim, çünkü bu sayede korktuğum gibi, bir şey görmem mümkün değildi, buna aldırılmayacak kadar iyi tanıyıyordum onu, henüz. Başına da plastik bir duş bonesi geçirmişti.

Bu kadar hoş biri olmasaydı, budalaca görünebilirdi. Oysa duş bonesiyle inanılmaz sevimli duruyordu. Klozetin kapağını indirdim; üzerine otururken başımı sallıyordum.

"Sen sahiden çılgınsın," dedim, o yüzünü ovarken.

"Hayır değilim," diyerek arkasına yaslandı. "Bu harika. Neden bana katılmıyorsun?"

39

"Daha önce duş almıştım." "Yani? Sırtımı sabunlayacak birine ihtiyacım var." Canı cehenneme, dedim kendi kendime. Ayağa kalkıp hırkamın düğmelerini çözerken, planladığımı tam olarak bu değildi, ama kaybedecek neyim vardı ki?

Tanrıya şükür, Nick soyunurken beni izlemiyordu. Küvetin içinde arkasına yaslanmış ve gözlerini de kapatmıştı. Gözetleyip gözetlemediğini anlamak için ona şöyle bir baktım. Onun karşısında giysilerimin tümünü çıkarmaya henüz hazır değildim. Bu yüzden iç çamaşırlarımın üstüne bir havlu sarıp doğruca yatak odasına gittim.

"Libby?" diye seslendi arkamdan. "Mumun var mı hiç?" Üç tane buldum. Odamın mahremiyetine sığınarak iç çamaşırlarımı çıkardıktan sonra tekrar havluya sarındım, mumları yaktım. Banyonun ışığını kapatıp mumları yerleştirdim.

Nick küvetin içinde sırtı bana dönük oturuyordu. Yavaşça havlunun kaymasına izin verip arkasından küvete girdim. "İşte," dedi, omuzunun üzerinden bana sabunu uzatırken, "Şimdi sırtımı sabunla bakalım."

"Ne yani bunu yalnızca canın sırt masajı istediği için mi yaptın?" diye takıldım. Sırtını sabunlarken bir yandan da, bu kadar kısa zamandır tanıdığım biriyle böylesine samimi bir pozisyona ginneyi nasıl becerdiğimi merak ediyordum.

"Hımm," mırıldandı. "Biraz daha aşağı. Alıh, evet evet mükemmel."

Sırtında daireler çizerek ilerleyen ellerime baktım. Titrek mum ışığında keskinleşen omurgasına, kürek kemiklerine. Bütün sırtı köpükle kaplandığında, sabunu küvetin kenarına koyup yavaş ve düz hareketlerle sırtını ovmaya başladım.

Bacaklarım vücudunun iki yanındaydı. Ben sırtını ovar-

40

ken Nick sabunu aldı ve baldırlarımı sabunlamaya başladı. İri ve güçlü elleriyle bacaklarımı dizlerimden ayak bileklerime dek sabunlarken; ayaklarımı ovarken sessizdik içinde soluğumu tuttum.

Banyoda bir tören havasıyla birbirimizi yıkarken salondan gelen müzik belirgin bir şekilde bizi sarıyordu. Ne yaptığının farkına bile varmadan öne doğru eğilip ensesini öpmeye başladım. Dudaklarım teninde gezinirken inlediğini duyabiliyordum. Dudaklarımı aralayıp teninin tadına baktım, yavaşça kulak memesine doğru uzandım. Bacaklarımda gezinen pamakları durdu, her şey sanki ağır çekimde geliyordu.

Etrafına sular saçarak küvetin içinde döndü, arzuyla gölgelenmiş gözlerle bana bakıyordu. Dudaklarımız yavaşça birleşmeden önce saatler gibi gelen bir süre dudakları benimkilerin üzerinde gezindi. Sonunda üst dudağımı ağızına aldığı anda inleyerek dilimi dilinin üstüne kaydırıldı.

Bir düşte gibi, vücudunun bana doğru büküldüğünü, yarı ayakta beni öpmekte olduğunu farkettim. İlık suyun içinde bacakları benimkilerin üstünde, dudaklarımız bir an bile ayrılmadan tekrar oturduğunda artık yüz yüzedik.

Öpüşmeyi sürdürerek başındaki duş bonesini çıkarıp yavaşça küvetin kenarına attım.

Ellerimi ensesine doğru kaydırıp onu kendime doğru çekerken başını eğdi ve boynumu öpmeye başladı.

Titriyordum.

Geri çekilip tekrar sabunu alırken bir yandan da sanki onayımı bekliyormuş gibi bana bakmaya devam ediyordu. Evet, şu ana kadar kesinlikle harikaydı. Nazikçe kollarımı, dirseklerimi ve ellerimi sabunlamaya başladı. Aman Tanrım, bir çift elin böylesine hassas olabileceğini ya da parmaklarımın üzerinde kayan, okşayan bir sabunun beni böylesine baştan çıkarabileceğini hiç düşünmemiştim.

41

Sabun kollarımın üstünde, omuzlarımda geziniyordu. Derken, ağır ağır göğüslerimin uçlarına doğru daralan daireler çizmeye başladı. Daireler, sertleşen göğüs uçlarıma doğru gitgide küçülüyor ama henüz dokunmuyordu.

Sabun sol göğsümden aşağı kayarken soluğumu tuttum. Başımı eğerek köpüğü artık iyiden iyiye kaybolmuş suya baktığımda Nick'in sertleşmiş organını görebiliyordum.

Sabunu elinden alarak yavaşça suyun içine soktum. Ellerim suyun içinde ileri geri hareket ederken bu kez inleme sırası ondaydı.

Nick elimden düşen sabunu yeniden aldığı anda bu kez göğüslerimin uçlarından başlayıp karnıma, oradan bacaklarımın arasına inen bir hattı izlemeye koyuldu; gözlerimi bu inanılmaz duyguyu tamamen hissedebilmek için kapattım. Ellerim tekrar suyun içine uzanırken, bütün düşünebildiğim onu içimde hissetmekti.

Garip bir gürültüyle gözlerimi açtığımda, Nick'in elindeki küvet tıkacıyla gülerek bana bakmakta olduğunu gördüm. Bir saniye için büyü dağılmıştı, ama bu yalnızca bir saniye sürdü, zira su küvetin içinden akıp giderken Nick beni arkama yaslanmam için itiyordu.

Bacaklarım küvetin iki yanına dayalı, öpüşü vücudumun aşağılarına doğru kayıyordu.

Bacaklarımın arasına ulaştığında durduğunu hissederek gözlerimi araladım. Bana sanki

onaylamamı bekler-cesine bakıyordu, gözlerimi tekrar kapadım ve hafifçe içimi çekerek beklediği cevabı verdim.

Dilinin bacaklarımın arasına doğru kaydığını hissediyordum. Bedenimin en hassas noktasına ulaşmıştı artık, bir süre sonra küvetin içinde sarsılarak orgazma ulaştığımda, Nick'le göz göze geldik ve bana gülümsediğini gördüm. Onu öperken dudaklarında kendi bedenimin tadını alıyordum. Birlikte banyodan çıkıp yatak odama gittik.

Onu yatağa yatırıp yavaşça geriye doğru ittim. Üzerine çıkıp kendimi rahat bir pozisyona getirdim, soluğumu tut-

42

tum; çünkü bunun ne kadar güzel bir duygu olduğunu sahiden unutmuştum.

Tek kelimeyle mükemmeldi. Mükemmel bir sevişme; ne çok kısa, ne de çok uzun. Çünkü bir kadını tatmin etmenin en iyi yolunun saatler süren sert gidip gelmelerden ibaret olduğunu zanneden bir erkekten daha kötüsü yoktur. Lütfen yani, at yarışı izlemeyi tercih ederim.

Ama Nick mükemmeldi. Ayrıca üstte, kontrolü elinde tutan olmak, en sonunda orgazma ulaştığında yüzünün ifadesini izlemek çok güzeldi.

Her şey olup bittiğinde sırtını dönüp uykuya dalan tiplerden olabileceğini düşünmüştüm, oysa değildi. Kollarını bedenime doladı ve uzun süre öylece yattık. Bana sıkıca sarılarak, "Bu," dedi. "Tek kelimeyle harikaydı." "Güzel," dedim. "Ben de aynı fikirdeyim." "Ve siz de," dedi, burnumun ucuna bir öpücük kondurarak. "Fena halde seksi bir hanımsınız."

"Zevk vermek için yaratılmışım," dedim gülerek. "Kesinlikle öyle," dedi. "Şimdi bir de hikâye isterim." "Bir... ne?" Hafifçe doğrularak ona baktım.

"Bir hikâye. Bana uykuya dalmadan önce bir hikâye anlat."

"Nasıl bir şey?"

"Ne istersen."

"Ama, aklıma hiçbir şey gelmiyor."

"Of, Tanrı aşkına!" dedi abartılı bir iç çekişle. "O halde, ben sana bir tane anlatayım bari."

"Evet, ne olur!" dedim, küçük bir kız çocuğu sesiyle. Garip bir şekilde kendimi küçük bir kız çocuğu gibi hissediyordum; Nick'in kollarının arasında, tümüyle güvende ve sımsıcak.

43

"Bir zamanlar," diye başladı, kısık ve yumuşak bir sesle. "Libby adında bir kız yaşamış. Libby, güzel bir bahçenin sonundaki kocaman, sapsarı bir ayçiçeğinin içinde tek başına yaşıyormuş."

İçimi çekerek ona biraz daha sokuldum.

"Bahçenin arkasında," diye devam etti. "Koskocaman bir ev varmış. Ve bu evde de, Bay ve Bayan Çimdikburun yaşar-larmış. Adları Çimdikburun'muş, çünkü ne zaman bahçeye girseler burunlarını çimdikliyorlarmış. Zira Bay ve Bayan Çimdikburun taze ve güzel olan her şeyin kokusundan nefret ederlenniş, ama asla bilmedikleri bir şey yamış. Bu güzel koku çiçeklere, ağaçlara ya da innağa değü, Libby'ye aitmiş."

"Libby'nin koktuğunu mu söylemeye çalışıyorsun yani?" dedim, yalancı bir hiddetle.

Bununla beraber gülümsüyor-dum.

"Libby'nin taptaze ve güzel koktuğunu söylemeye çalışıyorum," dedi.

"Oh," dedim, "Pekâlâ öyleyse." Ve Nick anlatmayı sürdürürken elini avucuma alıp öptüm. Farkına bile varmadan uykuya dalıvermiştim.

Böyle gecelerin sabahından nefret ederim, zira ne yapacağınızı bilemezsiniz, uyanıp tekrar sevişseniz bile yataktan

44

çıkınca neler olacağından asla emin olamazsınız. Üstelik benim durumumda, kalkıp işe gitmem gerektiğinden Nick'e sokulup sarılarak bu anı olabildiğince uzatmaya,

çalışıyordum. Çünkü, hadi gerçekleri konuşalım, sanki gidecek bir yeri mi vardı ki...

Alarımın beşinci çalışından sonra artık kalkmak zorunda kaldım, yoksa işe fena halde geç kalacaktım. Kahve yapmak üzere mutfığa giderken Nick esneyerek yüzünü güneşe döndü.

Jules'un geçen yıl hediye ettiği ipek sabahlığa sarındım, bunu yalnızca evde bir erkek kaldığında giyerdim, bu yüzden yepyeni durduğunu söylemeye gerek yok. Sonra oturma odasına geçip biraz saçlarımı kabartmaya çalıştım, pudramın kapağındaki aynaya bakarak gözlerimin altındaki rimel kalıntılarını sildim.

Yatak odasına dönüp Nick'e bir fincan kahve göturdüm. Bir süre öylece durup onu iziedim. Gözleri kapalıydı; fakat uyumuyordu. Nick orada, bir kolu gözlerinin üstünde, çarşaf bacaklarına dolanmış, vücudunun geri kalanı çıplak öylece yatarken, bense; anasını satayım Nick aradığım adam olmayabilir ama Tanrım, müthiş biri, diye düşünüyordum. Onu izlediğimi hissetmiş olmalı ki gözlerini açtı ve beni görünce kollarını ileri doğru uzatıp, "Gel ve bana sarıl," dedi. Kollarında yatarken ve beni kocaman, ıslak öpücüklere boğarken kendi kendime düşünüyordum; insan buna kolayca alışabilirdi doğrusu.

Hayır Libby, alışamazsın. Senin istediğin bu değil. Ömrünün geri kalanını Highgate'de bakansız bir pansiyon odasında geçirebileceğini düşünmüyorsun herhalde. Sosyal yaşamın publarda ılık bira içmekten mi ibaret olacak? Zengin bir adamın, vaktini öğle yemeklerinde geçiren hanımefendi karısı olmak konusundaki düşlerini unutacak mısın? Hiç sanmıyorum. Hayır. Ben 90'ların kadınıyım ve yalnızca seksten ibaret ilişkilerden hoşlanıyorum; biraz da

45

şefkatli ve eğlenceliyse ne olmuş yani? Bu da üstünün sosu.

Ben işe gitmek üzere hazırlanırken Nick de yatakta oturmuş kahvesini içiyordu. Gardrobumu açtığımda beni güldürerek, "Onlar da ne?" diye sordu. Üzerine poşetler geçirilmiş giysi dolu askıları işaret ediyordu.

"Kuru temizleme yapılan giysilerim," dedim. Şaşkın bir ifadeyle başımı salladı.

"Kuru temizleme mi? Tanrım, biz sahiden de ayrı dünyaların insanıyız"

"Herhalde sen ütü bile yapmıyorsundur," diyerek güldüm.

"Elimden geldiğince," dedi ve sonra, ben banyo aynasının karşısında makyajımı yaparken o da laflamak için gelip küvetin kenarına oturdu. Kendi deyimiyle, ne yaptığımı görmek istiyordu.

Ben makyaj çantamı karıştırıp her seferinde birbirinden garip nesnelere -en azından onun için- çıkardıkça, "Bu ne?" diye sorup duruyordu.

"Bilemiyorum," dedi sonunda, başını sallayarak. "Bana sorarsan, hiçbir şey sürmeden çok daha iyi görünüyorsun."

"Şimdi, şaka ediyorsun işte," dedim, zira kozmetikçilerin tüm icatlarından yararlanmadan evden çıkmaya asla cesaret edemezdim.

"Yo, ciddiylim," dedi. "Bütün o boyalara hiç ihtiyacın yok. Bazı kadınların buna ihtiyaç duyduğunu biliyorum, çünkü makyajsız tam anlamıyla maymuna benziyorlar. Ama senin, gerçekten doğal bir güzelliğin var ve açıkçası makyajsız daha iyi görünüyorsun."

Sizi bilmem ama benim koltuklarım kabarmıştı ve bu söylediklerinden ötürü onu öpebilirdim. Aslında, öptüm de. Makyajla ilgili söylediklerini bir yana bırakıp yalnızca doğal güzellik kısmına konsantre olmuşum. Beni güzel

46

bulduğunu söylüyordu! Güzel olduğumu düşünüyordu!

Evden çıkıp, metro istasyonuna gelirken mutluluktan uçuyordum. Ona âşık olduğumdan falan değil, yalnızca birine sarılarak uyumak, sabah yanında konuşabileceğin biriyle uyanmak ve üstelik iltifatlar almak öyle hoştu ki.

Ancak, istasyonda o kuzeye, bense Kilburn'a gitmek üzere ayrılırken içime ince bir sızı düştü. Çünkü, bunun ilerisi olmadığını bilsem bile, yalnızca 'hoşçakal,' demesine dayanabileceğimi sanmıyordum. Sanırım, Nick de yüzüme baktığında bunu gördü, çünkü kollarını belime dolayıp bana sıkıca sarıldı.

"Çok uzun zamandan beri geçirdiğim en güzel geceydi," dedi. Kalbim duracak gibi oldu, çünkü besbelli bunun ardından, 'kendine iyi bak' gelecekti.

Ama hayır, yanılıyordum.

"Seni, tekrar ne zaman görebilirim?" dediğinde kendimi tutmasam boynuna atılabıldım

tekrar.

"Hımm," dedim, çantamı karıştırıp, ajandamı dışarı çekerken. Çabucak sayfaları karıştırarak, "Bu hafta birazcık meşgulüm," dedim. "Hafta sonu ya da gelecek haftaya ne dersin?"

İçimden lütfen hafta sonu de' diye geçiriyordum.

"Cumartesi?"

"Harika," dedim, sevinçle.

"Tamam. Neden bana geliniyorsun?"

"Nasıl, senin ahıra mı yani?"

Nick güldü, "Bir şeyler yemek için dışarı çıkabiliriz. Saati kararlaştırmak için seni işten ararım. Ne dersin?"

İyi derim. Nerede ve ne zaman olacağına onun karar vermesi daha iyiydi, çünkü erkekler bir kez sizi arayacaklarını söyledilermi, eninde sonunda onu göreceğinizi bilseniz bile oturup aramasını beklersiniz. Ama boşverin, saati değil-

47

se de onu ne gün tekrar göreceğimi biliyordum.

Aniden kendimi aylardır olmadığım kadar mutlu hissettim.

"Ciğeri kapmış kedi gibi görünüyorsun," dedi, ofisteki ultra modern resepsiyonistimiz Jo.

"Öyle mi?" dedim masumca, ama yüzüme yerleşmiş karnı tok kedi ifadesini silmek elimde değildi.

"Âşıkısın, değil mi?" diye sordu.

"Yoo," başımı salladım. "Kesinlikle hayır. Ama..." odama doğru yürüyordum. Tam kapının ardında gözden kaybolmadan önce döndüm ve göz kırparak, "Mutluyum," dedim.

Çalışmam mümkün mü? Masamın başına oturdum ve aylak aylak pencereden dışarısını izlemeye koyuldum. Ara sıra, tutku dolu önceki geceye ait anıların yarattığı arzuyu titriyordum.

Gün boyu, en olmadık zamanlarda aklıma bir şeyler geliyordu. Tam telefonda bir gazeteciyle konuşurken, aniden cümlelerin tam ortasında ensemde dilini gezdiren Nick'in görüntüsü aklıma geliyordu. Kendimi sırtırırken ve konudan tümüyle kopmuş buluyordum. İnanın, ona âşık olmaya başladığım falan yoktu; yalnızca yatağımda harika bir adamın olması öyle hoştu ki; bana hâlâ çekici, seksi olduğumu anımsatmıştı. Hâlâ birilerini tavlayabiliyordum.

Çünkü, dürüst olmak gerekirse son altı aydır kendimden şüphe duymaya başlamıştım. Çok fazla değil, aslında etrafta ilgimi çeken çok fazla erkek yoktu ama, maalesef benimle ilgilenmeyen adamlara âşık olmak eğilimindeyimdir ve bana ilgi gösterenlerde genelde oldukça itici tiplerdir.

Neden hep yanlış kişilere kapıldığımı çözemiyorum. Bunu Jules da anlayamıyor. Birileriyle tanışıyor ve onlara fena halde âşık oluyorum. Günün birinde gerçeği farkedip

48

aşkına karşılık vereceklerine dair boş bir umutla onlarla arkadaşlık ediyorum. Ancak tabii ki öyle olmuyor. Onlarla yalnızca iki arkadaş gibi çıkıyor; her bakışlarını, dokunuşlarını, en ufak iç çekişlerini yanlış yorumlayıp, her an bir şeyler olacağı konusunda kendimi kandırıyorum. Ve her seferinde kendimi bok gibi hissediyorum, çünkü işte hoşlandığımı biri daha bana ilgi duymuyor.

Bu son kez Simeon'la başıma gelmişti. Ona bir basın kokteylinde rastladım. Ondan çok hoşlanmıştım ve bu yüzden olabilecek en zeki, komik, neşeli kadın oldum. Doğal olarak harika biri olduğumu düşündü.

Fakat harika olduğumu düşünmesi benden hoşlandığı anlamına gelmiyordu. Böylece, Simeon'un da aynı şeyleri hissetmesi için uğraşmaya koyuldum. İşe, onu haftada iki kez aramakla başladım, rahatsız olmuşa benzemiyordu. Sesimi duymaktan gerçekten memnun olmuş görünürdü. Bu pek şaşırtıcı bir şey sayılmazdı,, çünkü çoğunlukla konuşan bendim, onun güldürecek en acayip hikâyeleri bulup çıkarıyordum.

Sonunda onu bir partiye davet ettim ve bütün geceyi onun dibinde geçirdim. Buna da pek

itirazı varmış gibi görünmüyordu, hatta oldukça hoşlanmış gibiydi.

Yavaş yavaş, benimle arkadaş olmaktan başka seçeneği kalmayınca dek uğraştım.

Kısa bir süre sonra, o da beni aynı sıklıkta arar oldu. Her seferinde kalbim hoplayarak, kendimi onunda yavaş yavaş aynı şeyleri hissetmeye başladığına inandırdım.

Sonunda partinin birinde, Simeon kısa boylu, kestane saçlı, Amerikan aksanlı, zevksiz bir hatuna asılırken bana da kenarda durup olanları izlemek düştü. Kendimi bok gibi hissediyordum.

Bir hafta sonra, Amerikalı hatunla bir gece önceki buluşmasının heyecanı ile dopdolu beni aradı. O anlatırken tele-

49

fonu kapadım ve gözyaşlarına boğuldum. İşte o anda, beni istemeyen erkeklerden artık bıktığıma karar verdim. Birinin bana âşık olmasını sağlayacaktım. Bir parçacık ilgimi çekebilmek için bile bana prensesler gibi davranacaktı.

Ama, bu sözünü ettiğim şey aşk. Şehvet bambaşka bir şey ve benim için aynı şeyleri hisseden birine ilgi duymayalı asırlar olmuş gibi hissediyordum. Tamam, bu her şey demek değildir, Nick doğru adam demek değildi, fakat kendimi iyi hissetmemi sağlamıştı. Bu da önemli bir şey, değil mi?

İşin gerçeği, kendimi o kadar iyi hissediyordum ki iş konusunda bile en ufak bir stresim kalmamıştı. Bu bir mucizeydi, çünkü son zamanlarda kendimle bir hesaplaşma içindeydim ve itiraf etmeliyim ki öyle zamanlar oluyordu ki, nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum.

Neyle mi? Pekâlâ, şu anda Sean Moore'la ilgili çalışıyorum, bunu zaten biliyorsunuz.

Sonra Rita Roberts adında bir oyuncu ki; bu biraz tuhaf çünkü bu konuda hiçbir şey bilmediğimden tiyatroyla ilgili bir şeyler yapmaya pek hevesli sayılmam. Mystery Cup adında bir film; henüz adını duymadınız, ama eğer ben işimi doğru dürüst yaparsam, pek yakında bütün gazetelerde okuyor olacaksınız. Komedyen Tony Babney var, bir de Amanda Baker adında hevesli bir televizyon sunucusu. Hevesli derken haksızlık etmeyeyim, çünkü zaten televizyona çıkıyor, her ne kadar istediği sıklıkta değilse de.

Amanda, gündüz programlarından birinde bir bölümü sunuyor ve ekranlarda yüzünün görüldüğü andan itibaren star olduğunu sanıyor. Ne yazık ki kimsenin ondan haberi yok ve bu durum bir parça tavuk yumurta hikâyesine benziyor. Gazeteler onun hakkında yazmıyor çünkü kimse onu tanımıyor, ama kimse yazmazsa tanınacağı da yok. Üzerinde çalıştığım en içinden çıkılmaz iş; fakat yalnızca sözünü ettiğim sebepten değil, aynı zamanda Amanda tam bir orospu olduğu için.

50

Onun, birkaç ünlünün bir araya gelip en kötü randevularını anlattıkları programlardan birine çıkmasını sağladım. Sevinçten havalara uçtuğunu sanıyorsanız yanılıyorsunuz, bütün yaptığı kendisinin en az söz verilen kişi olduğundan şikâyet edip homurdanmak oldu. Tanrı aşkına, ne yani Ger-maine Greer, Venessa Felta, Emma Nable ya da Ulrika'dan daha önemli olduğunu sanıyor. İnanmayacaksınız ama, evet. Öyle sanıyor, inek karı.

Ama, Amanda'yla bugün bir randevum olması bile keyfimi bozmuyor. Bu yüzden sekreter düğmeye basıp Aman-da'nın geldiğini haber verdiğinde, uçar gibi aşağı indim, hatta biraz iltifat etmeyi bile becerdim. Şaşırılmış görünüyordu. "Giydiğin takıma bayıldım," diye yalan söyledim, tarzı hafifçe Armani'yi andıran pastel tonlardaki pantolon ceket takımını kastederek. Ama, tabii Armani olmadığını biliyordum, zira Amanda henüz o kadar başarılı değildi.

"Bu eski şeyleri mi kastediyorsun?" dedi, ancak sözlerim onu memnun etmişti.

"Böyle gel," geçmesi için kapıyı açtım ve en profesyonel sesimle sordum. "Nasılısın, bakalım?"

"Aman işte, bilirsin," dedi, elini röfleli saçlarında gezdirirken. "Her zamanki gibi çok meşgul"

"Geçen haftaki bölümü izledim, Tony Blackburn'le röportaj yaptığın bölüm. Mükemmeldi, televizyonda gerçekten iyi görünüyorsun."

"Öyle mi diyorsun?" sordu. "Tombul görünmüyorum yani"

Güldüm, ahmak karı, tanıdığım bütün kadınlar gibi o da kendini tombul olduğuna inandırmıştı. Evet, itiraf etmek gerekiyor ki televizyon ekranı insanın görüntüsüne en az beş kilo ilave ediyor. Bununla beraber bu, Amanda'nın aptal sarışın televizyon sunucusu görüntüsüne mükemmel uyuyordu.

51

"Tombul mu?" dedim. "Sen mi? Çıldırın mı? Bir deri bı1 kemik görünüyorsun!"

"Keşke," dedi. Fakat sözlerimin işe yaradığını görebiliyordum, keyfi yerine gelmişti, bu işimizi kolaylaştırabilirdi. Çünkü genellikle yanlış bir başlangıç yapıyor ve onun basın desteğinin yetersizliği konusundaki homurdanmalarıyla bitiriyorduk. Şimdi biraz daha anlayışlı olacağını umuyordum. Eğer işimi bu kadar çok sevmeseydim; Amanda'ya ortalığın onun gibilerle dolu olduğunu ve kendisinin hiç umurunda olmadığını söyledim. Ama elbette bunu yapmam mümkün değildi, böylece masamın üstündeki kâğıtları toparlar gibi yapıp ona beni ne için görmek istediğini sordum.

"Gerçekten," diye başladı. "Gazeteleri sıkı bir bombardımana tutup, biraz daha fazla röportaj kopartmanın tam zamanı olduğunu hissediyorum."

"Hımm, evet," dedim, bir yandanda buna kimlerin yanaşacağını ona göstermek için listeyi arıyordum. "Özellikle aklından geçen bir şey var mı?" "Şey aslında evet," dedi, "Hello dergisinde Lorraine Kerry ve yeni doğan bebeğiyle ilgili bir haber yapmışlar. Ben de yeni bir eve taşındım ve dekore ettim, düşündüm de bu iyi bir yazı konusu olabilir."

"Pekâlâ," dedim. İçimden öfleyerek, "Onları arayacağım." Adım gibi biliyordum ki, onlarda bende telefonlarımızın başında oturacak; ben Amanda'nın ne kadar harika olduğuna dair söylevime başladığımda hiç şüphe yok tavana bakacaklar ve bana üzgün olduklarını söyleyeceklerdir. "Böyle birini hiç duymadık."

"Ve," dedi, "Son zamanlarda benim için kimlerle görüşüğünü gerçekten merak ediyorum." Hah, işte intikam için mükemmel fırsat! Not kâğıdımı ona doğru kaydırıp en anlayış dolu sesimle konuşmaya baş-

52

ladım. "Geçen hafta Daily Mail'in Femail ekiyle, Sun Wo-man'la, Express'in Lifestyle ilavesiyle, Bella, Best, Woman's Reaim ve Woman dergileriyle konuştum. Bu hafta O.K!, Here! dergileri, TV Quick ve Cosmopolitan'ı aradım."

"Oh," Amanda'nın sesi zayıftı, o güne dek ilk kez, ve yemin ederim bu içinde bulunduğum iyi ruh hali yüzünden olmalı, birdenbire onun için üzüldüğümü hissettim.

"Bak," dedim. "Bunun zor olduğunu biliyorum," ve ona da yumurta tavuk hikâyesini anlattım. "Gerçekten iyi bir şeylere ihtiyacımız var."

"Ne çeşit bir şey mesela?" Bir an için hiç hoşlanmadığım ve benden hiç hoşlanmayan bir müşteriyle olduğumu unutmuştum, kendimi tutamayıp. "Ünlü birini yatağa atamaz mısınız?" deyiverdim.

Dehşete kapılmış görünüyordu. Ben de dehşet içindeydim. *

"Şakaydı," dedim, gülmeye çalışıyordum ancak boğazımdan kahkaha yerine garip bir hırıltı çıktı. "Gerçi ciddi konuşmak gerekirse," diye devam ettim. "Kullanabileceğimiz, hayatını değiştiren bir olay yok mu, şöyle iyi bir hikâye çıkacak bir olay?"

"Yeni eve taşınmak gibi bir şey değil, yani?" dedi umutla.

"Ee, yeni eve taşınmak gibi bir şey değil." Çalmak, aşırmaq, sinir krizi geçirmek gibi bir şeyler, diye düşünüyordum.

"Hımm." Oturduğum yerden beyninin nasıl çalıştığını adeta görebiliyordum. Hadi, biraz daha, neredeyse... Yok, beceremiyor.

"Pekâlâ" dedim. "Çocukluğunda hiçbir şey çaldığın oldu mu?"

"Ciddi mi soruyorsun?"

53

"Elbette," başımı ciddiyetle salladım.

"Hayır, pek sayılmaz. Yani..."

)

"Evet?" hevesle atıldım.

"Yani, bir kez Boots'dan bir göz kalemi almıştım. Ödeyecektim, ama unutmuşum."

"Mükemmel!" dedim, "TV sunucusunun korkunç hırsızlığı! Başlıkları görebiliyorum!"

"Bunun iyi bir fikir olduğundan emin misin?" dedi, şüpheyle. "Demek istediğim, yalnızca bir göz kalemiydi ve henüz on dört yaşındaydım. Ve korkunç demek pek doğru sayılmaz, yalnızca kendimi çok suçlu hissetmişim."

"Yalnızca bir göz kalemi olduğunu söylemeyeceğiz, bütün bir makyaj seti diyeceğiz. Ve sen de on dört yaşında değildin, bu geçen yıl oldu ve bunu açıkladığın için kendini berbat hissediyorsun. Sana neler olduğunu bilmiyorsun, oraya geri döndün ve aşırдың!"

"Ama bu yalan!" dedi.

"Bu halkla ilişkiler!" dedim. "Bekle bir dakika!" Ahizeyi alıp numaraları çevirdim. "Keith? Joe Cooper Halkla İlişkilerden Libby ben. İyidir, ya sen? Harika. Dinle, Sabah Kahvaltısı programından Amanda Baker'ı anımsadın mı? Hayır, hayır show programı? Hayır, hayır hava durumunu sunuyor! Hayır, hayır, sarışın olan! Her neyse, Amanda, her geçen gün daha iyiye gidiyor ve daha iyi işler yapıyor. Kendisi az önce, sizin dergi için mükemmel olabilecek inanılmaz bir hikâyeye kaçırdı ağzından. Geçen yıl berbat bir hırsızlık deneyimi yaşadığı ortaya çıktı ve artık bunu itiraf etmek için zamanın geldiğini düşünüyor. Evet." Söylediklerini dinlerken başımı sallıyordum. "Evet Mükemmel. Tam sayfa? Harika. Tamam." Haberi yapacak muhabirin direkt hattını önümdeki kâğıda yazarak, telefonu kapattım.

"Eh, Amanda," dedim. "Az önce Femail Fancies dergisinde kendine bir tam sayfa kaptın. Fotoğraflı."

54

"Bu inanılmaz!" heyecandan neredeyse nefesi kesilmişti. "Fotoğraflı! Bu harika!

Profesyonel makyöz ve kuaförlü bir stüdyo çekimi olacak değil mi?"

Yorum yapmadan, "Ayrıntıları sonra konuşuruz," dedim. Ona, bir kozmetik dükkânında yağmurluğunun kocaman ceplerine bir makyaj setini tıkıştırırken resimlerini çekmek isteyeceklerini şimdi söylemenin zamanı olmadığını düşünüyordum.

"Veee," dedim, başka bir numarayı çevirirken. "Şimdi biraz da radyoya ne dersin?"

Amanda o kadar etkilenmişti ki, konuşamıyordu. Başımı sallayabildi.

"Mark? Ben J. Cooper Halkla İlişkiler'den Libby. Dinle, şu Londralılar ve Favori Restoranları programını biliyorsun. Sabah Kahvaltısından Amanda Baker'ı konuk etmeye ne dersin? Sana ayrıntıları daha sonra bildiririm. Tamam. Oldu. Harika." Birini daha arayıp Amanda'nın kim olduğunu söyleyecek halim kalmamıştı. Ayrıca kabul edeceklerini biliyordum, çünkü yalnızca bir yerel radyo olduğundan kim olsa yer vereceklerdi. Her neyse, görevimi de yapmıştım, zira Amanda heyecan içindeydi.

"Libby," dedi, ayağa kalkıp ceketini şöyle bir silkelerken. "Sen işinde bir harikasın." Gülümsedim.

"Femal'i de bir arayıp benimle bir röportaj yaparlar mı, diye sormaya ne dersin?"

"Ee," durdum, "Görevli editörle sen gelmeden az önce konuştum ve bir konferansta olduğunu öğrendim. Bu yüzden onu sonra arayacağım."

"Oh," yüzü yavaşça değişti. "Pekâlâ, şey, artık gitsem iyi olacak." Saatine baktı. "Sağol."

Bunun ardından beni iki yanağımdan öptü, daha çok havayı öpmüş olmakla beraber bu beni biraz şaşırttı, zira daha önce asla gevşekçe elimi

55

\ sıkmanın ötesine gitmemişti.

"Çav," dedi, ben göz kırparken. "Seni sonra ararım." Arayacağını biliyordum, çünkü starlar ne kadar küçükse, başımıza o kadar büyük bela olurlar.

"Libby?" diye seslendi Jo, Amanda'yı geçirirken. "Jules hatta. Sekizinci kezdir arıyor.

Konuşacak mısın, yoksa sonra mı ararsın?"

Cümlesini bitirene dek masama koşmuşum bile. "Tamam, tamam, bağla!" diye haykırdım, koltuğa çöküp, nefes nefese ahizeyi kaldırdım.

"Libby!" diye haykırdı Jules. "Sabırsızlıktan ölüyorum biriyle buluştuğuna hâlâ inanamıyorum, gün boyu bir iş yapamadım, kim şu Nick ve neler oldu? Onunla yattın değil mi, yattığını biliyorum, nasıldı? Nasıl biri? Bana her şeyi anlat..."

"Sakin ol," Güldüm. Bir sigara yakıp, sıkı bir muhabbet için arkama yaslandım. "Her şeyden önce düğünü tasarlamaktan vazgeç çünkü kesin olan bir şey varsa bana göre biri değil. Ama evet, onunla yattım ve kahretsin Jules, herif harika!"

"Neden sana göre değilmiş? Nereden biliyorsun bunu?" "Pekâlâ. Öncelikle, parası yok..." Hattın öbür ucunda bir sessizlik oldu.

"Sonra, Highgate'de iğrenç bir pansiyon odasında kalıyor"

"İğrenç olduğunu nereden biliyorsun?"

"Kendisi söyledi. Bir ilişki peşinde değil. Politikayla fazlasıyla ilgili. Dışarda keyifli bir geceden anladığı şey, puba gidip on şişe bira devirmek."

"Tamam, tamam," Jules içini çekti, "Manzarayı çaktım. Ama Libby, yalnızca parası yok diye, bu sana göre olmadığı anlamına gelmez ki. Belki biraz beklentilerini azaltmaya 56

başlamanın zamanı geldi."

"Jules. Gayet iyi biliyorsun ki, böyle biriyle çıkamam. Her neyse," Bütün bunları itiraf etmekten biraz rahatsız olmuştum. "Zaten, mesele sadece para değil. Herşey. Akla kara gibiyiz."

"Dün akşam neler oldu, öyleyse." Ben de anlattım.

Bulutlarda gezme faslı tam olarak iki gün sürdü. İki gün boyunca aşktan, pardon arzudan pırıl pırıl bir şekilde ortalıkta gezindim. İki gün boyunca Nick'le geçirdiğim gecenin ayrıntılarını düşlemenin dışında pek az şey yaptım. Çalan her telefonla yerimden zıplıyordum.

Sonra aramayınca, kendimi hasta hissetmeye başladım. Şimdi, saçmaladığımı biliyorum ve Nick'in şu Tanrının cezası 'doğru adam' olmadığını da, ama bu beni arzulamasını istemediğim anlamına gelmez ki. Demek istediğim, yani, şu ana kadar bana delice âşık olması gerekiyordu ve dahası beni kesinlikle araması gerekiyordu.

Jules'u aradım.

"Jules," inledim. "Aramadı."

"Yani?" dedi, umursamaz bir ses tonuyla. "Arayacaktır."

57

"Ama niye aramıyor? Arayacağını söylemişti."

"Libby, Tanrı aşkına. Bunun sadece bir macera olduğunu söyleyip duruyorsun, ama delice âşık biri gibi davranıyorsun. Macera yaşayınca insanlar birbirini her gün aramazlar."

"İyi ama, sırf onu başka türlü istemiyorum diye, bu beni istemesini istemediğim anlamına gelmez ki."

"Şimdi, bu," dedi Jules. "Saçmalığın dik alası. Çocukça davranmayı kes. Her neyse, onu göreceğini biliyorsun, öyleyse elbette ki arayacak. Ama büyük olasılıkla bu cumartesi olacaktır, sana söylediği gibi, saati kararlaştırmak için."

"Pekâlâ," homurdandım.

"Üstelik," diye sürdürdü. "Sana âşık olmasını istemiyorsun, çünkü bu her şeyi daha beter karıştırır." "Pekâlâ," dedim, tekrar homurdanarak. "Öyleyse, gevşe artık," diye bitirdi.

"Haklısın, haklısın. Haklı olduğunun farkındayım." "Doğal olarak," gülüyordu. "Her zamanki gibi."

Amma iş, değil mi, biriyle bir kez birlikte olunca her şey nasıl da değişiyor. Nasıl da, âşık olmaya niyetiniz olmasa bile, yine de beklentileriniz oluyor ve sonunda yine de hayal kırıklığına uğruyorsunuz.

Bu sefer hariç. Bu sefer hayal kırıklığına uğramayacağım.

Taahhüt yok, yalnızca eğlence var ve ben de Nick'le eğleneceğim, evet yapacağım...

Telefon cumartesi günü saat 13.00'de çaldı. "Evet?" Nefes nefese kalmıştım bile. "Selam, bebek," Jules idi.

"Oh." Sesimdeki hayal kırıklığı öylesine belirgindi ki. "Selam."

"Şu anda ne yapıyorsun?" diye sordu. Telefonun başında oturup çalmasını beklediğimi ona söylememeye karar verdim.

"Pek bir şey yapmıyorum. Ya sen?"

"Hiçbir şey. Jamie çalışıyor ve ben de sıkıldım. Alışverişe çıkalım mı?"

Kulağa oldukça hoş geliyordu. Bir parça mağaza terapisinin kimseye bir zararı dokunmaz, diye düşünürken bir yandan da son moda giysilerle dolu kocaman gardrobuma bakıyordum, bu gece için giyecek hiçbir şeyim yoktu. Yani, tam olarak öyle demeyelim de, daha ziyade giyecek uygun bir şeylerim yoktu ve Nick de benim John Rocha elbiselerimi ya da Doka & Gabbana pantolonlarım pek takdir edecek yapıda biri değildi.

"Gelip beni almaya ne dersin?" dedim.

"Hayır," dedi. "Sen bana gel ve Hampstead'a bakalım. Buna ne dersin?"

"Mükemmel. Bir saate kadar görüşürüz."

Evden ayrılırken çantamı kontrol ettim. Evet! Paralarım, kredi kartlarım, çek defterim, makyaj malzemelerim... Hey, Tanrım! Az kalsın cep telefonumu unuttuyordum. Onu da kaptım ve sanki bunun yarını yokmuş gibi benzini yalayıp yuttuğu için bu adı verdiğim muhteşem arabam Bay Obur Böcek'e doğru ilerledim. -Tamam, arabaların çoğunun 'dişi' olduğunu biliyorum, ama benimki o muhteşem metalik mavi rengiyle kesinlikle 'erkek' olmalı.- Böylece Jules'a doğru yola koyulduk.

Jules'un evine her girişimde olduğu gibi hasetle içimi çektim. Zira, her ikisi de iyi kazanan - Jules iç mimar, Jamie avukattı- bir çift olmaları sayesinde, Jules tam benim istediğim gibi bir eve sahipti. Haverstock HUL'in yan yollarından birinin kıyısında bir malikâne. Kocaman, havadar, aydınlık bir oturma odası ve geniş bir balkona açılan, yerden tava-

59

na dek uzanan Fransız tipi pencerelerin iki yanında uçuşan, şifon perdeler... Bütün mobilyalar krem ve devetüyü rengi, modern-klasik eşyalar eski ve güzel antikalarla bir arada ve duvarlarda bol renkli, kocaman, soyut tablolar.

Mutfak giriş katındadır ve Jules zamanının çoğunu orada geçirir. Oturma odası kadar geniş olan mutfağın büyük kısmını eski ve masif, cilalı çam masa kaplar, öbür uçtaki sarı ekose kumaşla kaplı rahat koltuğa ancak yer kalmıştır. Burada da bahçeye açılan Fransız tipi pencereler vardır. Dolaplarsa tam benim hayalimdeki türdendir; modern nüanslar taşıyan Shaker tarzında. Evdeki, en sevdiğim bölüm burasıdır, eninde sonunda kendimizi elimizde kocaman çay fincanlarıyla mutfak masasının başında ya da koltukta içeri süzülen güneş ışığının altında yayılmış buluruz.

Evin bir iç mimarın elinden çıktığı bellidir, ama aynı zamanda kendinizi hemencecik rahat hissedebildiğiniz, yaşanan bir evdir. Bu eve bayılıyordum ve girer girmez her zamanki gibi ilk iş su ısıtıcısının düğmesine bastım. Jules, kusuruma bakmazdı, çünkü burada kendimi en az onun kadar belki daha bile fazla, evimde hissettiğimi bilmek hoşuna gidiyordu.

"Hoşgeldin, Libby!" Jamie mutfağın yanındaki çalışma odasından seslendi.

"Selam, çalışkan çocuk!" diye bağırdım, bu işkoluğun bir başka versiyonuydu, onu yıllardır böyle çağırırdım. Jamie kapının ağzında göründü ve gelip "Merhaba," diyerek beni öptü. Ben, durmaksızın çalışan birine asla tahammül edemeyecek olsam da, Jules'un onda ne bulduğunu tam anlamıyla görebiliyordum, çünkü Jamie gerçekten çok hoştu. Tanıdığım tek, perukla büe harika görünen erkekti. Öyle peruk değil, şu mahkemelerde taktıkları peruklardan söz ediyorum.

Jamie'yi tanımadan önce bütün avukatların, kendini beğenmiş boklar olduklarını düşünürdüm. Sınırlı deneyimlerime dayanarak; sadece bale, opera ve tiyatroya giderler, da-

60

ima ağızlan bir avuç erikle doluymuş gibi konuşurlar ve durmadan lı>bürlenirler, sanırdım. Ama Jamie öyle değildir. Çalışmadığı zamanlarda sahiden komik birisidir. Jamie klasik, havalı İngiliz' takımları giyemez, solmuş kotlar ve Caterpillar botlarla dolaşır. Jamie gece mavisi kadife pantolonlar, Patrick Cox marka loafer ayakkabılar giyer. Jamie baca gibi

sigara tütürür ve acayip de içer. Jamie, gerçekte, cool biridir ve bir akşam, hepimiz zilzurna sarhoşken itiraf ettiğine göre avukat olmasaymış, bir pop star olabilirmiş. O zaman hepimizi gülmekten öldürmüştü, ama gerçekte bunu onda görebiliyordum. Jamie'yi ciddi bir hip grubunda solist olarak, başını umursamazca sallayarak röportajlar yaparken hayal edebiliyordum.

Jamie'yle garip bir ilişkimiz vardı; yakın arkadaşlarınızın sonunda evlendiği adamlarla olan türden garip bir ilişki. Jules yıllardan beri arkadaşımdaydı ve derken, ortaya Jamie çıktı. Ve evet, her ne kadar uyuşup anlaşsak da daima küçücük bir parça burukluk vardır, çünkü nihayetinde arkadaşınızı sizden alıp götürmüştür.

Fakat onu affettim. Nasıl etmem? Şimdi bile, artık onu eskisi kadar sık görmesem de, aramızda bir tür ağbi-kardeş ilişkisi vardır. Birbirimize takılırız; beni oturtup aşk hayatımı sorguya çeker, bana akıl vermeye çalışır, gerçi hemen hemen hiçbir zaman umursamam çünkü nihayetinde Jamie bir erkektir.

Şu anda ne düşündüğünüzü biliyorum. Erkeklerle ilgili bir derdiniz olduğunda, bir erkeğin kafasından neler geçtiğini en iyi yine bir erkek bilir, diye düşünüyorsunuz. Ama Jamie bu konularda berbattır. Çünkü inanılmaz yakışıklı bir adam olmasına rağmen, Jules onu kendine sırlıklam âşık etmeden önce Jamie pek müthiş deneyimlerin adamı sayılmazdı. Kariyeri için çalışmakla fazlasıyla meşguldü ve evet, yüzlerce hayranı olmasına rağmen onlara dikkat edecek hiç vakti yoktu.

61

Jules, bütün o kendilerini mükemmel bir avukat eşi olmaya programlamış kadınlardan çok farklıydı. Jules, marka giysiler giymezdi. Jules haftada bir kuaföre gidip, manikür yaptırılmazdı. En iyi restoranlara ya da baleye gitmek Jules'un umurunda değildi. Ve en önemlisi, Jules asla, bir erkeği tavlama için olduğundan farklı davranmaya çalışmazdı. Hayır, Jules daima, "Ben buyum, ya sev ya da git," diyecek özgüvene sahip bu yüzden de erkeklerin etrafında fır döndüğü kadınlardan biriydi. Değişmez bir şekilde, erkekler onu sevmeyi seçerlerdi. Onun makyaj yapmaması hoşlarına giderdi. O sabah gardroptan ilk eline gelen şeylerin incecik bedenindeki garip kombinasyonunu, kocaman ve bulaşıcı gülüşünü severlerdi. En önemlisi Jules dinlemeyi bilirdi. Hayatı, insanları sever ve onlara vakit ayırırdı. Jamie ortaya çıkmadan önce hayatına girmiş erkekler onu hep sevdiler. Jules gibi olmaya çalışmıştı; ama bunu becermeye yaklaştığım nadir zamanlarda bile, bunu sürdürmeye yetecek kendime güvenim yoktu ve Tanrının cezaları bunu biliyorlardı. Başlangıçta bana delice âşık olurlardı -görünüşe göre, Nick hariç- ve sonra yaklaşık üç hafta sonra, benim aslında bir güvensizlik abidesi olduğumu ve düşündükleri kadın olmadığımı anlayınca ortadan kaybolurlardı.

Aman neyse, kendimden söz ettiğim yeter. Jules ve Jamie'ye dönelim yine. Jamie bütün vaktini işine adanmış bir şekilde geçirse de, ilişkileri yolunda gidiyor ve onlarla dışarı çıktığımızda en çok hoşuma giden şey, birlikte eğlenebil-memiz. İkisi de eğlenceli insanlar ve bu bulaşıcı bir şey.

Böylece Jamie çalışma odasından çıkıp yanıma geldi ve bana kocaman bir öpücük verdikten sonra, su ısıtıcısına bakıp, "Çay mı? Harika. Bir molaya ihtiyacım vardı. Ee?" dedi, mutfak masasının altından bir tabure çekerken, "Aşk hayatı nasıl gidiyor?"

62

Bunu bana her seferinde sorardı, çünkü daima anlatacak bir hikâyem -oturdu. Övünmek gibi olmasın ama, hikâyelerimi ilgi çekici bir şekilde anlatmayı iyi beceririm. Onları, muzip ve komik bir şekilde anlatırım. Anlatırken insanların dikkatini yakalamayı başarırım, kahkahadan kırılarak başlarını sağa sola sallarken, "Tanrım, Libby, sen bir harikasın!" derler. Öyle bir anlatırım ki, insanlar yeryüzündeki en renkli, en heyecan verici yaşantının benimki olduğunu düşünürler. Onları yalnızca Jules'a anlatırken dürüst olabilirim. Ona ne denli yalnız olduğumu söyleyebilirim. Nasıl bütün hayatımı sağlıklı, mutlu bir ilişki yaşayamayışımın nedenini merak ederek geçirdiğimi, nasıl sağlıklı ve mutlu bir ilişkiyi üstüme atlayıp, kafama bir yumruk bile atsa tanımaktan aciz olduğumu anlatabilirim. Beni sessizce dinler, sonra düşünür en sonunda da bana bu erkeklerin neden bana

uygun olmadığını anlatır; günün birinde birinin çıkagelip bana âşık olacağını, işin püf noktasının aramayı bırakmak olduğunu, bunun en ummadığım bir zamanda olacağını söyler.

Elbette bunları söylemek onun için kolaydır, büyük olasılıkla söyledikleri doğrudur da, ama bu dünyada her şeyden çok istediğim tek şeyi, aramaktan nasıl vazgeçebilirim? Tabii, bir piyango kazanmaktan sonra sanırım, ki bu da yalnızca motivasyonumu bin kat daha arttıracığı içindir. Fakat ciddiym; evli kadınların size aramamakla ilgili söylediği o işe yaramaz laflan hiç anlamam, ararken nasıl bundan vazgeçebilirsiniz ve vazgeçtiğinizde kendi başınıza nasıl gerçekten mutlu olabilirsiniz?

Mutfakta Jules ve Jamie'yle otururken, onlara Nick'le ilgili komik hikâyemi anlattım. Oturma odamdaki striptiz gösterisinden, küvetimin içinde başında duş bonesiyle oturduğundan söz ettim. Onlar kahkahadan katılırken ben de gülüyordum, Jamie başını sallayarak, "Tanrım, Libby! Senin-

63

le ne yapacağız biz?" dedi, alınmamıştım, yalnızca omuz silkmekle yetindim.

"Siz ikiniz bugün nereye gidiyorsunuz bakalım?" diye sordu. Jules'un arkasında durmuş, öylesine şefkatle omuzlarını okşuyordu ki, özlemlerimi çekmekten kendimi alamadım. Jules, "Yalnızca çarşıya çıkacağız," dedi umursamaz bir tonla, Jamie gözlerini tavana kaldırırken.

"Aman Tanrım, bunun ne anlama geldiğini biliyorum. Banka müdürünü uyarsam iyi olacak."

"Hayır tatlım, benim için değil, Libby için alışveriş yapacağız. Ben yalnızca hoşuma giden bir şey görürsem, o takdirde..."

"Biliyorum, biliyorum." Jamie güldü. "Yürüyor musunuz, yoksa arabayla bırakayım mı?"

Jules yüzüme baktı; yüzünü şimdiden bir bezginlik ifadesi kaplamıştı. Zira yürümek konusunda ne düşündüğümü gayet iyi bilirdi -eğer Tanrı yürümemizi isteseydi, arabaları icat ettirmezdi- ve bir şey söylememe gerek yoktu, yalnızca yalvaran bir ifadeyle ona baktım. Abartılı bir sesle içini çekti ve, "Bizi arabayla bırakıyorsun," dedi.

Hep birlikte Jamie'nin BMW'sine atladık, her zamanki gibi öne otumakta ısrar ettim, böylece Jamie'yle evliymişiz gibi yapabilecektim. Jules her zamanki gibi takmam için nişan yüzüğünü uzattı, yola koyulduk. Tanıdık birinin geçme ihtimaline karşılık bir kolumu camdan çıkannıştım, doğal olarak bu hiç olmazdı. Jamie bizi istasyonun yanında bıraktı.

"Jules," arabayı sürmeden önce, camdan seslendi. "Bana birkaç çift çorap alabilir misin?"

Jules başını salladı ve içini çekerek bana döndü. "Kim demiş, bir avukatla evli olmak harikadır diye?"

64

Whistles, Kookai ve Agnes B.'ye girdik. Waterstone's, Our Price ve David Wainwright'de gezindik. Nicole Farhi'de saatlerce beğeniyle vitrinlere baktıktan sonra, nihayet çarşı caddesinin sonunda sıkışıp kalmış minicik bir spor mağazasında, tam aradığımı bulmuştum.

"Bunları sahiden almayacaksın, değil mi?" dedi Jules, dehşetle. Aynanın karşısında ayağımdaki son moda Adi-daslara bakıyordum. Ne söyleyeceğini gayet iyi biliyor olmakla beraber en masum sesimle, "Niye ki?" diye sordum.

"Ama, bu sen değilsin ki!" diyebildi, dehşete düşmüştü. "Sen bir Bayan Umut Vaadeden Prada'sın, Bayan Gucci'sin. Ama Bayan Adidas değilsin!"

"Bak," dedim ona, ağır ağır ve ciddiyetle. Anlamasını sağlamaya çalışıyordum. "Sana şöyle açıklayayım. Hep Patsy olmaktan artık bıktım, bu yüzden bir değişiklik yapıp Liam olmanın nasıl bir şey olduğunu görmek istiyorum, tamam mı?"

"Sen neden söz ediyorsun?"

"Patsy daima Pradalar, Gucciler içinde; Liam ise Adidas giyiyor. Artık daha rahat ve sade bir görünüş hoşuma gidiyor ve bu ayakkabılarda tam aradığım gibi."

"İyi ama, bunları neyle giyeceksin?"

"Tişört ve kot pantolonla."

"Evet, tişört ve kot pantolon."

"İyi de, senin hiç tişörtün ve kot pantolonun yok ki." "Tabii ki var, Jules. Saçmalama. Teşekkürler," diyerek, en profesyonel sesimle satıcı kıza döndüm. "Bunları alıyorum."

Gerçeği söylemek gerekirse, bütün o Patsy, Liam hikâyesi saçmalıktı. Gerçi Jules anlayabilirdi, hatta belki zaten anlamıştı, ama şu anda ona açıklamakla uğraşamazdım.

Anlı-

65

yorsunuz ya, kendimi Nick için değiştirmeye çalıştığım falan yoktu, Tanrım hayır. Yani, adamı daha doğru dürüst tanımıyorum bile. Yalnızca, bunlar sanki onun tarzına daha yakınmış gibi geliyor ve insaf, Highgate'deki semt pubına da son moda marka giysilerimle gidemem, değil mi ama? Bunlar çok daha uygun ve zaten uzun zamandır da bir çift almak istiyordum. Vallahi.

Böylece, sevgili yeni spor ayakkabılarımı koltuğumun altına alıp -üstelik yalnızca 54.99 pound!- capuccino içmeye gittik. Jules ile otururken, cep telefonumu çantamdan çıkarıp cevap servisini aradım. Biri aramış ve ben de duymamış olabilirdim, ama hayır, telesekreter yeni mesajınız yok diyordu. İşte şimdi, yavaş yavaş kendimi kötü hissetmeye başlamıştım. Jules ben daha kötü hissetmeye bile başlamadan bunu farketti ve, "Hayır. Bırak şunu. Arayacaktır," dedi. Biraz rahatladım, her şey yolundaydı.

Jules, kahvesini yudumlarken, sordu. "Kendini fazla kaptırmadığından emin misin?"

Onun bu yorumunu, saçlarımı geriye atıp, gayet yetişkin ve kontrollü bir gülüşle geçiştirdim ve ona saçmalamamasını söyledim. Fakat, bu arada niye aramıyordu bu adam? Evdeki telesekreterimde cep telefonumun numarası da vardı ve mesajlarımı dinlemek için telesekreterimi arayabilirdim. Ancak bunu yaptığım takdirde, 1471'i arayıp en son arayan numarayı öğrenemeyecektim. Oysa bunu, her akşam evime döndüğümde otomatik olarak yapardım ve Nick, cep telefonlarından ve telesekreterlere mesaj bırakmaktan nefret eden biri olabilirdi. Aman Libby, Tanrı aşkına, kapa çeneni! Kafayı yemek üzereydim.

"Nedir sana, yalnızca bir macera yaşayamayacağımı düşündüren?" dedim sonunda.

"Bilirsin, hiçbir bağlılık olmadan seks..."

"Çünkü, yapamazsın," dedi, kendinden emin bir tavırla.

66

"İşte burada yanılıyorsun," dedim. "Bir süredir yapmadığını doğru, ama erkeklerle duygularımı işe karıştırmadan bir sürü macera yaşadım ben. Yalnızca seks vardı. Onlardan hoşlandım ama sevmedim, ya da bana göre olmadıklarını farkettim."

Jules bir süre oturduğu yerde düşündü. "Ve bunu en son ne zaman yapmıştın?"

"Yaklaşık beş yıl kadar önce. Ama o zamandan bu yana da yüzlerce kez yapabilirdim."

"Neden yapmadın öyleyse?" "Yapmadım işte."

"Sen de, yirmi üç ile yirmi sekiz - yirmi dokuz yaşlarımız arasında değiştiğimizi ve yirmili yaşlarımızın başında bize çok kolay gelen bazı şeyleri yapmanın, otuzlara doğru neredeyse imkânsız hale geldiğini, belki bu yüzden yapmadığımızı düşünmüyor musun?"-

"Ne demek istiyorsun?"

"Genellikle kadınların maceralar yaşamayı ya da her önüne gelenle yatmayı, nasıl tanımlarsan tanımla -bırakmasının nedeni, bu işi daha fazla sürdüremeyeceklerini anlamalarıdır. Çünkü yaşın ilerledikçe daha iyi farkedersin ki biriyle düzenli olarak birlikte olamazsın ve daha fazlasını istemiyorsundur, artık toplumun, maalesef hâlâ, sana evlenmen ve çocuk doğurman gerektiğini söylediği bir yaşa gelmişsindir."

"Hayır." Başımı salladım. "Bence, bunu ya yapabiliyor-sundur ya da yapmıyordur. Ve ben yapabilenler grubundanım."

Jules bir şey demeden yüzüme baktı.

"Öyleyim, biliyorsun," diye ısrar ettim.

Bana bakmaya devam ediyordu. Sonunda, "Tanrı aşkına, bana bakmayı keser misin?" dedim. Omuz silkti ve konuyu değiştirdi.

Nihayet, saat beşte yürüye yürüye çarşı caddesini geri döndük. Buna en ufak bir itirazım yoktu, çünkü yokuş aşağı yürüyorduk ve benim iğrenç derecede ham vücudum ancak yokuş aşağı inmeyi becerebiliyordu. Arabama atlayıp, eve döndüm. İçeri girdiğimde, üç tane mesajım vardı ve düğmeye bastım. Nick'in aramış olması için dua ediyordum. İlk mesaj annemdeni. "Merhaba Libby, benim annen," sanki bilmiyormuşum gibi. "Hadii, hadiii..." dedim sıkıntıyla. "Yalnızca laflamak için aramıştım," diyordu. "Yarın çaya geliyor musun diye soracaktım. Geliyorsan beni sonra ara, ya da yarın sabah. Eğer bu akşam dışarı çıkıyorsan güzel vakit geçir. Çıkmıyorsan da, bu akşam saat dokuzda dergilerle ilgili gerçekten ilginç bir belgesel var, biz babanla seyredeceğiz ve..." "Of, kapa çeneni," sözlerini bitirirken, makinaya doğru bağırđın. Cumartesi akşamımı evde geçirecek ne çeşit bir zavallı olduğumu sanıyordu bu kadın? Gerçekten yapacak hiçbir şeyim olmasa bile sırf insanlara dışarda olduğumu söylemek için bir yerlere giderdim. Ve evet, Jules'un mutfağında kahve içmek ve Blind Dates'i ya da bir yarışma programını izlemek de çıkmak sayılır, çünkü evimden dışarı çıkmış oluyorum. Bütün yapmam gereken insanlara, arkadaşlarıma yemeğe gittiğimi söylemekten ibaret. İkinci mesaj Joe Cooper'dandı. Ondan gelen telefonlar beni daima paniğe sokar, Joe'dan hoşlanmadığımdan değil, ona taparım aslında. Fakat ne zaman hafta sonu işle ilgili bir telefon alsam, bir şeylerin korkunç ve tamir edilemez bir şekilde ters gittiğine kendimi inandırır, endişe krizleri geçiririm. Fakat, neyse ki Joe yalnızca bir telefon numarası soruyordu ve mesajın sonunda başka birinden bulmaya çalışacağını haber veriyordu.

Üçüncü mesaj da bir süre devam eden sessizliğin ardından, telefon kapanıyordu. Hey Tanrım. Hemen 1471'i aradım.

"Telefon numarası 0.1.8.1.3.4.0.2.3..." Evet! Numaranın sonunu dinleme zahmetine katlanmadım bile, çünkü High-gate numarası olduğunu biliyordum ve Highgate'te oturan başka bir tanıdığım yoktu! İşte! Aramıştı. Bu, bana koşup küveti dolduracak enerjiyi verdi, böylece aradığımda hazır olacaktım. Evet, onu arayabileceğimi biliyordum, ama bunu yapmayacaktım. Öyle olması gerekiyordu, yıllarca erkeklerin peşinden koşmuş biri olarak, aramamanın daha iyi olacağını biliyordum. Asla. Tabii becerebilerseniz. Benim, bu konuda pek iyi olduğum söylenemez.

Vazgeçip aramayacağımdan emin olmak için kendimi banyoya attım. Tam başımı suyun içine daldırılmıştım ki telefon çaldı. Elektro şoka uğramış gibi yerimden zıpladım ve ardımda ıslak ayaz izlerinden bir yol bırakarak oturma odasına koştum. Telefonu açtım, sakın görünmeye çalışarak seksi -hadi boğuk diyelim- bir sesle "Alo?" dedim.

"Libby?"

"Evet?"

"Benim, Nick."

Aman Tanrım, ciddi bir giysi krizi yaşıyorum. Pantolonum harika, harikadan bile iyi; mükemmel, iyi de üstüne ne giyeceğim? Kot pantolon ve tişört denedim, istediğim gibi ol-

madı ve hayır, öyle heyecanlı falan değilim. Ama kahretsin, yine de güzel görünmek istiyorum.

Yatağın üstü saçılmış giysilerle doluydu. Sonunda, gard-robun en dibinde, neredeyse bir yıldan beri unuttuğum, kırış kırış bir siyah tişört buldum. Kararsızlık içinde burnuma yaklaştırdım, çok kötü değil, bir parça küf kokuyor, ama üstüne parfüm sıkıp bir de ütiledim mi tamamdır!

Tişört vücudumu sarıyor ve belime kusursuzca oturuyor, siyah pantolonumla mükemmel bir uyum içinde. Ama durun bir dakika, altına spor ayakkabısı giysem de bütün bu siyahlar biraz fazla iddialı galiba. Yeterince taze, yeterince genç değil. Ne yapsam acaba.

Bir saat kadar sonra, baskılı beyaz bir tişört, en eski, en soluk ve en sevdiğim 501 kotumla sevgili spor ayakkabılarımda karar verdim. Eskiden mücevher kutusu olarak kullandığım bir karton kutunun diplerinden bir çift iri, gümüş küpe bulup çıkarıyorum ve parmaklarıma

da büyük gümüş yüzükler geçiriyorum. Kusursuz.

Nick'le Highgate'deki, öğrencilik günlerimden hayal me-yal anımsadığım bir pub olan Flask'da buluşacağız. İçki içeceğim için arabamı almayı bir taksi çağırıyorum. Tam evden çıkmak üzereyken telefon çalıyor.

"Merhaba hayatım. Benim, annen."

"Ne var, anne? Dışarı çıkmak üzereyim ve geç kaldım."

"Ne hoş. Özel bir yere mi?"

"Randevum var." Lanet olsun. Ona söylemeye niyetim yoktu oysa. Şimdi beni soru yağmuruna tutacak.

"Aman, ne güzel!" dedi. Telefonun öbür ucundan beyninin nasıl vites değiştirdiğini neredeyse duyabiliyordum. "Hoş biri mi?"

Arkasından ne geleceğini biliyordum: Ne iş yapar, arabası ne marka, evi nerede, özetle kızımıza layık biri mi...

70

Kasabalı bir aileniz varsa sorunuz budur işte. Onları sevmediğimden değil, severim. Ama şu kafalarındaki, benim evliliğim konusu yok mu... Aileme hayatımla ilgili pek fazla şey anlatmamaya çalışırım, arada sırada ağızımdan kaçırıklarım hariç.

"Evet, oldukça hoş biri," içimi çektim. "Bak anne, gitmem gerek."

"Pekâlâ," durakladı. "Siz gençler. Bilemiyorum, koşuşturup duruyorsunuz. Baban ve ben, yarın çaya gelip gelmeyeceğini merak ediyorduk."

"Oh," unutmuştum. "Peki."

"Bu harika, tatlım, En sevdiğin çikolatalı marzipanlı keklerden yaptım."

Annem, zevklerimin altı yaşından beri hiç değişmediğini sanır. Ona bu günlerde çikolatalı marzipanlı keklerden veba mikrobi varmış gibi sakındığımı çünkü, midem yerine kalçalarımın gidip yerleştiğini söyleme zahmetine girmedim.

"Pekâlâ anne. Dörtte gelsem olur mu?" O sırada kafamdan pazar gününü

planlamaktaydım: Nick'le yatakta tembel tembel yatma, ardından bir kahvaltı, belki Kenwood'da yürüyüş ve sonra, uzun bir hoşçakal öpücüğü. Evet, eğer zamanlamayı iyi ayarlarsam, saat dörde kadar ailemin Finch-ley'deki evinde olmayı başarabilirdim.

"Oldu, tatlım. Arkadaşın ne iş yapıyor demiştin!"

"Bak anne, gitmeliyim. Taksi kapıda."

"Gelip seni almıyor mu?" Sesinde dehşet vardı.

"Hayır anne. Yarın görüşürüz, hoşçakal." Ahizeyi yavaşça yerine koyarken zil çaldı. Taksi gerçekten gelmişti.

Pekâlâ. Her şeyimiz tamam mı? Temiz iç çamaşırları, diş fırçası, makyaj malzemelerim, nemlendirici. Evet. Prada marka çantam öylesine dolmuştu ki, yırtılmak üzereydi. Ce-

71

ketimi kapıp, merdivenlere koştum.

Highgate'e yaklaştıkça gerginliğim artmaktaydı. Queen's Park's geldiğimizde rujumu kontrol ettim. West End Line'de yüzüme bir göz atıp, parlayıp parlamadığına baktım.

Hems-tead'da saçlarımı elimle biraz havalandırdım. Kenwood'a geldiğimizde artık ayağımla tempo tutmaya başlamıştım. Dikiz aynasından bana bakan şoförü gönnezlikten gelmeye çalışıyordum.

"Güzel bir yere mi gidiyorsunuz?" dedi sonunda, ağır bir doğu Avrupalı aksanıyla.

"Ee, evet," dedim. Açıkçası taksi şoförümle muhabbet etmeye hiç niyetim yoktu ve bana bakışından da pek hoşlanmamıştım.

"Çok hoş görünüyorsunuz," dedi.

"Teşekkür ederim," cesaretini kırmayı hedefleyen bir ses tonuyla. İşe yaradı. Sonra, böyle davrandığım için suçluluk duyduğumdan inerken ona iki pound bahşiş verdim. Bir süre kaldırımda durdum, bu gecenin nasıl geçeceğini ve Nick'in nerede olduğunu düşünüyordum.

"Libby!" başımı kaldırdım ve orada, pubın dışındaki geniş avluda, bir masada oturan Nick'i gördüm. Ona doğru yürürken, bütün stresimin yok olduğunu hissediyordum. Buluştuğum

insan yalnızca Nick'ti ve harika görünüyordu, birdenbire içimi bir sevinç kapladı. Çünkü bağırdığında herkes dönüp ona bakmıştı ve kadınların çoğu hâlâ bakmayı sürdürüyordu. Ve hey! O benimle birlikteydi! Nick'in karşısında ne yapacağımı tam olarak bilemeden duruyordum. Onu öpmeli miyim? Sarılmalı mıyım? Yalnızca merhaba mı desem? Derken Nick, eğilip beni öpmek üzere dudaklarına uzandı ve ben de o heyecanla, salak gibi başımı çevirdim. Bu yüzden yalnızca ağzımın kenarını öpmeyi başarabildi. Hafifçe şaşırmış görünüyordu, fakat sonra gülümseyerek ne içmek istediğimi sordu.

72

Birasını şimdiden yarıladığımı görebiliyordum. Benim her zamanki içkim vişne-votka pek ortama uygun görünmüyordu, bu yüzden bir ufak bira istedim. Memnun olmuş gibi bir ifadeyle içkimi getirmek üzere gitti. Otururken kendimi bu olumlu gayretimden ötürü tebrik ettim.

Sırıtarak geri döndü. Bardağı önüme koyarken, "Beni şaşırttın, Libby. Senin kokteyl içen tiplerden olduğumu düşünmüştüm."

Bardağımdan küçük bir yudum aldım. Yüzümü buruş-turmamaya çalışarak, "Roma'daysan..." diye başladım.

"Alı." Başını salladı. "Öyleyse, cin toniği tercih ederdin."

"Vişne-votka," dedim. "Lütfen!" Zira cin tonik, belki lezzetli olabilirdi ama, bana daima ailemi hatırlatırdı. Ve ne olursa olsun, asla ismarlamayacağım tek içkiydi, çünkü gayet iyi biliyordum ki, bu geçmişimi ele verecek bir şeydi.

Nick güldü.

"Ee, haftan nasıl geçti bakalım?" diye sordu. Ona Amanda ve çektirmek zorunda kalacağı resimleri anlatıp anlatmamayı düşündüm. Sonunda anlatmaya karar verdim, çünkü gırgır bir hikâyeydi. Nick gülmekten öldü. İyi vakit geçiriyordum. Aslına bakılırsa beklediğimden çok daha iyi vakit geçiriyordum.

Anlıyorsunuz değil mi, o gecedan yani Nick'le geçirdiğim o gecedan bu yana, onu ne zaman düşünsem aslında düşündüğüm seksti. Onu asla bir kişilik olarak düşünmemiştim, çünkü seks objelerinin kişiliğe gereksinimi yoktur değil mi? Ama bu ılık ikindi vakti burada otururken şaşkınlık içinde Nick'in ne kadar hoş, ne kadar özgüveni yerinde ve anlaşması kolay biri olduğunu görüyordum.

Ardından, Nick bana o hafta kendisinin neler yaptığını anlattı. Bir kez daha yayınevlerini posta bombardımanına tutmuş, bu kez sekiz ayrı yayıncıya başyapıtının ilk üç bölümünü yollamış ve şimdiden konuyu ilginç bulduklarını fa-

73

kat kendilerine göre olmadığını bildiren ilk red mektubunu almıştı.

"Hiç başka bir konuda yazmayı düşündün mü?" dedim cesaretle. Eğer bu konuda iyi değilse, neden bu kadar ısrar ettiğini anlayamıyordum.

"Yok." Başını salladı. "Şey, belki. İlginç bir şeyler yakalarsam, olabilir sanırım. Ama bu kitap, benim düşümdü."

"Peki ama, yaşamını nasıl sürdürüyorsun?" "Ne demek istiyorsun?" "Nasıl para kazanıyorsun?"

"Majestelerinin hükümeti sağolsun," dedi gururla. Benim benzim atmıştı.

"Yani, işsizlik parası mı alıyorsun?" "Öyle."

"Oh." Dilim tutulmuştu. Orada öylece ne söyleyeceğimi bilemeden otururken Jules'un buna nasıl da güleceğini düşündüm. Mazda MX-5'yle Jon'dan buraya. Ne işim vardı benim burada Tanrı aşkına?

"Bence sakıncası yok," dedi yüzüme bakıp gülerken. "Ama besbelli ki senin için var."

"Benim için sakıncası olduğundan değil." Ona daha önce hiç işsizlik yardımı alan biriyle tanışmadığımı söylememeye karar vermiştim. "Yalnızca yeteneklerinin böyle harcanmasına yazık."

"Fakat yeteneklerimi boşa harcamıyorum ki. Onların far-kedilmesini bekliyorum."

"Oh," diyebilirdim. "Sorun yok o zaman."

"Ee?" dedi, dördüncü içkilerimizi bitirmek üzereydik -iki tur da ben almıştım, işsizlik parası

aldığını düşününce pintilik etmem mümkün değildi.- "Acıktın mı?"

Evet, acıkmıştım. Midem kazınıyordu.

74

"Köşede gerçekten iyi bir pizzacı var. Oraya gidip, pizza yiyebileceğimizi düşündüm."

"Hımm" coşkuyla başımı salladım. Hatta belki biraz fazla coşkuyla, çünkü içtiğim biralardan kafam iyiydi. "Harika bir fikir!" Kalktım ve yürümeye koyulduk. Pizzacı hemen köşede falan değildi, Londra'nın öbür ucunda olmalıydı. Yirmi dakika kadar sonra, "Nick, nerede bu pizzacı?" diye sordum.

"Neredeyse geldik. Tanrım, sen ümitsiz vakasın."

"Hiç de bile," diyerek şakadan sırtına vurdum. Dönüp beni yakaladı ve, "Bana dokunma, hanımefendi!" dedi. Ben kıkırdayarak gülerken, ceza olarak ona bir öpücük vermem gerektiğini söylüyordu. Uzanıp çabucak dudaklarına bir öpücük kondurdum. Geri çekilip dudaklarını şapırdattı, "Yok, bu yeterli değil."

Ona azıcık daha uzun bir öpücük verdim. Olumsuz bir işaretle başını salladı. Tekrar harekete geçtim, bu kez onu öperken gözlerini açmış bana bakıyordu. Öpüşmemiz gitgide derinleşti, sarmaş dolaş olmuştuk. Mutluluktan adeta erimiştim.

Bu öpüşme, kalan azıcık buzu da eritmeye yetti. Artık son yinni dakikadır yürüyor olmak umurumda değildi, çünkü elele yürüyorduk ve iki dakikada bir durup birbirimizi tutkuyla öpüyorduk. Liseliler gibi kıkırdayarak yürürken bütün açlığımı ve ağrıyan bacaklarımı unutmuştum. Birdenbire Nick bana dönüp bacaklarımın ağrıyıp ağrımadığımı sordu.

"İyiyim," dedim. Beni öper öpmez homurdanmayı kesmiştim.

"Seni sırtıma almamı ister misin?"

"Delisin sen!" güldüm. "Hayır efendim, beni sırtına almanı istemiyorum." Fakat daha sözlerimi tamamlamadan ayaklarım yerden kesilmişti bile. Nick beni omuzuna almış, yolun aşağısına doğru koşuyordu. Zevkten çığlıklar atarak be-

75

ni yere indirmesi için haykırıyordum. Bunu istememin tek nedeni, çok ağır olduğum endişesiydi. Nick beni yavaşça yere bıraktı ve biliyor musunuz; kendi kendime bu yürüyüşün sonsuza dek sürmesini diledim. Böyle eğlenmeydi asırlar olmuştu sanki. Köşedeki bir masaya oturduk. Ortasındaki şişenin üstünde bir mum yanıyordu. Diğer masalardaki insanların hepsi Nick'e benziyordu; genç, modern görünümlü, bir şeyler başarmaya uğraşan tipler. Fakat herkes gülümsüyordu. Buna alışıp alışmayacağımı merak ettim; alışkın olduğum şık, kaliteli bar ve restoranlardan tamamen farklı, insanların daha rahat görüldüğünü ve başkalarını etkilemek için şık giyinmek gereksinimi duymadıkları bu uzak dünyaya alışabilir miydim? Nick'in yaşam tarzı hiç de o kadar kötü görünmü* yordu.

Garson, siparişlerimizi almak için geldi. Belli ki Nick'i tanıyordu. Bir fasıl el sıkışmalar ve seni görmek ne güzellerin ardından Nick adama ne yiyeceğini söyledi. Orada oturmuş, önce bana sorması gerektiğini düşünürken bunun gerçekten önemli olmadığını farkettim. Sonra bende Pizza Fioren-tina ve yanına salata istedim. Nick bir şişede kırmızı şarap sipariş etti.

Garson gider gitmez, Nick'in yüzü hafifçe ciddileşti ve içini çekti.

"Ne oldu?" diye sordum.

Bir sessizlik oldu.

"Pekâlâ, sence şu konuşmayı yapmamızın zamanı geldi mi artık?"

Kahretsin. Kahretsin. Kahretsin. Zaten bunun gerçek olamayacak kadar iyi olduğunu biliyordum. İşte birazdan beni artık görmek istemediğini söyleyecekti.

"Şey," dedim kararsızca. "Konuşacak bir şeyimiz olduğunu sanmıyorum, fakat eğer kafanı kurcalayan bir şey varsa

76

söyleyip kurtulsan belki daha iyi olur."

"Pekâlâ," başımı salladı. Sonra yine içini çekip sustu. Kendimi iyice kötü hissetmeye başlamıştım.

"Bak," dedi. "Söylemek istediğim..." Tekrar dürdü ve bana baktı. Masanın üstünde duran ellerimi avuçlarına aldı. Fakat birkaç saniye sonra ellerimi geri çektim. Çünkü bana söyleyeceklerinin hoşuma gitmeyeceğini biliyordum ve o bunları söylerken ellerimin avuçlarında olmasını istemiyordum.

"Hey Tanrım," diye inledi. "Bu öyle zor ki."

"Tanrı aşkına," dedim sert bir sesle. Sinirden sesim yükselmişti. "Söyle şunu artık!"

"Peki," başını salladı. "Söylemek istediğim şeydu henüz bir ilişkiye hazır değilim."

Bir şey söylemedim. Gerek yoktu. Bunları daha önce de duymuştum.

"Ama," yüzüme baktı. "Seninle birlikte olmak gerçekten hoşuma gidiyor."

"Ne diyorsun öyleyse?"

"Bilmiyorum," içini çekerek başını salladı. "Sanırım, yalnızca birine bağlanmaya henüz hazır olmadığımı bilmeni istedim. Gerçekten bir ilişkiye hazır değilim. Bir süredir yalnızım ve bundan hoşlanıyorum, henüz vazgeçmeye hazır değilim."

"Hepsi bu kadar, yani?"

"Şey... Hayır," dedi. "Çünkü senden sahiden çok hoşlanıyorum ve seni görmeyi sürdürmek istiyorum. Yalnızca yanlış bir düşünceye kapılmaktan korkuyorum."

"Fakat, Nick ben de bir ilişkiye hazır değilim ki," dedim, bu doğrudu. "Ben de bir süreden beri yalnızım ve seninle aynı durumdayım." Rahatlamış görünüyordu. "Benim için doğru insan olmadığının farkındayım ve benim de senin

77

için uygun kişi olmadığımı biliyorum, ama bu birlikte olmaktan hoşlanmadığımız anlamına gelmiyor."

Yüzündeki rahatlama ifadesi gitgide genişliyordu. Neredeyse omuzlarının gevşediğini görebiliyordum.

"Yani bir sorun yok diyorsun?" dedi.

"Kesinlikle." Güvenle başımı salladım. "Birbirimizle olmaktan hoşlanıyoruz, yatakta çok iyiyiz, öyleyse neden sadece oluruna bırakıp gittiği yere kadar tadını çıkarmıyoruz?"

"Libby," dedi, masanın üzerinde eğilerek beni öperken. "İnanılmaz birisin!"

Kızardım işte, dedim kendi kendime. O kadar da kötü değildi. Bu beni en azından ona âşık olmaktan alıkoyabilirdi. Olacağımdan değil tabii ama, artık kesinlikle olmayacağını biliyordum. Bu anlamsız olurdu.

Harika bir akşam yemeği idi. Yok, aslında bu tam olarak doğru sayılmaz. Çünkü, gerçi Nick adına konuşamamam ama, ben ne yediğimin bile pek farkında değildim. İki de bir öpüşmek ve masanın altından elini tutmakla fazlasıyla meşguldüm. Ama harikaydı. Bütün akşam bir harikaydı ve tabii hepsinden daha harika olan Nick'di.

Ve işin en iyi tarafı neydi biliyor musunuz, cumartesi gecesini bir erkekle birlikte geçirmektir. Sanki bir çiftmişiz gibi yapmak; buradaki diğer kadınlar kadar iyiymişim gibi, benim de bir sevgilim varmış gibi davranmaktır. Cumartesi gecesini kız arkadaşlarıyla dışarda geçiren zavallı bir yalnız kadın değilmişim gibi yapmaktır.

Büyük olasılıkla deli olduğumu düşünüyorsunuz. Jules deli olduğumu düşünüyor, biliyorum. Çünkü bekâr olmanın da bazı avantajları vardır. Eğer meşgulseniz, sosyal yaşantınız hareketliyse ve erkek arkadaşlarınız varsa, bekâr bir kadın olmak dünyanın en güzel şeyidir, asla başka türlüünü istemezsiniz. Ama, birdenbire bütün diğer bekâr arkadaşlarınızın erkek arkadaşları oluverirse ve siz de kimseyle çıkmayan tek

78

jciişiyeniz, yandınız. Arkadaşlarınızı arayıp cumartesi akşamı bara gidelim mi, diye sorarsınız, onlarda üzüntü içinde özür dileyerek akşam Steve'le, Pete'le ya da Jake, adı her neyse, çıkacaklarını ama isterseniz akşamüstü bir kahve içmek üzere buluşabileceklerini söylerler. Diyelim ki birlikte çıktınız. Eğer şanslıysanız, yüzlerinde kocaman bir gülümsemeyle kendi mutluluklarına gömülmüş bir şekilde size erkek arkadaşlarının ne kadar harika biri olduğunu anlatıp dururlar, eğer şansınız yoksa arkadaşınız bütün gece herifin ağzından çıkan her sıkıcı lafı büyülenmiş gibi dinleyerek gözlerinin içine bakar, siz de hiç tanımadığınız biriyle havadan sudan konuşmak zorunda

kalırsınız. Gece bitmeden olabildiğince çabuk ve terbiyeli bir şekilde oradan sıvışırsınız. Cumartesi gecelerini evde geçirir ya da daha kötü, arkadaşlarınızın evindeki akşam yemeği davetine katılırsınız. Sizin için çağırdıkları beş para etmez, yedek adam genellikle eker ve bütün geceyi, üç çift ve siz tek başınıza, kendinizi piç gibi hissederek geçirirsiniz. Ama bu gece, işte ben de onlardan biriydim, bir erkek arkadaşım vardı! Biliyor musunuz bu işi sevdim.

Yemeğimizi bitirip Nick'in dairesine döndük. Konuşmamakla birlikte, onda kalacağımı ikimiz de biliyorduk. Zira, 'birlikte olmaktan hoşlanmak', sevişmekten başka ne anlama geliyordu ki?

Nick, beni uzun, tuğladan yapılmış Victorya tarzı bir evin bahçesinden içeri soktu. Öndeki pencerelerin çerçeveleri küçük karelerden oluşuyordu, içeriyi şöyle böyle görebiliyordum, hiç de korkunç görünmüyordu, çok hoştu.

Işıklardan biri açık bırakılmıştı ve tamam, tam olarak benim zevkime uymasa da hoş bir yer olduğunu görebiliyordum, hiç de umduğum gibi ahıra benzemiyordu. Ön kapıdan içeri girdim ve Nick masanın üzerindeki zarfları karıştırırken, çantamı yere koymuş giriş kapısının önünde bekliyordum.

79

Nick yüzüme baktı ve gülmeye başladı, "Orası bana ait değil," dedi. "Ben üst kattayım." "Oh," diyebildim, kıpkırmızı olmuşum. Çantamı topladım, "Afedersin."

Yukarı çıktık ve kendi dairesine ait olan giriş kapısını açtı. Doğruca, bütün daire olduğunu varsaydığım bir odaya girdim, korkunç görünüyordu.

Pis olduğundan değil, en azından ilk bakışta değil. Yalnızca öyle dağınık, düzensiz ve kamian çormandı ki. Bir köşede toplanmamış bir yatak vardı ki, muhtemelen Nick'in umrunda olduğu zamanlarda koltuk olabiliyordu. Belli ki bu sabah umursamamıştı, zira yorgan tostoparlak olmuş bir şekilde ayakucunda duruyordu. Her yer gazete ve dergi doluydu, demek istediğim HER YER. Zar zor yürünebiliyordu, odanın öbür ucuna ulaşmaya çalışırken yerlerin gazete kaplı olmasının daha iyi bile olabileceğini düşündüm, zira altındaki parlak turuncu ve kahverengi, publarda bulunan türden halıyı görebiliyordum. Büyük bir dikkatle, muhtemelen bir zamanlar çok daha iyi günler görmüş bir sandalyeye iliştim. Ama iyi günleri çok geride kalmış gibiydi.

Mobilyaların tümü eskicilerden toplanmış gibi görünüyordu, büyük olasılıkla da öyleydi ve hepsi dökülüyordu. Her yere gelişigüzel raflar çakılmıştı ve öyle çok kitap vardı ki, benim dairemdeki gibi düzgünce dizilmek yerine, raflara tıkıştırılmıştı. Burası çöplük gibiydi.

Tanrının cezası bir çöplük.

"Çay içer misin?" dedi Nick ve mutfak olduğunu tahmin ettiğim bir yerde gözden kayboldu. Onu izlemek için ayağa kalktığımda, başımı uzatıp, "Olduğun yerde kal. Mutfak bir felaket. Çayları ben getiririm," dedi. Mutfağın daha ne kadar felaket olabileceğini merak ederek, evde olduğum süre içinde oraya adımımı atmamaya karar verdim.

"Dağınıklık için özür dilerim," dedi ucuz fincanlara dol-

80

durulmuş çaylarımızı getirirken. "Bugün toplamaya niyetliydim ama, hiç vaktim olmadı."

"Sorun değil," dedim, bir iltifat bulmak için beynimi zor-luyordum. "Tam bir yazarın dairesine benziyor." "Öyle mi?" dedi. Hoşuna gitmişti. "Kesinlikle." Başımınla onayladım. "Bana yetiyor. Ama biraz daha sık temizlemeliyim galiba."

Sessizlik içinde çayımı yudumladım.

Biraz sonra Nick de yanıma oturdu ve sırtımı okşamaya başladı. Çayımı yere koyup ona doğru yaslandım ve birkaç dakika içinde daireyi; bütün dağınıklığı; her şeyi, sırtımda gezinen eli dışındaki her şeyi unuttum ve onu öpmek üzere döndüm. Sanırım bu dairenin tek avantajı iki saniye içinde kendimizi yatağa atabilmemizdi. Çarşafın durumuna dikkat bile etmedim, çünkü o sırada Nick tişörtümü çıkarmaktaydı. Sonra sutyenimin kopçasına uzandı, hımmın, çok güzel...

Kot pantolonumun düğmelerini kendim açtım ve telaşla aşağı doğru ittim. Bir saniye bile kaybetmek istemiyordum. Kendi pantolonunu çıkarırken Nick'i izledim, boker şortunda

dimdik dışarı uzanan organına büyülenmiş gibi bakıyordum. Nick'in onu okşayışını izliyordum, o da benim onu izleyişimi. Uzanarak öptüğümde inledi, onu yavaşça ittim. Böylece dizlerinin üstüne çökmüştü. Dudaklarımı aralayarak yaklaşırken soluğunu tutuyordu.

Bir süre sonra durmamı, yoksa boşalacağını fısıldadı. Beni yukarı çekti ve tutkuyla öpüşmeye başladık. Bir eliyle önce göğüslerimi okşadı, sonra külotuma doğru uzandı. Bu kez soluksuz kalma sırası bendeydi, bir süre elini üzerinde gezdirdikten sonra, külodumu çekip çıkardı. Parmaklarının kasıklarına doğru kayışını hissettim. Diğer eliyle göğsümü okşamaya devam ediyordu. Göğsümün ucuna ulaştığında,

81

parmaklarının arasına alıp hafifçe sıktı ve inleyerek yatağa gömüldüm.

Bütün giysilerimizden kurtulmuştuk ve daha fazla dayanamayacaktım. HEMEN prezervatif takmasını söyledim. Tanrım, hatırladığımdan bile iyiydi. Vücutlarımız birlikte hareket edip, dudaklarım boynunda gezinirken neden daha önce hiç bu kadar iyi olmadığını merak ettim. Bir süre sonra bugüne dek yaşadığım en yoğun orgazm vücuduma yayılırken, boğazımdan bir hayvanınkine benzer bir haykırış koptu.

Sonradan, bitkin düşmüş bir şekilde yatarken o güne dek hiç yapmadığım bir şeyi yaptım. Nick'in kollarında uykuya daldım.

"Ee, Libby hayatım?" dedi annem. Bir yandan da en iyi Çin porselenlerine çay dolduruyordu. "Nasıl geçti dün akşam?"

Biliyor musunuz, bu gerçekten anlaşılmaz bir şeydir: İşte ben, yinni yedi yaşında, olgun, bağımsız bir genç kadın. Fakat ailemin evinden içeri adımımı atar atmaz yeniden aksi bir ergen olup çıkıyorum. Sorulan tıpkı on yıl önceki kadar sinirimi bozuyor.

"İyiymi," diye yanıtladım. Nazik davranmaya kararlıydım, beni sinirlendirmelerine izin vermeyecektim.

"Eee?" dedi annem, gülümseyerek.

82

"Ee, ne?" diye homurdanarak zarif çay fincanına uzandım.

"Ee, hoş biri mi bari?" "İdare eder."

"Eğer yalnızca idare ediyorsa, niye çıkıyorsun onunla?" heyecanla gülerken saçlarını kulaklarının arkasına itti. Asabiyet belirtisi ve maalesef benim de miras aldığı bir alışkanlık.

"Onunla çıkmıyorum." Homurdandım, "Yalnızca dün akşam çıktık."

İçimden aman Tanrım diyerek tavana baktım. Gerçeği anlatsam ne diyecekti acaba? Ona, evet, biriyle çıktığımı, dün akşam evine döndüğümüzde yorgunluktan uyuya kalıncaya dek tepiştiğimizi, sabah yatakta kahvaltı yapıp, -afe-dersiniz, benim yatakta kahvaltı hakkındaki romantik fikirlerim, Nick'in buzdolabındaki altılı paket bira, bir kutu margarin ve üç ay önce atılmış olması gereken yarım paket salamı gördükten sonra biraz abartılı kaçıyor.- Tekrar seviştiğimizi ve sonra da doğruca buraya geldiğimi söylesem mesela.

"Peki, ne iş yapıyor?"

"Yazar."

"Oo, bir yazar ha. Pek güzel. Peki ne konuda yazıyor?"

Annem sinir bozucu olabilirdi ama, yine de ona gerçeği söylememe imkân yoktu.

"Şey yazıyor, ee, makaleler." "Ne tip makaleler?" "Erkek dergileri için..." "Ne hoş. Başarılı biri olmalı."

"Evet. Ee, anne?" Aklıma konuyu değiştirecek bir şey gelmişti. "Çikolatalı marzipanlı kek yapacağını söylemiştin?"

83

"Ah, ne aptalım." Ayağa kalkınca rahatladım. "Tamamen unutmuşum. Mutfaktaydı."

Diyerek kayboldu. Babamla göz göze geldik, gözlerini tavana kaldırınca gülümsedim.

Derken annem geri döndü ve, "Şu senin genç adamın bir adı var mı?" diye sordu.

"O, benim genç adamım değil ve evet, bir adı var. Nick."

"Nick," diye tekrarladı, düşünüyordu. "Nicholas, aah, bu adı pek severim. Nerede yaşıyor

peki?"

"Highgate'de."

"Pek havalı," dedi. Evi görmüş olsa nasıl kalp krizi geçireceğini düşündüm. "Highgate'de oturduğuna göre iyi kazanıyor olmalı. Şu güzel, büyük evlerden birisine sahip öyleyse, ha?"

"Hayır, anne." İçimi çektim. "Büyük bir evde yaşayan hiçbir tanıdığım yok, bunu biliyorsun, bütün arkadaşlarım apartman dairesinde oturuyor."

"Elbette ki," dedi. "Peki, dairesine hiç gittin mi? Güzel miydi?"

"Kıza biraz nefes aldır," dedi babam, gazetesini sehpaye bırakırken. "Hiçbir şey artık eskisi gibi değil, değil mi Libby?" diyerek bana döndü ve rahatlamış bir şekilde babama gülümsedim.

"Yalnızca senin için endişeleniyorum," dedi annem, yavaşça oturdu. "Ben senin yaşındayken mutlu bir evliliğim vardı ve sen de üç yaşındaydın. Siz zamane kızlarını anlamıyorum, bu kadar serbestlik."

"Yaa, biz 90'ların kadınlarıyız," diye yanıtladım. "Her neyse, zaten evlenmek de umurumda değil. Kariyerimle meşgulüm ben."

Tanrım, keşke bu doğru olabilseydi.

"Ee, iş nasıl gidiyor?" diye sordu babam ve her zamanki gibi, ikisini de büyüleyecek iş yeri hikâyelerimi taradım,

84

sonra onları güldüreceğini düşünerek Amanda'yla ilgili olanı anlattım. Babam gerçekten gülüyordu, fakat annemin yüzündeki ifadeyi görünce çabucak sustu.

"Bu pek hoş bir şey değil, Libby. Ona söylemen gerektiğini düşünmüyor musun?"

"Of, anne," diye inledim. "Bir şey olmaz. Halkın ilgisini çekeceğine inansa çıplak-poz bile verirdi."

"Peki, sen daha iyi bilirsin," dedi, tek kaşını kaldırarak. Bu daha iyi bilmediğim ve kendisinin de bunu hiç onaylamadığı anlamına geliyordu.

"Ee, Olly'den n'aber?" dedim sonunda. Onu yeniden iyi bir havaya sokmak için yapılacak tek şey sevgili kardeşim, annemin gözbebeği Olly'yi sonnaktı.

"Ne yapsın kerata," dedi annem. "İşiyile ve bütün kızların kalbini kırmakla meşgul tabii."

İtiraf etmekten nefret etsem" de, kardeşim Olly'ye tapardım. Yinni altı yaşında, müthiş yakışıklı, -istediğim sıklıkta olmasa da- her görüştüğümüzde beni gülmekten öldüren biridir. Herkesin tanışır tanışmaz bayıldığı tipteki insanlardandır. Her ne kadar zaman zaman onun bu uyumlu kişiliğini kıskanmam gerektiğini düşünsem de, bu asla olmaz. Beni kızdırmayı başardığı tek konu, annemi boşvermemi söylediği zamanlardır.

Gerçi çocukluğumuzda ondan nefret ederdim. Ondan daima popüler, akıllı ve sportmen olduğu için nefret ediyordum. Asla yanlış yapmazdı ve besbelli ki annemin gözbebeği idi. Derken, ben üniversite için evden ayrılınca, her şey birdenbire değişti ve evde geçirdiğim ilk tatilin sonunda Olly, sinir bozucu küçük kardeşim olmaktan çıkıverdi. Artık eşittik. Onun da sigaraya başlaması bunu kolaylaştırdı. Kendimizi benim odama kilitler, pencereden dışarı duman üfleyip dururduk. İşimiz bitince de etrafa bol bol mide bulandıran tatlı aromalı oda spreyinden sıkardık.

85

Beni otları ilk tanıştıran da Olly'ydi. Büyük bir parça Riz-ba'yı önce bir parça tütünle, sonra hafifçe kavrulmuş esrarla karıştırıp super-plus Tampa^'a benzeyen bir sigarayı nasıl saracağımı o göstermişti.

Doğal olarak annemin bundan hiç haberi olmadı. Bana içki ve sigara içtiğim; geceleri eve geç geldiğim için bağırıp çağırırdı. Fakat Olly asla yanlış yapmazdı. Yaşlarımız ilerledikçe bütün bunlara birlikte gülmeye başladık ve Olly beni anneme karşı korur; içmediğimi, oğlanlarla yatmadığımı söyler oldu.

Çünkü annem onu dinlerdi. Bana bağırıp dururken Olly çıkagelir ve gündüz beni Susie'yle gördüğünü söyler, annem de ona hemen inanırdı.

Hatta bir ara birlikte eve çıkmayı bile düşünmüştüm. Ama onu ne kadar seversem seveyim, dağınıklığına katla-namayacağıma karar verdim. Böylece ben evime, Olly de iş bulup Manchester'e taşındı.

Şimdi hayatından memnun ve orayı seviyor. Didsbury'de kocaman bir daire kiraladı; büyük bir TV şirketinde prodüktör olarak çalışıyor ve hafta sonlarında o kulüp senin bu kulüp benim geziyor. Ciddi bir kız arkadaşı olmamakla birlikte -bu konu ailemizde genel bir sorun teşkil ediyor galiba- flört bakımından hiç sıkıntısı yok. Onu her hafta sonu aradığımda, bir önceki gecenin sarhoşluğunu üstünden atamamış bir sesle telefonu açar ve geceki misafiri makyajını tamamlayıp gider gitmez beni arayacağını söyler.

Ve aşk hayatımla ilgili, Jules'dan sonra akıl danışabileceğim en iyi kişidir. Jules kadar akıllı değildir ama bir erkeğin bakış açısını anlatmakta öylesine iyidir ki, onunla telefonda rüyalarımın erkeğini kapana kısırmak için uygulanacak doğru stratejiler hakkında, saatlerce konuşabilirim.

"İşi nasıl?" diye sordum. Zira son günlerde kendimi hayata biraz daha fazla kaptırıp onu arayamamıştım.

86

Annem; "Yiyeceklerle ilgili yeni bir program yapıyor," dedi gururla, eliyle göğsünü pat-patlayarak. Ne de olsa televizyon yapımcılığı, hakkında bir şeyler bildiği bir konuydu. En azından öyle olmalıydı, ne kadar çok TV izlediğini düşünürsek. Oysa halkla ilişkiler öyle değildi. Kızı halkla ilişkiler işinde çalıştığı için övünemezdi; çünkü gerçekten sektördeki diğerlerin ne yaptığını, ona binlerce kez anlatmaya çalışmış olsam bile, hiç anlamıyordu. Hem zaten ona göre benim çalışmam da gereksizdi. Evde oturup bana ve on çocuğuma annemin istediği yaşam biçimini sağlayabilmek için çalışıp çok paralar kazanan kocam için leziz yemekler hazırlamalıydım. Annemi gören onun Tanrının cezası Karanlık Çağ'da yaşadığını sanabilirdi. Ama bir televizyon prodüktörü öyle miydi ya? Bunu anlayabiliyordu, somut olarak görebiliyordu. "Benim televizyon prodüktörü olan oğlum," annemin baş lafıydı.

"Yiyecek mi?" Güldüm. "Ama Olly hazır yiyecekler ve hamburger dışında yiyeceğin y'sini bilmez ki."

"Adı Vejeteryan Gunne," diye devam etti. Son sözlerimi duymazlıktan gelmeyi tercih etmişti.

"Gurme ne?" İşte şimdi kulaklarıma inanamıyordum. "Ama Olly tam bir etoburdur."

"Biliyorum," dedi. "Dürüst olmak gerekirse, bütün bu vejeteryan saçmalığından bir şey anlamış değilim. Hepinizin bunu moda diye yaptığını düşünüyorum, ama işte..." Bunları söyledikten sonra gözlerini dikip yüzüme baktı. Bakışlarımı kaçırdım, çünkü en ufak bir açık verdin mi yakanı kurtaramazsın.

Evet, pekâlâ. Bir ara vejeteryan olmuşum, n'olmuş yani? Yaklaşık on sekiz ay sürmüştü ve gerçi, etrafa hayvanlara yapılan zulümler nedeniyle vejeteryan olduğumu söylüyordum ama, gerçekte bütün arkadaşlarım aniden vejeteryan olduğu için böyle bir karar vermiştim. Hiç sorun olmadı. Et yemeyi özlemedim bile. Fakat, size bir şey söyleyim mi, ve-

87

jeteryanlığım sağlıklı bir şey olduğuna dair bütün anlatılanlar hikâye. Elbette, durmadan salata ve sebze yerseniz mesele yok. Ama benim gibi ekmek, peynir, yumurta ve hamur işiyle yaşarsanız, balon gibi olursunuz. Tekrar et yemeye başladığım ilk günü hatırlıyorum da... Arkadaşlarımla dışarı çıkmıştık -bunlar başka bir grup; etobur arkadaşlarım.-Çin yemekleri satan bir büfenin önünde durduk. Bütün o muhteşem kokuları duyabiliyordum, herkes tatlı-ekşi soslu domuz pirzolası ve limonlu tavuk siparişi veriyordu. Orada dururken, kendi kendime, canı cehenneme, dedim. Bir kez daha kavrulmuş sebze yersem, avazım çıktığı kadar bağıra-bilirdim. Hayır.

Onun yerine barbeküde pişmiş domuz pirzolasını afiyetle mideye indirdim. Müthişti. Bir daha da dönüp ardıma bakmadım.

Fakat, Olly'nin bilmemne gurme programı yapması sahiden gülünçtü. Bunu anneme de söyledim. Gururla, "Yemek kitapları okumaya başladı bile," dedi. "Ve Olly'yi bilirsin, kimse

farkına varmadan yemek uzmanı olur çıkar. Neden hiç biriniz yemek pişirmek konusunda bana çekmediniz bilmem."

"Ben yemek pişirebiliyorum," dedim, adeta bağırarak.

"Libby, tatlım, salçalı makarnaya pek yemek denmez, değil mi?"

"Afedersin ama anne, evimde hiç yemediğini düşünürsek, iyi bir aşçı olup olmadığımı nasıl bilebiliyorsun acaba?"

"Ayrıca," diye devam ettim. Sinirim tepeme çıkmıştı artık, "Ben mükemmel bir aşçıyım."

"Sahi mi?" dedi. Sesi bıkkın çıkıyordu. "Öyleyse en iyi pişirdiğin yemek nedir?"

Kahretsin. Orada otumuş bir yemek adı bulmaya çalışıyordum, ama aklıma bir şey gelmiyordu.

88

"Ne istersen pişirebilirim," dedim övünerek. "Tabii, canım..." dedi ve çıldırdım. Yetmişti yani.

"Gitmem gerek," diyerek ayağa fırladım. Hoşçakal öpücüğü için babama doğru yürüdüm.

"Bu kadar çabuk mu gidiyorsun?" dedi babam ve yeniden gazetesini aşağı indirdi.

"Öyle. Bilirsin işte, yapılacak işler, görülecek insanlar var."

"Ama Libby," dedi annem. "Yalnızca beş dakika otur-dun."

Neredeyse bir saat olmuştu ve değilse bile bana o kadar uzun gelmişti.

"Üzgünüm anne, hafta içi konuşuruz," dedim ve suçluluk duygusu içimi kaplamadan önce kendimi dışarı attım.

Daha önceden çağırdığım taksiye bindim ve hemen cep telefonumu açtım. Kahretsin^ Hiç mesaj yoktu. İyi de ne umuyordum ki? Nick'in arayıp beni özlediğini söyleyeceğini mi? Yok canım. Fakat o sırada telefon çalmaya başladı ve ekranda Jules'un numarasını gördüm. Telefonu elime aldım.

"Nerelerdeydin?" diye homurdandı. "Telefonun kapalıydı. Bunu yapmandan nefret ediyorum."

"Üzgünüm," dedim. Koltuğa yerleşip bir sigara yaktım. Eve doğru baktığımda, annemin perdeyi açtığını gördüm. "Hey Tanrım, bekle bir dakika." Daha şoföre nereye gideceğimi bile söylememiştim, "Ladbroke Grave," dedim adama ve gözden kaybolana dek anneme el salladım. Sonra telefonu tekrar kulağıma yaklaştırdım. Cep telefonları, -doğal olarak- annemin tam çözemediği bir başka 'modern cihaz' idi.

"Ee?"

"Ee?" güldüm.

89

"Ee, nasıldı?"

"Müthişti. O kadar hoştu ki, Nick öyle hoştu ki." "Kaldın mı evinde?"

"Hı, hı. Ve gene deli gibi seviştik." Sesimi taksi şoförünün duyamayacağı kadar alçaltmışım.

"Dairesi düşündüğün kadar iğrenç miydi peki?"

"Oh, Tanrım Jules," diye inledim. "Daha bile kötü. Çok, çok kötü."

"Nasıl yani?"

"Yalnızca korkunç bir dağınıklık. Açıkçası Jules, bunun yalnızca bir macera olması iyi, çünkü benim öyle yaşamama imkân yok. Onunda nasıl yaşadığımı bilmiyorum ya."

"Pis miydi?"

"Yoo, gerçi çarşafların deterjan koktuğu söylenemez ama, daha çok dağınıktı."

"Pekâlâ. Asıl en iyi banyodan anlaşılır. Doğru düzgün bir banyoları olduğu sürece, evin geri kalanının neye benzediği o kadar önemli değildir."

Hımm. Bu ilginçti. "Aslında banyo fena değildi. Hatta, oldukça hoştu. Ve küveti olmadığı konusunda da yalan söylemiş!"

"Leke falan yok muydu?"

"Hayır. Tertemizdi."

"Şükürler olsun. Kendisi temiz olduğu müddetçe, bir adamı kümeste bile yaşasa umursamam."

"Kesinlikle temiz biri," dedim, teninin temiz, erkeksi, hoş kokusunu anımsayarak.

"Âşık değilim diyorsun, yani?"

"Tanrım, tabii ki hayır! Dün gece bunları da konuştuk." Sonra konuştuklarımızı tek tek anlatımı ona, hiçbir şeyi atlamadan. Jules dikkatle dinledi ve ardından, dün söylediği

90

şeyin aynısını söyledi.

"Bununla başa çıkabileceğinden eminsin, değil mi?" "Elbette! Dinle Jules, işlerin ciddileşmeye başladığını far-

ketsem sana söyledim, öyle değil mi?"

"Hımm."

"Neyse, zaten o konuşmanın ardından ikimiz de artık ne beklediğimizi biliyoruz, sorun yok anlayacağın."

"Sen kırılmadığın sürece, sorun yok."

"Kapa çeneni Jules, bu ses tonundan nefret ettiğimi biliyorsun."

Gerçekten de nefret ediyordum. Niye insanlar bunu söyleyip dururlar, demek istediğim, başka seçeneğiniz var mı? Kalbinizin kırılmasından korktuğunuz için kendinizi bir tavanasına kilitleyip hiç dışarı çıkmayacak mısınız yani? Bırakın Tanrı aşkına. Bildiğim kadarıyla, yaşadığı her ilişkide insan verebildiği her şeyi verir, kalbiniz kırılacaksa da kırılır, en azından elinizden geleni yaptığınızı bilirsiniz.

Gerçi bu ilişkide ya da macerada, -adı her ne ise- her şeyimi veriyor değilim, en azından yatak dışında. Hayır, böyle iyi ve sağlıklıydı. Kendimi kontrol edebiliyordum ve bunda pek deneyimli olduğum söylenemezdi. Vay canına, ayrıldığımızdan beri Nick'i doğru dürüst düşünmemiştim bile. Yani çok fazla düşünmemiştim. Of, pekâlâ, geçmişteki erkek arkadaşlarımı düşündüğüm kadar değil, diyeyim bari. Mutlu oldunuz mu?

Büyük olasılıkla yalan söylediğimi sanıyorsunuz, ama doğru. Çünkü eskiden erkek arkadaşlarım her gün beş dakikada bir aklıma gelirdi. Neredeyse yani. İşte bu erkeklerde hiç anlamadığım bir şeydir. Sizin için ne kadar çıldırır-larsa çıldırırsınlar, yaşamları, işleri, arkadaşlarıyla, ilişkilerini aynen sürdürebilirler ve siz akıllarına bile gelmezsiniz. Akıllarına geldiğiniz zaman da, ki bu başka bir şey düşünmedikleri zaman olur, telefonu kaldırıp sizi ararlar. Bir haf-

91

tadır telefonun başında oturup aramıyor diye gözyaşları döktüğünüzden haberleri bile yoktur.

Kişisel fikrim, bunun erkeklerin hünerli yaratılmamış olmalarından kaynaklandığıdır. Hüner derken çocuklara yapılan el çabukluğu numaralarından falan söz etmiyomm. Kastettiğim yalnızca iki işi aynı anda yapabilmek. Kadınlar aynı anda ütü yapar, TV izler, telefonda muhabbet ederken çalan kapıyı da açabilirler, ama ya erkekler? Erkekler aynı anda yalnızca bir iş yapabilirler. Hiçbir erkekle arabayı par-kederken konuşmayı deneriniz mi? Halı, işte. Sizi dinlemeyecektir, çünkü o sırada yalnızca bir şeye konsantre olmuştur.

Böylece biz hayatımızı, aklımızın bir köşesini onlara kaptırmış bir şekilde geçirirken, onlar hayatlarını bizi akıllarına bile getirmeden sürdürürler.

Tabii ki bizimkinin doğru davranış olduğunu söylemiyorum. Kimbilir kaç kez kendi kendime bilmem kimi düşünmekten vazgeçip işime sarılmayı söylemişimdir, ama nafiye. Bir kez kafanıza takıldılar mı, ya onlar sizi bırakana ya siz onlardan sıkılana dek kurtulamazsınız.

Açıkça, ben bütün bu süreci müthiş yorucu buluyordum ve işte bu yüzden, arabada oturmuş Jules'la konuşurken aynı şeyi bir daha yapmamaya karar verdim. Aslına bakılırsa, Nick hakkında konuşmaktan, onu hatırlamaktan, onu çözmeye çalışmaktan sıkılmışım.

"Jules, artık gitmem gerek." "Neden? Nereye gidiyorsun ki?"

"Eve gidiyorum. Hemen banyo yapacağım, şu an taksideyim ve gerçekten konuşamıyorum."

"Peki, sonra arar mısın?" "Tamam, evde misin?" "Evet."

Eve döner dönmez, kendimi banyoya attım. Küvette lavanta kokulu köpüklerin içinde yatarken kendi kendime

N düşünmeyeceğim, dedim. Ama sonra birazcık düşünürsem bir zararı olmayacağına karar verdim.

Böylece, kendime üç dakika Nick'i düşünme izni verdim- Bugün için bu kadarı yeterliydi. Nick'in üç dakikası dolunca, elime bir kitap alıp okumaya başladım. Nick her aklıma gelipte -ortalama iki sayfada bir- düşünmemeye çalışıyordum. Ta ki kendimi kitaba iyice kaptırıp, onu aklımdan sahiden çıkarıncaya dek. Geç vakit Jules aradığında, pazar akşamı sinemasında güzel bir film izliyordum. Pazar akşamları televizyonun genellikle abuk sabuk olduğunu hesaba katarsak, bunun en yakın arkadaşınızla uzun uzadıya konuşmamak için yeterli bir neden olduğuna, siz de katılırsınız sanırım. Sonra yatağıma atladım öyle yorgundum ki istesem bile Nick'i düşünecek halim yoktu. Ve düşünmedim. Merak ediyorsunuzdur diye söylüyorum.

8

Ertesi gün Sal, röportaj için aradı. Cömert ruhlu bir günüm-deydim, ona Amanda Baker'i önerdim.

"Amanda kim?" dedi.

İnleyerek, "Tanıyorsun Sal," dedim. "Sabah Kahvaltısı'ndaki show dünyası bölümünün sunucusu..."

"Sanki, Sabah Kahvaltısı'nı seyredecek kadar erken kal-kıyormuşum gibi."

93 '

ili

"Sarışın olan, bayağı hoş bir hatun," dedim. Savaşı kaybetmekte olduğumu biliyordum.

"Yok. Tanımıyorum."

"Peki, şey, sanırım onunla ilgili bir haber yapmak istemezsin, ha?"

"Hadi Libby, hiç kimsenin tanımadığı biri hakkında yazamayacağımı gayet iyi biliyorsun."

"Hı-hı," içimi çektim. "Neyse boşver, hayatının aşkı ne âlemde?"

Tabii ki, sesi hemen hülyalı bir tona büründü ve, "Harika bir adam." dedi. "İnan bana Libby bu diğerlerinin hepsinden daha farklı."

"Hangi diğerleri?" dedim. Çünkü gerçeği konuşmak gerekirse, Sal'in daha önce hiç erkeklerden söz ettiğini duymamıştım.

"Diğer hepsi."

"En son ilişkin biteli ne kadar oldu?"

"Kahrolası yıllar," dedi. "Bugüne dek hiç ciddi bir ilişkim olmamıştı, yalnızca flörtlerim vardı, çoğu da evli erkeklerdi. Orospu çocukları..."

İkimiz de güldük.

"İşten çıkınca ne yapacaksın," dedi sonra, sesinden Paul hakkında konuşmaya, bana en ufak ayrıntısına kadar anlatmaya ne kadar hevesli olduğunu anlayabiliyordum.

Sıkılacağımı bilsem de, kimbilir belki Nick hakkında Sal'den bir şeyler öğrenebilirdim.

Oturup TV'deki Bizim Mahalle dizisini seyretmeyi saymazsak, akşam için bir planım da yoktu.

Paradise Bar'da buluşmayı kararlaştırdık. Eve ve ofise aynı uzaklıktaydı. Saat yedide görüşmek üzere telefonu kapattık.

Bütün öğleden sonra telefonun başında oturup bir sürü iş hallettim. İki gazeteyi Rita Roberts'la ilgili yazmaları için

94

ikna etlim, Sean Moore'un dizisiyle ilgili bir organizasyon yaptım- Dopdolu bir iş günüydü yani, en iyi tarafı da Nick'i hemen hemen hiç düşünmemiş olmamdı. Tabii, onu düşünmediğim için kendimi tebrik ettiğim zamanlar hariç: Ne demek istediğimi anlıyorsunuz.

Sal'i görmeyi dört gözle bekliyordum. Çok sık görüştüğüm biri değildi ama birlikte olduğumuz zaman daima iyi vakit geçirirdik. Her zaman konuşacak bir sürü şeyimiz olurdu, belki bu kadar farklı yaşamlar sürdürdüğümüz için birbirimizdeki eksik kısımları tamamlıyorduk, kimbilir.

Paul gibi birini bulduğu için gerçekten Sal adına mutluyum. Daima Sal'in mükemmel bir eş ve anne olacağını düşünmüşümdür. Benden yalnızca bir yaş büyük olsa da onda inanılmaz derecede sıcak, anaç bir şeyler vardır ve neden bu zamana kadar bekâr kaldığını hiç anlayamamışım-dır.

Erkekleri tavlama konusunda hiç sıkıntı çekmez, fakat nedense adamlar kısa sürede çekip giderler, belki de bütün o anaç haller onları biraz ürkütür. Ama Sal, herkesten daha fazla, iyi bir ilişkiyi hakediyor bence.

Paradise vardığımda oradaydı. Barın bir yanında köşedeki bir masada oturuyordu. Bana içtenlikle sarılıp yanaklarımdan öptü.

"Tam anlamıyla açlıktan ölüyorum," dedi. "Restoranda daha sonrası için bir masa ayırtalım mı?"

"Olur," dedim. "Ben hallederim." Zaten ayaktaydım. Giderken Sal arkamdan seslendi:

"Üç kişilik ayırt. Daha sonra Nick de gelecek, sence mahsuru var mı?"

"Oh," diyebilirdim, gerçekten şaşırmıştım. Çünkü Sal'in bizden haberi olup olmadığını bilmiyordum, Nick niye beni aramamıştı ki, onu göreceğim için heyecanlı mıydım, yoksa gergin mi, Sal'e anlatmalı mıydım, peki ya geldiğin-

95

de ne yapacaktım, aman canı cehenneme, Nick geliyordu işte!

Masaya dönerken bir içki aldım ve gözüm Nick geldiğinde görmek için kapıda, oturdum. Sal bana Paul'ü anlatmaya koyuldu.

"O kadar düşünceli bir insan ki," diye başladı. "Bana böyle küçük şeyler alıyor habire." Zarif gümüş bileziği göstermek için kolunu uzattı. Takdir ve beğenimi belli eden sesler çıkardım, gerçi kulağım Sal'deydi, fakat birdenbire ümitsizce Nick'ten konuşmak istedi canım. Ama konuya nasıl gireceğimi bilemiyordum.

"Doğru adamı bulduğunu düşünüyorsun yani?" dedim. Bu bütün kız arkadaşlarıma biriyle çıkmaya başladıklarında sorduğum bir soruydu. Beni sorunun cevabından daha ziyade ilgilendiren bunun nasıl farkına vardıkları ve günün birinde benim de anlayıp anlayamayacağımıydı. Jules tam bir idealist olduğumu söylerdi. Doğru adama rastladığımda onu hemen tanıyacağım ve ayaklarımdan yerden kesileceğine dair şu romantik fikre sahipmişim. Sanırım bu doğru. Bu belki, hiç gerçekten uzun bir ilişkim olmadığındandır, daima günün birinde her şeyin çabucak olup bitivereceğini düşünmüşümdür. Günün birinde birine rastlayacağın; birbirimize âşık olacağız ve büyük olasılıkla daha ilk buluşmamızda ikimiz de doğru insanı bulduğumuzu anlayacağız. Bunun nasıl olacağından pek emin değilim, ama olacağına inanıyorum. Bu konuyla ilgili tek problem, Jules'un da işaret ettiği gibi, benim tanıştığım her kişinin 'O' adam olduğunu düşünmem, sanmam. Ne zaman yeni biriyle tanışsam hemen Jules'u arar ve ona bu kez farklı olduğunu söylerdim. Gerçi artık ona pek anlatmamam gerektiğini düşünüyorum, çünkü ne zaman arayıp bunu söylesem gülmeye başlıyor ve bunun kendisine yoğun bir 'de ja vu' duygusu verdiğini söylüyor.

Ve Jules'a göre, evleneceğiniz adam karşınıza çıkıverdi-

96

ğinde bunu anlamanız da şart değil. Kendisi böyle düşünen tanıdığım tek insan. Ondandır başka kime sorsam -ve ananın bana, bu konuyu çok derinlemesine araştırdım- herkes bileceğini söylüyor. Jules, ilk çıktıklarında Jamie'deh nefret etmişti. Bunu net olarak hatırlıyorum. Onunla bir partide tanışmış, sarhoş kafayla telefonunu vermiş ve anında unutu-vermişti. Jamie iki hafta sonra aramış -iki hafta! Düşünebiliyor musunuz, eğer ondan hoşlanmış olsaydı iki hafta boyunca beklemek zorunda kalacaktı!- ve Jules'un arayanın kim olduğuna dair en ufak bir fikri yokmuş. Jamie ona nerede tanıştıklarını söylemiş fakat, Jules yine de hatırlayama-mış ve sırf daha önce tanışıp tanışmadıklarını anlamak için onunla yemeğe çıkmayı kabul etmiş.

Onu gördüğünde hâlâ hatırlamıyormuş; ki bu Jules'u oldukça şaşırtmış çünkü bu kadar yakışıklı bir yüzü görmüş olsa asla unutmayacağına düşünmüş. Ama yakışıklı olmak her zaman hoş biri olmak anlamına gelmiyor. Nitekim Jamie öyle gerginmiş ki -hikâyenin

Jamie tarafını da dinlediğimden artık durumu tam anlamıyla kavrayabiliyorum- tam bir salak gibi davranmış. Gece boyunca kendinden söz e-dip durmuş ve o kadar çok içmiş ki, geceyi suratı bir kâse tropikal meyve şerbetine girmiş olarak bitirmiş. Jules bunu iğrenç bularak çıkıp gitmiş ve ne telefonlarına cevap vermiş ne de özürlerini kabul etmiş.

Ancak, Jamie elinde kocaman bir buket çiçek ve yüzündeki zavallı ifadeyle kalkıp ofisine geldiğinde ona ikinci bir şans vermeye karar vermiş, ama asla, bir saniyecik bile, onunla evleneceğini düşünmeden...

İşte Nick'le ilgili her şeyin bu kadar iç açıcı olmasının nedeni bu; çünkü en ufak bir şüphe gölgesi olmadan biliyorum ki Nick 'O' adam değil ve normal şartlarda böyle bir ilişkiye ihtiyacım olmasa asla ilgilenmem fakat, şu anda yalnızca biraz eğlenmeye ihtiyacım var. Sal, "Sahiden doğru adam o olabilir," diye yanıtladı so-

97

rumu. "Ve bunu daha önce kimse için hissetmemiştim."

"Gerçekten mi?" Bu bana öyle yabancıydı ki, büyülenmişim. "Yani, daha önce tanıdığım hiç kimseyle evlenmeyi düşünmemiş miydin?"

"Tanrım, hayır!" diyerek güldü. "Eğer onları tanısaydın nedenini anlardın. Yoo, yirmili yaşların başındaki ilişkilerim bile bencil domuzlardaydı. İşte fark bu, daha önce kimse bana doğru dürüst davranmadı. Paul'ü tanımadan önce bunun nasıl bir şey olduğunu bile bilmiyordum. Sanırım bu kez farklı olmasının nedeni, Paul'le bu kadar uzun zamandır dost olmamız. Onun için asla iyi bir arkadaştan öte bir şey düşünmemiştim."

"Ee, nasıl oldu peki?"

"Onu bir süredir görmüyordum ve bir gün beni yazdığı bir hikâye hakkında bir şeyler sormak için aradı; bir içki için sözleştik. Üstüme başıma bakmadım bile; yani buluşacağım adam yalnızca Paul'dü neticede. Sonra buluştuğumuzda harika bir akşam geçirdik ve gecenin sonunda aramızdaki oluşan garip çekimden kafam karışmıştı."

"Onunla yattın mı?"

Sal gülmeye başladı. "Şaka mı ediyorsun! Hatta istediğim halde onu öpmedim bile. Bunu onun da istediği belliydi; ama olup bitenler beni gerçekten şaşkına çevirmişti."

"Sonra ne oldu?"

"Ertesi gün beni teşekkür etmek için aradı. Bu, oldukça garipti, çünkü geçmişte teşekkür bahanesiyle arayan hep ben olurum. Sonra beni tekrar davet etti ve işte o akşam bir şeyler oldu. Hepsi bu aslında.

"Ve en garip olanı da, her şeyin bu kadar yolunda gitmesi. Sanırım dedikleri gibi, doğrusunu bulana kadar bunu anlayamıyorsun. Bunu yüksek sesle söylemekten sahiden korkuyorum, ya o da orospu çocuğunun teki çıkarsa diye, ama bir şekilde biliyorum ki öyle olmayacak."

98

"Ve biliyor musun," diye sürdürdü, ben başımı sallarken. "Daha önce hayatımda bana kol kanat geren biri hiç olmamıştı, işte bunu çok seviyorum. Geçmişte onlar için durmadan yemek pişiren, çamaşır yıkayan, büyük olasılıkla lüzumundan fazlasını yapan hep ben olmuşumdur, oysa bu kez Paul benim için bir şeyler yapmak istiyor."

"Ve bundan hoşlanıyor musun?" dedim, eleştiren bir tavırla.

Sal sırttı. "Bayılıyorrum. Her neyse Libby, yeter benden konuştuğumuz. Senden ne haber? Senin her zaman inanılmaz fırtınalı bir aşk hayatın olmuştur, şimdi kim var?"

"Şey, aslında," Tam söylemek üzereydim ki kapının açıldığını ve Nick'in içeri girdiğini gördüm. Sal omuzunun üzerinden baktığımı görünce arkasına döndü.

"Nick!" Kalkıp el sallamaya başladı. Nick yanımıza geldi.

"Benim gözde kızılım," diyerek Sal ile kucaklaştı. Orada kendimi inanılmaz derecede garip hissederek otururken ne diyeceğimi düşünüyordum. Derken bana baktı. Kasıklarımın yukarı doğru yükselen arzuyu şimdiden hissedebiliyordum. Nick sırtarak, "Ve favori kestane saçılım," dedi ve kollarını belime dolayıp bana da sarıldı. Sonra da bara içkilerimizi tazelemeye gitti.

"Nick'i de çağırmana bozulmadın değil mi?" Sal, Nick gider gitmez fısıldadı. "Yalnızca bu

sabah telefonda konuşuyorduk ve ona seninle buluşacağımızı söyledim. Gelip gelemeyeceğini sorunca da, hayır, diyemedim."

Sevinçten havaya zıplayabilirdim.

"Sorun değil," dedim.

"Bu cidden garip", diye fısıldadı. "Ondan o kadar hoşlanırdım ki. Oysa artık yakışıklı bile gelmiyor, ben sahiden âşık olmalıyım."

"Ya," diyebilirdim. Zira aklıma söyleyecek başka bir şey

99

gelmiyordu, şükür Tanrıya Nick de tam o sırada masaya oturdu.

"Biz de tam Libby'nin aşk hayatından bahsediyorduk," dedi Sal.

"Ya, öyle mi?" dedi Nick, gözle görünür biçimde keyif-lenmişti. "Ne konuşuyordunuz?" *

"Tam bana son erkek arkadaşından bahsetmek üzereydi ve sen bir şey demeden ben söyleyeyim, birisi olduğunu biliyorum. Yüzünden okunuyor, evet, âşıksın sen."

Siktir. Elimde olmadan kıpkırmızı kesildim. Sıcaklık dalgası boynumdan yukarı doğru yükseldi, yanaklarım alev alev yanıyordu.

"Şimdi kesin eminim, âşıksın," diyerek güldü. İçimden, kapa şu kahrolası çeneni, diye geçirdim.

"Şimdi bunu duymam lâzım," diye sırttı Nick. "Âşık değilim," dedim hiddetle. "Kesinlikle değilim." "Devam et," dedi Nick. Saf ayaklarına yatarak beni yavaş yavaş köşeye sıkıştırıyordu. "Anlat bize. Anlatmak istediğini biliyoruz."

"Nick'in, insanların aşk hayatlarını çözmek konusunda üstüne yoktur, değil mi Nick?" dedi Sal. Ağzı açık bekliyordu.

Nick başını sallamakla yetindi, ama hâlâ sırtıyofdu. Bunun hoşuna gittiğini biliyordum.

"Hadi ama, Libby. Ketumluk sana hiç yakışmıyor." "Sal, gerçekten anlatacak bir şey yok."

"Sana inanmıyorum," dedi Nick. Masanın altından ona bir tekme savurdum.

"Off!" dedi Sal. "Bu niyeydi şimdi?" "Tanrım, afedersin Sal," dedim, Nick kahkahalar atarak arkaya devrilirkeh.

100

"Neler oluyor?" Sal, şimdi şaşkın görünüyordu.

"Klasik," Nick inledi. "Pekâlâ. Afedersin. Yalnızca ben ve Libby..." dedi ve sustu.

Devam et, dedim içimden. Neyiz? Çıkıyor muyuz? Görüşüyor muyuz? Yatıyor muyuz?

Ne?

"Libby ve ben..." diye tekrar etti ve yeniden sustu.

"Libby ve sen ne?" dedi Sal. Gayet emindim ki, Nick'in ne söylemeye çalıştığını pekâlâ biliyordu. Yalnızca intikamını almaktaydı.

"Bilirsin işte, biz..." Başını bir yana eğip kaşlarını kaldırdı.

"Hayır," dedi Sal, "Siz ne?" ve dayanamayıp gülmeye başladı. "Aman Tanrım," diyordu.

"Kendimi tam bir aptal gibi hissediyorum."

"Boşver," dedim. "Sana bir şeyler söylemeliydim." "Evet, söylemeliydin," dedi. "Neden anlatmadın?"

"Nasıl anlatacağımı bilemedim," dedim. Gerçekte anlatmak istememiştim.

"Yani, siz geçen akşam bayağı iyi anlaştınız ha?" diyerek gülümsedi.

"Hem de çok iyi," dedi Nick kelimeleri uzatarak. Elini omuzuma koyup yanağıma bir fiske vurdu.

"Oh, yoo. Sakın sarmaş dolaş muhabbeti yapmayın karşımda."

"Afedersin," dedi Nick, uzaklaşırken. "Yalnızca ellerimi bir türlü ondan uzak tutamıyorum."

Orada oturdum ve gülümsedim, gülümsedim, gülümsedim.

Bir süre sonra garson gelip masamızın hazır olduğunu haber verdi. Kalkıp içeri yürüdük.

Sal önden gitti, ardından da Nick'le ben. Nick içeri girerken bileğimi yakalayıp ense-

101

me doğru fısıldadı, "Bu akşam harika görünüyorsun." Ağzım kulaklarıma varmış bir şekilde geçip oturdum.

Gerçekten çok güzel bir gece geçiriyorduk. Nick ve Sal'le birlikte olmaktan hoşlanıyordum.

Nick'in arkadaşlarımla anlaştığını görmek hoşuma gidiyordu. Sal benden ziyade onun arkadaşı olsa bile. Ama hepsinden daha çok hoşuma giden şey, Nick'in gecenin çoğunu masanın altından elimi tutarak geçirmesi, öyle olmasa bile söylediğim her şeyi büyüleyici bulması ve buradaki en özel kadın bennişim gibi hissettirebilmesiydi.

Biraz işten söz ettik, ardından tanıdığımız insanlar hakkında konuştuk ve sonra hikâyelerimizi ortaya dökmeye koyulduk. Sarhoşluk hikâyeleri ile başladık -bakalım kim en kötü sarhoşluk hikayesiyle diğerlerini mat edecekti- doğal olarak bunu Nick kazandı. Ardından sarhoşken araba kullanma hikâyelerine geçtik, buna bağlantılı olarak da polis hikâyelerine. Bunun üzerine, ben de bir keresinde çıkma teklif eden genç bir polisin beni almak için ailemin evine polis üniformasıyla çıkagelişini anlatmak zorunda kaldım ve sanırım, bu seferde ben kazandım.

Derken sıra en berbat flört deneyimlerimize geldi. Sal, bize bir keresinde Yalnız Kalpler ilanlarından birini aradığını, fotoğraf değiş-tokuşunun ardından adamın 1.80'lik bir sarışın olduğunu görür görmez içinin eridiğini, sonra buluştuklarını ve adamın 1.65 boyunda, şişko ve kel çıktığını anlattığında gülmekten yerlere yattık.

Sal, "Herhalde dikkat etmeyeceğimi düşünüyordu," diye sürdürürken Nick'le ben bu hikâyeden dalia tuhafını bulmak için kafa yoruyorduk.

Nick'in süper hınzır bir hikâyesi vardı: Bir barda heykel gibi bir sarışınla tanışmış. Onunla birkaç kez çıkmış, sonra pek ilginç biri olmadığına karar verip terketmiş. Büyük olasılıkla kafanızdaki standard aptal sarışın tipine cuk oturan biriydi. Fakat sonra kız Nick'i telefon bombardımanına tut-

102

maya başlamış; her gün çıkıp dairesine geliyor, ona düğün-leriyle ilgili planlarından söz eden mektuplar yazıyormuş. Derken, en sonunda bir gün elinde ekmek bıçağıyla çıka-gelmiş, eğer kendisiyle olmayacaksa onu kimseye yar etmeyeceğini söylüyormuş.

Sal'le ağzımız açık kalmıştı. "Bu korkunç bir şey," dedim. "Ne yaptın sonra?" "Boğuşup elinden silahı almaya çalıştım ama yapamadım, derken bir polis geldi ve kız onu da rehlin aldı. Sonunda adam vuruldu, evin etrafı çevrildi. Onu akıl hastanesine kaldırdılar."

"Dur bir dakika," dedim. "Elinde bıçak var demiştin, silah değil..."

"Öyle mi dedim? Kahretsin." Omuz silkti. "Ama itiraf edin ki, yine de iyi hikâyeydi."

"Yani uydurdun mu?" Sal şaşırılmıştı.

"Tam öyle sayılmaz," dedi. "Bu gerçekten oldu ama yalnızca Bizim Mahalle dizisindeki Mick'e..."

"Oh, Nick," derken gülmeye başlamıştım. "Çok sinirsin!" Kahvelerimiz bitip Sal esnemeye başladığında hesabı istedik. Dışarı çıktığımızda Nick'e bende kalması konusunda bir şey söylemek zahmetine girmedim, zira ikimizde bunun öyle olacağını biliyorduk. Sal, Nick'e bırakmasını isteyip istemediğini sordu ve Nick'de hayır, dedi. Sal bir kez daha mahcup olmuştu.

Böylece vedalaşıp benim daireme döndük. Eve girdiğimizde, dört tane mesaj bırakıldığını gösteren kırmızı ışık Nick'in dikkatini çekti, hafif bir şaşkınlık ve kuşku dolaştı yüzünde. Mesajları şimdi dinleyebilirdim ama, olmaz. Siz, başka erkeklerin aradığı gibi yanlış bir fikre kapılmadan önce belirteyim ki, bunun nedeni Jules idi. Jules'u tanıyordum.

103

Büyük olasılıkla şöyle bir mesaj bırakmıştı: "Nerdesin? Umarım birini becermiyorsundur."

Ya da, "Umarım, dün gecedен sonra doğru düzgün yürüyebiliyorsundur." Ya da,

"Hayatının büyük aşkı ne âlemde?" ve eğer Nick bunu duysa, herhalde ölürdüm.

"Yaa," dedim kayıtsızlıkla. "Büyük olasılıkla ya annemdir ya da Jules. Hangisi olursa olsun aramak için saat çok geç. Yarın dinlerim artık."

Ayağa fırlayıp enseme öpmeye başladı. "Yakışıklı, esmer yabancılardan değildir, umarım?"

"Nerde..." Güldüm. Sonra birden ciddileşerek, "Nick," dedim. Sesimden bir şeyler

söylemek istediğimi anlayarak geri çekildi ve "Ooo," dedi. "Bir yaramazlık mı yaptım?"

Yanlış bir şey yaptım değil mi? Ne yaptım?"

"Hayır," dedim gülerken. "Yalnızca, bilmeni istiyorum ki seninle birlikte olduğum sürece

başka biriyle ilişkiye girmem."

Ciddiyetle başını salladı ve, "Bunu anlıyorum," dedi. "Ben de öyle. Biliyorum, aramızdaki ciddi bir şey değil, ama birlikte olduğumuz sürece başkalarıyla ilişkiye girmemek konusunda seninle hemfikirim. Buna ekleyeceğim tek şey, ikimizden biri bir gün bir başkasına ilgi duyduğunda ya da tanıştığında, bu konuda birbirimizle konuşacağız ve dürüst olacağız."

"Mükemmel," dedim, onu öperken. Ama bunu söylerken bile, Nick'in bunu bana asla söylememesini diliyordum. Eğer birimiz günün birinde biriyle tanışacak ya da onun deyişle ilgi duyacak olursa, umarım bu ben olurum, diye düşündüm. Sanırım çok şey istemiyordum.

104

Nick yanımda oturmuş konuştuğumuz her kelimeyi duyarken, Jules'un akşam yemeği davetini nasıl geri çevirebilirdim ki? Duyduğunu biliyordum, çünkü yüzünde aptal bir sırıtışla başını sallıyordu. Gitmek istemediğimden değil, yalnızca Nick'in arkadaşlarımla uyuşacağından emin değildim. Özellikle geçen akşam onunkilerle tanıştıktan sonra.

Gerçi doğruyu söylemem gerekirse benim arkadaşlarım onunkilerden çok daha misafirperverdir. Tanrım, kendimi tatsız bir emrivakiyle karşı karşıya bulmuştum ve pek başa çıkabildiğim söylenemezdi. Ama bu pek benim suçum sayılmaz.

Gece, en nazik deyişle, bir kâbustu. Hiç bana göre değil, kesinlikle. Sanıyordum ki yalnızca Nick ve ben olacağız. Fakat bulduğumuzda birkaç arkadaşına da haber verdiğini söyleyip, sakıncası olup olmadığını sordu. Yalan söyleyerek, "Yok elbette," dedim. Üstelik bir taraftan arkadaşlarımı da merak ediyordum. Sal dışında hiçbir arkadaşını tanımiyordum ve kim olduklarını, neye benzediklerini görmek istiyordum.

Onlarla bir pubda buluştuk -sürpriz, sürpriz- ve içeri girdiğimiz andan itibaren, pubın görünüşünden bunun pek benim tarzım bir akşam olmayacağını anlamıştım. Çünkü pub vardır, bir de pub vardır. Neden söz ettiğimi anlamıyorsunuz, değil mi? Pekâlâ publardan hoşlanmam, sanırım bunu daha önce söylemişim. Ama ara sıra da olsa, giderim ve hoşlandığım publar ya Londra'nın göbeğinde kasaba pubına benzeyenler -aklıma Clifton geliyor- ya pub-dan başka bir şeye benzemeye çalışanlar -daha ziyade restorana benzeyen Lansdowne gibi- ya da tümüyle yeniden yapılmış, temiz ve aydınlık olan, Çjueen's gibi publardır.

105

Asla adımımı atmayacağım publar ise gerçek publardır. Eski moda eğlence. Boyalı sarışın garsonlarıyla karanlık, pis ve dumanlı yerlerdir ve barda pazarlık yapan üçkâğıtçı müşterileri vardır. Bir iki isim verirdim ama, şimşekleri üstüme çekmek istemem. Buralara giden insanlar bu tür şeylerle nasıl başa çıkacaklarını da gayet iyi bilirler.

Burası da işte o tip bir pubdı ve hatta hayalimdeki kötü publardan daha da karanlık, daha pis ve daha dumanlıydı. Duman bulutunun arasından ilerde oturmuş bir grup insanı görebiliyordum. Biz içeri girince sustular ve beni baştan aşağı süzmeden önce Nick'e el salladılar.

Bildiğim kadarıyla bu akşama uygun bir kılıktaydım. Spor ayakkabılar, kot pantolon ve salaş bir kazaktan oluşan üniformamı giyinmişim. Tamam, kazağım Nicole Farhi'den-di ama ne var bunda? Benim için sıradandı. Ayrıca tamam, mücevher de takmışım ama, hepsi gümüştü, ne olmuş yani Dinny Hall'den alınmışsa? Elbette, bunu yalnızca bilen bir göz farkedebilirdi.

Bu karılar da bilmiyor olabilirlerdi, ama bir onlara bir de bana bakan biri pek sevişemeyeceğimizi anında söyleyebilirdi. Bu küçücük masanın etrafına sıkış tepiş toplanmış bütün bu insanlar azman öğrencilere benziyorlardı. Marifetmiş gibi. Onların beni süzdükleri gibi bende onları süzerken en azından, dedim kendi kendime, benim kot pantolonum temiz. Kadınların hiç birisinde makyaj yoktu. Ben de fazla boyanmamıştım gerçi fakat -şey, belki bir parça; ama sanki hiç makyaj yapmamışım gibi duruyordu- gözlerinin rujuma takıldığını görebiliyordum. İçimi koşup bir yerlere saklanma isteği sarmaya başlamıştı. Ve giysileri! Tanrım, o giysileri. Kadınlar, sosyalistlerin robot resmi

gibiydiler: Kirli kot pantolonlar, Doc Martin ayakkabılar, delinmiş ve hatta -evet, ciddiymi-
orası burası lekeli salaş, biçimsiz kazaklar... Erkekler de aşağı yukarı aynı kıyafetteydiler.
Hey Tanrım, dedim kendi kendime, onlardan nefret ede-
106

ceğimden adım gibi emindim. Fakat, nazik olmaya karar verdim; benden hoşlanmalarını
sağlayacaktım. Ne de olsa Nick'in arkadaşlarıydılar, biraz çaba harcamalıydım.

"Bu Joanna," dedi Nick, saçı kirli, sarışın bir kadın kaşlarını çatmış bana bakarken.

"Nasılısınız?" diyerek elimi uzattım. Şaşkınlık içinde diğerlerine baktı, yüzünde ikircikli bir
ifadeyle bir süre tereddüt ettikten sonra, olağanüstü gevşek bir temasın ardından elini
çabucak geri çekti.

"Bu da Pete." Yine elimi uzattım, yalnız bu sefer Pete elimi sıkma zahmetine katlanmadan
birasının üzerinden bana bakıp, "N'aaber?" dedi.

"İyiymi sağolun," dedim. "Ya siz?"

Cevap vermeyip sırtımla yetindi.

"Rog, Sam, Chris, Fare."

"Pardon?"

"Adım bu," dedi Fare. "Bir şey mi var?"

Nick içkileri tazelemek için bara gitti. Hoşnutsuzlukla bütün kadınların bira içtiğini farkettim.
Ama bu benim de içmek zorunda olduğum anlamına gelmiyordu. Daha neler.

Böylece orada garip bir şekilde, erkeklerden birinin bana bir tabure önennesini bekleyerek
durdum. Ama kimse umarsamadı, yalnızca Tony Blair ve orospu çocuğu Yeni İşçi
Partililerden konuşmaya devam ettiler. Ben de orada, başka bir yerlerde olmayı dileyerek,
aptal gibi dikilmeye devam ettim.

En sonunda, yandaki masaya gidip bir tabure alıp alamayacağımı sordum. Başlarını
salladılar, ben de Joanna'nın yanına ilişip dostça davranmayı denedim.

"Kazağına bayıldım," diye yalan söyledim. Arkadaş olmanın en iyi yolunun karşınızdakini
komplimanlara boğarak sizden hoşlanmasını sağlamak olduğunu düşünüyor-

107

dum. "Nerden aldın?"

"Caniden Pazarından," dedi, öğrendiğini belirten bir tavırla arkasını dönmeden önce.

"Libby sensin, ha," dedi Rog. Sonunda birinin benimle konuşması, bana nezaket
göstermesinden duyduğum rahatlamayla içimi çekti. "Senin hakkında çok şey duyduk."

"Oh," dedim, nazikçe gülümseyerek. "İyi şeyler olduğunu umarım."

Omuz silkti.

"Ne iş yapıyorsun, Rog?" dedim cesaretlenip. Adını özellikle cümleye eklemiştim. Zira bir
yerlerde okuduğuma göre konuşurken karşınızdakinin adını çok kullanırsanız, bu size
ısınmasını sağlarmış.

Birkaç saniye bana baktı sonra omuz silkti.

"Hiçbir şey."

"Oh." Bunun üzerine ne söyleyeceğimi tam olarak bilemiyordum. "Şey," diye sürdürdüm.

"Ne yapmak isterdin peki?"

Yine omuz silkti. "Hiçbir şey"

"Sen Tanrının cezası bir yalancısın," dedi Joanna, sonra bana döndü: "Rog sanatçıdır."

"Sahi mi?" dedim. "Ne tür resimler yapıyorsun?"

"Soyut." Tanrım, bu savaşı kaybediyordum.

"Halkla ilişkiler işindesin, değil mi?" dedi Chris. Erkek değil kadın olanı.

Minnetle başımı salladım.

"Zaman kaybı olduğunu düşünmüyor musun?" Saldırgan bir sesle sordu. "Demek
istediğim, kimseye yardım ettiğiniz falan yok, öyle değil mi? Beş para etmez ünlülere
yaltaklanmanın dışında..."

"Aslında, ben oldukça hoşlanıyorum," dedim öfkeyle.

108

1

"Niye, sen ne iş yapıyorsun?"

"Grenpeace'de çalışıyorum," dedi. "Seninki gibi bir işe katlanamazdım. Hiç olmazsa, benim işimde, dünyada bir şeyleri değiştirdiğimi biliyorum."

Masumane bir sesle, "Nasıl, balinaları kurtarmak için denize mi açıldın?" dedim.

Onu kızdırmıştım. "Kişisel olarak değil, ama organizasyonuna katıldım."

Bir sessizlik oldu, herkes içkilerine bakıyordu. Fakat, Chris'in Pete'e tek kaşını kaldırarak baktığını, gördüğüme emindim. O bakışın benimle ilgili olduğunu bilerek orada, zavallı bir şekilde oturuyordum.

"Buralarda mı oturuyorsun?" dedi Joanna. Grubun içinde fena değil denebilecek tek kişiydi. Dikkat edin, iyi demiyorum, yalnızca 'fena değil.'

Başımı sallayarak, "Evim Ladbroke Grove'da" dedim.

"Sahi mi?" dedi. "Orada arkadaşlarım oturuyor. Muhteşem bir toplu konut daireleri var, kocaman. Senin kiralık mı?"

"Yok, satın aldım," dedim, gururla. "Oh," diyebilirdi. "Nasıl becerdin?"

"Düşük ödemeler için bile yıllarca para biriktirdim," diye yalan söyledim. Gerçeği anlatıp ailemin yardım ettiğini söylersem büyük olasılıkla hepsinin ıslık çalıp yuhalayacaklarını biliyordum.

"Halin vaktin yerinde olmalı," dedi ve hep birlikte bana bakmaya koyuldular. Ne cevap vereceğimi merakla bekliyorlardı.

"Ancak idare ediyorum," gülmeye çalıştım. "Yalnızca para konusunda dikkatli olmaya çalışıyorum."

"Keşke dikkatli olacak kadar param olsa," diye birileri söze karıştı.

109

"Çalışıyor musun?"

"Yoo," başını salladı. "İşsizlik sigortası alıyorum."

Böylece sustum, çünkü işsiz olmasaydı ne yapacağını sormak gibi bir hatayı bir kez daha yapmayacaktım.

"Ee," dedi Moose, sonunda. "İşçi Partisi hakkında konuşuyorduk. Senin fikrin nedir?"

"Hepsinin bir grup güveniliriz orospu çocuğu olduklarını düşünüyorum," dedim güvenle.

"Öyle mi?" dedi Moose. "Blair bile mi?"

Aman Tanrım. Ne diyecektim şimdi? Tony Blair'in kahrolası hoş bir adam olduğunu düşünüyordum ama içimden bir ses doğru cevabın bu olmadığını söylemekteydi.

"Özellikle de Blair," dedim ve şükürler olsun, başlarıyla onaylamaya başladılar, bir çeşit sınavı geçmiş gibi hissediyordum. Fakat, ne yazık ki bu çok uzun sürmedi. Onlar yeniden politika konuşmaya dalarken, sessizce taburemde oturdum. Başka bir konuda daha fikrimi sormamaları için dua ediyordum.

Nick sonunda geri döndü. Elini belime dolayıp kulağıma fısıldadı. "Afedersin, barda o kadar uzun beklemek zorunda kaldım ki... Her şey yolunda mı?"

Ne diyebilirdim ki? Arkadaşlarını iğrenç bulduğumu mu? Kaba ve sinir bozucu olduklarını mı? Bu itici pubda bu itici insanlarla oturmaktansa, evde sıkıntıdan patlamayı

yeğleyeceğimi mi? Hiçbir şey söyleyecek durumda değildim, yalnızca başımı salladım.

Böylece Nick de her şeyin yolunda olduğunu düşündü ve orada oturmaya devam ettik.

Bütün gece tek bir kelime etmedim. Bu dert değildi, gerçekten, zaten herkes ben

yokmuşum gibi davranıyordu. Nick beni de sohbete dahil etmeye uğraşıp durdu. Fakat

konuşmalar zaten benim için fazla politikti. Bütün gece kendime orada ne işim olduğunu sorarak sessizce oturdum.

110

Nick'in bana nasıl olduğumu her soruşunda, "İyiyim," diyordum. Fakat öyle olmadığım çok açıktı, zira fazlasıyla sessizdim. İşte böyle, anlıyor musunuz? İnsanlar benim kendine güvenen biri olduğumu sanıyorlar, çünkü tanıdığım ya da yanında rahat hissettiğim insanlarla birlikte olduğumda kesinlikle gayet iyiyim. Ama bırakın beni bunlar gibi düşman ve soğuk insanların arasına da görün; dut yemiş bülbüle dönüyorum.

En sonunda, saat on civarında, artık daha fazla dayanamayacağımı hissediyordum.

"Nick," diye fısıldadım. "Azıcık başım ağrıyor da. Sakıncası yoksa artık gidebilir miyiz?" Nick şaşkınlık içinde bana baktı. Zira konuşmanın tam ortasındaydı ve besbelli ki harika vakit geçiriyordu.

"Elbette," dedi. "Niye daha önce bir şey demedin?"

"Geçer sandım," diye yalan söylerken ayağa kalkmışım. "Hepinizi tanıdığımıza mennun öldüm," dedim yine yalan söyleyerek. Dışarı çıkar çıkmaz duyduğum rahatlamayla derin bir nefes aldım.

"Onlardan nefret ettin, değil mi?" dedi Nick.

"Gerçekten çok üzgünüm. Eminim, hepsi de harika insanlar. Ama bana karşı pek dostça davrandıkları söylenemez. Kendimi o kadar rahatsız hissettim ki."

"Tanrım, afedersin Libby," diyerek kolunu omuzuma sardı. "Öyle aptalım ki. Yalnızca, sanırım hoşlandığım herkesin birbiriyle de anlaşacağını varsayıyorum. Yabancılarla karşı biraz tuhaf bir tutumları olduğunu biliyordum ama, bu kadar kötü olabileceğini ummuyordum. Çok daha önce kalkmalıydık."

"Canını sıkma." Yokuş aşağı doğru yürürken, göğsüne sokuldum. "Bu akşam beri de kalabilir miyiz?"

Nick başını salladı. Ona, kendimi bütün gece bu kadar rahatsız hissettikten sonra kendi evimde olmaya, etrafımda

111

bana ait eşyaları görmeye, yatağıma kendimi rahat ve güvende hissetmeye ihtiyacımı olduğunu anlatmama gerek yoktu.

İşte Jules bunların üstüne arıyordu.

"Selam, bebek," dedi. "Jamie'yle önümüzdeki hafta insanları yemeğe çağırdık, şu senin kimsenin tanımadığı Nick'i de alıp gelmek ister misin?"

Aman Tanrım. Bir grup savcı ve Nick, en az bir grup azılı sosyalist ve ben kadar korkunç olabilirdi. Hayır demek üzereydim fakat Nick hararetle başını sallamaya başladı. Zira Jules o kadar bağırıyordu ki Nick bütün söylediklerini duymuştu.

"Şu an kendisi yanımda," diye Jules'u uyardım. "Ve başını sallıyor, sanırım bu evet anlamına geliyor."

"Çarşamba akşamı, sekiz buçuk ve günlük giysilerle."

"Peki," dedim. Ben ahizeyi yerine koyarken, Nick arkadaşlarımla tanışma fırsatından heyecanlanmış, sevinç içindeydi.

"Yani, sonunda Jules'la tanışacağım ha," dedi. "Nasıl biri? Ya Jamie nasıl biri? Arkadaşları kimler?"

Gülmeye başlamıştım, zaden beni hep güldürüyordu. Sonra beni gıdıklamaya başladı, eşşek, durması için çığlıklar atıyordum. Gülme krizine yakalanmıştım. Neyse ki sonunda beni bıraktı, yoksa altıma etmek üzereydim. Derken tümüyle ciddileşip duygusallaştı, öpüşmeye koyulduk. Daha önce hiç koltukta sevişmemiştim ama harika bir şey. Onu bu boktan gece ve bu kadar boktan arkadaşları olduğu için affettim. Aslına bakılırsa, o sırada onu neredeyse her şey için affedebilirdim.

Günlük giysiler, demişti Jules. Bu her şey demek olabilirdi ama kot pantolon ve spor ayakkabılar demek olmadı-

112

ğımı biliyordum. Nick, beni hiç şık giysiler içinde görmemişti ve ne düşüneceğini bilmiyordum. Gerçi şık kıyafetlerle daha hoş göründüğümün farkındaydım ama, onun farklı dünyalardan geldiğimizi düşünmesini istemiyordum. Bu doğru olsa bile.

Hâlâ bu ilişkinin bir geleceği olmadığını düşünüyordum ama, -bunu itiraf etmek beni hasta etse de- farkında olduğum bir başka şey de onu eskisinden çok daha fazla düşündüğüm, eskisinden çok daha fazla görmek istediğimdi. Ayrıca, kabul etmemekte inat etsem de, duygularımın hafifçe kontrolden çıkmakta olduğunun da farkındaydım.

Ama ben bir yetişkindim ve bununla başa çıkabilirdim. Ne olmuş yani ondan, planladığımdan birazcık daha fazla hoşlanmaya başlamışsam, bu ne anlama gelir ki?

Ondan hoşlanıyorum diye, bu ilişkiyi bitirmeli iniyim? Yoo. Elbette ki hayır. Aynen devam

edeceğim. Belki de bu bir evredir ve kısa bir süre içinde eski halime dönerim: Sakin, seçkin, özgür ve cool.

Evet, biliyorum arkadaşlarımdan nefret etmiştim; ama Nick arkadaşlarımla tanışacağı için öyle heyecanlıydım ki, çünkü onlardan hoşlanmasını delice istiyordum ve onların da Nick'ten hoşlanmasını. Zannedirim asıl istediğim etra-fimdakilerin onu beğenmesiydi. Ama ondan hoşlanmamaları mümkün müydü, Nick öyle doğal, o kadar matrak ve farklıydı ki? Of, Tanrım. Bekleyip göreceğiz bakalım.

İşte buradayım, yatak odamda. Nick'le metro istasyonunda buluşmak üzere sözleştik. Her yer giysilerimle dolu ve Nick'le tanıştığımndan beri görünüşümü tamamiyle değiştirdiğimi düşünürsek, artık ne neyle gider hiç bilemiyorum ve gerçi zarif görünmek istiyorum ama orta yaş zerafeti değil tabii. Anlarsınız ya. Zarif görünmek istiyorum; şık ve modern; galiba sonunda aradığımı buldum.

Devetüyü rengi, hafifçe transparan, desenli bir elbise, kalçayı saran, yüksek topuklu Prada sandallar. Ayakkabılar-

113

dan o kadar emin değilim, biraz abartılı olabilir. Ama onlarla kendimi güzel hissediyorum ve bu gece her şeyden çok ihtiyacım olan şey; kendime güven.

Dikkatle makyajımı yaptım. Azıcık. Yalnızca gözlerimi ve dudaklarımı belirginleştirecek kadar. Hazır olduğumda, geriye çekildim ve biliyorum, bu kendini beğenmişlik gibi gelecek ama Tanrım, müthiş görünüyordum. Böyle görünebileceğimi unutmuşum ve bu yüksek topuklarla zar zor yürüyebildiğim gerçeğini boşverirsek, sahiden güzel görünüyordum.

"Hoşçakal, Liam," diye bağırdım zaferle ve çantamı kaptığım gibi dışarı fırladım. "Merhaba Patsy." Arabama atladım ve Nick'i almak üzere yola koyuldum.

Tanrıya şükür ki, o da gayret göstermiş gibiydi. Her zamanki üniforması olan kot pantolon ve spor ayakkabıları yerine, kanvas bir pantolon, kahverengi bağcıklı ayakkabılar ve gözlerinin rengini iyice belirginleştiren pastel mavi bir gömlek giymişti. Harika görünüyordu. Tanrım, kıyafet insanı nasıl da değiştiriyordu, zira ondan eskisinden de çok hoşlanmaya başlamıştım.

"Müthiş görünüyorsun," dedim, arabaya biner binmez. "Nereden bu üstündekiler?" Ve gömleğinin yalnızca güzel olmakla kalmayıp sol göğsü üzerinde tanıdık bir polo oyuncusu nakışı da taşıdığını farkettiğimde az kalsın arabadan düşüyordum.

"Bu Ralph Lauren değil herhalde," dedim, sonunda kendimi toparlamayı başarırken.

Biliyorum bu gayet aptalca bir soruydu, zira apaçık Ralph Lauren sembolüydü. Fakat Nick giydiğine göre taklit falan olmalıydı.

"Evet, öyle. Ne var?"

"Nereden buldun."

"Bunların hepsini geçen yıl annem almıştı, ama hiç giymedim."

114

"Biliyorum," diyerek güldüm. "Üstünde hiç görmemişim. Fakat Nick, harika görünüyorsun." Ayrıca, son derece rahatsız da görünüyordu. Tanrım, her zaman böyle giyinseydi Nick'le evlenirdim. Yani, hayır, büyük olasılıkla evlenmezdim. Fazla heyecanlanmayın, yalnızca lafin gelişi söyledim.

Sonra bana bakarak gayet yavaş ve seksi bir ıslık öttürdü.

"Vay canına," dedi kıyafetimi farkederek. "İnanılmaz görünüyorsun."

"İnanılmaz iyi mi, inanılmaz kötü mü?"

"İnanılmaz seksi," dedi, başını gözlerine inanamıyomuş gibi sallarken. Başım tavana vurmak üzereydi. "Neden gitmekten vazgeçmiyoruz, onun yerine seni eve götürüp zevkli vakit geçirtebilirdim."

Güldüm. Fakat Nick'e baktığımda bunları yarı ciddi söylemiş olduğunu farkettim.

"Gerginsin sen!" Şaşırmışım. "Hayır, değilim," dedi aceleyle. "Öylesin. Nick, ama neden?"

"Değilim," ve bir an sustuktan sonra, "Pekâlâ, belki bir parçacık."

"Neden?"

"Arkadaşlarıyla ilk kez tanışacağım ve Jules senin en yakın arkadaşın. İyi bir etki

bırakmak istiyorum." Öyle tatlıydı ki. "Öyle tatlısın ki,"
 "Tatlısın deme bana," diye homurdandı. "Bundan nefret ediyorum."
 "Afedersin," dedim ve uzanıp onu öptüm. "Ama öylesin."

115

10
 "Arkadaşlarını akşam yemeğine çağırdığımı sanıyordum," dedim, Jules'u bir kenara çekip
 öfkeyle fısıldayarak. "Bana, Tanrının cezası bir parti verdiğini söylemedin."
 "Nasıldır bilirsin," dedi gülerek. "Güya altı kişi olacaktık, sonra bir çifti daha çağırdık,
 derken başkası telefon edip birini daha getirip getiremeyeceğini sordu. Böylece farkına
 varmadan on altı kişi oluvermişiz. Her neyse, sorun ne?"
 "Hiçbir şey," diye mırıldandım. Aslında sorun falan yoktu yalnızca buna hazırlıklı değildim
 ve Nick'i diğerleriyle bir akşam yemeğinde tanıştırmamın daha kolay olduğunu
 düşünmüştüm, daha samimi ve daha az stresli. Ama şimdi düşününce galiba böylesi daha
 iyiydi.

"Ee, Nick nerede?" dedi, gözlerini odada gezdirirken.

"Nick!" diye seslendim, Nick şimdiden Jamie'yle sohbeta koyulmuştu. "Gel de Jules'la
 tanış."

Jamie gülümsüyordu, böylece konuştukları her neyse sohbetin iyi gittiği sonucuna vardım.
 Bana merhaba demek için Jamie de Nick'le beraber geldi.

"Jules, bu Nick. Nick, bu Jules." Nick gayet resmi bir şekilde elini uzattı. Kahkahamı
 bastırmak zorunda kaldım, zira bu hiç de Nick'in tarzı değildi. Fakat Jules her zamanki
 Jules olduğundan gülümseyip onu yanaklarından öptü. "Partimize hoşgeldin," dedi.

"Sonunda seninle tanıştığıma öyle memnun oldum ki."

116

"Ben de," dedi Nick, rahatlayarak. "Libby, senden o kadar çok söz etti ki."

Jules, "Bana senden söz ettiği kadar olamaz," derken bana göz kırptı.

"Tom hakkında da çok şey duydum," diyerek ve ayaklarına dolanan İran kedisini
 kucakladı. "Merhaba," dedi Tom'a. Çenesinin altını okşarken kedi mırlamaya başladı. "Sen
 harika bir kediciksin, değil mi?"

"Eh, Nick," dedi Jules. "Artık bizdensin. Kedileri seven biri kim olursa olsun benim de
 kabulümdür."

"Ailemin evinde benim de iki kedim var. Onları öyle çok özleyorum ki. Ama onları buraya
 getirmek doğru olmazdı, bahçem yok."

Nick'e şaşkın bir şekilde baktım, zira bana hiç kedi sevecek bir adam gibi görünmemişti.
 Fakat sanırım beni en çok şaşırtan şey, nasıl beni' durmaksızın böyle şaşır-tabildiğiydi.
 Önce annesinin aldığı giysiler, şimdi de kediler. Dahası, nasıl oluyor da annesi bu kadar
 zevkli biri olabiliyordu? Ara sıra -genellikle tatile çıktıklarında- annem de bana giysiler
 alırdı ve daima iğrenç şeyler olurdu. Dev boyutlu ve üstünde -Annem Mayorka'ya tatile gitti
 ve bana da bu salaş tişörtü getirdi- gibi şeyler yazan tişörtler. Bunlardan bir çekmecenin
 dibine gömülü on tane kadar vardı ve onları daima yatarken giymeye niyetlenir, fakat değil
 üstüme geçirmeye Tanrının cezası şeyleri gönneye bile tahammül edemezdim. Ama
 Ralph Lauren! Tanrım. Annem Ralph La-uren özellikle kendini tanıştırsa bile tanımazdı.

"Libby, yazar olduğunu söylüyor," dedi Jamie.

Nick başını salladı. "Ama bunun beni pek bir yere getirdiği söylenemez. Ne yazık ki."

"Yazdığın bir roman olmalı öyleyse," "Hı hı."

117

"Hep bir roman yazmak istemişimdir," dedi Jamie. "Her gün oturup yazacak kadar disiplinli
 olmana inanmıyorum."

"Öyle, herkes aynı şeyi söylüyor. Ama durum gitgide beni başka bir iş bulmaya zorluyor.
 Açıkçası bu kitap benim ilk aşkun, fakat yayıncılara her biri reddedilecek mektuplar
 göndermeye daha ne kadar devam edebilirim, bilmiyorum." "Peki, ne çeşit bir iş aramayı
 düşünüyorsun?" diye sordu Jules. Birden yüzüm aydınlanmıştı, ne de olsa bundan ilk kez

söz ettiğini duyuyordum.

"Belki TV işleri, senaryo yazma ya da buna benzer bir şey."

"Charles'la tanışmalısın," dedi Jules ve Jamie'ye döndü. "Charles TV şirketlerinden birinde drama yapımcısı değil miydi?"

Jamie başıyla onayladı. "Bizim bir arkadaşımızın, Ma-ra'nın erkek arkadaşı. Birazdan burada olurlar. Seni tanıştıırım."

"Ee, başka kimler geliyor?"

Jules bir çırpıda isimleri sayıverdi. Doğal olarak bütün liste çiftlerden oluşuyordu ve Tanrıya şükürler olsun ki bu kez tek başıma gelmek istemediğim için daveti geri çevirmek zorunda kalmamıştım.

"Oh, senin için birde sürprizimiz var." "Benim için mi?" Sürprizlere bayılırdım, nefret edermişim gibi yapsam da.

"Yaa." Saatini kontrol etti. "Aslına bakılırsa," diyerek o sırada çalan zile bakmaya gitti. "Bu, o olabilir. Gel benimle." Koridora doğru onu takip ettim. Odadan dışarı çıkar çıkmaz bileğimi yakalayıp fısıldadı: "Harika bir adam!" "Biliyorum," dedim fısıldayarak. "Hayır ama, demek istediğim sahiden harika bir adam."

118

Ne kadar yakışıklı! Ve tatlı!"

"Biliyorum." Kapının zili bir kez daha çalarken, mutlulukla sırtıyordum.

?

"Tamam, tamam," diye homurdanarak ön kapıya koştu. "Geliyorum!"

Gelenler Ginny ve Richard'dı. Onlarla daha önce tanışmıştım ve oldukça hoş bir çifttiler. Gerçi etkileyici insanlardı ama, Richard o kanun adamı; savcı haliyle bir o kadar da ürkütücüydü.

Onlar merhaba diyerek Jules'u öperken, biraz geride durdum. Derken Richard bana dostça gülümseyip havaya iki yanağımın yakınından geçen öpücükler savurdu. "Libby, seni tekrar gömek ne güzel!"

Ginny de aynı şeyi yaptı ve dördümüz birlikte salona döndük. Jamie onlara merhaba deyip içkileri getirmeye gitti-

"Nick!" diye şaşkınlıkla konuşmuştu Richard. "Gözlerime inanamıyorum!" Richard, Nick'i erkeklere özgü bir tavırla kucaklayıp elini iki eliyle birden sıkarkan ağzun beş karış açık, kalakalmıştım.

"Tanrı aşkına, ne işin var burada?" "Libby'yle geldim." "Ne? Sen ve Libby mi yani?" Nick başını salladı.

"İnanmıyorum." Richard bana dönerek, "Nick'i yıllardır görmüyordum. Okulda beraberdik." Okulda beraber mi? Fakat Richard'ın gittiği okul...

"Sen Stowe'a gitmemiş miydin?" Richard'a bakıyordum, afallamıştım.

"Kesinlikle öyle," diyerek başıyla onayladı. "İkimiz de gittik."

119

"Bana hiç Stowe'a gittiğini söylememiştin," dedim Nick'e. Omuz silkti.

"Hiç sormadın ki."

"Dünya ne kadar küçük!" dedi Jules. Besbelli konuklarının böyle iyi anlaşmasından ötürü keyfi yerindeydi. Derken zil tekrar çaldı.

Birkaç çift daha gelmişti. Bazılarını tanıyordum. Hepsi iyi giyimli, güzel konuşan insanlardı. Herkes evindeymişcesine rahat, Kir Royales'lerini içip ayaküstü laflıyordu.

-Sanırım biraz endişeyle- Nick'i izliyordum. Richard'la kahkahalar içinde eski okul günlerinden söz ediyorlardı.

Nick'in Stowe'da okumuş olmasından öyle etkilenmişim ki Jules'un sürprizini tamamiyle unutmuşum. Zil yeniden çaldı ve antrede tanıdık bir yüz görüldü. O kadar heyecanlanmışım ki içkimin birazını üstüme damlatıverdim. "Olly!" diye haykırırken Jules sırtıyordu. Sevgili kardeşim çabucak koşup bana sarıldı.

"Sana sürpriz yapayım dedim." Bu öyle beklenmedik bir şeydi ve ben o kadar mutlu olmuşum ki, heyecandan nefes nefese, "Burada ne işin var?" diye âdeta çıkıştım.

"Onu ben aradım. Olly'siz bir parti olur mu?" Jules açıklama yapıyordu.

"Tanrı aşkına, anneme bir şey söyleme," dedi Olly. "Buraya geldiğimi ve onlarda kalmadığımı öğrenirse canıma okur."

"Nerede kalıyorsun? Bana mı geleceksin?"

"Hayır," başını salladı. "Carolyn'de kalıyorum." O zaman girişte bekleyen, uzun boylu, yanık tenli kızı farkettim.

"Carolyn." Başıyla işaret ederek, "Bu kız kardeşim Libby."

El sıkıştık. Kızın sıcak gülümsemesinden, makyajsız doğal güzelliğinden çabucak hoşlanıvermiştim. Olly'ye tapı-

120

yormuş gibi bakışı, bana onun yalnızca iyi bir arkadaş olmadığını söylüyordu.

"Seni tanıdığımı o kadar sevindim ki," dedi. "Olly devamlı senden söz ediyor."

"Aynı yerde mi çalışıyorsunuz?"

Başını salladı. "Ben araştırmacıyım ve bu sayede tanıştık."

Olly'ye bakıp, Carolyn'e farketmeden, belli belirsiz bir baş işaretiyle beğendiğimi belirttim. O da bana gülümsüyor-du.

"Aman Tanrım!" dedim, ardından. "Nick nerede?" Etrafıma bakmıyordum ama aniden kaybolmuş gibiydi.

"Nick mi?" diye sordu Olly. "Kim bu Nick? Son avın mı?" Derken Nick'in mutfaktan içeri girdiğini görüp tanıştırmak için ona seslendim. Böylece hiç bilmediğim başka bir şaşırtıcı gerçek ortaya çıktı: Nick de, Olly gibi fanatik bir Manchester United hayranıydı ve birkaç dakika içinde, sanki birbirlerini yıllardır tanıyorlarmış gibi, coşku içinde sohbet etmeye koyuldular.

Jules da Carolyn'i Ginny'yle tanıştırap yiyecekleri hazırlamaya yardım etmek için beni mutfağa sürükledi.

"Herkes gayet iyi anlaşıyor, değil mi?" Gergin olduğunu biliyordum. Jules birbirini tanımayan insanları bir araya getirdiğinde daima gergin olurdu, fakat öyle iyi bir ev sahibesiydi ki davetleri her zaman harika geçirdi.

"Nick'in bu kadar uyum sağlamasına inanmıyorum."

"İnanamıyor musun?" diyerek fırının kapağını açtı ve nefis kokular yayan bir tepsiyi dışarı çıkardı. "Niye ki?"

"Tanrım, Jules eğer geçen akşamki arkadaşlarını görmüş olsaydın nedenini anlardın.

Nick'in çevresi bizimkinden öyle farklı ki."

"Ama bize mükemmel uyum sağladı," dedi. "Gayet rahat

121

görünüyor."

İşte bu doğrudu. Bunun beni neden bu kadar şaşırttığını bilmiyordum, ama doğrusunu söylemek gerekirse Nick, benden bile daha rahattı ve üstelik bu insanlar benim arkadaşlarımdı. Yanlış anlamayın, bu hoşuma gitmediğinden değil. Aslına bakılırsa, hoşlanmaktan da öte buna bayılmıştım.

"Neden, bu ilişkinin geleceği olmadığını söyleyip duruyorsun anlamıyorum," dedi Jules.

Dolabın birini açarken, "Bence birlikte harika görünüyorsunuz."

"Ama bu yalnızca ilk izlenimin, Jules. Onu tanımıyorsun."

"Nesini tanımam gerekiyor? Yakışıklı biri ve zeki olduğu da açık. Ayrıca gayet iyi anlaşıyorsunuz. Sorun nedir?"

Sorunun ne olduğunu nasıl açıklayabilirdim? Nick'le evlenmeye kalksak nasıl geçinecektik? Çalışmayı asla bırakamayacaktım ve çocuklarımız mahalle okuluna gitmek zorunda kalacaklardı. Orada, büyük olasılıkla yanlış arkadaşlar edinecekler ve sonunda uyuşturucuya alışıp çetelere katılacaklardı. Jules'a hayattaki en büyük korkumun, bir yandan para kazanmaya çalışırken bir yandan çocuklarını büyütme çabasına bezgin bir anne olmak olduğunu nasıl söyleyebilirdim? İflah olmaz bir dağınıklık içinde olacaktım çünkü kendimi toparlamak için ne param ne de zamanun olacaktı. O marka giysileri, ancak Jules gibi biri bana acıyıp eskilerini verirse giyebilecektim. Öylesine sevdiğim son

moda restoran ve barlara da elveda demem gerekecekti ve nadiren dışarı yemeğe gidersek, bu daima ucuz ve basit bir yer olacaktı.

Aslında, bunların çoğu kulağa o kadar da kötü gelmiyordu. Oysa kendimi kandırmaya çalıştığımı biliyordum, çünkü Nick'e olan duygularım gitgide derinleşiyor ve ben de yaşantımı onunkine uydurmak konusunda bir karara var-

122

maya çalışıyordum. Zira başka seçeneğim yoktu. Gerçek şu ki, Nick'i tanıdığımdan beri lüks bir restoran ya da bara adımımı bile atmamıştım. Pekâlâ, doğru, o kadar özlememiştim de. Ama hayatımın geri kalanını bütçem elvermediği için bu tip yerlere gidemeyeceğimi bilerek geçiremezdim. Bugünlerde gitmiyor olabilirdim, ama bu benim seçimimdi.

Anlamayacağını bile bile bunu Jules'a nasıl açıklayabilirdim? Özellikle de Nick'i normalde asla giymeyeceği kıyafetlerle ve Jules'un yaşam alanı içersinde tanıdığını dikkate almak gerekiyordu. Yoksa, onu kendi koşulları içinde, arkadaşlarıyla, yapmaktan keyif aldığı şeylerle tanımış olsa, eminim ne demek istediğimi anlayacaktı. Anlamak zorundaydı, öyle değil mi?

"Uzun bir konu, hiç girmeyelim," demekle yetindim. "Ama sana bir kez daha söylüyorum ki bu yalnızca bir macera."

"Bırak Tanrı aşkına," dönüp bana baktı. "Sen benim en iyi arkadaşımın Libby ve seni dünyadaki diğer insanların hepsinden iyi tanırım. Onu umursamadığını, bunun yalnızca seks ilişkisi olduğunu söyleyip durarak başkalarını kandırabilirsin. Ama Tanrı aşkına kendine bir bak. Onun için çıldırıyorsun."

"Bunu neye dayanarak söylüyorsun?"

Jules içini çekti. "Ona bakışların; ne zaman bir şey söylese yüzünün aydınlanıvermesi; merak etme," dedi, yüzümdeki hayalkırıklığına görünce. "Farkında olduğunu sanmıyorum. Ama ben biliyorum."

"O benim hakkımda ne düşünüyor sence?" Elimde değildi. Kendime güvensizliğim pis yüzünü göstermeye başlamıştı işte.

Omuz silkti. "Erkekler hakkında fikir yürütmek çok daha zor, ama benim tahminime göre o da aynı durumda. Beni endişelendiren tek şey, başlangıçta bir ilişki aramadığını

123

söylemiş olması. Sanırım bunu hatırdan tutman lazım, çünkü sen kesinlikle ona âşıkısın. O da pekâlâ sana âşık olabilir, ama zamanlama yanlışsa, kalbin kırılabilir."

Zamanlama. Jules zamanlamaya çok inanırdı. Her zaman, Jamie'yle tam zamanında karşılaştıklarını söylerdi. Eğer birazcık daha erken olsaymış, Jules bir ilişkiye hazır olmayacakmış, güzeller güzeli Jamie'yle bile...

Yüzünü yaklaştırıp bana baktı ve söylediklerinin beni üzdüğünü görünce sesi yumuşadı.

"Bak Libby, yaralandığımı görmek istemiyorum, sanırım Nick de bunu istemiyor. Ama erkekler bir ilişkiye hazır olmadıklarını söylediler mi, yüzde doksan dokuz bu bir ilişkiye hazır olmadıkları anlamına gelir. Ve sen dünyanın en mükemmel kadını da olsan bu fikirlerini değiştirmezler."

"Fakat," diye ekledi, neredeyse kendi kendine konuşur gibiydi. "Akıllarını çecek bazı kadınlar daima vardır, zannederim."

İşte duymak istediğim buydu; kelimeler Jules'un ağzından dökülür dökülmez kararımı verdim. Nick'in fikrini değiştirecek kadın ben olacaktım. Yalnız bundan Jules'a söz etmedim, bu benim küçük sırrım olarak kalacaktı.

Jules telefon çalmaya başlayınca içini çekti. "Kim bu arayan şimdi?" deyip kâseyi bıraktı ve cevap vermek için koştu.

"Alo? Alo?" Bir sessizlik oldu. "Alo? Orda kimse var mı?" Ahizeyi yerine koyup kızgın bir ifadeyle bana döndü. "Bu hafta dördüncü kezdir oluyor. İnsanlar niye hem arayıp, hem de sen açınca kaparlarki." Jamie telaşla mutfığa daldı, ürkmüş görünüyordu. "Kimdi o?" diye sordu, nefes nefese.

"Tanrı bilir," dedi Jules. "Sana söylemiştim; biri arayıp ben açınca da kapatıyor."

"Oh," dedi Jamie. Jules kâseyi alıp çıkarken Jamie'nin yüzünün bembeyaz olduğuna yemin edebilirdim. Ama yok

124

canım, hayal etmiş olmalıyım, dedim kendi kendime.

Geri kalan yiyecekleri de salona taşıyarak odanın bir köşesine kurulmuş ve bembeyaz bir örtü serilmiş servis masasına dikkatle yerleştirdim.

"Mımm, bunlar nefis görünüyor," Ginny beğeniyle masadakilere bakıyordu.

Jules gülererek, "Bu mu?" dedi. "Bir şey yapmadım ki canım." Jules için bunun bir şey olmadığını ben biliyordum ama onu tanımayanlar için bu tam bir ziyafetti: Bir tabakta tepeleme körili krem soslu tavuk, incecik salatalık dilimle-riyle süslenmiş kocaman bir somon, domates soslu sebzelerle çevrelenmiş kuskus pilavı, üzerine piyaz konulmuş sıcak patates salatası, kâseler dolusu karışık otlardan salatalar, avokado tabakları, minik domatesler ve üzerine fesleğen serpilmiş mozzarella peyniri.

"Tatlıyı görene dek bekle," diye kulağıma fısıldadı. İçimi kaplayan heyecanla inleyerek midemi sıvazladım.

"Sakin," dedim.

"Yaa," Başımı salladı. "En sevdiğin."

"Neymiş o?" diye sordu Nick. Yüzümdeki huşu ifadesini görünce gülmeye başlamıştı.

"Tiramisu."

Hepimiz tabaklarımızı kapmış, tepeleme dolduruyorduk. Ardından, herkes kendiliğinden küçük gruplar halinde toplanmaya başladı. Birkaç dakika içinde salona yayılmış birkaç grup düşüvermişti. Herkes doğal olarak kendi arkadaşlarına katılıyordu.

Biz de Nick, Olly, Carolyn ve Jamie'yle beraber oturduk. Jules seslenip birazdan bize katılacağını söyledi, ama önce herkesin içkisinin tamam olup olmadığını kontrol etmek istiyordu. Jamie, "Ben yapanın," deyince, eliyle otunnasını işaret etti. Jules işlerin kontrolü altında olmasından hoşlanırdı.

125

Oturduğum yerden Carolyn'i ve Nick'in ona karşı davranışlarını izliyordum. Çünkü, Carolyn gerçekten çok hoş bir kızdı ve Olly'yle çıktığını biliyordum ama, kendimi Nick'in belki de ondan hoşlanabileceği ihtimalini düşünmekten alı-koyamıyordum. Belki benden hoşlandığından daha çok hoşlanabilirdi. Tetikte, onun Carolyn'le flört etmesini bekliyordum. Ama etmedi.

Bunun yerine elini omuzuma atıp sırtımı okşamaya koyuldu. Gülümseyip gevşedim, çünkü bu sahiplenen bir tavırdı. Bu şekilde herkese benim onunla, onunda benimle olduğunu anlatmak istiyordu. Nazik davranmanın ötesinde, Carolyn'e dikkat bile etmemişti.

"Ee, nedir bu Vejeteryan Gurme'lik hikâyesi?" diye sordum, Carolyn gülüyordu.

"Ne saçma, değil mi?" dedi. "Olly, hayatı buna bağlı olsa yemek pişiremez ve şimdi bir yemek programının yapımcısı oldu."

"Sağolun kızlar," dedi Olly, yapmacık bir öfkeyle. "Aslına bakılırsa ben yemek pişirebiliyorum."

"Hadi ordan!" dedim.

"Doğru söylüyorum Libby. Haydi, onlara geçen akşam senin için ne pişirdiğimi anlat," dedi Carolyn'e dönerek.

"Çin yemeği pişirdi," dedi Carolyn, gülmesini bastırmaya çalışarak.

"Sahi mi?" Şimdi etkilenmişim işte. "Nasıl becerdin Tanrı aşkına?"

Onun yerine Carolyn cevap verdi. O anda, Carolyn'in bildiğini diğer kadınlar gibi gelip geçici olmadığını, bu ilişkinin belki de düşündüğümden daha uzun süredir var olduğunu farkettim. Belki de Olly bu kez ciddiye, en azından kendi standartları içersinde. Çünkü kabul etmek lazım ki, bu bizimkisi genetik bir sorundu.

126

"Ben sebzeleri doğradım," dedi Carolyn, bana göz kırparak. "Olly de istridye sosunun kutusunu açtı."

"Ah," dedi Nick. "İşte tam benim sevdiğim tarzda mutfak işleri."

Olly, "Tabii," diyerek ona katıldı. "Bu erkek işi."

"Sen, hiç bana yemek yapmadın," dedi Nick. "Yemek pişirebiliyor musun?"

"Elbette pişirebiliyorum," diye bağırdım. "Önümüzdeki hafta bir akşam yemeğe gel."

"Hey Tanrım!" dedi Olly. "Biraz gülmeye ihtiyacım vardı. Manchester'a dönecek olmam ne talihsizlik!"

Olly'yi tekmeledim.

"Ee, siz ikiniz nasıl tanıştınız bakalım?" dedi Olly, Nick ve bana bakarak.

"Sally adında bir arkadaşımız vasıtasıyla," dedi Nick.

"Sen tanımazsın," diye ekledim.

"Ne kadar zamandır birliktesiniz yani?"

Üç ay, üç hafta ve iki gün, diyebilirdim. Ama olmaz, günleri saymamam gerekirdi. Bu yüzden sesimi çıkarmadım ve Nick'in ne diyeceğini duymak için bekledim.

"İki ay oldu mu?" diyerek bana baktı. Başımla onayladım.

"Ciddi öyleyse," diye güldü Olly. Nick'in yüzü hafifçe soldu.

"Senin için bir rekor," diye devam etti Olly. Nick'in yüzündeki İfadeyi farketmemişti.

Ayağa kalktım. "İkinci içkilerin tam zamanı, gelen var mı?"

Herkesle öpüşüp vedalaştık. Olly beni kucaklarken ku-

127

I

lağıma fısıldadı, "Harika biri. Yarın öğleden sonra ofise dönmüş olacağını, ara beni." Ben de Carolyn'e onu tanıdığımıza memnun olduğumu söyledim ki bu doğrudu. Ne kadar güzel vakit geçirirsem geçireyim, sonunda Nick'le baş başa kalmak hepsinden daha güzeldi.

Yolda yürürken bana döndü ve, "Harika insanlar! Öyle iyi vakit geçirdim ki!" dedi.

"Eh, ne bekliyordun, benim arkadaşlarım!" "Görüştüğüm insanlardan öyle farklılar ki."

Bana baktı. "Sanırım bunu söylememe gerek yok, değil mi?"

"Pek yok." Güldüm.

"Hepsi gayet başarılı insanlar olmalarına rağmen burunları havada değil."

"Başarılı olmak, kendini beğenmiş olmak anlamına gelmiyor," dedim.

Nick bir süre sessizlik içinde yürüdü. Bir şeyler düşünmekte olduğunu görebiliyordum.

Aklından geçenlere bir pound veririm, falan gibi basmakalıp bir sözle onu sinirlendirmek istemediğimden bir şey söylemedim.

Derken bir süre sonra, "Kendimi dışlanmış falan hissettiğimden değil, alakası yok," dedi.

"Yalnızca, beni yaşamım hakkında düşünmeye itti; nasıl yaşıyorum; nasıl yaşayabilirdim diye. Özellikle de bunca yıldan sonra Richard'a rastlamak."

Yan yana yürürken, yalnızca dinlemem mi yoksa pratik tavsiyelerde mi bulunmam gerektiğini bilemiyordum. Demek istediğim, Erkekler Mars'tan Kadınlar Venüs'ten kitabını okumuştum, fakat bu bölümü daima karıştırdım. Ne yapmam gerektiğini hatırlayamıyordum. Böylece hiçbir şey demedim, yanlış bir şey söyleyerek onu üzmemden korkuyordum.

"Bilemiyorum," diyerek içini çekti. "Şu anda kafam biraz karışık."

128

"Konuşmak ister misin?"

"Konuşacak bir şey var mı, gerçekten bilemiyorum," diyerek tekrar sessizliğe gömüldü.

Dönüş yolu boyunca sessizdi. Ona kahve yaparken sessizdi. Yatağa girdik ve uykuya dalmadan önce birbirimize sarıldık. Ya da, o uykuya dalmadan önce demeliyim. Bu, beni hayli endişelendirmişti. Bir parçam, bunun olumlu bir gelişme olduğunu, artık ilişkimizin sadece seksten ibaret olmadığını, arkadaş olduğumuzu söylüyordu. Diğer parçamsa, niye bu akşam benimle sevişmediğini soruyordu. Elimde değildi, bütün akşam bana harika davranmış olsa da, Nick'in benden sıkılmaya başladığına dair korkunç bir şüphe içimi kemiriyor-du.

11

"Harika bir insan," diye tekrarladı. Olly, ertesi gün telefonda. "Cidden şaşırdım."

"Şaşırdın mı? Niye?"

"Öyle normal ve ayakları yere basan biri ki," dedi. Garip bir şekilde Nick'in dün akşam diğerleri için söylediği sözlerin aynısıydı bunlar. "Ve bence, tam sana göre bir adam."

"Ne bakımdan?"

"Onun yanında gerçekten rahat görünüyorsun. Şu öteki herifle olduğundan çok daha rahat, neydi onun adı?"

129

"Jon?"

"Mazdası olan ahmak o muydu?"

"Jon, ahmak değildi."

"Hadi Libby, korkunç bir herifti."

"Hayır, değildi." Onu niye savunuyordum ki, gerçekten korkunçtu.

"Pekâlâ, korkunç değildi ama sana doğru düzgün dav-ranmıyordu ve Nick çok daha iyi görünüyor."

"Gerçi, ciddi değiliz."

"Ciddi olup olmadığımı asla bilemezsin," dedi Olly, gizemli bir şekilde.

"Oh, Carolyn'le işler ciddi öyleyse?"

"Ondan hoşlandın mı?"

"Çok tatlı bir kız."

"Öyle, değil mi?"

"Gerçekten. Annem de ona bayılacak."

"Ona bir şey söyleme. Henüz erken."

"Ne kadar erken?"

"Yaklaşık bir ay oldu."

"Aslanım benim! Bu senin için epey uzun bir zaman."

"Biliyorum."

"Ee, Nick benden hoşlanıyor mu sence?"

"Elbette hoşlanıyor. Hoşlanmasaydı seninle birlikte olmazdı."

"Biraz endişeliyim, çünkü dün partiden ayrıldıktan sonra biraz garip davrandı."

"Nasıl garip?"

"Yalnızca, şey, birlikte geçirdiğimiz her akşam, biz... Ee," Bunu Olly'yle konuşmak biraz garip geliyordu; ama canı cehenneme, bana samimiyetle ne düşündüğünü söyleyece-

130

ğini biliyordum. O halde ben de açık konuşabilirdim, "...şey, seviş irdik. Fakat geçen akşam partiden ayrıldıktan sonra oldukça sessizdi ve yalnızca birbirimize sarılıp yattık ve hemen uykuya daldı. Belki aptalca düşünüyorum ama bu bana biraz garip geldi."

"Bu kadınlar beni öldürecek," dedi Olly. "Sahiden. Tanıdığım kadınların hepsi erkeklerin her an, her yerde ve her durumda sekse hazır vaziyette olmalarını bekliyor."

"Öyle değiller mi yani?"

"Hayır!" diye haykırdı. "Tanrım, hayır. Bazen yorgun olabiliriz, bazen gergin olabiliriz, bazen havamızda olmayabiliriz. Nick, geçen akşam korkunç bir baskı altındaydı; bizlerle ilk defa tanışıyordu. Yalnızca, uyumak istemesi gayet anlaşılır bir şey."

O gün ilk kez, derin bir iç çekişle rahatladım. "Sence benden bıkmış olamaz mı?"

"Saçmalama."

"Pekâlâ," dedim mutlulukla. "Saçmalıyorum, ee?"

"Evet Libby, saçmalıyorsun."

Anlıyor musunuz, durum buydu. Galiba ben hep birisinin benden ne kadar hoşlandığını seksle ölçüyordum. Ama şöyle bir düşününce ki, bunu düşünmek pek hoşuma gitmiyordu ne zaman birinden ayrılısam birlikte geçirdiğimiz son akşam sevişmiyorduk. Tamam, itiraf ediyorum, başka sorunlarda yok değildi: Benden bir parça bıkmaları, biraz uzaklaşmış olmaları gibi... Yine de, dönüp bana artık her şeyin bittiğini söylediklerinde, bu daima beklenmedik bir şey oluyordu.

Ve her seferinde kendi kendime, bunu o akşam anlamalıydım, diye düşünürdüm. Bana sırtını dönüp yorgun olduğunu ya da havasında olmadığını söylediğinde, gerginim

dediğinde anlamalıydım. Fakat belki de Olly doğru söylüyordu; galiba biz her istediğimizde onların da hazır olması-

131

nı beklemek doğru bir şey değildi.

Üstelik, Nick sabah harikaydı. Tamam, yine sevişmemiş-tik; ama gece geç yatmıştık ve saçmaladığının farkınday-dım. Kendine güvensiz ve hafifçe paranoyak davranıyor-dum, fakat Olly kendimi daha iyi hissetmemi sağlamıştı. Bir süre sonra Jules parti dedikoduları için aradığımda keyfim o kadar yerine gelmişti ki, ona bu konudan söz etmedim bile.

Jules, özetle, önceki akşam Nick hakkında söylediklerini tekrarladı; yani olumlu izlenimlerini. Bana iyi davrandığını, birlikte harika olduğumuzu falan söyledi ve kendimi daha da iyi hissettim. Ne olmuş yani Nick bütün sabah aramadıy-sa, niye arayacaktı ki? Kendi yaşantısıyla meşguldü ve ben de benimkiyle.

Öğleyin Jo arayıp ne yaptığımı sordu.

"Hiçbir şey," diye yanıtladım. Hoşnutsuzlukla masamdaki somonlu sandviçe bakıyordum, hiç yiyecek halim yoktu.

"Alışverişe gitmeyi düşünüyorum," dedi. "Gelmek ister misin?"

"Nereye?" diye sorarken, o eski tanıdık para harcama arzusu beni sarıyordu. Bunu uzun zamandır hissetmemiştim.

"Bir taksiye atlayıp St. John's Wood'a gidebiliriz diye düşündüm, caddeye çıkarız."

"St. John's Wood mu? St. John's Wood da ne var ki?"

"Başlangıç olarak Joseph, mesela?"

"Geliyorum."

Jo'nun, bir resepsiyonistin tam anlamıyla berbat denecek maaşıyla, bu kadar şık giyinmeye para yetiştirmesi imkânsız bir şeydi. Ama şansına, son derece varlıklı bir ailesi vardı ve görünüşe göre Jo'ya karşı oldukça bonkördüler. Hepimiz bunun için ondan nefret etmemiz gerektiğini biliyorduk ama öyle şeker bir insandı ki, onu sevmekten kendimi-

132

zi alamıyorduk. ~.

Üstelik taksi ücretini de o ödedi.

"Dönüşte ben ödeyeceğim," dedim. Jo, Louis- Vuitton cüzdanını, şık Gucci çantasına koyarken hafifçe suçluluk hissetmişim.

"Nasıl istiyorsan," dedi, caddeye çıkarken. Bu benim için bir nevi keşif olmuştu, kuzey Londra'da minyatür bir bond caddesi.

"Burayı nasıl keşfettin?" dedim, geçtiğimiz her dükkâna dalmamak için kendimi zor tutuyordum.

"Ailem şu köşede oturuyor," dedi. "Yani, hayatımın çoğunu burada geçirdim. Şehre inmekten çok daha kolayıma geliyor."

Besbelli ki hayatının çoğunu burada geçirmişti, zira ilk durağımız Larizia'ya girer girmez, satıcı kız, "Selam, Jo! Nasılsın?" dedi ve onu gören, Jo'nun büyük olasılıkla buranın en iyi müşterilerinden biri olduğunu söyleyebilirdi.

Larizia'nın iki dükkân yanındaki mağazada, onun ardı sıra dolanırken giysileri ustalıkla askılardan çıkartıp, gülümseyerek satıcıya atışını izliyordum. Soyunma odasının önündeki bir sandalyeye ilişip giydiklerine evet, hayır demeye koyuldum. Gerçi dürüst olmak gerekirse, öyle ince ve uzundu ki, ne giyse üzerinde harika duruyordu.

Sonra Joseph'e girdik. Bu biraz can sıkıcı bir fasıl oldu, çünkü mağazadaki kadın beni baştan aşağı bir süzükten sonra, selam venneye değmeyeceğimi düşünmüş olmalı ki, burnunu havaya dikip tezgâhtarlara emirleri yağdırmaya koyuldu. Yer yarılrsa içine girebilirdim.

"Bari bir bakmayacak mısın?" dedi Jo ve omuz silkip gönülsüzce bir göz gezdirdim, gerçekte umurumda bile değildi. Birden, artık böyle şeyler giyip gidecek bir yerim olmadığını, şu muhteşem şifon bluz ya da şu sıradışı PVC pantolonu satın almanın bir anlamı kalmadığını farkettim. Çün-

133

kü Nick'le olan yaşantım da bu tür şeylere gereksinim duymuyordum.

"Bu sen olamazsın," dedi Jo, cüzdanından bir gold Anex kredi kartı çıkartıp bir düzine paketlenmiş giysinin parasını öderken. "Neyin var?"

Tekrar omuz silktim. Ona açıklamayı düşündüm ama sonra vazgeçtim; çünkü Jo'nun ne diyeceğini biliyordum. Alaycı bir kahkaha atıp erkekler için değil, kendimiz için giyindiğimizi söyleyecekti. Hem her neyse, zaten benimle aynı şeyleri yapmaktan hoşlanmadığı her haliyle belli olan biriyle dışarı çıkmanın ne anlamı vardı?

Beni anlayamazdı.

"Bu aralar biraz nakit sıkıntım var," dedim. Bunun üstüne, ailesinden bu kadar çok para alan biri olarak biraz suçluluk duygusuna kapılıp lafi uzatmayacağını biliyordum.

Yanılmamıştım; başını sallamakla yetindi ve konu kapandı.

Ofise döndüğümüzde masamın üstünde, Nick'in aradığını bildiren bir not vardı ve kalbim, üç aydan sonra bile, pır pır etmeye başladı. Onu hemen aradım. Aslında aramamalıyım ama, muhtemelen daha önce de söylediğim gibi, ben bu kaçma-kovalama oyunlarında biraz beceriksizim ve telefonu açtığı zamanki ses tonuna bayılıyorum. Ayrıca, bütün şüphelerim yok olmuştu, çünkü Nick aramıştı ve üstelik de hemen ertesi günü aramıştı. Sanırım, hepimiz bana hak venmişsinizdir.

"Merhaba, sevgilim," dedi.

"Merhaba, sevgilim," diye tekrarladım onu.

"Canım sıkılıyor." dedi.

"Neden yazmıyorsun?"

"Yazı havasında değilim."

"Oh, ne havasından bakalım?"

"Senin... Gümüş bir tabakta... Tercihen, üstünde hiçbir

134

şey olmadan. Yoot dur bir dakika, kırmızı küçük bir külotla."

"Tanrım, ne adamsın!" Güldüm, "Kırmızı küçük bir külot ha? Ne banal!"

"Bana kız dediğini sanıyordum..." "Öyle, ama iş sekse geldiği zaman fazlasıyla erkeksin."

"Önceki gece için üzgünüm. Seni özür dilemek için arıyorum; o kadar yorgun olduğum ve seni her zaman ki gibi, bilirsin işte, uçuramadığım için..."

"Olsun," dedim, kendi kendimi mutlulukla sararak. "Pek çok kadının erkeklerin her an, her yerde ve her durumda sevişmeye hazır olmalarını beklediğini biliyorum. Ama ben o fikirde değilim; bunun erkekler için ne kadar büyük bir baskı olduğunu anlıyorum ve canım istemediği zaman bence sorun değil."

"Benim de canım istemiyordu zaten," diye bitirdim. Bu yalandı.

"Vay canına? Sen, erkek olmadığına emin misin?"

Güldüm.

"Yanlış bir fikre kapılmandan korktum."

"Aptal olma," dedim, titrek bir sesle gülerken. "Yalnızca sarılıp yatmak da öyle güzeldi ki."

"Kahretsin, öyle iyisin ki," dedi, sesi ciddilemişti. "Tanrım, nasıl bu kadar iyi olabiliyorsun?"

"Ne demek bu? Yalnızca, olduğum gibiyim."

"Biliyorum, ama bugüne kadar hiç senin gibi birine rastlamadım. Daima öyle anlayışlı, öyle iyisin ki..."

"İyi olduğumu söyleyip durma." Sırıtiyordum. O kadar çok sıırıtiyordum ki, her an onu sevdiğimi söyleyebilirdim. Hah! Nasıl atladınız! Şakaydı. Tabii ki onu sevmiyordum.

"Pekâlâ, iyi olduğun kadar da meşgul müsün acaba?"

135

"Yoo," diye yalan söyledim. "Bu öğleden sonra pek değil," derken, bir yandan da aramam gereken bir sürü numaraya göz gezdiriyordum.

"Bu akşam ne yapıyorsun?"

"Bir planım yok." Bu da yalandı. Jo'ya onunla sinemaya gideceğimi söylemiştim ama, ne olmuş? Jo anlayacaktır. "Ya sen?"

"Rog'la buluşup bir şeyler içeceğiz. Seni özledim, gelir misin?"
Anasını. Nick'i görmeyi her şeyden çok istiyordum ama, açıkçası pespaye arkadaşlarından birine bir gece daha kat-lanabileceğimi sanmıyordum.
"Ee." Biraz zaman kazanmaya çalıştım.
"Hadi söyle," dedi Nick.
"Gelmesem daha iyi, Jo'yla sinemaya gideceğimi söylemiştim."
"Pekâlâ," homurdandı. "Ya sinemadan sonra?"
"Aklında yine seks var, değil mi?"
"Ben bir erkeğim Libby. Her altı saniyede bir seks düşünürüm."
Güldüm.
"Neden film bittikten sonra gelmiyorsun?"
"Bak ne diyeceğim; neden sen bana gelmiyorsun?"
"Evimden, gerçekten nefret ediyorsun, değil mi?"
"Tam olarak nefret ediyorum denemez, yalnızca benimkini tercih ediyorum."
"Biliyorum," dedi. "Sorun da bu ya. Ben de benimkini."
Beş dakika sonra Jules aradı.
"Biraz önce, dün akşamdan kalan bir ton tavuğu, bir o
136
kadar kuskusu, bütün bir paket -büyük olanlardan- cipsi ve bir paket Mars'ı mideye indirdim."
"Bense masamda otunmuş hâlâ önümdeki şomonlu sandviçe bakıyorum."
"Şişmanım. Ayı gibiyim. İğrencim."
"Hiç de şişman değilsin. Ne olmuş yani çok yediysen, dünyanın sonu mu? Her neyse, zaten yediklerin zararlı değil, sağlıklı besinler."
"Mars çikolata ne zamandan beri sağlıklı oluyor?"
"Tamam, belki Mars değil. Olsun, bu akşam salata ye, kendini iyi hissedeceksin."
"Yiyebileceğimi sanmıyorum," diye inledi. "İrademe hâkim olamıyorum, biraz daha tavuk yemem lazım."
"Öyleyse, yarın iyi hissedersin. Dert etme. Bir gün çok yemekle kilo almazsın."
"Sahi mi?" "Sahi ya." "Sen ne yiyorsun bu akşam?"
"Bilmem. Daha iyi hissetmeni sağlayacaksa, hazır Çin yemeği alırım."
"Hem de çok daha iyi hissetmemi sağlar. Ne alacaksın?"
"Hımm. Bir düşüneyim. Izgara pizola, fasulye soslu tavuk ve Brezilya fıstığı ile pilav, nasıl?"
"Yeterince kötü değil. Ne çeşit pilav?"
"Buharda pişmiş?"
"Yok, yumurtalı olsun."
"Pekâlâ. Keyfin yerine geldi mi?"
"Henüz değil. Çin yemeği yosunsuz yenmez."
"Tamam, yosun da alacağım. Mutlu oldun mu?"
"Hem de nasıl. Tanrım, Libby ne domuzsun!" dedi ve iki-
137
miz birden gülmeye başladık.
Sinemaya gitmedim, Jo beni ekti. Ama Çin yemeği aldım. Gerçi biraz üçkâğıt yaptım, en azından öyle umuyorum; çünkü Amerika'yı kasıp kavuran ve buraya yeni gelmiş olan, inanılmaz olduğu varsayılan bir zayıflama hapının bu yakınlarda kampanyasını üstlenmiştik.
İçinde ne olduğunu Tanrı bilir. Herhalde bir çeşit deniz-kabuğu ve denildiğine göre, bunun aldığımız yağları harekete geçirmesi gerekiyor. Böylece yağlar bedeniniz tarafından emilmeden çıkıp gidiyor. Ofiste, bunlardan etrafa dağılmış kutular dolusu vardı, ben de çıkarken iki kutu yürüttüm ve her ne kadar prospektüsünde, yemekten hemen önce, bol suyla iki ile dört adet alınız, diyor ama garantili olsun diye altı tane almaya karar verdim.
"Lanet olsun!" Aynada şişkin karnıma bakarken paketi kontrol ediyordum. Bu Tanrının

cezası şeylerin ne kadar zamanda etkisini göstermesi gerekiyordu? Oturmuş TV izliyor ve yağların vücudumdan, ee, çıkmak için, bir işaret vermesini bekliyordum. Fakat, görünüşe göre tuvalete gitmek vücudumun istediği son şeydi ve kamunda da en ufak bir küçülme olmuyordu. Kahretsin. Artık çok geç. Nick, buna tahammül etmek zorunda kalacak. HuTim. Belki mekik çekmek işe yarar. Ayaklanmı yatağın altına geçirirken, neden daha sık egzersiz yapmıyorum ki, dedim. Öyle kolaydı ki. Ve bir. Ve iki. Ve üç. Ve dört. Ve beş. Hey Tanrım, neden şimdiden puflamaya başladun acaba? Ve altı. Ve yedi. Ve sekiz. Ve dokuz. Ve daha fazla devam edebileceğimi sanmıyorum. Ayağa kalkıp aynaya baktım. Yüzüm kızanmış ve ciddi bir şekilde formsuz görünüyordum. Canı cehenneme, sanırım bir sigara içeceğim. Tam sigarayı yaktığın sırada kapı çaldı ve aman Tanrım! Şu halime bak! Berbat bir haldeyim.

138

"Ne yapıyordun?" dedi Nick, beni öpüp saçlarımı okşarken.

"Bilmek istemezsin."

"Sanırım isterim."

"Egzersiz."

:

"Öögh! Bana egzersizden söz etme, alerjim var!"

"Senin ihtiyacın yok ki," dedim, dümdüz ve sunsıkı karnını okşayarak. "Ama bir de bana bak." Dürüst olmanın en iyisi olacağını düşünerek, kamum gösterdim.

Nick'in yüzünü bir dehşet ifadesi kapladı. "Aman Tanrım, bu ne?"

"Biliyorum," dedim. "Korkunç değil mi?"

Nick yaklaştı, dizlerinin üstüne çöküp kulağını mideme yasladı, "Hımm." Ciddiyetle başını sallıyordu, "Ne olduğunu kesinlikle anladım. Bu bir yemek-bebek."

Gülmeye başladım.

"Esasında," doktor edasıyla karnımı tık-tıklıyordu, "Bu bir Çin yemeği-bebeği, demeliyim."

Lanet olsun, nereden anlamıştı? "Lanet olsun, nereden anladın?"

Nick ayağa kalktı ve omuz silkererek, "Bunun için para alıyorum," dedi.

Arkamı döndüm ve mutfaktaki kanıtları gördüm. Ali-münyum kutular ve beyaz karton kapakları kaldırmam gerekirdi, zira hayatuna giren hiçbir erkeğin asla hazır Çin yemekleriyle yaşadığını sanmasını istemiyordum Daha ziyade salata ve somon gibi feminen şeyler yediğimi düşünmesini tercih ederdim, fakat artık çok geçti.

"Son siparişlere yetişebiliriz gibi görünüyor," dedi Nick. "Belki çıkıp birer içki içebiliriz, diye düşündüm."

"Elbette!" dedim coşkuyla ve oturup spor ayakkabılarımı giymeye koyuldum. "Nereye gitmek istersin?"

139

"Westbourne'a ne dersin?"

"Harika." Bu garipti ama, Westbourne ikimizin de kendimizi evimizde hissedebildiğimiz tek yerdi. Onun kendini rahat hissedeceği kadar pub, benim kendimi rahat hissedeceğim kadar popüler bir bardı. Yani gayet iyi bir seçim, dedim kendi kendime.

Ilık bir geceydi, bu yüzden dışarıdaki tahta bir masaya oturduk. Tam, gerçekten iyi vakit geçirmekte olduğumuzu düşünmeye başlamıştım ki, Nick yeniden içini çekti.

"Nedir bu şimdi?" Tekrar içini çekti. "Haydi, Nick. Yolunda gitmeyen bir şey var, değil mi?"

"Senden gerçekten hoşlanıyorum, Libby," dedi ve kalbim hop etti. Çünkü arkasından ne geleceğini biliyordum. Arkasından gelecek olan, Ama, idi.

"Yoo, demek istediğim senden cidden hoşlanıyorum. Ama..." Ve sustu.

"Ben de senden gerçekten hoşlanıyorum," dedim. "Biliyorum. Beni endişelendiren de bu."

Kahretsin. Jules yanlış anlamış. Nick biliyordu ve besbelli ki bitirmek istiyordu. Of Tanrım, neden biraz daha uğraşmamış, neden daha mesafeli davranmamıştım sanki?

"Ne yapacağımı bilemiyorum." "Anlamıyorum."

"Senden, çok uzun zamandır kimseden hoşlanmadığım kadar hoşlanıyorum. Demek istediğim, son bir yıldır ilişkiye girebileceğim bir sürü kadın oldu; ama yapmadım, çünkü bir

ilişkiye hazır değildim. Seninle de bir ilişkiye hazır değildim, fakat senden öyle çok hoşlanıyordum ki kendimi alamadım."

140

"Nick," dedim yavaşça. "Bu konuya fazla kafanı takıyorsun. Aramızdaki böyle bir şey değil, bizim bir ilişkimiz yok, yalnızca iyi vakit geçiriyoruz. Bunun neresi yanlış?"

"Fakat bir ilişkimiz var ve sen de bunu biliyorsun."

İnkâr etmenin anlamı yoktu, çünkü söylediği doğrudu.

"Ve beni korkutan, daha fazlasına ihtiyaç duyduğunu bilmek. Çok uzak olmayan bir gelecekte benden daha fazla taahhüt isteyeceksin ve yine biliyorum ki, ben sana bunu veremeyeceğim. Dünyadaki her şeyden daha fazla istesem bile veremeyeceğim, çünkü buna hazır değilim."

Ne diyebilirdim? Bunda da haklıydı.

İçini çekti.

"Senden, seni kıramayacak kadar çok hoşlanıyorum ve bunun kaçınılmaz olduğunu biliyorum."

"Belki değil," dedim öfkeyle. "Belki zannettiğin kadar kendimi kaptırmadım."

"Kaptırmadın mı?"

Omuz silktim. "Bilmiyorum."

"Bak." Elimi avucuna aldı. "Sen yıllardır tanıdığım en harika insansın ve eğer seni bir yıl sonra, hatta yalnızca birkaç ay sonra tanımış olsaydım birlikte çok mutlu olabilirdik. Ama sana ihtiyaç duyduklarını veremem." Tekrar içini çekti. "Hayatımı yoluna koymuş değilim ve bunu yapana kadar da bir ilişkiyi taşıyamam. Romanımın basılmasını istiyorum, ama bunun yanı sıra paraya, bir düzene ihtiyacım olduğunu da biliyorum ve sonsuza kadar böyle devam edemeyeceğimi de. Eğer yayıneviyle anlaşmam olsaydı ya da bir işim, o zaman her şey farklı olurdu. Fakat, şu anda yalnızca buna konsantre olmak zorundayım ve bir ilişkiye girmem için kesinlikle doğru bir zaman değil."

Galiba ağlamak üzereydim, ama bir şekilde bunu yap-

141

mamayı başardım. Ona umurumda olmadığını söylemeyi düşündüm; parasız olmasının umurumda olmadığını, beklemeye hazır olduğumu... Ama, kalbimin derinliklerinden bir yerden biliyordum ki, Nick kararını vermişti ve hiçbir şey bunu değiştirmeyecekti.

"Her şey bitti, öyleyse," dedim, alçak sesle. Anlamıştım, diye düşündüm, bunu sevişmediğimiz akşam anlamıştım.

"Hayır," dedi. "Bilmiyorum. Senden ayrılmak istemiyorum."

"Yani devam ediyor muyuz?" dedim umutla. Tünelin sonundaki ışığı görmüş gibi.

"Bilmiyorum. Devam edebileceğimizi sanmıyorum. Ama seni kaybetmek de istemiyorum."

"İkisini birden yapamazsın." Bu sonuca nasıl vardığımı bilmiyordum; ama onunla bir arkadaş olarak asla görüşemeyeceğimi söylersem, bir şekilde ilişkimizi sürdürmek için bir yol bulabileceğini umuyordum. "Seninle arkadaş kalamam. Üzgünüm, ama bunu yapamam."

"Ne yapabileceğimi bilmiyorum. Sen ne düşünüyorsun?"

"Ben..." durdum, birdenbire kendimi son derece büyümüş hissetmeye başlamıştım.

"Sanırım geç oldu. Sanırım dün gece oldukça geç yattık ve ikimizde yorgunuz ve yorgun olduğunda her şey daha da berbat görünür. Eve dönmemiz gerektiğini düşünüyorum, uyumalı ve sabaha ne olacağını görmeliyiz."

Doğru sözleri söylemiş olmalıydım ki Nick rahatlayarak, "Belki de haklısın. Pekâlâ.

Kalkalım mı?" dedi. Böylece kalktık.

Eve döndük ve seviştik. Bu yalnızca seks değil, gerçek bir sevişmeydi, zira inanılmaz derecede şefkat doluydu. Gözlerimiz birbirine kenetlenmişti ve onu tanunasam birkaç kez gözlerinin yaşla dolduğunu söyleyebilirdim. Öylesine güzeldi ki sonradan düşündüm:

Böylesine güzel bir şeyden

142

nasıl vazgeçebiliyordum? Birlikte böylesine iyiyken bana nasıl hoşçakal diyebiliyordu?

Birbirimize sarılıp uykuya daldık. Normalde bupu yaptığımızda, ben yaklaşık yirmi dakika kadar sonra biraz uzaklaşırım, çünkü birine bu kadar yakın yatamam ve doğru dürüst uyumak için alana ihtiyacım vardır. Fakat, bu kez gözlerimi açtığımda saat sekize on vardı ve Nick'in kolları hâlâ bedenime sarılıydı. Dün gecenin kötü bir rüya olduğunu düşünerek onu uyandırmak için öptüm.

Birlikte metro istasyonuna yürüdük, dün gecedен hiç söz etmesek de bir şeyler değişmiş gibiydi. Birbirimize hoşçakal deyip öpüşürken Nick sordu, "İyi misin?" Başımı salladım. "Ya sen?"

"Kafam hâlâ karışık," dedi. "Hatta daha da fazla." Ve beni kucakladı. Bu kucaklaşmadan hoşlanıp hoşlanmadığımdan pek emin değildim; öylesine sımsıkı, sarmaş dolaş bir sarılıştı ki, bilmesem bunun sön kucaklaşmamız olmadığını düşünebilirdim. Öylece uzun süre kaldık, sonunda kendimi yavaşça geri çektim ve Nick, "Seni ararım," dedi. Neler olduğunu pek anlamış değildim, hiçbirimiz artık bittiğini söylememiştik, belki de bitmemişti. Ama eğer bitmediyse, neden kendimi böyle bok gibi hissediyordum?

12

Gün boyunca kendimi berbat hissettim. Ağlamıyordum, ama her an gözyaşlarına boğulabiliyordum. Sanki bir âdet ön-

143

cesi kâbusu yaşıyor gibiydim, hani en ufak bir şey sizi ağlama krizinin eşiğine getirir ve ruh sağlığını korumak için ona sımsıkı sarılmanız gerekir.

Tabii, ofise gittiğimde ilk iş, Jules'u aradım. Ben her şeyi anlatırken, Jules sessizce dinledi ve sonunda, "Durum pek iç açıcı görünmüyor," dedi.

"Lanet durumun hiç iç açıcı görünmediğini biliyorum, Jules. Peki ama, neler oluyor?"

"Sen ne düşünüyorsun?"

Düşünmüyordum. Biliyordum. "Sanırım her şey bitti."

"Sanırım, büyük olasılıkla haklısın. Şimdilik bitmiş görünüyor, ama nedense sonsuza dek bitmediğini düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Anlaşılan gerçekten kafası karışık ve ona zaman vermen gerekiyor. Yanılıyor da olabilirim, ama sanırım geri dönecek."

Fakat ona zaman vermek istemiyordum; onu görmek, onunla birlikte olmaktı istediğim.

Onu, kendisi için doğru insan olduğuma ikna etmek istiyordum.

"Ama daha önce söylediklerini unutmamalısn," diye, yumuşak bir sesle sürdürdü. Acımı hafifletmeye çalışıyordu. "Sen hep onun doğru kişi olmadığını düşünüyordun, bu yüzden böylesi belki daha iyi."

"Biliyorum," içimi çektim. "Ama belki de yanıldım. Yalnızca bir macera olarak başladığını biliyorum, ama gerçekten hoşlandığım biriyle bu kadar zaman duygusal bir ilişkiye girmeden birlikte olamazsın."

Jules güldü. "Sana başından beri söylediğim de buydu."

"Ama cidden yapabileceğimi sanıyordum," diye inledim. "Daha önce yapmıştım, şimdi neden beceremiyorum?"

"Çünkü işler yirmili yaşlarının başındakinden farklı artık."

144

Diğer her şey bir yana, bir kere yirmilerin başında bunu kaldırabilirsin,, çünkü henüz zamanın vardır. Ama sana daha önce de söylediğim gibi yirmi beşten sonra bunu gerçekten yapamazsın, çünkü tehlikeye attığın başka şeyler de vardır ve maalesef artık karşına çıkan her erkek potansiyel bir koca adaydır. Bunu kendine itiraf et veya etme."

"Haklısın, haklısın. Haklı olduğunu biliyorum. Ama bu acımı hafifletmiyor."

"Biliyorum, hayatım. Bir süre daha da devam edecektir, ama hayatını sürdürmelisin. Ne yapıyorsun bu akşam?" "Hiçbir şey."

"Pekâlâ. Saat sekizde seni almaya geleceğim ve en şık giysilerini giymeni istiyorum. Bir şeyler içmeye, Mezzo'ya gidiyoruz."

"Cidden pek havamda değilim. Jules."

"Umurumda bile değil. Dışarı çıkıp sarhoş olacağız ve keyfimize bakacağız."

"Başka bir zaman yapsak olmaz mı?"

"Olmaz. Kendi kendini bunaltmana izin veremem. Kim olduğunu hatırla, Libby. Daha üç ay önce giyinip süslenmek ve zengin bir adamla tanışmak için can atıyordun."

Ama artık zengin bir adam istemiyorum, diye düşündüm. İstedğim Nick'ti, fakat kurtulamayacağımı bildiğim için peki deyip mutsuz bir şekilde telefonu kapattım. İki saniye sonra tekrar çaldı.

"Libby? Benim, Sal."

"Merhaba! Nasılsın?" Tam ihtiyacım olan kişi; çünkü Sal, Nick'i tanıyordu ve belki olanlar hakkında daha iyi bir fikri vardı.

"Az önce Nick aradı," dedi. "Sen iyi misin?" Kahretsin. Bu demektir ki ona bittiğini söyledi.

145

"Sana bittiğini mi söyledi?"

"Hayır. Tam olarak değil. Kafasının karışık olduğunu ve bu durumda ilişkiyi sürdürdününin sana haksızlık olduğunu söyledi. Anlamıyorum."

"Ben de öyle."

"Çünkü senden gerçekten hoşlandığını söyledi ve eğer öyle ise neden kafasını toplamıyor?"

"Bilmiyorum."

"Tanrım, bazen beni umutsuzluğa düşürüyor. Bunu kaçınıcıdır yapıyor..."

"Ne?"

"Ne zaman bir ilişkinin eşiğine gelse, paniğe kapılıyor ve kaçıyor."

"Yani bunu daha önce de mi yaptığını söylüyorsun?"

"Libby," dedi yavaşça. "Sen onun gibi bakmıyorsun, evlenmemeye yeminli değilsin. İnan bana böylesi daha iyi olmuş. Nick harika bir insan, ama iş taahhütlere geldiğinde işe yaramazın tekidir. Sen çok daha iyisini hak ediyorsun. Hepimiz öyle."

Kulaklarıma inanamıyordum, Sal'i suçladığımdan falan değil, yalnızca hiç aklıma gelmezdi. Galiba, bunu başkasına da yapmış olabileceği daima aklımın bir köşesindeydi ve tamam, kendisi de tanıştığı birkaç kadınla ilişkiye girebilecekken bunu yapmadığından söz etmişti. Ama, onun taahhüt fobili bir seri ilişki-bitirici olduğunu asla talimin edemezdim. Ya da belki, bir kadın avcısı, demeliydim. Kendimi hasta hissetmeye başlamıştım. Midem bulanıyordu.

İhtiyacım olan şey bu değildi ve bunun bir kez daha başıma geldiğine inanamıyordum. Her şeyi kontrol altında tuttuğumu sanırken, işte bir kez daha pat diye terkedilivermiş-tim.

Oysa, her şeyi idare ettiğimi, yaralanmayacağımı sanıyordum. Benim sorunum neydi?

Demek istediğini; iyi biriy-

146

dün, insanlara iyi davranırdım, hayvanlara da çevremdeki-lere saygılıydım ve ne olmuştu?

Kahrolası terkedilmiştim. Yine ve tekrar.

"Libby?" Sal besbelli hâlâ orada olup olmadığını merak ediyordu, çünkü bunları düşünmeye dalmış ve ona cevap vermeyi unutmuşum.

"Affedersin," dedim. "Artık, burama geldi Sal."

"Libby, sorun sende değil onda."

"Ya, ya, hep böyle derler."

"Ciddiyim, Libby."

"Libby?" Jo resepsiyondan sesleniyordu.

"Bir dakika bekle," dedim Sal'e. "Evet?"

"Nick hatta."

"Hey Tanrım! Sal, Nick arıyor. Kapatmam lazım."

"Tamam, dinle ihtiyacın olduğunda buradayım. Tamam mı?"

Tanrı aşkına, kapa şu telefonu.

"Selam." Nick'e bunu söylerken sesim gergin çıkıyordu.

"Selam. Yalnızca iyi olup olmadığını merak ettiğim için aradım."

"İyiyim. Az önce Sal aradı."

"Ona söylememin bir sakıncası yok ya?"

"Yoo. Her şey bitti öyleyse?"

İçini çekti. "Bilmiyorum. Ama sorun sen de değil, inan. Bende."

Neredeyse gülecektim. "Sanırım terapi falan gönnem gerek." "İyi fikir." Belki ben de aynı şeyi yapmalıydım. Belki gidip birilerine görünürsem, neden dunnadan orospu çocuk-
147

larına denk geldiğimi anlamama yardımcı olurlardı. Nick orospu çocuğu olduğundan değil, yalnızca karşıma çıkan hiçbir erkeği elde edemiyordum. Ya fiziksel olarak elde edemiyordum; bir başka deyişle bana ilgi duymuyorlardı, ya da duygusal olarak; bakınız Nick.

"Gerçekten, arkadaş kalmamızı isterdim," dedi. "Benim için çok önemlisin, Libby."

Bu her şey bitti, demekti, öyle değil mi? Bunu söyleyemiyordu, çünkü o yürek onda yoktu.

"Yeterince arkadaşım var," dedim. "Sağol." Sesi hüznünlendi. "Seni arayabilir miyim?"

"İstiyorsan." Acımasız olma sırası bendeydi. "Dinle, kendine iyi bak, olur mu?" "Tamam.

Hoşçakal." Ahizeyi yerine koydum ve boşaldım. Hüngür hüngür ağlamaya başladım. Canı cehenneme. İş yerinde olmam, herkesin bana bakması umurumda değildi ve oturduğum yerde omuzlarım boğazımdan kopan hıçkırıklarla sarsılarak ağlıyordum. Dakikalar sonra, hâlâ bebekler gibi ağlamaya devam ederken, yerimden fırlayıp tuvalete koştum. Kendimi içeri kilitledim ve yeniden gözyaş-larımı salıverdim.

Kapının açıldığını işittim ama ağlamayı sürdürdüm. Susmama imkân yoktu.

"Libby? İyi misin?" Bu Jo'ydu.

Cevap vermeye çalıştım ama ağzımdan kelimeler yerine yalnızca, hıçkırıklar çıkıyordu.

"Nick yüzünden değil mi? Bırak, içeri gireyim." Kapıya vurmaya başladı. Kalkıp kilidi açtım ve tekrar klozetin kapağına oturdum.

"Bunların hepsi, orospu çocuğu," dedi öfkeyle. "Değmez." Bir süre kendimi toparlamam için bekledi. Fakat, burnunuzdan aşağı bir şeyler akarken ve gözleriniz Draku-
148

la'nın kızınınkileri anımsatırken bu pek kolay olmuyordu.

"Biliyorum... Bu... Yalnızca..." Hıçkırık ve iç çekiş.

"Tamam, tamam." Kolunu omuzuma sardı, bu tuvaletin sınırlı alanı içersinde epey zor işti fakat Jo bir şekilde becerdi. Sırtımı sıvazlamaya başladığında kendimi tutamadım ve -biri bana bu kadar iyi ve anlayışlı davranıyordu- sil baştan gözyaş-larına boğuldum.

"Tamam," deyip duruyordu, yumuşak bir sesle. "Tamam."

Ama tamam değil, diye düşündüm. Tamam değildi, çünkü Nick'in etrafımda olmasına alışmıştım, çünkü etrafımda olmasını seviyordum. Çünkü bunca zamandır ilk kez, cumartesi gecelerini evde, ya da yapacak daha iyi bir şey bulamadığı için kızlarla dışarda geçiren zavallı bir insan değildim.

Tamam değildi, çünkü, Nick'le sevişmeyi seviyordum, sevmiştim. Çünkü, uyanıp yan tarafınıza döndüğünüzde yalnız olmadığınızı keşfetmekten daha güzel bir şey yoktu.

Tamam değil, çünkü Nick beni güldürüyordu. Çünkü, onunla birlikte olduğumda, kendimden başka biri gibi davranmak zorunda değildim. Çünkü, öteki yarınızı bulmakla ilgili hikâyelere inanmazdım, ama, inanıyordum ki insan, birlikte olduğunda kendisini daha iyi kılacak birini arıyordu, kendisini iyi yönde değiştirecek, olabileceği en iyi kişi olmasını sağlayacak birini... Çünkü, ben bunu Nick'te bulduğumu düşünmüştüm.

Bunu, şu ana dek kendim bile farketmemiş olsam da.

Ve evet, belki haklısınız, belki fazla dramatize ediyorum. Belki bunu olduğundan daha büyütüyorum çünkü kendime acıyorum. Ama, niye acımayacakmışım ha? Niye böyle hissetmeyecekmişim ki; gerçek ya da değil, şu anda gayet somut ve gayet berbat.

Ve aman Tanrım, bir daha asla onun yanında uyanamaya-
149

çaktım. Aman Tanrım, bir daha asla birbirimizin gözlerinin içine bakarak sevişemeyecektik ve bunu artık bir başkasıyla yapacaktı, büyük olasılıkla da kısa bir gelecekte. Ya ben?

Lanet olası hayatımın geri kalanını bir başıma geçirecektim.

Tekrar hıçkırılmaya başladım.

Biri kapıyı çalıyordu. Bu kez Lisa'ydı, başka bir halkla ilişkiler uzmanı. Yanımdaki masada otururdu. Jo kapıyı açtı ve Lisa'nın fısıldadığını duydum, "Libby iyi mi?"

"Gayet iyi," dedi Jo. Olmadığımı apaçık belliye de.

"Yapabileceğim bir şey var mı?" dedi Lisa. Bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Bu, Lisa'nın olup bitenleri öğrenmek için öldüğü anlamına geliyordu. Ofisi şimdiden bir fısıltının sardığına emindim ve hiç şüphesiz beni ağlatanın ne olduğuna dair şimdiden bahse tutuşmaya başlamışlardı. Büyük olasılıkla kovulduğumu düşünüyorlardı.

Ofiste böye kapı koyverdiğim için kendimden nefret ediyordum. İşte böyle; kendinizi, benim yaptığım gibi, daima kontrollü, güçlü ve bağımsız bir iş kadını olarak tanıtınca, bunu kaybettiğiniz zaman insanlar size nasıl tepki göstereceklerini bilemiyorlar.

Yarım saat kadar sonra, nihayet kendimi toparlamayı becerdiğimde -bunu büyük ölçüde Jo ve onun Murine göz damlasıyla, suda akmayan rimeline borçluydum- başım dimdik bir şekilde masama döndüm ve herkes konuşmayı kesip çok meşgulumuş gibi yapmaya koyuldu.

Birkaç dakika sonra, Lisa getirip masama bir fincan çay koydu. Bu gerçekten çok hoş bir davranıştı, sonra bana kocaman, endişeli gözlerle bakıp, "İyi misin?" diye sordu ve ben de başımı salladım.

"Konuşmak ister misin?" dedi. Jo'yla göz göze geldik ve o yüzünü buruşturduğunda az kalsın gülecektim. Çünkü, gayet iyi biliyordum ki Lisa neler olduğunu öğrenmek için can atıyordu.

150

"Sağol Lisa," dedim. "Fakat, gerçekten konuşacak bir şey yok."

"Oh," diyebilirdi. Hayal kırıklığı yüzünde apaçık okunuyordu. Önce eğilip fısıldadı, "İşle ilgili bir şey değil, değil mi?"

"İşle ilgili bir şey değil," dedim tatlılıkla ve benden daha fazlasını öğrenemeyeceğini anlayınca uzaklaştı.

Günlük işlerimi bir şekilde yapmayı başardım. Yine de, gazetecilerle telefonda konuşurken sesim konuşmanın orta yerinde alçalıyor ve burnumun tıkalı oluşunu onlara soğuk algınlığı olarak açıklamak zorunda kalıyordum.

En sonunda, eve doğru yola çıktım. Belki kendimi işe kaptırdığımdan, binadan ayrılırken kendimi çok daha iyi hissediyordum ve Jules geldiğinde okumaya öyle dalmıştım ki, giyinmeye bile vakit bulamamıştım. İlk iş kendimize birer kadeh şarap koyup oturduk ve bir liste yaptık. Evet, işte o liste. Size ilk karşılaştığımızda gösterdiğim liste.

Ve biliyor musunuz, listeye baktıkça kendimi çok daha iyi hissetmeye başladım, çünkü tamam, belki hoş bir adamdı ve tamam, bana karşı çok iyiydi ama sahiden, nasıl olup da ciddi ciddi onunla bir ilişki düşünebilmişim? Tanrı aşkına, o itici arkadaşlarıyla o itici barlarda bir gece daha geçirmek düşüncesi midemi bulandırıyor.

Jules'u oturma odasında bırakıp giyinmeye gittim. Canı cehenneme, biraz çaba göstermeye karar vermişim.

Geçen sezondan kalma, Joseph marka bir elbiseyi çıkardım ve ayağıma muhteşem Prada ayakkabılarımı geçirdim, bol bol makyaj yapıp saçlarımı tepemde topuz yaptım. Geri döndüğümde Jules, ıslık çalıp ellerini çırptı.

"Vaay!" diye bağırıldı ve beni ellerimden yakalayıp odanın ortasında dans etmeye başladı.

151

"Eski Libby'mize kavuştuk. Tanıdığımız ve sevdiğimiz Libby'ye."

"O kadar kötü müydüm, sahi?"

"Daha kötü." Güldü. "Şimdi, nerede bakalım o eski, kokmuş spor ayakkabılar?" Etrafına bakındı.

"Kokmuş değiller. Niye?"

"Çünkü çöp tenekesine gidecekler."

Panikle, "Yoo," dedim. Çünkü spor ayakkabılar bana Nick'i hatırlatıyordu ve henüz anılarımdan kurtulmaya hazır değildim. "İş için mükemmeller," dedim. "Onları saklayacağım."

Dehşetle yüzüme baktı. "Sen ciddi misin?" Başımı salladım.

"Bildiğin gibi yap." Omuz silkti. "Ama muhteşem görünüyorsun, Libby. Tıpkı eskiden olduğun gibi." Tanrı Ju-les'dan razı olsun, gözlerimin onca maskara ve zekice sürülmüş fara rağmen kardaki çiş delikleri gibi görüldüğünden hiç söz etmemişti.

Sonra çıkıp Mezzo'ya gittik. İçerisi son derece şık giyimli erkekler ve göz kamaştırıcı kızlarla doluydu. Gideli beş dakika olmamıştı ki bir grup adam bize şampanya yolladılar ve tamam, benim tipim değil, ama yeniden tanıdık bir çevrede olmak güzeldi.

Özlemediğimi sanıyordum ama, far-kettim ki böyle yerlere gelmeyi özlemiştim.

"Ee, nasıl oluyor da senin kadar göz kamaştırıcı birinin erkek arkadaşı yok?" dedi, kesinlikle tipim olmayan Ed. Uzun, yapılı ve bıyıklıydı. Bıyıktan nefret ederim. Yoo, aslında öğrenirim. Üstelik Ed, fazlasıyla kibirliydi.

Ve evet, büyük olasılıkla parayla oynuyordu ve tamam, zengin birini aradığımı biliyordum fakat kibirli biri değildi istediğim. Diyelim ki, 90'ların pop grubu olan Lightning Se-eds konserinde de operada olduğu kadar rahat birini isti-

152

yordum ve etrafta böyle pek fazla adam yoktu. Aslına bakılırsa, yok olan bir türün son örneğini Jules kapmış olmalıydı, ama hâlâ umut edebilirdim, değil mi? •

Bu adam, Ed, bıyısız muhtemelen yüzüne bakılır biri olabilirdi, ama bıyığımı kesse bile benim için fazla burnu büyüktü. Canı cehenneme, saçlarımı biraz savurup cilveli bir tebessümle sordum, "Erkek arkadaşım olmadığını nereden biliyorsun?"

"Oh, hımm. Var mı?" Onu tahrik mi etmişim ne?

Başımı, hayır, anlamında sallarken birden olağanüstü bir hüzne kapıldım. Jules hemen farkettiler ve bana sarıldılar.

"Bize bir saniye izin verin, çocuklar. Birazdan döneriz."

Onları, neden kadınların tuvalete daima çift olarak gittikleri konusunda homurdanırken bıraktık. Uzaklaşır uzaklaşmaz Jules, iyi olup olmadığını sordu.

"İyiyim. Cidden. Gayet iyi vakit geçiriyorum. Bilemiyorum. Yalnızca Nick'i biraz özledim."

"Ya Ed?"

"Ne olmuş Ed'e?"

"Çıkmaya değebilir. Kesinlikle ilgilenmiş görünüyor."

"Yok," dedim. "Tipim değil. Fazla kibirli."

"Nereden biliyorsun? Bazen insanlar seni şaşırtabilir."

"Pekâlâ Sana kanıtlayacağım." Ve onlara katılmak üzere döndük.

"Ee," dedim, Ed'e. "Son zamanlarda sıkı bir konsere takıldın mı?"

"Sıkı bir konser mi?" Tamamiyle afallamış görünüyordu. "Oh, hah, konserler. Elbette." Ve gülmeye başladı. Arka arkaya birkaç kez, "Pek hoş," derken, tek kaşımını kaldırarak Jules'a baktım.

"Çok komiksin, Libby" dedi, gerçi ben bu kadar komik

153

olanın ne olduğunu anlayamamıştım. "Seni bir akşam yemeğe götürmek isterim."

"Olur." Omuz silktim, aslında umurumda bile değildi. "Telefon numaranı bahşeder misin acaba?" Aman Tanrım, bu ne resmiyetti böyle? Bir kalem bulmak için çantamın içini karıştırdım, ama hayır, işte yine bütün kalemleri, rujları ve anahtarları yutan çantamı almışım; kalem bulamadım. Ed, yanından geçen bir garsonu durdurup kalemini istedi ve numaramı, içinde not yazmak için küçük kâğıtlar bulunan, siyah deriden ve müthiş pahalı görünen bir cüzdanın içine dikkatlice yazdı.

"Seni arayacağım," dedi. "Ve birlikte harika bir yere gideceğiz."

Omuz silkip, "Nasıl istiyorsan," dememek için kendimi güç tuttum. Bunun yerine gülümsedim ve, "Çok iyi," dedim.

Kısa bir süre sonra, bütün günün duygusal yoğunluğundan bitkin bir şekilde, oradan

ayrılırken Ed elimi sıktı ve "Seni tanımak kesinlikle bir zevkti. Yemek için seni arayacağım." Böylece bir taksiye atlayıp eve doğru yola koyulduk.

"Bir balık yakaladığına inanamıyorum," dedi Jules. "Bekâr bir kız olarak, ilk gecende bir balık yakaladığına inanamıyorum."

"Hadi, Jules. Gerçekten iyi bir balık sayılmaz."

"Körsün sen, Libby. Çok hoş biriydi ve sana çarpıldığı da apaçıktı. Onunla yemeğe çıkacak mısın?"

"Bilmem."

"Neyse, en azından artık dışarda başka erkekler de olduğunu ve bunun dünyanın sonu olmadığını biliyorsun."

Haklı olduğunu biliyordum. Yalnızca şu anda başka erkekleri değil, Nick'i istiyordum.

"Ve," devam etti. "Herhalde seni muhteşem bir yerlere

154

götürür. Belli ktcüzdani şişkin." "Nasıl anlıyorsun?"

Bana hayal kırıklığıyla baktı. "Libby, bildiğim-her şeyi senden öğrendim ben. Rolex saatine dikkat etmediğini söyleme."

Başımı olumsuzlukla salladım. "Hermes kravata?" Başımı salladım. "Porsche anahtarlık?"

Başımı salladım.

"Belki onunla yemeğe çıkmalıyım," dedim. Birdenbire Porsche'yle gezme fikri hoşuma gitmişti. "Ama yalnızca bir akşam yemeği. Hepsi bu."

Jules oturduğu yerde kendi kendine gülümsüyordu, ona bir bakış attım.

"Seni öyle iyi tanıyorum ki," diye kıkırdadı. Dayanamayıp bende onunla gülmeye başladım.

13

Bu iyi ruh hali tam olarak daireme dönünceye kadar sürdü. Kapıyı açıp ışıkları yaktım, ayakkabılarımı bir tarafa fırlattım ve odaya doğru yürürken, her yanı sarmış gibi görünen Nick'e dair anılarla savaşmaya koyuldum.

Sal'in partisinden döndüğümüz ilk gece, birbirimize sa-

155

rıldığımız kanepede, başında komik bir duş bonesiyle oturduğu küvet, yatak... Oh, Tanrım. Yatak.

Yere çöktüm, gözyaşlarım yanaklarımdan aşağı süzölmeye başladı. Öylece, kollarımla dizlerimi sararak bebekler gibi ağladım.

Bu, neden benim başıma gelmişti. Bu ilişki neden yürü-memişti? Nick'in neden bittiği hakkında söylediklerini hatırlamaya çalıştım, çünkü hiçbir anlam taşımıyordu. Birinden hoşlanırken, demek istediğim gerçekten hoşlanırken nasıl hâlâ bitirmek isteyebilirdi insan? Birbirimize birkaç ay daha geç rastlamış olsak yürüyebileceğini söylemişti, öyleyse belki şimdi de yürütebilirdik, belki fikrini değiştirebilirdim.

Doğru dürüst düşünemiyordum. Ayağa kalktım, gözyaş-larımı silip arabamın anahtarlarını kaptım. Kendimi iyi hissetmemi sağlayacak tek şey Nick'i görmek olabilirdi. Onu görmeli ve konuşmalıydım. Bu ilişkinin yürüyebileceğini, iş ya da paranın umurumda olmadığını görmesini sağlayacaktım. Çünkü artık gerçekten umurumda değildi. Şu anda benim için önemli olan tek şey onunla birlikte olmak, bu ilişkinin sürmesini sağlamaktı ve bunun tek yolu da gidip onu görmektir.

Kararlı bir şekilde arabaya atladım, kafam bu ilişkiyi sürdürmek niyetiyle öylesine doluydu ki, ağlamayı bile unutmuştum. Bu yüzden Nick'in Highgate'deki dairesinin önüne gelene dek yalnızca araba kullanmaya konsantre oldum.

Arabanın içinde bir süre oturdum, artık zilini çalıp onunla yüz yüze gelmek konusunda o kadar emin değildim sanki. Ama işte buradaydım, başka seçeneğim yoktu ve onunla yüz yüze konuşana dek her şeyin bittiğine inanmayacağımı biliyordum. Eğer karşı karşıya gelirsek, eğer bana neler yaptığını görürse, fikrini değiştirecekti. Değiştirmek zorundaydı. Nick'in kapıyı açması sonsuzluk kadar uzun sürdü. Bir

156

süre sonra bütün olanları düşünüp yapmakta olduğum şeyden öğrenerek gitmek üzere döndüm. Fakat tam bu sırada yukarıda bir kapının açıldığını duydum ve yumuşak ayak sesleri merdivenleri inmeye başladı.

Kapı açıldı ve işte karşımdaydı. Saçları karman-çorman, gözleri uykudan kısılmış ve besbelli ki beni karşısında görmekten şaşkındı.

Orada durmuş birbirimize bakarken onu bana geri getirecek kelimeleri bulmaya çalışıyordum. Fakat ağızından tek bir kelime çıkmadı, sağ gözümün kenarından fişkırmaya çalışan gözyaşlarımı bastırmaya çalıştım.

"Libby," diye fısıldayıp, kollarını omuzuma sardı ve elimde olmadan çözüldüm. Kalbim hıçkırıklarla sarsılıyordu; orada bana sarılmış, yavaşça sırtımı okşarken biliyordum ki her şey boşunaydı, kendimi aptal yerine koymuştum, hiçbir şey fikrini değiştirmeyecekti.

"Yukarı gelsen iyi olacak," dedi sonunda. Kendini nazikçe geri çekip beni merdivenlere doğru yöneltirken yüzümü kurulamaya çalışıyordum.

Ben koltukta, Nick yatakta bir süre sessizlik içinde oturduk. Bütün istediğim yatakta onun yanında olmak, ona sarılmaktı. Keşke saatleri önceki geceye döndürebilseydik. Her şeyin böylesine çabuk değiştiğine inanamıyordum. Artık ona şartlamayacağıma, her şeyin bittiğine inanamıyordum ve bütün bunları düşünürken yaşlar yeniden akmaya başladı.

"Tanrım, Libby," diye fısıldadı Nick. "O kadar üzgünüm ki. Seni kırmayı asla istemedim."

"Anlamıyorum," diye hıçkırdım. "Birkaç ay sonra olsaydı her şeyin yolunda gideceğini, birlikte olabileceğimizi söyledin. Anlamıyorum, neden yalnızca devam edemiyoruz ki?"

Nick hiçbir şey söylemedi. "Para umurumda bile değil," dedim, burnumu çekerek. Sesim gittikçe yükseliyordu, san-

157

ki daha yüksek sesle konuşursam beni anlayacakmış gibi. "Bir işinin olmaması umurumda değil. Birlikte öyle iyiyiz ki, Nick bunu neden yapıyorsun? Neden bitmek zorunda?"

"İşte nedeni bu," dedi yavaşça. "Çünkü ne sen ne de ben duygusal olarak bağlanmak istemiyorduk. Sana acı çektirmeyi asla istemedim ve seni böyle gömmek beni kahrediyor."

"Öyleyse neden bana bu kadar acı çektiriyorsun?" Yüzüne baktım, artık gözlerimden serbestçe akan yaşlara aldırımıyordum. "Bunu bana niye yapıyorsun?"

"Libby," diyerek önümde diz çöktü. Böylece yüzlerimiz aynı hizaya gelmişti. "Bir ilişkiye hazır olmadığımı sana en başında söylemiştim. Senin daha fazla bağlandığının farkındaydım, fakat bunu gönmeye çalıştım. Çünkü sana istediklerini veremeyeceğimi biliyordum. Yalnızca buna hazır değilim. Öyle üzgünüm ki."

"Pekâlâ," diye burnumu çektim tekrar. Bir parça kendimi toparlamıştım. "Bana istediklerimi veremiyorsun. Anladık. Şimdi bunu biliyorum. Ama bırak devam etsin. Beni zaten bundan daha fazla kıramazsın ve artık yerimi biliyorum. Öyleyse, neden ayrılmak zorundayız? Bu kadar iyi anlaşı-yorken? Aramızda bu kadar güzel bir ilişki varken." Onu yakınlaştırmaya, söylediklerimle bunu anlamasını sağlamaya çalışıyordum. Ama görünüşe göre, ben konuştuğumca aramızdaki uzaklık büyüyor gibiydi.

"Hayır, Libby." Üzüntüyle başını salladı. "İsterdim, ama sana bunu bir kez daha yapamam ve aynı şey yine olacaktır. Çünkü şu anda kimseye bağlanamam. Bana ne kadar umurunda olmadığını söyleyen de senin aradığın şeyin bu olduğunu da biliyorum.

Yürümez Libby, inan bana," dedi yumuşak bir sesle ve yanağıma dokunarak, ekledi. "Eğer birine bağlanabilecek olsaydım, bu sen olurdun. Ama ben buna hazır değilim."

Gözyaşlarını yavaş yavaş kururken onu ikna edemeyece-

158

ni anlıyordum. Kararını vermişti. Her şeyin gerçekten bitliğine şüphe yoktu. Ayağa kalkıp kapıya doğru yürüdüm. Gerçi bunun için biraz geç kalmıştım ama öz saygımı yeniden kazanmaya çalışıyordum.

;

Nick, "Seni arayacağım," diyerek arkamdan merdivenleri indi. Ön kapıya yönelirken, sanki korkunç bir kâbusta gibiydim, bunların gerçek olmadığı duygusuyla dışarı çıktım ve her nasılsa eve dönmeyi başardım.

"Bu kez ne yaptın?"

Annem bunu söylerken bana bakıyordu. Tek yapabildiğim üstüne atlayıp haykırmamak oldu, bu o kadar tipik bir tavidir ki; daima benim hatamdı. Annem, belki de bu adamlarda bir sorun olabileceğini asla düşünmezdi, daima onları ben uzaklaştırıyordum.

"Çok mu üstüne gittin?" dedi ve ona asla, asla söz etmemiş olmayı diledim. Aslında-hiç niyetim yoktu, gerçekten, ama sanki annem bir çeşit altıncı hisse sahipti ve yolunda gitmeyen bir şey olduğunu sezmişti. Böylece farkında bile olmadan Nick'le ayrıldığımızı anlatıverdim. Gerçi dairesine gittiğim kısmı atlardım, ne de olsa bu unutmaya çalıştığım bir durumdu.

Evet, bunu yaptığımı pişmandım. Pişmandım, çünkü beni en savunmasız halimle görmesine izin vermiştim. Ben, bütün kartlarımı masaya açmıştım ama o, bir kez bile bakmadan hepsini elinin tersiyle itmişti. Üstünden geçen birkaç gün boyunca o geceyi unutmaya çalışmıştım, çünkü ne zaman aklıma gelse hissettiğim tek şey utançtı. Çok yoğun ve net bir utanç.

"Hayır," dedim hırçın bir sesle. "Üstüne falan gitmedim. Yalnızca bir ilişkiye girmek istemiyordum, tamam mı?"

"Ne demek, ilişkiye girmek istemiyordu? Ne zamandan beri erkekler ilişki ister olmuş?"
Kendi küçük esprisine bir

159

IPHP"

kahkaha patlattı. Anneme bakarken, ne zamandan beri ilişkiler konusunda uzman kesildiğini merak ettim. Demek istediğim, Tanrı aşkına, hayatında bir tek babam olmuştu. Zaten, onu başka kim alırdı ki?

"Bir şeyi elde etmek için uğraşmak gerekir, Libby. Böyle ilk geceden yatağa atlamakla, her istediklerinde ellerinin altında bulunmakla olmaz."

O ne bilirdi ki.

"Siz, doksanların kadınları... Bilmiyorum." Başını salladı. "Hepiniz artık her şeyin eşit olduğunu düşünüyorsunuz, oysa sıra gönül işlerine geldiğinde, öyle olmadığı kesin. Çünkü erkekler hiç değişmedi; onlar hâlâ kovalamanın heyecanını seviyorlar. Eğer kendini onlara tabakta sunarsan ilgilerini yitirirler, bu kadar basit."

"Senin sandığım gibi değil, anne," dedim dişlerimi gıcırdatarak. "Bu söylediklerinle ilgisi yok."

"Biliyorum. Sana göre ben yalnızca annenim ve dünyadan haberim yok. Ama, bak sana şunu söyleyeyim; her gün TV'de Vanessa'yı, Rick'yi, Oprah'yı izliyorum ve siz kızlar hep aynı şeyleri söylüyorsunuz. Cevap benim için öyle açık ki; bir şeyi elde etmek için uğraşman gerekir, işte bütün sorunlarınızın cevabı budur."

"Anne, cidden ne dediğini bilmiyorsun. Gündüz kuşağında birkaç şov programı izlemekle ilişkiler hakkında uzman olunmaz."

"Bu senin fikrin," dedi güvenle. "Her neyse, zaten uzman olduğumu söylemedim, yalnızca senin nerede yanlış yaptığımı görebildiğimi söylüyorum."

Tamam. Yetti. Hep aynı şey. "Neden daima hatalı ben oluyormuşum? Bir gün de aklından erkeklerde bir sorun olabileceği geçti mi? Oh, hayır, ne aptalım; tabii ki benim hatam. Daima benim kahrolası hatam."

"Ağzını bozmana hiç gerek yok," dedi annem. "İyi ama

160

yirmi yedi yaşında neden hâlâ bekâr olduğunu hiç düşündün mü?"

"Tanrı aşkına anne, yalnızca yirmi yedi yaşındayım, kırk değil! Önümde uzun yıllar var."

Annem, üzgün bir ifadeyle başını salladı. "Hayır, Libby yok. Eğer evlenmek ve çocuk sahibi olmak istiyorsan, çok fazla vaktin yok ve artık durup kendine ve bu adamlarla ilişkilerine iyice bir bakmanın tam zamanı olduğunu düşünüyorum."

"İnanılmazsın," dedim, başımı şaşkınlık içinde sallarken. "Pek çok genç kız benim yaşantıma sahip olmak için canını verirdi. Bir evim, harika bir işim, bir arabam ve harcayacak iyi bir maaşım var. Yoğun bir sosyal yaşantıya, yüzlerce arkadaşına sahibim ve

her gün bir sürü şöhretli insanla tanışıyorum."

"İyi," dedi annem. "İyi. Ama, bu şöhretlerden hiç birinin henüz sana evlenme teklif ettiğini görmedik, değil mi?"

"Anne, bir erkeği kafeslemenin günümüzde pek önemi kalmadığını anlayamıyor musun?"

Ben, bir ee... tektabanca olmaktan gayet mutluyum."

"Bir ne?"

"Tektabanca; kimseye bağlı olmadan, kendi ayaklarının üstünde durmaktan mutlu olan kişi."

"Libby, hayatını," dedi küçümsemeyle. "Bunun doğru olmadığını sen de, ben de gayet iyi biliyoruz."

Neden daima son sözü, o söylemek zorundaydı? Üstelik, yaşlı cadı haklıydı da. Yani, benim yalnız olmaktan hoşlanmadığım konusunda haklıydı. Geri kalanını gerçekten bilmiyordum, zaten haklı olsaydı da bunu ona söyleyecek değildim.

"Anne, kapatalım artık bunu," diyerek gitmek üzere ayağa kalktım.

161

"Oh, gidiyor olamazsın," dedi. "Daha şimdi geldin.-Ayrıca beni endişelendiriyorsun Libby, biraz da kilo mu almışsın ne?"

Hey Tanrım. Hangi zayıf noktadan vuracağını iyi biliyordu. Ne olmuştu yani biraz kilo almışsam, tombul falan değildim. Daima iki-üç kilo daha ince olmaya çaba sarfeder-dim ama, anneme inanabilirsiniz, çünkü Nick'in dairesine gittiğim geceden sonra birkaç gündür bir domuz gibi yiyordum. Gerçi bu sabah kendimi tutmaya karar vermiştim. Kesinlikle.

"Kilo falan almadım," dedim. Bununla beraber tartılar iki kilo daha ağır gösteriyordu.

"Peki, peki," diyerek içini çekti. "Yalnızca şişmanlamamı istemem, hepsi bu. Senin kendi iyiliğin için." "Bak, artık gitmeliyim."

"Hemen gitme." Ayağa kalktı. "Bak ne diyeceğim, en sevdiğin karamelli keklerden aldım, bekle de gidip getireyim."

"Daha şimdi kilo aldığımı söyledin!" "Bir taneden bir şey olmaz," diyerek gözden kayboldu.

Lütfen bana, duyarsız bir anneden mustarip tek insan olmadığımı söyleyin. Bütün annelerin böyle olduğunu, ailenizi her ziyarete gidişinizin bir sıkıntı olduğunu söyleyin.

Ben, neden gittiğimi bile bilmiyorum. Her pazar çaya gitmem beklenir; her gidişimde canıma okunur ve oradan olabildiğince çabuk sıvışmaya bakarım.

Belki Olly gibi yapıp, Manchester'a taşınmalıyım. Annem getirdiği bir tabak karamelli keki masaya koydu. Onu bozmak için diyetle olduğumu söyleyerek almadım.

"Tek bir tane al," dedi. "Bak, bir taneyi paylaşalım." Keklerden birini ikiye bölüp yarısını uzattı. "İs-te-mi-yo-rum. Tamam mı?"

162

"Libby, keşke sana yardım etmeye çalıştığım zaman bana böyle gücenmesen." Elini çekerek bana kederli gözlerle baktı. Onu tanımasam, neredeyse onun için üzülme başlayacaktım. Neyse ki onu tanıyordum.

"Ben senin annenim ve iyiliğini istiyorum. Sana bunları tecrübelerin ışığında ve olaylara başka bir perspektiften bakabildiğim için söylüyorum, o kadar. Seni iyi bir adamla, mutlu görmekten daha çok istediğim bir şey yok."

Suratım asılmıştı ama bir şey demedim. Bir süre sonra tekrar içini çekti ve sonunda bu konuda daha fazla bir söz söylememeye karar vermiş olmalı ki, uzun bir sessizliğin ardından sordu: "Son zamanlarda Olly'yle konuştun mu hiç?"

Hımm. İşte, bu onu gerçekten kızdıracaktı. Eğer ona; evet, Olly'yle yeni konuştuğumu, onu gördüğümü, bu kadar da değil, kız arkadaşı Carolyn'le tanıştığımı söylersem... Ne, anne?

Kız arkadaşından haberin yok muydu? Londra'ya geldiğini de mi biliniyordun? Oh, buna gerçekten şaşırdım. Ama hayır, bunu yapamazdım. Annemi üzmem şu anda fazlasıyla hoşuma giderdi ancak, bunu Olly'ye yapamazdım. Bu yüzden yalnızca başımı sallayıp geçen gün konuştuğumuzu söyledim.

"Sana hiç kız arkadaşından söz etti mi?" dedi, sorusunun yanıtını umursamaz görünmeye çalışıyordu. Bu gerçekten garipti çünkü Olly ona anlatmış olamazdı.

"Niye?" diye sordum dikkatle. Tuzağa yakalanmamayı diliyordum.

"Oh, bir nedeni yok," diye cevapladı. "Sadece, bana hafta sonu için bir yerlere gideceğini söyledi ve kimle gideceğinden söz etmedi. Ben de belki özel bir hanım arkadaşıdır, diye merak ettim."

"Biri olsaydı da bana söylemezdi," dedim yalandan. Olly'nin Carolyn'i annemden uzak tutmak için ne gerekiyorsa yapacağını biliyordum, çünkü anneme göre hiç kimse

163

sevgili oğlu için yeterince iyi değildi. Bunu asla yüksek sesle ifade etmez; yalnızca, "Oldukça değişik bir aksan, Londra'nın neresinden demiştin hayatım?" ya da, "Eminim şimdi bunlar modadır ama inan bana tatlım, eteği öyle kısaydı ki neredeyse külotü görünüyordu," gibi laflar sokuşturdu ki.

Bana inanın, uydurmuyorum. Ciddi ciddi böyle laflar ediyor ve Olly'de ona kulak asmayarak en doğrusunu yapıyor. Fakat her nedense annem bir kez bunları söyleyince, Olly'nin de dikkatini çekmeye başlıyor. Mesela Sara, annem onun bayağı olduğunu söyledikten kısa bir süre sonra kendini kapının önünde bulmuştu. Ya Vicky? Gerçi ben bile onu bir parça tahrik edici bulduğumu itiraf etmeliyim. Tabii babamın onu pek sevdiğini, bilmem söylememe gerek var mı?

"Umarım doğru düzgün bir kızla birlikte." "

"Sen neden bahsediyorsun?"

"Olly iyi bir çocuk ve çok özel birini hakediyor, yıllardır getirip tanıştırdığı kız arkadaşlarından çok daha iyisini."

Tipik annem.

"Anne," deyip ayağa kalktım ve ona görev icabı bir öpücük verdim. "Artık sahiden gitmeliyim." En sonunda kaçmayı başarmıştım.

"Pekâlâ," dedi Jules, kalem elinde kanepeye yerleşirken. "Tamamen dürüst olman gerek, ama dediğim gibi tamamen. Aradığın bütün özellikleri bilmeliyim."

"Fakat, ben bir şey aramıyorum Jules, ilişkiler konusunda biraz mola vermek ve biraz yalnız kalmak istiyorum."

"Tamam, o halde bana yalnızca hayalindeki erkeği tarif et."

Omuz silktim. "Uzun olmalı; 1.85 falan ve açık kahverengi, yok yok, koyu kahverengi saçları olmalı."

164

"Gözler?"

"Yeşil."

=

"Ünlü birine benzemeli mi? Mesela Mel Gibsori?"

Nick'e benzemeli, diye düşündüm üzüntüyle. Bunu aklımdan hızla çıkarmaya çalıştım.

"Eeh, hayır. Hayır, bir düşünüyüm. Kimi beğeniyorum? Buldum!" diye bağırdım. "Tom Berenger."

"Tom Berenger da kim?"

"Aktör; Müfreze'deki hani.""

Jules başını salladı ama yine de yazdı.

"Tamam, başka?"

"Zengin olması gerekiyor, ciddi anlamda zengin. Hol-land Park'daki o kocaman evlerden birinde oturmalı. Ama bir dairesinde değil, evin tümü ona ait olmalı. Karısı ve onun dekoratör-en iyi arkadaşının çıkagelip evi yeniden dekore etmesini beklemeli."

"Hımm," diye güldü Jules. "Bu iş şimdi hoşuma gitti." "Büyük olasılıkla bir işadamı; kendi işinde çalışıyor, ne konuda olduğunu Tanrı bilir, ayrıca Ferrari kullanıyor." "Biraz fazla gösterişli değil mi?" "Pekâlâ, Mercedes SLK olsun."

Jules başını sallayıp yazmaya koyuldu. "Tek arabası var öyleyse?"

"İyi yakaladın. Hayır, Mercedes'den başka çiftlik evindeki hafta sonları için bir Range Rover'ı var. Bir de bana şu yeni BMW'lerden alsın, spor olanlardan. Neydi onlar; F3 mü Z3 mü ne?"

"İşe giderken güzelim lacivert takım elbiselerini giymeli, ama eve dönünce üstüne solmuş 501'yle bir polo tişört geçirsin. Ha, ayrıca deri pantolonu da olmalı, çünkü motorsik-leli de var."

165

"Ne çeşit bir motorsiklet? Harley mi?"

"Olmaz, herkeste var. Indian olabilir."

"Tamam," diyerek yazmayı sürdürdü. Dizlerimi göğsüme çekmiş, ideal erkeğimin başka ne gibi özellikleri olması gerektiğini düşünüyordum; bu tür fantazileri severim.

"Aklıma başka bir şey gelmiyor." Düşünmeye devam ettim.

"Ee, Libby?" Jules bana baktı.

"Hı, tu?"

"Bir şeyi unutmadın mı?"

"Neyi?"

"Kişiliğini?"

Eh, kişilik hakkında ne söyleyebilirsiniz ki, Tanrı aşkına? Demek istediğim, kabul edelim ki, iş kişiliğe gelince hepimiz aşağı yukarı aynı şeyleri bekleriz. Zeki biri olmasını isteriz.

Yaratıcı biri olması epey hoşumuza gider; gerçi sizin o taraklarda beziniz yoksa illa gerekli değil. Nazik birini isteriz. Hassas. Alı, nasıl unutturum, esprili olmalı tabii. Gerçi, bu biraz zor bir konudur; zira bir keresinde Carrie Fisher'ın bir filmde dediği gibi, -herkes kendisinin zevkli ve esprili olduğunu sanır.

Akşam yemeklerinden ve sinemaya gitmekten hoşlanan birini isteriz. Ayrıca, kırlarda uzun yürüyüşlerden ve sonra şöminenin karşısında oturmaktan büyük mutluluk duyan biri olmalıdır. Gerçi ben, hiçbir zaman kırlarda uzun yürüyüşler hayal eden biri değilimdir; ama düşünmek güzel ve en azından bu düşünceyi takdir edecek birini isterim.

Siz tamamiyle yüzeysel bir insan olduğum fikrine kapılmadan hemen belirteyim ki, açıkçası kişilik hakkında pek düşünmemiştim; çünkü bu anlatılabilir bir şey değildir. El-betteki karşınızdakinin kişiliğinden hoşlanacağınızı varsayarsınız, aksi takdirde en başından umursamazdınız.

166

Böylece, sonunda iki sayfa uzunluğunda bir liste çıkardık. Bir buçuk sayfa nasıl görünmesi gerektiği, nerede yaşayacağı, nasıl yaşayacağı ve kişiliği hakkında aceleyle karalanmış bir - iki satır... Liste bittiğinde Jules onu çantama tıktırdı ve "Sanırım, işin maddi tarafından biraz fedakârlık etmek zorunda kalabilirsin, ama aradığın özellikleri bir kâğıda yazmak her zaman işe yarar," dedi. "Şimdi sıra gardro-bunda..."

Mutfığa gitti ve buzdolabını açıp rulo halinde duran siyah çöp torbalarından bir tane aldı.

Jules, beni kullandığım temizlik malzemelerini yersizlikten buzdolabının sebzeliğinde sakladığımı bilecek kadar iyi tanıyan tek insandı.

"O ne olacak?" Şüpheyile Jules'a baktım.

"Buna Nick'den kalanları koyacağız."

"Ama ondan kalan hiçbir şey yok ki." Neden hâlâ umulmadık bir anda adı geçince kalbime bir acı saplanıyordu?

"Ne, hiçbir şey mi? Fotoğraflar? Mektuplar? Ödünç, aldığın ama kasten geri vermeyi unuttuğun bir tişört falan?"

Başımı salladım, derken birden aklıma geldi. "Bekle!" Yatak odasına koşup kirli çamaşır sepetinden bir tişört çekip çıkardım. Bunu itiraf etmekten utanç duyuyorum fakat, kendimi alamayıp Nick'in kokusunu duyabilmek için yüzümü tişörtlü gömdüm, ne de olsa bunu giyen son kişi oydu. Ne yazık ki burnuma kirli çamaşırlara özgü rutubet kokusundan başka bir şey gelmiyordu.

Oturma odasına geri döndüm, elimdeki tişörtü Jules'a gönülsüzce uzattım. O benden de isteksiz bir tavırla alıp kovaya attı.

"Başka bir şey olmadığına emin misin?" Bana inanmadığımı biliyordum ama, başımı salladım.

"Bu onu hatırlatacak tek şeydi öyleyse?" Tekrar başımı salladım.

Çöp torllasını sıkıca bağladı ve sokak kapısını açıp diğer çöplerin yanına koydu. "Ondan hoşlandığını sanıyordum," dedim kısık bir sesle, bu kadar zalim olduğuna inanamıyordum.

"Hoşlanıyordum," dedi. "Ama, onu unutmanı sağlamanın tek yolu kanıtları yok etmek ve başka erkeklerle çıkmaktır. Söz açılmışken, o adam aradı mı?"

"Hangi adam?"

"Ed."

Aramıştı. Tanıştığımız günün ertesi arayıp telesekreteri-me oldukça gergin bir ses tonuyla, mesaj bırakmıştı. Bu biraz garipti, çünkü o akşam öyle kendine güvenli bir hali vardı ki. "Merhaba, Libby," diyordu. "Ee, ben, ee, Ed. Dün akşam Mezzo'da tanışmıştık. Düşündüm ki, ee, belki yemeğe çıkmak istersin. Seni tanımak çok güzeldi ve beni araya-bilersen çok sevineceğim."

Belki de, şu telesekreterlere not bırakmaktan nefret eden adamlardandı, kimbilir. Her neyse, ev telefonunu, iş telefonunu ve cep telefonunu bırakıyor ve bütün gün işte ve o akşamda evde olacağını söylüyordu.

Aramadım.

Evet, biliyorum, onunla yemeğe çıkacağımı söylemişim. Ama gerçekten pek umurumda değildi, hem ne gereği vardı ki? Ondan hoşlanmıyordum, Nick'le ilk karşılaşmamızda olduğu gibi şu an bile onu düşünürken hissettiğim, içimi coşturan müthiş arzu yoktu. Eminim hoş biriydi ama kendimi şu anda kimseyle birlikte düşünemiyordum, Porsche'isi olsa bile. Yalnızca yorgundum. Bitkin. Bütün bu Nick mev-zusu teni bitirmişti ve şu anda benim için ya Nick vardı, ya da hiç kimse.

Ayrıca, bu Ed denilen tip Porsche kullanmıyor da olabilirdi. Belki de, Mezzo'da tavladığı kadınları Porsche anahtarlığıyla etkilemeye çalışan bir salaktı.

"Yoo," diye yalan söyledim. "Aramadı."

"Gerçekten mi?" Jules şaşırılmış görünüyordu. "Buna inanamıyorum, öyle etkilenmiş bir hali vardı ki. Olsun, arayacaktır."

"Cidden, umurumda değil."

"Biliyorum," dedi. "Ama sana iyi gelecek. Seni, büyük olasılıkla, müthiş havalı bir yere götüreceksin ve prensesmiş-sin gibi davranacak. Çok güzel vakit geçireceksin. Kimse, onunla yat, demiyor; onu bir daha görmek zorunda bile değilsin. Ama ne tip arkadaşları olduğunu asla tahmin edemezsin. Rüyalarının erkeği belki de onun arkadaşlarından biridir."

"Of, kapa çeneni Jules. Tıpkı annem gibi konuşuyorsun."

İyileşeceğimi biliyordum. Eskiden üç hafta durmadan ağlar, canım ne bir yere gitmek ne de bir şey yapmak isterdi; oysa bu kez farklıydı. Tamam, o korkunç geceyi unutmamıştım ama o geceden sonra gerçekten daha iyi hissediyordum ve en azından boş bir umutla yaşamının anlamsızlığını farketmişim. En azından, artık sahiden bittiğini biliyordum ve kendi işime bakabilirdim. Fakat şunu söylemem gerekir ki bu kez, sanki duygularım uyuşmuş gibiydi, hâlâ şoktaydım, cidden. Gerçi, hayatım kararlı değil; tam olarak değil. Galiba tünelin sonundaki ışık, pek parlak olmasa da, en azından görünmekteydi. Sonrakiler asla ilki kadar acı vermez, derler. Sanırım bunda bir doğruluk payı var. Yine söylenen bir şey var ki, her yaralanışında çita biraz daha yükselir; ve sonunda sert, alaycı biri olur çıkarısın; kimseye bir şey vermeyen biri.

Tanrım, keşke bu doğru olsaydı.

Keşke sert ve alaycı olabilseydim. Serinkanlılıkla düşünen, kendini fazla kaptırmayan, acı çekmekten ölesiye korktuğu için başka türlüünü yapamayan biri... Ama hayır.

Ben ne zaman birine rastlasam, kendimi kapıp koyveririm. Onu aşka, ilgiye boğar ve bu kez her şeyin farklı olacağını ümit ederim.

Bence olduğumuzdan başka biriymişiz gibi davranmak çok anlamsız, çünkü insan eninde

sonunda gerçek benliğini ortaya çıkarmak zorunda kalır ve eğer bu diğerinden tamamiyle farklıysa, karşısındaki çekip gidecektir.

*Fakat, belki de kendimi kontrol etmeyi öğrenmeye başlamıştım. Belki bu kez o kadar acı vermemesi bu yüzdendi ya da belki, Nick doğru insan değildi. Ona karşı duygularım gitgide derinleşse de, sanırım içten içe onun yaşamını paylaşamayacağımı hep biliyordum ve şimdi kendimi çok kötü hissetmeyişimin nedeni de buydu.

Ama yalnızca kötü hissetmiyorum, dedim, harika falan değildim. Peki, Jules'un beni ağlatacağı garanti şarkılardan derlediği CD koleksiyonumu tarasam? Mesela, REM'in şarkısı 'Everybody Hurts'le başlasam ve bebekler gibi, hıçkıra hıçkıra ağlasam... Ve sonra Janis Ian'dan 'At Seventeen'le devam etsem ve kendimi dünyanın en berbat terkedilmiş kişisi olarak görmeye başlasam... Evet, böylece Everything But the Giri'de karar kılıp 'I Don't Want to Talk About it' şarkısını koydum; Tanrı aşkına, herkesin zaman zaman kendine biraz acımaya hakkı vardır, değil mi?

Öyle oturup, CD'leri koymayı sürdürerek ağladım, ağladım, çılgınlar gibi hıçkırıp başım ağrıyla zonklayana dek ağladım. Telefon çalıyordu, fakat açmadım. Çünkü bu kez ağladığımı gizleyebÜeceğimden emin değildim ve şu anda kimseye bir açıklama yapacak durumda da değildim.

Telesekreter çalışmaya başladı, kendi mesajımın ardından arayanın sesini işittim: "Oh, merhaba Libby. Ben Ed, geçen akşam Mezzo'da tanışmıştık. Sana önceki gün de bir mesaj bırakmıştım, ama belki almamışsındır diye tekrar arıyorum, çünkü seni görmeyi gerçekten çok istiyorum."

170

Bir kez daha bütün telefon numaralarını bıraktı ve biliyorum, biraz garip, ama bu beni bir parça keyiflendirdi. Gerçi telefona cevap verecek kadar keyiflenmemiştim, ama birinin benden iki kez mesaj bırakacak kadar hoşlanmış olması gerçeği beni neşelendirmişti. Mesaj bittikten kısa bir süre sonra, onu bir kerelik aramaya karar vermiştim bile.

14

Bugün Ed'i arayacağım. Muhakkak. Bunu dün akşam düşünmüştüm. Jules kesinlikle haklıydı, başka erkeklerle çıkmalıydım ve biliyorum, Ed pek tipim sayılmazdı, ama ne çıkar? Ben, annemin hatırlatıp durduğu gibi, yirmi yedi yaşındayım ve sanırım bu sayısal bir oyun: Yeterince çok erkekle çıkarsan, biri mutlaka doğru kişi olacaktır.

Bunun yanı sıra, boğazıma dek işe gömülmüştüm. Şu TV dizisi için bir açılış organize etmeye çalışıyordum ve bütün gazeteci ve fotoğrafçıları davet eden bir basın bültenini henüz bitirmemişim ki, Amanda Baker aradı.

Şu anda ihtiyacım olan en son insan.

"Selam, hayatım," dedi. Biraz şaşırmıştım, çünkü bana daha önce hiç böyle hitap etmemişti. Fakat, sanırım, son radyo programından sonra onun için yeterince çalışmadığım konusundaki fikrini değiştirmişti ve şimdi bana en iyi arkadaşımıymışım gibi davranıyordu.

"Belki yemeğe çıkabiliriz diye düşündüm," dedi. "Bilirsin ya, kız kıza bir yemek. Sen ve ben."

171

Öyle afallamıştım ki, ne diyeceğimi bilemedim ve bu yüzden bir süre kekeledim. Bir şeyler dönüyordu ama.

"Bugün boş musun?" dedi. "Ben şu an o kadar meşgulüm ki, ama seni görmeyi de çok istiyorum. Quo Vadis'e gitmeye ne dersin?"

İşte şimdi oldu. Herhalde oraya henüz hiç gitmediğimi söylememe gerek yok ve Quo Vadis, herkesin en azından bir kez gitmesi gereken bir yer. Gittim, demek için bile olsa.

"Bayılırım," dedim. "Orada buluşalım mı?"

"Harika," dedi. "Biri çeyrek geceye bir masa ayırt. Peki tatlım, sonra görüşürüz." Ve kapattı. Elimdeki ahizeye baka-kalmıştım; beni o davet ediyorsa masayı niye ben ayırtıyordum acaba?

Ofiste, kimsede Quo Vadis'in telefonu olup olmadığını sorarak alık alık gezinirken, Joe

Cooper odasından çıktı ve ' "Bu pek hoş; Quo Vadis'e ne yapmaya gidiyorsun?" dedi. "Bu gerçekten garip Joe," dedim. "Az önce Amanda Bi-ker arayıp yemeğe davet etti, ki bu kendi içinde yeterince garip, çünkü çok kısa bir süre öncesine kadar onun baş düşmanıydım. Ama nedense birdenbire en iyi arkadaşı oluverdim, sonra da benden yer ayırtmamı istedi. Dedim ya tümüyle acayip."

Joe bir kahkaha patlatarak, "Libby," dedi. "Bu Aman-da'nın numarasıdır; çalıştığı bütün halkla ilişkiler uzmanlarına yapar. Önce sana güvenmez, fakat ona yararlı olmaya başladığın andan itibaren en iyi arkadaşı olursun. Kafana takma, şöyle bak; en azından bu hayatını daha kolay hale getirecek."

Omuz silktim. "Öyle sanırım." Ve numarayı bir kâğıda yazarak restoranı aramaya gittim. Saat bir buçuktu ve pencere kenarında ki bir masaya oturmuş vitraylı camlardan dışarıyı görmeye çalışırken düşii-

172

nüyordum: Acaba hava çok sıcak olduğunda ne yapıyorlardı, zira pencereler açılmıyor olmalıydı, hiç pencere kolu yoktu. Ünlü biriymişim gibi serinkanlı görünmeye çalışıyordum, çünkü görünüşe bakılırsa benden başka herkes öyleydi. Şimdiden üç televizyon sunucusuyla iki pop yıldızı gözüme çarpmıştı bile, yanımdaki masada oturanlarda son filmleri hakkında konuşuyorlardı. Onları tanımadığıma göre, kamera arkasında çalıştıklarına kanaat getirdim. Ayrıca hayır, dinliyor falan değildim. Yalnızca, tek başınıza masada otururken yan masada oturanların konuşmalarına kulak misafiri olmamak mümkün değildi, neredeyse dizinizin dibinde otururlarken ve her neyse... Bu Amanda da nerede kalmıştı?

Bir Kir kokteyli daha istedim ve dördüncü sigaramı üflemeğe başlamışken tanıdık bir ses duydum: "Hayatım!" Başımı kalırdım ve sanki onları ezelden beri tanırmış gibi bütün ünlülere selam vererek gelen Amanda'yı gördüm. Beni en çok şaşırtan onların da Amanda'yı tanıyor olmasıydı ve birdenbire benimle buluşmasından memnun oldum. Masanın üzerinden eğilip bana havada uçuşan iki öpücük verince memnuniyetim daha da arttı.

"Hayatım," dedi, son buluşmamızdakinden çok daha coşku dolu bir havayla. "Harika görünüyorsun."

"Sen de öyle," dedim. "Seni görmek ne güzel."

"Birbirimizi gerçekten biraz daha iyi tanımamız gerektiğini düşünüyorum," dedi. Bir yandan da gözlerini, herhalde bir şey kaçımınıak için, salonda gezdiriyordu.

Garsona bir soda sipariş etti ve havadan sudan konuşmaya koyulduk. Bir süre sonra, yemek siparişinin ardından -ben 15.95'lik tabldot öğle yemeğinden ve o da alakart menüsünden- sohbet konusu, genellikle bekâr kadınlar arasında olduğu üzere, erkeklere geldi.

"Şey, bilirsin işte..." Öne eğilip sır verir bir tonla, "Son ilişkim..." diye başladı. Biraz daha yaklaşır kulağına tanın-

173

mış bir haber spikerinin adını fısıldadı, sonra arkasına yaslanarak kendisini takdir etmemi bekledi; çünkü sözünü ettiği haber spikeri cidden muhteşemdi. Normal şartlarda size de söyledim ama, nedense Amanda'nın bunu isteyeceğini hiç sanmıyorum. Zira adam muhteşem olduğu kadar evliydi de ve bunun imajına hayrı dokunacağı pek söylenemezdi. Ama bana güvenin. Müthiş bir dedikoduydu bu. "Sonra ne oldu?"

"Bana karısıyla ilgili bildik zırvaları sıraladı; onu seviyor-muş ama âşık değilmiş, ayrı yataklarda yatıyorlannış, onunla birlikte olmasının tek nedeni imajının zedelenmemesiymiş. Artık yettiğini ve onu terkedeceğini söylemişti, ama tabii ki yapmadı."

"İnanılmaz, değil mi?" dedim. "Ne zaman bir arkadaşımız evli bir adamla ilişkiye girse hep aynı şey olur ve ona, adamın karısını asla bırakmayacağını söyleriz; ama bizim başımıza geldiğinde, evli biriyle ilişkiye girdiğimizde, karısını sevdiğini ama ona âşık olmadığını söylediğinde ona inanı-veririz."

"Bilmez miyim," diyerek güldü. Fakat bu gülüşte bir burukluk vardı. "Kendimi daha akıllı

sanırdım. Onun sahiden farklı olduğunu düşünmüştüm ve karısından ayrılacağını."

"Öyle olmadığını nasıl farkettin?"

"Hello! Dergiyi açıp da kadın altıncı çocuklarına hamile olduğu için ne kadar heyecanlı olduklarını okuduğumda."

"Aman Tanrım," Bir hayret nidasıyla arkama yaslandım. "Acı verici olmalı."

"Ölümcül bir acı hem de," dedi. "Şimdi yeniden flört sahnesine döndüm, fakat işler oldukça kesat, çünkü ünlü biri de olsam..."

174

Gülmek için kendimi güç tutuyordum.

"Karşıma şöyle düzgün biri çıkmıyor. Açıkçası benden biraz ürktüklerini düşünüyorum."

"Bunu anlayabiliyorum," dedim.

"Sahi mi?" dedi. "Sen ne düşünüyorsun?"

"Ee, şey. Çünkü sen ünlü bir kadınsın ve zekisin, çekicisin." Yüzünün değiştiğini görebiliyordum.

"Demek istediğim güzelsin ve bu pek çok erkeği korkutuyordun"

"Biliyorum," diyerek başını salladı. "Kesinlikle doğru söylüyorsun."

"Benim için de aynı şey geçerli," diyerek bana aşk hayatımı sonnasını bekledim, fakat sormadı. Sonra, ünlü birinin, Amanda kadar küçük bile olsa, kendisinden başka biriyle ilgilenebileceğini düşünmekle ne kadar aptallık ettiğimi far-kettim. Aman canı cehenneme. Canım konuşmak istiyordu. Konuşmaya ihtiyacım vardı. Bir şekilde, kendimi oturmuş bana bir yabancıdan daha yakın ama arkadaşım da olmayan bu kadına her şeyi anlatırken buluverdim. Ki bu onu biraz şaşırtmış olmalı, çünkü insanları dinlemekten ziyade onlara kendini anlatmaya fazlasıyla alışık. Fakat kendimi alamamıştım, kelimeler bir çırpıda ağızımdan dökülüyordu.

"İşte," diye bitirdim, son yirmi dakikadır durmaksızın konuşmuştum. "Şimdi peşimde bu Ed denen adam var ve onu aramalı mıyım, bilmiyorum. Çünkü hoş biri olsa bile, bunda bir gelecek göremiyorum ve sanırım aklım hâlâ Nick'de. Onda da bir gelecek olmadığını bildiğim halde..."

"Ed ne?" diye sordu Amanda. Gözlerinde bir ilgi ifadesi belirmişti.

"Bilmem," dedim ve güldüm. Çünkü öyle ilgisizdim ki kartına bakmaya bile zahmet etmemiştim.

"Bekle," diyerek çantamı karıştırmaya başladım. "Kartı

175

buralarda bir yerde olacaktı."

Ajandamı bulup içinden kartı çektim. Bir göz atıp, "Ed McMahan," dedim. Amanda soluk soluğa, "Şaka mı ediyorsun?" dedi masanın öbür yanından. "Yoo," başını sallıyordu "Olamaz." Kartı elimden kaptı ve okur okumaz kahkahalarla gülmeye başladı. "Aman Tanrım! Libby! Ed McMahan ha! Onun kim olduğunu bilmiyor musun?"

Başımı iki yana salladım.

"Britanya'nın en seçkin bekârlarından biridir. Ed McMahan'ı tavladığına ve kim olduğunu bile farketmediği-ne inanamıyorum!"

"Kim bu Ed McMahan, öyleyse?"

"Herkesin hakkında konuştuğu bir finans dehası, çünkü geçmişi bilinmiyor. Bekâr, müthiş zengin ve inanılmaz zeki olduğu söyleniyor. Onunla hiç karşılaşmadım, ama arkadaşım Robert onu iyi tanıyor. Aramızı yapması için ona yalvarıyorum fakat Robert birbirimize uygun olmadığımızı söylüyor."

"İyi de Amanda," dedim. "Onu gördün mü? Pek 'bir içim su' denemez." Güldüm. Gerçi Ed birdenbire birazcık daha ilgimi çekmeye başlamıştı. Çok demedim, yalnızca birazcık.

"Ne olmuş?" dedi. "O kadar parayla, kimin umurunda ki?"

"Nasıl olup da bu kadar zengin ve seçkin birinin bir kız arkadaşı yok?"

"Garip olan da bu," dedi. "Görünüşe göre kadınlardan yana pek şans yokmuş. Robert onun biraz egzantrik biri olduğunu söylüyor, ama bilmiyorum."

"Şey," dedim. "Belki onu ararım, öyleyse."

"Aramak mı?" diye bir kahkaha attı Amanda. "Evlen hatta."

176

Yemeğin sonunda, ve yemin ederim, bu herkesten çok beni şaşırttı, iki şeye karar vermiştim. Birincisi, o gün öğleden sonra Ed'i arayacaktan; ikinci olarak da Amanda Ba-Icer'dan oldukça hoşlandığıma karar verdim. Tamam, normalde arkadaş olmayı düşüneneğim tipte biri değildi, ama öğle yemeğindeki kadın kadına sohbetimizden sonra, onun cidden tatlı biri olduğunu düşünmeye başlamıştım ve onun için biraz daha fazla çalışmaya, biraz daha fazla röportaj koparmaya karar verdim. Yanlış anlamayın, Amanda'nın yeni en iyi arkadaşım olduğunu falan söylemiyorum, yalnızca o da bizlerden biri. Ne demek istediğimi anlarsınız...

Böylece ofise geri döndüm ve Ed McMahan'un kartını tekrar çıkardım. Bir süre karta bakarak oturduktan sonra, telefona uzanıp numarasını çevirdim.

"Alo, Ed McMahan'la görüşebilir miyim, lütfen?"

"Kim diyelim?"

"Libby Mason."

"Konunun ne olduğunu kendisi biliyor mu?"

"Evet."

"Kendisine iletebilir miyim?"

"Neyi?"

"Konunun ne olduğunu?"

"Ee, endişelenmeyin. Kendisi biliyor." Neydi bu, Tanrı aşkına? İspanyol engizisyonu mu? Bir sessizlik oldu, oturup müziği dinlemeye koyuldum. Nihayet, tam vazgeçmek üzereyken, Ed'in sesini duydum. "Libby?"

"Ed?"

"Libby! Aradığına öyle memnun oldum ki. Mesajlarımı almadığından endişeleniyordum."

"Üzgünüm," dedim. "Öyle yoğunum ki, koşturup du-

177

ruyordum."

"Neyse, boşver. Aradın ya! Ümit etmekten vazgeçiyordum az kalsın. Yemek için ne zaman boşsun?"

"Ajandama bir bakayım," dedim. Ajandama bakarak. "Ne zaman düşünüyorsun?"

"Yarın akşam?"

Doğal olarak ajandamda yarın akşam boştu, fakat bu adamı bu kadar çabuk görmek istiyor muydum sahiden? Yok, istemiyordum. Sanırım evde kalıp aptal kutusunu izlemek çok daha hoşuma gidecekti.

"Üzgünüm," dedim, öyleymişim gibi bir ses tonuyla. "Ama bu hafta berbat görünüyor.

Gelecek haftaya ne dersin, şimdilik oldukça boş."

"Oh, hımm. Pekâlâ. Aslında, hafta sonu nasıl? Cumartesi akşamı?"

Şimdi, cumartesi gecesi esaslı bir gecedir. Cumartesi gecesi, bir tek kişiyle harcanacak bir gece değildir, özellikle de doğru dürüst hoşuna bile gitmeyen biriyle. Ama, tabii beni şık bir yere götürecektir. Belki Nick gibi olmayabilirdi ama, Ed Britanya'nın en seçkin bekârlarından biriydi ve bu konuda cidden şu andakinden daha heyecanlı olmam gerekirdi. Pekâlâ oyun başlıyordu öyleyse.

Ed öylesine heyecanlanmıştı ki neredeyse zıpladığını duyabiliyordum. Adresimi aldı ve kendi kendime Ladbroke Grove'daki bodrum katımı görünce ne yapacağını merak ederek güldüm. Ed kimbilir nerede, belki de bir malikânede yaşıyor olmalıydı, her neyse ne düşüneneği pek umurumda değildi. Beni sekizde alacağını ve çok özel bir yere rezervasyon yaptıracağını söyledi.

Ona hoşçakal deyip, ahizeyi yerine bile koymadan Ju-les'u aradım.

"Cumartesi akşamı, Britanya'nın en seçkin erkeklerinden

178

biriyle yemeğe çıkıyorum!" dedim. Cümlemin sonuna söze dökülmemiş bir ünlem işareti ekleyip, zira kendimden oldukça memnundum.

"Kimle?"

"Ed McMahon."

"Ed? Tanıştığımız Ed mi?"

"Yaa."

"Britanya'nın en seçkin bekârı, derken ne demek istiyorsun?"

Amanda'nın bana öğle yemeğinde anlattıklarını ona kelimesi kelimesine tekrar ettim.

"Vay be," dedi. "Şu işe bak. Üstelik sana, şu Nick'ten çok daha uygun görünüyor."

Gördünüz mü. Nick şimdiden, şu Nick oluvermişti. Hayatıma eskiden girmiş biri, geleceği olmayan biri. "Ne bakımdan?"

"Oh, hadi Libby. Seni, büyük olasılıkla, harika yerlere götüreceğim ve muhteşem arcnağanlar alacak ve sende her dakikasına bayılacaksın."

"Jules, sanırım biraz uçuyorsun. Demek istediğim adamı tanımıyorum bile ve ondan hoşlanmadığım da kesin. En azından, geçen gece hoşlanmamıştım."

"İyi," diyerek güldü. "Bekleyip görelim, bakalım."

Cumartesi sabahı uyandım ve itiraf etmem gerekir ki, Ed'le bu akşamki buluşmamız kalbimi tam olarak sevinçten hoplatmasa da, içimde küçük bir heyecan vardı. Ama bunun, kiminle olduğundan daha ziyade biriyle çıkıyor olmaktan kaynaklandığını düşünüyordum. Ve hâlâ Nick'i öz-lüyordum.

Bütün sıkıcı görevlerimi yerine getirdim -kuru temiz-

179

lemeye gidecekler, ev temizliği, hafta içi vakit bulup da halledemediğim bütün ıvır zıvır işler- sonra Brookside dizisinin karşısına kuruldum ve akşam ne giyeceğimi planlamaya koyuldum.

Siyah bir takımında karar kılmıştım. Zarif, gizemli ve bana kendimi her zaman harika hissettiren bir takım. Fakat fazla düzgün de görünmek istemiyordum, bu yüzden altına yüksek topuklu siyah sandallarımı giydim ve boynuma güzel bir gri ipek eşarp attım. Aynadaki görüntüme gülümseyerek baktım, artık başım dimdik ve kendimi iyi hissederek canımın istediği yere gidebilirdim.

Ed'in beni nereye götüreceğini henüz bilmiyordum, ama pahalı ve etkileyici bir yer olacağına şüphe yoktu ve böyle yerlere gittiğim zaman hazırlıklı olmak hoşuma gider.

Bunun en iyi yolu da harika görünmektir, tercihen marka giysiler içinde.

Ev de mükemmel görünüyor. Eh, olabildiğince mükemmeldi. Bu sabah bir kucak dolusu çiçek bile almıştım ve şunu söylemeliyim ki, evimle gurur duyuyordum. Muhtemelen Ed hayatında bu kadar küçük bir yer görmemiş olsa da. Her şeyi kanepenin altına ve dolaplara tikiş-tırıştırmıştım, böylece ortalık tertemiz görünüyor. Biraz oda spreyi sıkıştırdım, etraf yaz çayırıları gibi kokuyordu; ya da en azından sprey kutusunda öyle yazıyordu ve tamam, belki annemin onayından geçmeyebilirdi, fakat başka her-kesinkinden geçeceğinden emindim.

Yalnızca, yatak çarşaflarını değiştirmeye zahmet etmemiştim ve hatta bacaklarımı traş etmeye de, çünkü kesinlikle emin olduğum bir şey varsa o da Ed'le yatmayacağım-dı, ya da başka başka biriyle; henüz değil. Ve geçkin yinni yedi yaşında öğrendiğim bir şey daha, bundan sakınmanın en iyi garantisi kıllı bacaklardı.

Dış görüntümün mükemmelliği, altında yatan kıllarımı ve grileşmiş Marks&Spencer çamaşırlarımı gizliyordu ama bu akşam cidden pek önemi yoktu. Ayrıca, şu ;seksi iç çamaşırları giydiğinizde kendinizi daha seksi hissettiğiniz şeklindeki zırvalara hiç inanmam. Saçmalık. Benim bildiğim kadarıyla, kendinizi kilo verdiğinizde, bir de kuaförde iyi bir gün geçirdiğinizde daha seksi hissedersiniz. Bu kadar basit.

Ve ben de birkaç kilo verip -annemin yorumundan sonra kendimi açlığa mahkûm etmiştim,- eski halime dönmüştüm ve saçlarımı da yaptırmıştım, bu yüzden, kapı zili dakikası dakikasına sekizde çaldığında, güvenle yürüdüm ve zarif bir gülümsemeyle kapıyı açtım.

15

Ed'i bir süre tam olarak göremedim. Kapıyı açtığımda, ilk gözüme çarpan, uzun saplı,

kremimsi beyaz güllerden oluşan bir buket oldu. Bugüne kadar gördüğün en kocaman buketi ve nefesim kesilmişti.

Daha önce kimse bana çiçek almamıştı, biliyor musunuz. Evet, budalaca gelebilir, ama önceki erkek arkadaşlarımdan hiçbiri romantik değildi ve daima bana çiçek ve çikolata getirecek birileri olsun, istemişimdir.

Bir keresinde, beni almaya gelen coşkulu bir adam tarafından elime bir kutu Milka tutuşturulmuştu. Ona, gösterdiği efor için on üzerinden on vermem gerekir tabii, ama Mil-

180

181
ka? En azından Belçika çikolatası falan olsaydı bari.

Ve bir seferinde de Jon bana çiçek almıştı. Fakat, şöyle oldu: Evine gitmiştim ve baktım kendisine bir sürü çiçek almış. Bana hiç almadığı için o kadar üzümüşüm ki, evden çıktığımızda bir çiçekçi dükkânının önünde durup, benim için bir demet solmuş krizantem aldı. Ama tabii, bunun anlatmak istediğim şeyle pek alakası yok. En net hatırladığım şey, bunu yaparken yüzündeki ifadeydi. Kendisiyle öyle gurur duyuyordu ki, çünkü benim havalara uçacağımı düşünmüştü. Oysa, ben daha da bozulmuşum.

Ve işte şimdi, kapımın önünde o kadar büyük bir buket vardı ki, arkasındaki adamı gizliyordu ve çiçekleri kucaklayıp Ed'le yüz yüze gelince, ilk düşüncem, onun hiç de hatırladığım kadar kötü görünmediği oldu. Aslında, iğrenç bıyıklarını saymazsak, oldukça hoş bile denilebilirdi. Öylece birbirimize gülümseyerek durduk, zira onu öpüp öpmemem gerektiğinden emin değildim, çok mu direkt olurdu acaba... Sonunda, Ed eğilip beni yanağımdan öptü ve harika göründüğümü söyledi.

Çiçekler elimde yavaşça döndüm ve tabii ki onu içeri davet ettim. Oturma odasında durup etrafına bakındı ve hiçbir şey söylemedi. Evin ne hoş olduğuna dair, ne kadar temiz, ne kadar düzenli olduğuna dair tek kelime etmedi. Bu biraz garipti, çünkü çoğu insan evinize ilk gelişinde nezaket icabı iltifatta bulunur, nefret etmiş bile olsa.

Çiçekleri bir sürahiye yerleştirdim, evdeki tek vazoya daha önceden kendi aldığım çiçekleri koymuştum. Ben bunu yaparken Ed garip bir şekilde durmaktaydı, bu yüzden havadan sudan konuşmaya çalıştım.

"Kolay buldun mu?" dedim, daha iyi bir şey söylemiş olmayı dileyerek.

"Biraz kayboldum aslında," dedi. "Buraları pek bilmem." "Nerede oturuyorsun?"

182

"Regents Park."

"Oh, sahi mi? Neresinde?"

"Parkı bilir misin?"

Başımı salladım.

"Hanover Terrace."

.;
Aman Tanrım! Hanover Terrace! Bu, parkın bir yanında camiye dek uzanan kocaman Regency Nash terasları demekti. Bir keresinde ailesi orada yaşayan birini tanımıştım ve evlerin inanılmaz büyük olduğunu biliyordum, her bir evin, bahçenin sonunda müştemilatı vardı. Ama, Ed'in belki bir dairesi vardı, düşündüğüm kadar etkileyici olmayabilirdi.

"Orada dairen mi var?" "Hayır, aslına bakılırsa bir evim var." "Öyleyse, küçük bir müştemilatın da var." "Evet," güldü. "Ama hâlâ o"nu ne yapacağımı tam bilemiyorum.

Peki, sen burada yaşamaya nasıl başladın Libby?" "Ne, Ladbroke Grove'da mı?" "Evet."

"Param ancak buraya yetti," diyerek güldüm. Onun da gülmesini beklemiştim, ama gülmedi. Dehşete düşmüş görünüyordu.

"Fakat pek güvenli değil," dedi nihayet. "Burada yaşamaktan pek memnun olmazdım."

"Sorun değil," dedim. "İnsan zamanla alışıyor ve bu kadar çok çeşit insan olması bayağı hoşuma gidiyor, daima bir hareket var. Üstelik uyuşturucu bulmak için harika bir yer." Bu sonuncuyu kendimi tutamayıp söylemişim, kendiliğinden dökülüyüştü. Nedenini bilmiyordum, yalnızca ondaki bu fazla düzgün insan hali, bana onu şok etme isteği veriyordu.

İşe yaradı.

183

"Uyuşturucu mu kullanıyorsun?" Şimdi tamamiyle tiksinişmiş bir hali vardı.

"Şakaydı."

"Oh." Ardından, şükürler olsun, gülmeye başladı. "Pek hoş," dedi. "Öyle komiksin ki Libby."

Omuz silkip gülümsedim. Çiçekleri sürahiye, sürahiyi de şöminenin üstüne koymuştum ve artık gitmeye hazırık.

"Libby, bunu sana daha önce söylemedim fakat bu akşam gerçekten çok güzel görünüyorsun."

"Teşekkür ederim." Tanrıya şükür, iltifatları zerafetle ka- i bul etmeyi öğrenmiştim. Yıllar boyunca, "Ne? Bu eski püs-kü şeylerin içinde mi?" der dururdum; ama artık iltifat aldı- i ğimde, olmaya o kadar çok uğraştığım sofistike kadınlar gibi davranıyordum.

"Ve özellikle eşarbin çok hoşuma gitti," dedi. "Çok güzel."

"Ne? Bu eski püskü şey mi?" Kendimi tutamamıştım, ağzımdan kaçıvermişti.

"İpek mi?" Başımla onayladım. "Anlamıştım. Çıkalım mı?"

Böylece evden çıktık ve kapının önünde duran gece mavisini Porsche Carrera'yı görünce sırtımdan kendimi alamadım. Üstü açık da olabilirdi, ama her neyse, araba her zaman değiştirilebilir ve bu da hâlâ muhteşem, güzel ve seksi bir arabaydı.

Üstelik bu kadar da değil. Ed önce benim tarafıma dolaşp kapıyı açtı, ben bininceye kadar bekleyip kapıyı nazikçe kapadı. Neredeyse mutluluktan uçacaktım, çünkü Britanya'nın en seçkin erkeklerinden birinin Porsche'sinde oturduğuma inanamıyordum ve Tanrı aşkına, başından beri bunu elde etmek varken, ne diye Nick'e katlanmıştım ki?

184

"River Cafe'de bir masa ayırttım," dedi. "Sence uygun mu?"

Uygun mu, uygun mu demişti? Muhteşemdi, çünkü oraya hiç gitmemiştim -benim bütçemi aşırıyordu- ve hakkında çok şey duymuştum. Yapabileceği en iyi seçimdi. Ayrıca, ki bu önemliydi, fazla düzgün ve resmi bir yer değildi. Aslında fena halde moda bir yerdi ve zannedirim, çok ciddi bir yerlere gitseydik epey canımız sıkılacaktı.

"Esasında seni Marco Pierre White's restorana götürmek istemişim, fakat yer bulamadım," diye itiraf etti. "Yalvarmayı denedim, ama tamamen doluydu."

"Sorun değil," dedim. "River Cafe mükemmel bir seçim. Hiç gitmemiştim ve çok da istiyordum."

"Oh, bu iyi." Bana bakıp gülümsedi. "Hoşuna gitmezse diye öyle endişeleniyordum ki. Müzik dinlemek ister misin?"

"Kesinlikle," dedim, torpido gözüne dizilmiş CD'lere uzanırken. "Bir erkeğin nasıl biri olduğunu daima dinlediği müzik ve okuduğu kitaplara bakarak söyleyebilirsin."

Ed güldü. "Öyleyse benim hakkımda ne söyleyebilirsin?"

CD'leri çıkarıp göz gezdirdim. Oh, Tanrım Opera ve klasik müzik. Bir sürü, bir sürü opera: Wagner. Donizetti. Offen-baclı. Bizet. Aman Tanrım! Tanıdık bir şeyler görmek için dua ederek taradım, pek hoşlanmadığım bir şeye; mesela Ekon John ya da Billy. Joel'e bile razıydım, ama hayır. Hiçbir şey yoktu. Retorik bir soru sonmuş gibi yapıp cevaplamadım.

"Ne koymamı istersin?"

"Şey, aslına bakılırsa," dedim. Şansımı denemeye ve dürüst olmaya karar vermişim. "Pek o kadar klasik müzik düşkününü sayılmam."

"Oh." Bir sessizlik oldu. "Ne tür müzik dinlersin, öyleyse?"

185

"Aşağı yukarı her şeyi," güldüm. "Klasik müzik ve opera hariç."

"Ama neden?"

"Bilmiyorum. Sanırım çocukken hiç dinlemediğim ve kulağım bu tür müziğe yabancı olduğu için."

"Buna ne dersin, o zaman?" dedi ve uzanıp elimdeki CD'lerden birini aldı. "L'esir d'amore." dedi, mükemmel bir İtalyan aksanıyla r'leri yuvarlayarak. "Bundan hoşlanacağını"

sanıyorum."

Düğmeye basıp, beğenip beğenmediğimi anlamak için yüzüme baktı. Ne diyebilirdim, fena değildi, cidden, oldukça melodikti. Ama neticede operaydı işte, fakat bunu ona söylemedim. Bunun yerine gülümseyip iyi bir seçim yaptığını söyledim.

Bir trafik ışığında durduk. Başımı çevirdiğimde yandaki arabada -ilginizi çekiyorsa, eski bir Peugeot 106- benim yaşlarımda iki kızın hasetle arabaya ve bana baktığını gördüm. Kendi kendime gülümseyip koltuğuma biraz daha yerleştim, çünkü bu epey hoşuma gitmişti.

Müziğe rağmen.

Böylece, Ed'e bir şans vermeye karar verdim. Benim tipim olduğundan şüpheli olsam dahi, bu değişebilirdi. Elbette bana çiçekler getiren birine karşı duygularım değişebilirdi. Ondan hoşlanabilirdim, değil mi? Arabayı kullanırken çaktırmadan onu gözledim ve bir hayal kırıklığı dalgası içimi kapladı, zira Nick'in yarısı kadar bile yakışıklı değildi. Ama yine de Nick burada değildi, Ed ise yanandaydı.

"Bana işinden söz et, Libby," dedi, nezaketle. Ama yola konsantre olmuştu.

"Söyleyecek fazla bir şey yok," dedim. "Sean Moore gibi insanların halkla ilişkilerini yürütüyorum."

"Kim dedin?"

Ona şaşkınlıkla baktım. "Sean Moore. Onu tanıyor olma-
186

lısın. Angus Deayton'da bu yana gelmiş geçmiş en yürek hoplatan erkek?"

"Oh. Hah, ha, ha. Angus Deayton'u biliyorum!. Şu programdaki adam değil mi, haberli olan."

"Programın adı, Size Haberlerim Var."

Ed coşkuyla başını salladı. "Evet, o işte. Pek komik bir şov. Cuma akşamları evdeysen, mutlaka izlemeye çalışırım."

"Cuma akşamları genelde evde misindir?"

"Pek sayılmaz," diyerek güldü. "Çoğu kez geç saatlere kadar çalışırım."

"Hiç kendine zaman ayırmaz mısın?"

"Açık söylemek gerekirse galiba kendimi işe veriyorum, çünkü henüz doğru kadını bulamadım."

İşte bu ilk kez oluyordu. Daha ilk çıkışımızda bana bunu söylediğine inanamıyordum.

Daha fazlasını duymaya da hazırdım.

"Yuva kurmak istediğini söylüyorsun?"

"Kesinlikle," dedi. "Hanover Terrace'deki evi almamın nedeni de buydu. Bir aile ve çocuklar için mükemmel olacağını düşünmüştüm, ama şu anda içinde yalnızca kendim geziniyorum."

Bu gitgide daha da iyi olmaya başlıyordu. Britanya'nın en seçkin bekârı, evlenmek için yanıp tutuşuyordu ve beni yemeğe çıkarmıştı! Benimle birlikteydi! Üstelik dürüstlüğü, evlenmek istediğini söylemeye bu kadar hevesli olması inanılır gibi değildi. Hayatımda ilk kez, taahhütlere alerjisi olmayan biriyle çıkıyordum.

Gerçi açık konuşayım, ben bütün bu taahhütten korkma hikâyesinden biraz şüpheliydim.

Sanırım bu, ne zaman kapana sıkışsalar başvurabilecekleri kullanışlı bir yöntem olmaya başlamıştı. Elbette ki, bir taahhüt akına girmekten

187

samimi olarak dehşete kapılan erkekler olduğuna inanıyorum; ama sayıları fazla değil ve en önemlisi de doğru kadına henüz rastlamadıkları için böyle hissediyorlar. Zira bir erkek, itiraf etmekten ne kadar korksa da, rüyalarının kadınına rastladığında, onu asla bırakmayacaktır, değil mi? Elbette, aslında evlenmek istemiyor olabilir; ama çılgınca âşık olmuşsa ve onu kaybetme tehlikesi varsa, bunu yapacaktır, öyle değil mi?

En azından ben böyle düşünüyordum.

Ve erkeklere karşı oynamaya; bekâr olmaktan gerçekten mutlu ve haftada iki kereden fazla görüşülmeyen ilişkilere itirazlı olmayan, yoo, hatta bunu isteyen; güçlü, disiplinli, iş kadını oynamaya o kadar alışmıştım ki, böylesine dürüst birine nasıl davranacağımı

bilemiyordum.

Biraz daha sormaya karar verdim. Gerçekten, bu kadar gerçek olup olmadığını görmek için.

"Nasıl oldu da, bugüne dek evlenmedin?"

"Bilemiyorum. Doğru kadını bulduğumu sanmıştım, ama yanıldığımı anladım. Doğru insan değildi. Görüyorsun ya, ben bir hayli eski moda bir adamım. Bu iş kadınlarını anlayamıyorum ve evet, biraz özgürlük kadınlar için iyi bir şey, fakat ben sahiden karım olacak birini arıyorum. Bana ve çocuklarımıza bakacak birini."

"Evlendikten sonra çalışmasını istemiyorsun, öyleyse?" Başını iki yana salladı. "Sence çok şey mi istiyorum?"

"Hayır," dedim, kendimden emin bir sesle. "Kesinlikle katılıyorum."

"Sahi mi?"

"Evet. Bence, kadınların çocukları olduktan sonra çalışmayı sürdürmesi korkunç bir şey. Bir anne çocuklarıyla birlikte evinde olmalıdır. Çocukları ihmal edilmiş bir sürü kadın tanıyorum, çünkü ofiste geç saatlere dek çalışmak on-

188

lan daha çok ilgilendiriyor."

Bu son bölüm tam olarak doğru sayılmazdı, ama ne far-keder, doğru iz üstünde olduğumu biliyordum. Ed o kadar heyecanlanmıştı ki kendini güç tutuyordu.

"Libby," dedi gözlerini yoldan ayırıp bana çevirmişti. "Seni tanıdığımı ziyadesiyle memnunum. Ziyadesiyle." Bir an yüzünde genişleyen gülümsemenin neredeyse sahiden kulaklarına ulaşacağını düşündüm.

Cafe River'a vardığımızda, resepsiyonist kıza yaklaşır öylesine coşkuyla, "Merhaba," dedi ki, onu daha önceden tanıdığını sandım. Fakat kız garip bir ifadeyle gülümseyince, bu bana Ed'in devamlı aşırı-coşku hali içinde olduğunu düşündürdü. "Ed McMahan!" dedi, "İki kişilik masa!"

"Oh, evet," dedi kız, listesine göz gezdirerek. "Beni izleyin."

"Umarım iyi bir masadır!" dedi kıza. "Restorandaki en iyi masayı istemiştım. Pencere kenarında mı oturuyoruz?"

"Korkarım hayır," dedi kız. "Fakat bulabildiğimiz pencereye en yakın masa sizin." Ve bizi salonun ortasındaki bir masaya götürdü.

"Oh, pek güzel!" dedi Ed, yüksek perdeden ve kolejli genç edasıyla. Restorandaki diğer insanlar dönüp sesin geldiği yöne bakmaya başlayınca hafifçe bozuldum. Ardından, çok çok kötü bir Fransız aksanıyla, "Tres bien," demez mi, kendimi alamayıp kıkırdamaya başladım. Zira başka hiçbir şey olmasa bile bu adam inanılmaz şekilde ilginç bir tipti.

"Hımm, Fransızca konuşuyorsun ha?" dedim, yerlerimize otururken.

"Mais bien sür!" dedi, ama ağzından başka türlü bir şey çıktı. İçimden, kapa çeneni, diye geçirdim. Sonra da bu kadar terbiyesiz olduğum için kendimi azarladım, çünkü adam yalnızca biraz egzantrik biriydi, o kadar. Üstelik garip bir biçimde sempatikti de, yalnızca alışmak biraz zaman is-

189

tiyordu hepsi bu.

İnanır mısınız, cidden çok iyi vakit geçirdim. Ed bayağı komik biriydi. Bana finans bankacılığı konusunda bir sürü hikâye anlattı. İtiraf etmem gerekirse, hikâyelerin büyük bir kısmı beni aşırıyordu; zira finans bankacılığı öyle müthiş bilgili olduğum bir konu sayılmaz, fakat Ed anlatırken kıkırdayıp duruyordu ve bu öyle şekerdi ki. Gülmek bulaşıcıdır derler, bir süre sonra baktım ben de kıkır kıkır gülüyorum. Akşamın bu kadar iyi geçiyor olması şaşırtıcıydı.

Tabii, arkadaşlığından keyif almam ondan hoşlandığım anlamına gelmiyordu, fakat belki de hoşlanmak da her şey demek değildi. Belki de o ayaklarımı yerden kesen duyguyu beklemekle yanlış yapıyordum; o Nick'le yaşadığım duyguyu... Ve, kabul edelim ki, Nick'le de yürümemişti, öyle değil mi? Öyleyse belki de yanlış şeyi arıyordum.

İşte burada; zengin, hoş, dürüst ve evlenmek isteyen bir adamla birlikteydim. Şu anda

benim yerimde otumak için pek çok kadın canını bile verirdi. Tamam, Ed hiç benim tipim değildi, ama bu zamanla değişemez miydi?

Oturduğum yerden, beni öpmesinin nasıl bir şey olacağını hayal ettim. Yüzü gitgide benimkine yaklaşıyordu ve sonra... Öök! Tanrım! O bıyıklar! Öööh ve ööh!

"Yemek yapar mısın?" Ed'in sesiyle yeryüzüne döndüm, beni öptüğü düşüncesini kafamdan atmaya çalışıyordum. Maalesef, pek başardığım söylenemezdi. Ancak biraz uzak-laştırabildim, şimdilik idare edecek kadar.

"Yemek pişirmeye bayılırım," dedim. "Ama yalnızca başkalarına. Asla kendim için pişirme zahmetine girmem. Fakat en sevdiğim şey, yakın arkadaşlarıma yemek yapmaktır."

"Vay canına!" dedi. "Yemek de yapabiliyorsun! Libby, iyi olmadığın bir konu var mı senin?" "Seks?" "Oh, hah ha ha!" Kahkahaya boğulurken, neredeyse san-

190

dalyesinden yuvarlanıyordu. "Pek hoşsun!" Gülümsedim. Kimdi bu adam, merak ediyordum. Ama olumsuz manada değil, daha ziyade anlamak istiyordum. O sırada hesap geldi. Bu daima biraz rahatsız bir andır, çünkü asla paylaşmayı teklif edip etmemek konusunda emin olamam. Fakat bu kez etmemeye karar vermiştim; ne de olsa Ed eski moda bir adam olduğunu söylemişti. Hem zaten içtiğimiz bir sürü şarap ve Ed'in baştan sipariş ettiği şampanyayla, istesem bile hesaba param yetişmezdi. Böylece oturup Ed'in cüzdanından bir platinum American Express kartı çıkarışını izledim. -Platinum! Daha önce platinum American Ekspres kartı olan birini tanımamıştım!- Garson kartla uzaklaşırken eğilip bu güzel akşam için ona teşekkür ettim.

"Libby," dedi ciddiyetle. "O zevk bana ait. Bence sen müthiş birisin!" Gülümsedim, çünkü birileri benim için böyle düşünmeydi çok uzun zaman geçmiş gibi hissediyordum. Hatta belki, bugüne dek benim hakkında bu şekilde düşünen hiç kimse olmamıştı. Ben kovalayan olmaya alışkındım; aşktan gözü kör olandım. Oturup karşısındakinin ne müthiş olduğunu düşünen genelde hep ben olurdum, gerçi ürkütmekten korkarak asla bunu söylemeye cesaret edemezdim. Ve işte şimdi karşımda bunu düşünmekle kalmayıp söyleyecek kadar da yürekli biri vardı!

Sanırım buna alışabilirdim. Dürüst olmak gerekirse, eğer Nick'i elde edemiyorsam, pekâlâ bana tapan biriyle birlikte olabilirdim. Beni çok az tanıyor olsa da.

Dönüş yolu boyunca arabada, ilişkiler hakkında konuştuk. Bilirsiniz işte; şimdiye dek neden evlenmedin, en son ilişkin ne zamandı, en uzun ilişkin hangisiydi, falan filan.

Konuştuk diyorum ama, bu pek doğru sayılmaz: Ben, bu denli aç, paranoyak ve güvensiz biri olduğum için ilişkilerde tam bir kâbus olduğumu, nasıl yapsam da ağzımdan kaçırmasam diye düşünmeye o kadar dalmışım ki, ona bir şeyler sormayı tamamiyle unuttum.

191

Ama pek aldırılmış görünmüyordu. Aslına bakılırsa yol boyunca, ben henüz doğru insanın karşıma çıkmadığını, eski erkek arkadaşlarımdan benim ayrıldığımı, en uzun ilişkinin bir yıl sürdüğünü -pekâlâ, dokuz ay öyleyse, ama o bunu bilmek zorunda değil, herhalde.- anlatırken tek kelime etmedi. Nick'ten de söz ettim, ama üstü kapalı olarak, verdiği hâlâ vermekte olduğu acının üstünü örterek anlattım. Elimden geldiğince umursamaz bir tavırla, benim için hiçbir şey ifade etmediğini söyledim.

Ed düşünceli bir ifadeyle başını salladı. Bilmesem, kesinlikle bir eş adayı olarak beni ölçüp biçtiğini söyledim. Ama belki de saçmalıyordum, bu daha ilk buluşmamızdı.

Kahve için çağırsa mıydım? Gelmesini istediğimden emin değildim. Bununla başa çıkabileceğimi hiç sanmıyordum. Neyse ki, Ed evimin önünde durdu ve motoru kapatmadı, böylece evine döneceğine kanaat getirdim.

"Bekle," diyerek arabadan atladı. "Gelip çıkmana yardım edeyim." Ve arabanın önünden dolaşıp kapımı açtı. Keşke annem bunu görseydi!

"Seni tekrar görebilir miyim?" dedi ve, kendimi bunu gerçekten isteyip istemediğimi düşünmeden evet, derken buldum.

"Yarın boş musun?" dedi ciddi bir sesle.

"Korkarım değilim," dedim. Çünkü tamam, yalnızca annelere gidiyor olabilirdim ama, yarın biraz fazla yakın bir zamandı. Biliyorum, eğer onun için çıldırıyor olsaydım, yarın tabii ki boşum, diyecektim; ama hâlâ ona karşı duygularımdan emin değildim. Fiziksel olarak bana o kadar uzaktı ki, bu konuyu düşünmek için kendime birkaç gün süre tanımaya karar verdim.

"Gerçi önümüzdeki hafta boşum," dedim. "Salı nasıl?" "Muhteşem!" dedi, ajandasına bile bakmadan. "Seni sekizde alırım. İyi mi?"

192

"Güzel," dçdim. "Ve sana, bu güzel akşam için tekrar teşekkür ederim."

Ed, beni ön kapıya kadar götürdü. Anahtarını kiiide sokup tedirgin bir şekilde döndüm, nasıl hoşçakal, diyeceğimi bilemiyordum. Ben dönerken Ed öne eğilerek iki yanağıma birer öpücük kondurdu ve:

"Tekrar söylemek isterim, Libby," dedi, arabaya doğru yürürken. "O zevk bana ait."

16

Aslında söylemeye hiç niyetim yoktu, cidden, ama annem yine bekârlık konusunda başımın etini yiyordu ve farkına varmadan ağzımdan, geçen akşam Ed McMahan'la yemeğe çıktığımı kaçırdım. Tabii annem -benim annem olduğundan- Ed McMahan'ın kim olduğunu gayet iyi biliyordu ve öyle bir şok oldu ki, yüzünün rengi attı. "Finansçı Ed McMahan değil, herhalde?"

"Evet, anne," dedim, sesimdeki gururu gizleyemeden. "Finansçı Ed McMahan."

Korkunç bir saniye boyunca beni kucaklayacağını sandım, çok şükür yapmadı.

"Nerede tanıştın onunla?"

"Mezzo'da tanıştık," dedim. "Telefon numaramı aldı ve o günden beri arıyor."

"Mezzo mu?" dedi, huşu içinde, çünkü annem hiç şehir

193

merkezinde yaşamamış olsa da, daima bunu düşler ve raf-lardaki bütün dergileri devamlı okurdu. Kendisi, bizim halkla ilişkiler sektöründe 'özenti' dediğimiz tiplerdendi. "Nasıl bir yer?"

"Hoş," omuz silktim. "Büyük."

"Ve Ed McMahan'la orada mı tanıştın? Eh, Libby, sana tek söyleyebileceğim; bu kez yüzüne gözüne bulaştırma."

"Afedersin, anlayamadım?"

"Beni duyduğun. Bunu rezil etme, Ed McMahan çok, çok zengin biri."

"Tanrı aşkına, anne," dedim, iğrenerek. "Sen başka şey düşünmez misin?"

Komik olan şuydu ki, bütün bir pazar günü boyunca ne zaman Ed'le geçirdiğim akşamı düşünsem kendimi gülümserken buluyordum. Arzulu, ayakları yerden kesilmiş birinin gülümsemesi değildi ama, -çok güzel vakit geçirdim ve buna şaşırıdım- tipi bir gülümsemeydi. Gerçi salıyı ipe çekiyordum, diyecek kadar ileri gitmeyeceğim ama, kesinlikle merakla bekliyordum, diyebilirim. Çünkü bu adamda kesinlikle bir şeyler vardı, yalnızca tam olarak ne olduğundan emin değildim.

Ayrıca bu ilişki bana bir yetişkin olduğumu hissettiriyordu. Elbette ki Ed'in otuzlu yaşlarının sonunda olması zaten onunla birlikteyken olgun davranmamı zorunlu kılıyordu. Aına kendimi onun gibi biriyle çıkacak kadar büyümüş de hissediyordum. Gerçi Nick'le birlikteyken hissettiğim bambaşka şeylerdi.

Hatta annemin şimdiden düğün gününü planlamaya başlaması bile sinirimi bozmuyordu, aslına bakılırsa, bunu oldukça komik buluyordum. Gerçi Ed'le evlenmeyi düşündüğüm falan yoktu.

194

Daha neler.

"Ee, söyle bakalım nasıl biri?"

Annemin bütün dikkati üzerimde toplanmıştı.

"Hoş biri."

"Ne demek, hoş biri. Onun hakkında söyleyebileceğin tek şey bu mu?"

"Pekâlâ, hoş biri ve..." Dikkatle yüzüne baktım: "Bir Porsche'si var."
Kendini toparlamadan önce az kalsın bayılıyordu. "Porsche mi? Nasıl bir duyguydu
Porsche'de gitmek?"

"Konforlu, anne. Ne sanıyorsun?"

"Ee, nereye götürdü seni?"

"River Cafe'ye."

"Oh, çok pahalı bir yer olmalı. Ne yediniz?"

Anlattım. Söylediğim her şeyi ağzımın içine bakarak dinlemesi hoşuma gitmişti. Bir kez
olsun, Olly kadar dikkat çekmeyi başarmıştım.

"Seni tekrar görmek istiyor mu, peki?" Başımı salladım. "Salı akşamı çıkacağız."

"Oh, ne heyecanlı! Ne giyeceksin? Tanrı aşkına o korkunç pantolon-ceketterinden birini
giyme! Kadınsı bir şeyler bul. Hiç güzel bir elbisen yok mu?"

Biliyordum, uzun süremeyecek kadar iyi gidiyorduk. İşte yine aynı şey; Libby hiçbir şeyi
doğru yapamaz.

"Pantolon-cekette takımlarımın hepsi markadır," dedim hiddetle. "Ve bugünlerde herkes
bunları giyiyor."

"Ama erkekler feminen kadınlardan hoşlanırlar," dedi inatla. "Bir çift güzel bacak görmek
isterler."

Şaşkınlık içinde başımı salladım. "Bilmeyen, hâlâ ellilerde yaşadığını sanır."

195

"Belki öyledir," dedi burun bükerek. "Ama erkekleri tanırım ve sert, erkeksi iş kadınlarından
hoşlanmadıklarını biliyorum."

Ona ne kadar saçmaladığını söyleme şansı bulamadan telefon çaldı.

"Olly!" diye bağırdı, annem. "Merhaba hayatım. Nasılsın?"

Gerinerek ayaklarımı sehpanın üstüne koyarken TV'yi açtım.

"Bekle bir saniye." Bana "Off!" diyerek ayaklarımı sehpanın üzerinden itti. Sırf sinirini
bozmak için TV'nin sesini iyice açtım.

"Libby!" diye bağırdı. "Kıs şunu! Manchester'dan kardeşin arıyor."

Sanki bilmiyordum gibi; yine de sesi kıstım.

"Benim güzel oğlum nasılmış, bakalım?" dedi. Ekranı doğru yüzümü buruşturdu. "Oh,
babanla ben iyiyiz, yalnızca seni özlüyoruz. Bizi görmeye ne zaman geliyorsun?"

Anlıyorum. Yo, yo canını sıkma, ne kadar meşgul olduğunu biliyorum. Dizi nasıl gidiyor?
Benim akıllı oğlum!"

"Benim akıllı oğlum!" diyerek kendi kendime taklidini yaptım. Fısıltıyla söylemişim ama
annem duydu ve bana pis bir bakış attı.

"Ablan da burada," dedi. "Evet. Bekle. Peki tatlım, bu hafta seni ararım. Baban ve ben seni
öpüyoruz," ve telefonu bana uzattı.

"Selam, Olly," dedim, dikkatim dağılmış bir şekilde. Zira, moda programında iğrenç
giysilerden oluşan bir defile izliyordum.

"Selam, abla. N'aber?" "İyidir, senden?"

196

"İyidir." "

"Arkadaşların nasıl?"

"Ne?"

•
"Arkadaşların, diyorum Olly."

"Oh!" Gülmeye başladı. "Carolyn'i mi kastediyorsun?" "Hırtım."

"Gerçekten çok hoş biri. Kendim de inanamıyorum fakat, onunla birlikte olmak gerçekten
hoşuma gidiyor."

"Bu harika, Olly." Annemin soru dolu bakışlarını görmezlikten geldim, ne hakkında
konuştuğumuzu anlamaya çalıştığından şüphe yoktu.

"Sende ne var ne yok? Nick nasıl?" "O iş bitti, kapandı."

"Oh, Libby, üzgünüm. Gerçekten hoş bir adama benziyordu. Ne oldu?"

Anneme bir göz attım. Masanın kenarlarının tozunu almaya dalmış numarası yapıyordu ama, kulağının bende olduğunu biliyordum.

"Sonra anlatırım."

Olly güldü. "Annem odada galiba?"

"Her zamanki gibi."

"Yeni birileri var mı?"

"Sayılır. Geçen akşam biriyle yemeğe çıktım. Cidden hoş bir insan, ama pek benim tipim değil gibi."

Annem tek kaşını kaldırdı.

"Her neyse," devam ettim. "Bakalım, göreceğiz."

"Tamam, gelip bende kalsana," dedi. "Cidden, seninle Şöyle ikimiz yalnız vakit geçirmeydi öyle uzun zaman oldu ki. Biraz birlikte vakit geçirmek harika olurdu."

"Yaa," başımı salladım. "Gerçekten iyi olurdu. Ajandama

197

"p!^i

bakıp sana haber vereceğim."

Vedalaştık ve ben de gitmek üzere kalktım.

"Neymiş o iyi olan?" Annem çok ilgili değilmiş gibi yapıyordu.

"Belki gidip Olly'de kalacağım," dedim. "Az önce beni davet etti."

"Oh, ne güzel fikir!" dedi, aniden neşelenmişti. "Belki babanla ben de geliriz, hep beraber trenle gideriz, tam bir aile seyahati olur!"

"Hu," diyerek omuz silktim. "Belki."

Pazartesi sabahı Jo beni resepsiyona çağırdı.

"Aman Tannm!" demişti. "Buraya gelsen iyi olacak."

"Ne var?"

"Yalnızca buraya gel! Hemen!"

Ofisi geçip resepsiyona yürüdüm ve orada, köşedeki ormanı gördüm. Şey, tamam, tam olarak bir orman değil ama karşımda neredeyse tüm odayı kaplayan bir çiçek aranjmanı duruyordu.

"Aman Tannm!" dedim, Jo gibi. "Bunlar benim için mi?"

"Kesinlikle senin için," dedi. Jo, yüzündeki gülümseme gittikçe genişliyordu. "Hadi! Hadi! Kartı aç. Kimden acaba?"

Hafifçe titreyen parmaklarla kartı açtım. Galiba, bunun olamayacağını busemde, bir parçam çiçeklerin Nick'ten gelmiş olmasını ümit ediyordu. Fakat çiçek yollamak hiç Nick'in tarzı değildi, üstelik böyle bir bukete alabilmesine de imkân yoktu. Bu, herhalde, bir servete malolmuştu.

"Sevgili Libby," diye yüksek sesle okudum. "Sadece sana geçirdiğimiz harika akşam için teşekkür etmek istedim salıyı ipe çekiyorum Sevgiler, Ed."

"Kim bu Ed?"

198

"Yalnızca bir hayranım," dedim hülyalı bir sesle. Kucağımda çiçeklerim, yol boyunca herkesin takdir dolu bakışlarını üstümde hissetmenin müthiş hazzıyla odarıya döndüm. Biliyorum bu aptalca gelebilir ama, hiç gerekli olmadığı halde ben de ona bir şey yollamak istiyordum. Ed'e çok ba-yıldığundan falan değil, ama çok güzel bir jest yapmıştı ve bir şekilde bunun karşılığını vermek istiyordum.

Öyle sanırım ki, eğer ondan çok hoşlanmış olsaydım bunu yapamazdım, çünkü oyunlar oynayıp onu tavlama uğraşmakla fazlasıyla meşgul olacaktım. Fakat birincisi, bir şeyler yolladığım takdirde bunun onu ürkütmesi umurumda bile değildi ve ikincisi de, bunun böyle olmayacağını zaten biliyordum. Galiba bu kaderin cilvesi, öyle değil mi sizden hoşlananlar asla sizin ilginizi çekmez ve sizin hoşlandıklarınız da daima orospu çocuklarıdır. Ama Ed farklıydı. Tam olarak ne hissettiğimden, emin değildim. Ona arzu duymadığımı biliyordum, bununla beraber onu tekrar görmek de istiyordum. Tek başıma olmaktan o kadar bıkmıştım ki. Üstelik Nick beni istemiyor olabilirdi ama, Ed istiyordu ve

bu kahrolası hoş bir duyguydu. İşte bu yüzden onun için bir şeyler yapmak istiyordum. İyi ama, ne?

Jo'nun yanına geri döndüm. "Pekâlâ," diye içimi çektim. "Sen kazandın. Eğer bana yardım edersen, sana her şeyi anlatırım," ve anlattım.

"Buldum!" dedi, en sonunda bitirdiğimde. Gerçi ona uzun versiyonunu anlatmayıp, hikâyeyi olabildiğince kısa tutmuştum. "Ona sanal bir yiyecek sepeti yolla!"

"Bir ne?"

"İnternette. Bu sitelere giriyorsun ve sanal çiçekler ve yiyecek sepetleri yolluyorsun, inanılmaz bir şey. Bugünlerde çok moda ve büyük olasılıkla adamın aklını başından
199

alacak. Dur, bir dakika. E-postası var mı?"

"Nerden bileyim?"

"Kartvizitini kontrol .et."

Bir koşu gidip karlı getirdim ve elbette ki en altta e-pos-ta adresi yazıyordu.

"Tamam," dedi Jo. "Bekle bir dakika, yerime birini bulayım. Sonra sana nasıl yapıldığını göstereceğim.

On dakika sonra Jo bilgisayarın karşısında oturmuş tıklıyordu ve işte! Yollayabileceğimiz hediye ve çiçeklerin fotoğraflarını gösteren bir site karşımızdaydı.

"Buna para ödüyor muyuz?"

"Yoo, saçmalama. Bunlar sanal, öyle değil mi? Bu da demek oluyor ki gerçek değiller."

Cips, kek ve bisküvi dolu bir sepeti klikleyip, omuzunun üzerinden, "Ne yazmak istersin?" dedi.

"Şu nasıl: Sevgili Ed, o güzel çiçekler için teşekkürler. Aç olabileceğini düşündüm, ama Dontos'ları bana ayır, favori eipsimdir. Salı günü seni gönneyi dört gözle bekliyorum.

Libby."

"Sevgiler, Libby, diyelim mi?" Jo mesajımı yazarken sordu.

"Eh, peki öyle olsun. Sevgiler, Libby. Şimdi ne olacak peki?"

"Sen yalnızca yolluyorsun ve onlar da e-postalarında sanal bir paketleri olduğuna dair bir mesaj alıyorlar ve bu mesaj, hediye paketlerini gidip nereden alacaklarını anlatıyor."

"Bu çok enteresan. Devam edebilir miyim?"

"Ne, başka hayranların da mı var?"

"Hımm." Jo ayağa kalkıp resepsiyona dönerken yerine olurdum ve on dakika içinde Jules'a, Jamie'ye, Olly'ye ve
200

Salt1 birer sanal yiyecek sepeti yollamıştım bile.

Yarım saat sonra Jules aradığında, şaşırmadım. Öyle çok gülüyordu ki onu zorlukla duyabiliyordum. "Bu mijthiş!" diye kıkırdadı. "Nasıl becerdin?"

"Bundan daha ilginç olanı, Jules, gün ortasında e-posta-na ne diye bakıyordun? Senin dekorasyon falan yapıyor olman gerekmiyor muydu?"

"Öyleydi," dedi. "Tam, şu aradığım İspanyol mobilyalarını satan bir yerler bulmak için internete girmiştik. Birileri internette bir Web siteleri olduğunu söyledi, o sırada benim e-postam bir paketim olduğunu haber verdi. Çok orijinal Libby! Bayıldım!"

Ona çiçeklerden ve aynı sepeti Ed'e de yolladığımdan söz ettim. Telefonun öbür ucundan ellerini çırparak haykırışını duyabiliyordum.

"Tanrım, Libby!" dedi, "Aşktan gözü hiçbir şey görmeyecek! Bahse girerim, daha önce senin gibi birine rastlamamıştım!"

Ben de, rastlamadığına bahse girebilirdim.

Gün bittiğinde, ofisten çıkmadan ne olur ne olmaz diyerek, e-postamı kontrol ettim ve tabii ki E Mc Mhn@compu-serve.com'dan bana bir mesaj gelmişti.

Sevgili Libby, diyordu. İşte şimdi tam anlamıyla bittim! Ne güzel bir sürpriz yapmışsın ve çiçekleri aldığına öyle memnun oldum ki. Şunu söyleyeyim, kimse daha önce benim için böyle bir şey yapmamıştı. Seni görmek için sabırsızlanıyorum, çok çok sevgiler... Ed.

"Tam isabet," dedi Jo, omuzumun üzerinden eğilip mesajı okuduktan sonra.

Ve yüzümde bir gülümsemeye eve döndüm.
Hazırlanacak yeterince zamanım olsun diye, bugün biraz

201

erken sıvıştım. Çünkü bu akşam güzel görünmek istiyordum, sni Ed için değil, daha ziyade kendim için. Fakat bu çiçeklere ve genel olarak, bana tapan biriyle tanıştığım duygusuna alışmak hiç zor değildi.

Şimdi yüz bakımı zamanıydı, saçlara kür uygulama ve yeni bir ruj zamanıydı. Her neyse, olabilecek en iyi şekilde görünmeye çalışmanın neresi kötüydü ki? Ayrıca, Nick Libby'nin marka giysilerini hiçbir zaman takdir etmemişti. Oysa yeniden süslenip püslenmek çok güzeldi. Gerçi Nick'i hâlâ düşünüyordum ama, eskisi kadar sık değil.

Bu akşam da traş zahmetine girmedim, zira hâlâ Ed'le aramda fiziksel bir şey hayal edemiyordum ve bu olacaksa bile, hiçbir şekilde bu akşam olmayacaktı. İşte bu yüzden pantolonumun içindeki bacaklarım -evet, pantolon dedim, annemin canı cehenneme- şey kadar kıllıydı; ee, bir haftadır bacaklarımı traş etmemiş biri kadar.

Bu sefer yürümesini istiyordum, şu anda yürüdüğü gibi. Yatağa atlamak yoktu, bir ilişkiye de; onu bu şekilde gör-i meyi sürdürüp neler olacağını görmek istiyordum. Belki S ona karşı duygularım değişebilirdi; benim için özel biri haline gelebilirdi; belki de onu, şu Tanrının cezası bıyıklarını kesmeye ikna edebilirdim.

Bu akşamki görüntümden hayli hoşnuttum. Açık gri bir pantolon-cekete takımla annemin iki yıl önceki doğumgü-nümde hediye ettiği ve aslında hiç tarzım olmayan inci küpeler ve krem rengi düz süet ayakkabılar.

Tanrım. Keşke annem beni görebilseydi! Tam bir sofistike genç kadın timsaliydim.

Pantolon dışında yani. Aynadaki görüntüme az kalsın gülecektim; zira gençlik günlerindeki Prenses Diana'dan ziyade Sloane Ranger'e benziyordum, fakat bu görüntü Ed'e uyuyordu.

Böyle kılık değiştirmek çok eğlenceliydi; kendimi bir parça, büyük bir oyun oyna-1 yan çocuklar gibi hissediyordum: Haydi gelin sofistike, za-1 rif ve olgunmuşuz gibi yapalım. Ne eğlenceli! Heyyoo!

202

Telefon, tam son kat renksiz ojemi sürerken çaldı. Sevgili mavi ya da yeşil ojelerimi tercih ederdim ama; bu Ed için fazla modern olurdu.

"Bugün neler yedin?" Doğal olarak bu Jules'dü.

"Kahvaltı için hiçbir şey. Saat on bir civarında bir çikolatalı gofret; kaç kalori olduğunu biliyor musun?" "Sanırım 78 civarında bir şey."

"Kahretsin. Her neyse. Öğle yemeğinde bir sezar salatası ve öğleden sonra bir elma..."

"Bu iyi. Gerçekten iyi yemişsin. Gofret de çok kötü sayılmaz; benim bugün yediklerimle kıyaslarsan."

"Söyle bakayım."

"Tamam. Kahvaltıda koca bir tabak mısır gevreği. Gerçekten kocaman. İğrenç. Sonra saat 10'da yine acıktım ve üç tane Bourbons çikolatası yedim. Öğleyin bir müşteriyle yemeğe çıktık ve başlangıç olarak zeytinyağında yüzen ızgara sebze aldım. Ardından koca bir tabak dolusu krema soslu makarna yedim ve sonra da bir creme brûlée'lyli bölüştük! Ama o azıcık aldı ve bütün tatlıyı gerçekten ben götürdüm."

Jules öyle yalancıdır ki. Onu iyi tanıyordum: Büyük olasılıkla küçük bir kâse mısır gevreğiyle yetinmiş, çikolata falan yememişti. Öğle yemeği sossuz sebze, iki çatal makarna ve tadımlık öreme brûlée idi. Eğer söylediği gibi yiyor olsa, böyle incecik olmasına imkân yoktu. Doğruyu söylediği zamanlar olduğunu biliyordum, ama şişmanlamaktan öylesine korkuyordu M çoğu zaman doğru dürüst bir şey yemiyordu bile. Bir parça takıntılı olmanın ötesindeydi, gün boyunca bu kadar çok yemekle ilgili telefon konuşması yapmamızın nedeni de buydu. Bence sorun değildi, gerçekten, ama Jules bu konuyu bu kadar çok düşünmeyi bırakmasını isterdim.

Gerçi benim de ondan kalır yerim yoktu.

203

Ama beni galeyana getiren de oydu.

Eğer konuşmasak, bu konuyu hiç kafama takmayacağım, demek istemiyorum.

Ama bu kadar çok düşünmezdim.

"Akşam yemeği yemeyeceğim," dedi, kararlı bir sesle. "Bugünlük bu kadar ve yarın da diyeteye başlıyorum."

"Oh, Tanrı aşkına Jules!"

"Ne? Ne?"

"Boşver." Ona kilo venneye hiç ihtiyacı olmadığını, hatta biraz alması gerektiğini söylemenin faydası yoktu. Ne zaman beraber dışarı çıksak, ilk söylediği şey, "Tombul görünüyor muyum?" olurdu, Jules'un bir deri bir kemik bedenine bakar ve "Saçmalama," derdim. Olmayan gıdısına vurarak, "Yüzümü görmüyor musun? Burada? Bak," der ve günün ya da akşamın geri kalanını görünmez gıdısını düzleş-tirmeye çalışarak geçirirdi. Tanrım. Kadın olmak böyle bir şeydi işte.

"Ee, ne giyiyorsun?"

Anlattım.

"Hımın. Çok zarif ve şık."

"Biliyorum, bu ben değilim. Ama karşısına son moda bir şeyler giyip çıkacak olursam herhalde düşer bayılır."

"Sen nesen biliyor musun?"

"Ne?"

"Sen bir bukalamun kadınsın."

"Bir neyim?"

"Bu konuda bir yazı okumuştum. İmajını, hobilerini, neredeyse her şeyini birlikte olduğu erkeğe göre değiştiren kadınlar hakkındaydı."

Bunu söylemek istemiyordum ama, Jules her zamanki gibi kesinlikle haklıydı, bunu hep yapıyordum. Kendimi o

204

sırada beraber olduğum erkeğe göre değiştirmeye çalışıyordum ve bunun yanlış olduğunu biliyordum. Yanlış olduğunu, bunu yaparken bile biliyordum ama görü.nen o ki, elimden başka türlü gelmiyordu.

Jules bunu asla yapmazdı, hiç yapmak zorunda olmamıştı. Bir keresinde oturup bunun nedenini bulmaya çalıştığımızda -gerçi o zaman adını koyamamıştık- bulabildiğim tek neden kendini yeterince önemsememektir.

Jules, ailede hep bir şeyler başaran Olly olduğu için, tenden kimsenin ben olarak hoşlanmayacağını düşünerek daima başka biri olmaya çalıştığıma karar verdi. Eğer şaşır-dıysanız, bana inanın, kimse buna benim kadar şaşır-amaz-dı.

"Bana bilmediğim bir şey söyle," dedim, acı dolu bir sesle. Çünkü Jules'u sevdiğim kadar, galiba hafiften özgüvenini de kıskanıyordum.

"Böyle düşünme," dedi, kırgın bir sesle. "Bu kötü değil ki. Aslına bakarsan, seni epey kıskanıyorum. Sabahları kalkıp düşünebilirsin; hımm, acaba bugün kim olsam?"

Kendimi tutamayıp güldüm.

"Keşke bazen senin gibi olabilsem," dedi, neredeyse sandalyemden düşüyordum.

"Jules! Sen delisin! Kendine güvensiz ve yalnız ve bütün düzgün adamları itip sadece orospu çocuklarını çeken bir radar mı olmak istiyorsun yani?"

"Ed orospu çocuğu değil."

"Henüz değil. Neyse zaten orospu çocuğu olacak kadar yakışıklı da değil."

"Jon yakışıklı mıydı sanki?"

"Peki, peki, o senin tipin değildi. Ama ben yakışıklı olduğunu düşünüyordum."

"Dinle, Jamie geldi, gitmeliyim. Harika bir akşam geçir

205

ve sabah ilk iş beni ara." "Sağol, canikom. Bay bay." "Ha, Libby?" Ahizeyi tekrar kulağıma yaklaştırdım.

"Benim yapmayacağım hiçbir şey yapma!" Ve telefonu kıkırdayarak kapattı.

Artık bu komikleşmeye başlamıştı. Zil çaldı, kapıyı açtım ve Ed, bir kez daha koca bir

buket gülle kapıda duruyordu.

"Ed," dedim, bu ilgiden hoşnut fakat alışıp daima beklemekten korkarak. "Bana çiçek alıp durmayı bırakmalısın. Burası çiçekçi dükkânına benzemeye başladı. Vazo yetiştiremiyorum!"

"Oh. Ee, afedersin Libby." Yüzünü üzüntülü bir ifade kapladı ve kendimi tam bir orospu gibi hissettim.

"Hayır, hayır, saçmalama. Yalnızca beni çok şımartıyorsun, fakat bunlar öyle güzel ki. Sağol."

İçeri girip oturma odasında dikilirken, bir yerlerde unuttuğum bir vazo olmasını umarak dolaplara bakıyordum. En sonunda, dolaptan bir süt şişesi çıkarıp içindeki sütü lavaboya döktüm.

Gerçi saplarını bir hayli kesmek zorunda kalmıştım ama güller süt şişesinin içinde gerçekten çok güzel duruyordu. Bu, lüks olanla gündelik olanın karışımından kaynaklanıyor olmalıydı.

Bir parça Ed ve ben gibi, aslında.

206

17

Ivy'ye gitmiştik ve görünüşe göre Ed'in orada epey tanıdığı vardı. Böylesine insanı her an şaşırtan fakat aynı zamanda da naif bir adamla birlikte olmak gerçekten hoşuma gitmeye başlamıştı. Aslında biraz beceriksiz, elini kolunu nereye koyacağını bilmeyen biriydi ve belki onu sevimli yapan da bu özelliği idi.

Ed şampanya söyledi ve kadehlerimizi kaldırırken, tanıdık bir ses kulağımı doldurdu.

"Libby! Hayatım!" Arkamı döndüm ve işte karşımda, gözalcı minicik siyah elbisesinin içinde, Amanda duruyordu. Onu öyle gerektiği için iki yanağından öptüm ve bana, ardından Ed'e bakarak orada dikilmeye devam etti; bunun üzerine onları tanıştırdım.

Durum gerçekten ilginç olmaya başlamıştı, çünkü Ed el sıkışmak için ayağa kalktı ve Amanda, pişmiş kelle gibi sırtmaya koyuldu; kirpiklerini kırıştırıyor ve bütün işvesini döktürüyordu. Onun adına sahiden utanmıştım ve en sonunda gidebildiğinde, rahat bir nefes aldım.

"Kimdi o?"

"Amanda Baker. TV sunucusu."

"Anlıyorum. Ünlü biri mi?"

"İstedیği kadar değil."

"Hah, ha ha! Bu çok hoştu Libby. Nereden tanıyorsun onu?"

"Halkla ilişkilerinden sorumluyum."

"Yani onu şöhret yapabilirsin, öyle mi?"

"Bir çeşit tavuk - yumurta hikâyesi. Hakkında bir şeyler yazılmadan ünlü olamazsın ve kimse de ünlü olmayan biri hakkında yazmak istemiyor. Ama uğraşıyorum."

207

"Ben pek TV izlemem, büyük olasılıkla onun için tanıyamadım. Yalnız haberleri izliyorum."

"Evde olduğun geceler ne yapıyorsun?" "Genellikle çalışıyorum. Müzik dinliyorum."

"Yani sana Doktor Doug Ross'a âşık olduğumu söylesem bu senin için hiçbir şey ifade etmez mi?"

"Boşver." Gülerek devam ettim. "Anlamazsın."

Yemekler nefisti; şampanya harikaydı ve burada oturup ünlüleri gözlemeye bayılıyordum.

Gerçi, ne zaman yeni bir ünlünün daha az önce içeri girdiğini söylesem, Ed onlara şaşkınlıkla bakıyordu ve bu insanların kim olduklarından haberi bile olmaması gerçekten çok şaşırtıcıydı. Demek istediğim, Tanrı aşkına, içeri girenlerden bazıları sahne ve ekranın en ünlü yıldızlarıydı ve Ed, hiçbirini hayatında görmemişti!

"Libby," dedi, kahvelerimizi beklerken. "Bence sen çok farklı birisin. Daha önce hiç senin gibi birine rastlamamıştım."

"Teşekkür ederim. Gerçekten böyle mi düşünüyorsun? Nasıl olur?" Biliyorum iltifatlara balık gibi atlamamaksınız, ama elimde değildi, üstelik Nick'in ardından egomun biraz

pohpohlanmaya ihtiyacı vardı.

"Öyle akıllı, cıvıl cıvıl ve hayat dolusun ki. Seninle birlikte olmaktan gerçekten çok hoşlanıyorum. Ve..." duraksadı.

"Ve?" dedim çabucak.

"Şey, bunu söylemek için henüz erken mi bilmiyorum ve belki de aptalca gelecek, ama senden gerçekten çok hoşlanıyorum."

"Bu aptalca gelmiyor."

"Yoo, demek istediğim senden ciddiye çok hoşlanıyo-

208

runi." -

"Ben de senden hoşlanıyorum."

"Güzel. Sanırım bu özel bir şey."

•
Gülümsedim. Yani, ne diyebilirdim ki? Adam beni doğru dürüst tanımıyordu bile.

"Evimi görmek isteyebileceğini düşündüm," dedi, dönüş yolunda.

"Çok isterim!" Bu doğrudu, onun hakkında daha fazlasını bilmek istiyordum; nerede yaşıyordu; nasıl yaşıyordu? Evine bakıp nasıl biri olduğuna dair ipuçları bulmak istiyordum; onunla mutlu olup olamayacağıma dair ipuçları...

Lütfen, aptalca konuştuğumu düşünmeyin. Onun doğru kişi olduğuna karar vermiş falan değildim, ancak -nasıl anlatsam- ileriye dönük planlar kurmaya can sıkıcı bir eğilimim vardır. Kaç kere yatağında oturup bir kez çıktığım biriyle evlenmeyi düşlemişimdir. Gerçi Ed'den hoşlanmıyordum ama yine de bunu düşlemek çok eğlenceliydi. Dürüst olmak gerekirse, onun bu düşte çok fazla bir rolü yoktu. Yoo, evlilikle ilgili gündüz düşlerimde beni, giysiler, mekân ve nedimeler çok daha fazla ilgilendiriyordu. Damadın yüzü bile yoktu, o kadar önemsiz biriydi.

İşte böyle, henüz evlilik planları yapmasam da, evini görmeyi yine de çok istiyordum. Boydan boya bir terasın önünde durduk. Yaşadığı yere dair bana en yabancı gelen şey, evin büyüklüğü ya da ihtişamı değil, Ed'in yaşındaki birinin böyle bir yerde yaşıyor olmasıydı. Burayı bir aile evi olarak aldığını söylemişti, biliyorum; fakat yine de hâlâ genç sayılabilecek birinin Ortaçağa aitmiş gibi görünen böyle bir evde yaşayabilmesi çığmca geliyordu. Her neyse, zaten evlenirsek ben yeni bir ev

209

almak isterdim, yeni bir başlangıç için, zalen yaşamakta olduğu bir yere taşınmak hoş değildi.

Koridorun zemini şu siyah-beyaz mermerlerle kaplıydı . ve bugüne dek gördüğüm en muhteşem salonun kapısını açarken Ed'in eviyle ne kadar gurur duyduğunu görebiliyordum. Burası duvar ve tavanlarında orijinal kabartmalar bulunan, kocaman, havadar bir odaydı ve bomboştu.

"Ee, bu yakınlarda mı taşındın?"

"Yoo, iki yıldır burada yaşıyorum!"

"Mobilyalar nerede?"

"Hiçbir şey almadım," dedi, omuz silkerek. "Galiba, gelip dekore etmesi için karımı bekliyorum."

"Ama, bir dekoratör bulabilirdin."

"Buldum zaten!" dedi hiddetle, süslü püslü dikilmiş perdeleri işaret ederek.

"Oh, anlıyorum," diyebildim.

Beni yukarı, yatak odasına çıkardı. Oda kusursuz ve kocamandı; duvardan duvara dolaplarla kaplı çok büyük bir giysi odasına açılıyor, oradan da yatak odasına ait banyoya geçiliyordu.

Yan taraf Ed'in çalışma odasıydı ve üst katta bir spor odası, bir sauna ve yine boş odalar vardı. Bu boş odalar sonsuzluğa dek uzanıyor gibiydi, açıkçası kendimi bir hayalet eve düşmüş gibi hissediyordum; çünkü bu odaların hiçbirinin kullanılmadığı o kadar belliydi ki. Bu evde en ufak bir sıcaklık yoktu; adeta bir müze ya da sergilenen bir şey gibiydi ve

kendimi gitgide daha rahatsız hissetmeye başlamıştım.

Aşağıya, zemin kata indik. Burası country stili bir mutfaklı; rahat bir nefes aldım, çünkü mutfağın yanındaki odada kanepeler ve bahçeye açılan geniş kapılar vardı. Etrafa yayılmış kitap ve kâğıtlara bakılırsa Ed burada yaşıyordu.

210

Ve gerçekten çok sıcak bir yerdi. Tabii, ben olsam, bir kere ilk önce o tavandan sarkan kuru çiçekleri atardım; ama bunun dışında hiç de kötü değildi.

Ed kahve yapmak için mutfağa gitti, ben de oturup burada yaşıyor olsaydım neleri değiştireceğime karar vermek üzere, etrafi kolaçan etmeye koyuldum. Kanepelerin kumaşını parlak mavi ve sarılı bir ekose kumaşla değiştirdim; şu itici, ihlamur ağacından mutfak masasını atıp yerine eskitilmiş çamdan bir tane koyardım ve...

"Hoşuna gitti mi?" Ed'in sesiyle kendime geldim.

"Ev mi?"

Başını salladı.

"Bence, muhteşem," dedim, hiç kuşkusuz öyleydi, ama ona buranın birazcık morga benzediğini de söylemeye karar verdim: "Fakat, bu kadar büyük bir evin içinde gezinirken kendini yalnız hissetmiyor musun?"

"Evet," dedi, birdenbire kaybolmuş bir çocuk ifadesi takınarak. "Zaman zaman, öyle."

Öyle sevimli görünüyordu ki içimden onu kucaklamak geldi.

Kanepeye gelip yanıma oturdu. Odadaki hava aniden ağırlaşmıştı; beni öpmek üzere olduğunu biliyordum ama fakat bunu isteyip istemediğimden emin değildim. Ona bakmaktan kaçınarak, gözlerimi elimdeki kahve fincanına diktim, yoğun bir arzuyla bana baktığını hissediyordum. Fincanını sehpaye koymaması için dua ediyordum.

Fincanını sehpaye koydu.

Ve bir kolunu yavaşça kanepenin arkasına kaydırды, henüz bana dokunmuyordu. Avazım çıktığı kadar bağıarak kaçmak istiyordum, çünkü o an kesin ve net olarak onu öpmek istemediğimi anlamıştım.

Şunu söylemeliyim ki, bu benim için yeni bir duyguydu.

211

Eğer ilk buluşmanın ardından biriyle tekrar çıkma zahmetine katlanırsam, bu ondan hoşlandığım için olurdu ve bu ikinci buluşmanın tümünü beni öpmesi için dua edip, ne zaman öpeceğini merak ederek geçirirdim.

Hatırlıyorum da, Jon beni altıncı görüşmemize kadar öp-memişti. Dördüncü buluşmamızda, bunun olacağına kesin gözüyle bakıyordum. Sinemaya gitmiştik; beni eve bıraktı, kahve için gelmeyi reddetmesine rağmen -sabah erken bir toplantısı olduğunu söylemişti- arabada oturmuş umutla bekliyordum. Yalnızca, gülümseyerek beni iki yanağımdan öptü.

İki buluşma sonra, bana evinde yemek pişiriyordu. Yemekten sonra, belki de durumu tamamiyle yanlış değerlendirdiğini, beni yalnızca bir arkadaş olarak gördüğünü düşünerek bulaşıkları yıkamasına yardım ediyordum ki birden beni yakalayıp öpmeye başladı. Birkaç dakika sonra arzudan çıldırılmış bir halde mutfak parkesinin üstündeydik.

Beni öpmesi için nasıl kıvrandığımı anımsıyorum da, neden şimdi Ed'in beni öpmemesi için böyle kıvranıyordum peki?

Daha da önemlisi, şimdi ne yapacaktım? Aniden, nasıl olduğundan emin değilim, beni öpmeye başladı ve Tanrı keşke, keşke bunun harika olduğunu, arzudan kanımı kaydattığını, ondan aniden hoşlanmaya başladığımı söyleyebilseydim. İticiydi. Yıllardır kötü öpüşen biriyle karşılaşmayınca kötü bir öpüşmenin nasıl olduğunu unutursunuz hani; ben unuttuğum. Bu tıpkı büyüme çağındaki öpüşmelerimi hatırlatıyordu; erkek gibi davranmaya çalışan ama bu konuda hiçbir fikri olmayan sivilceli oğlanlarla.

Keşke bu kadar itici olanın ne olduğunu söyleyebilsem, ama bu imkânsız. Çok fazla dil, çok fazla tükürük ve çok

fazla bıyık vardı. Ööğk! Hiç hoşlanmamıştım. Böylece geri çekildim ve ağzımı ceketinin koluyla silme ihtiyacına direnerek düşündüm: Hiçbir şey, ama hiçbir şey bir daha Ed'i öpmemi sağlayamazdı.

Porsche bile.

Ama, ona sarılmaya itirazım yoktu. Kollarını bedenime sardı ve bu oldukça hoştu. En azından, beni yeniden öpeceği beklentisiyle kendimi bu kadar kasmamış olsaydım.

"Libby," dedi, bir süre burnunu enseme sürttükten sonra. "Sanırım seni eve götürsem iyi olacak."

Ne? Ne dedi? Oysa bu gece onunla kalmamı istemesi ve benim de onu geri çevirmem gerekiyordu. Bu nereden çıkmıştı? Bana duyduğu arzudan ölüyor olması gerekiyordu; bedenindeki her bir hücre benim ateşimle yanıyor olmalıydı. Beni eve götürmek istiyormuş!

Biliyorum, biliyorum, onu istemiyor olmam hiç önemli değil, ama o yine de beni istemeliydi. Neyse üzerinde fazla durmayayım en azından bu onu bir daha öpmek zorunda kalmayacağım anlamına geliyordu.

Arabaya bindik. Bu kez, yol boyunca Ed'in eli bacağımın üstündeydi. Garip olan şey, bunun cinsellikle bir ilgisi olmamasıydı, daha ziyade sahipleniri bir hareketti. Gerçi elini çekmesini istiyordum fakat bunu nasıl söyleyeceğimi bir türlü bilemiyordum. Bu yüzden, dunradan kıpırdanıp ha bire bacak bacak üstüne attım, ama nafile, el oradaydı.

"Seni bir daha ne zaman görebilirim?" dedi. Benimle kapıya kadar yürümüş ve elimi tutmakta ısrar etmişti.

"Şey, bu hafta biraz yoğunum," dedim.

"Oh." Yüzü değişti. "Aslında, seni bir baloya davet etmek istiyordum."

"Balo mu? Ne çeşit bir balo?" Jules'un; onunla çık, zira ne tip arkadaşları olduğu hiç belli olmaz, diyen sesi kulak-

kırımında yankılanıyordu.

"Şehir dışında yaşayan bazı arkadaşlarım yıllık balolarını veriyorlar. Sanırım onlardan hoşlanacaksın, gelmeni gerçekten çok isterim."

"Ne zaman?"

Bundan sonraki hafta sonu olduğunu söyledi; ben de gelmeyi çok isteyeceğimi söyledim.

"Giyecek bir şeyin var mı?"

"Eminim, bir şeyler bulurum."

"Bak, umarım çok ileri gittiğimi düşünmezsin ama sana özel bir şeyler almayı gerçekten çok isterim. Bana izin verir misin?"

Ne yani, alımda enayi mi yazıyor? Böyle bir şeyi geri çevirir miyim?

"Eğer bunu istediğine eminsen," dedim.

"Kesinlikle. Neden cumartesi alışverişe çıkmıyoruz?"

Beynim saat gibi işliyordu: Alışveriş. Gündüz. Toplum içinde sevgi gösterilerinde bulunmayacağına göre, öpüşme de olmazdı.

"Bu harika olur."

"Harika! Cumartesi görüşürüz." Kolları belime dolandı ve başını bana doğru eğdi.

Dudaklarına birkaç öpücük kondurdum; çok kötü gelmedi. Gizemli bir gülümsemeyle ondan uzaklaşıp, daireme girdim.

Oldukça iyi idare etmişim, doğrusu.

Fakat bir kez evimin güven verici havası beni sarınca, öpüşmemizi düşünmeye başladım.

Derken, elimde olmaksızın Nick'in beni nasıl öptüğü, bana neler hissettirdiği geldi aklıma ve bu Nick'e dair diğer şeyleri anımsamama yol açtı. Farkına bile varmadan kanepeye oturmuş ağlıyordum. Tanrı aşkına, daha geçenlerde bir ömür yetecek kadar göz-

yaşı dökmemiş miydim ben?

Onu özlüyordum. Elimde değildi, özlüyordum işte. Ve Ed, ne kadar iyi olursa olsun, Nick

değildi ve asla olmayacaktı.

;

Fakat gariptir, bazen bir parça ağlamak size çok iyi gelir. Gözyaşlarını dindiğinde ben de biraz olsun rahatlamıştım. Artık Nick'le ilişkimizin bittiğini ve Ed'e aynı şeyleri hissetmediğimi biliyordum ama, aşk belki de arzudan ibaret değildi. Belki Ed'i sevmeyi öğrenebilirdim. Kimbilir.

"Yok. Bence boşuna uğraşma."

"Ama, öyle hoş bir insan ki, Jules. Belki, bir şeyler değişebilir."

"Libby, adam seni öptüğü zaman miden bulanıyor. Tam olarak neyin değişeceğini sanıyorsun?"

"Bilmiyorum." Bozulmuştum. "Belki onunla öpüşmeye alışabilirim."

"Git dene, öyleyse."

"Tanrım, hiç yardımcı olmuyorsun."

"Peki, ne söylemeliyim? Umursama, diyorum, ne kadar hoş olduğunu söylüyorsun; öyleyse görüşmeye devam et, diyorum, sana yardım etmediğimi söylüyorsun. Ben seninle başa çıkamam."

"Afedersin," diye homurdandım, Jules'un mutfağındaki kanepede, ayaklarımı altına alırken.

"Ee, neler oluyor burada bakalım?" Jamie içeri girdi, eğilip beni öptükten sonra, su ısıtıcısını çalıştırmaya giderken Jules'un saçlarını karıştırdı. Bu şefkat dolu hareket aniden bana ne kadar yalnız olduğumu anımsattı.

Ben de bunu istiyordum. Beni, yanımdan bana bir şekilde dokunmadan geçemeyecek kadar çok seven birini istiyordum. Tıpkı Jules'un şu anda olduğu gibi -ayağımda ter-

215

likler, kafamda toka ve makyajsız halimle bile bana tapacak birini istiyordum.

Tek başına olmaktan bıkmıştım. Çoğu zaman idare ediyordum, hatta bazen çok keyifli de olabiliyordu. Fakat hayatımın şu evresinde, bıkmış durumdaydım. Yetmişti artık. Yirmi yedi yaşındaydım ve biriyle birlikte olmayı hak ediyordum. Güzel bir evde oturmayı da hak ediyordum; Ladb-roke Grove'da, döküntü bir apartman dairesin de değil. Bana çiçekler getiren, hediyeler alan birini hak ediyordum ve bir başkasının öbür yarısı olmayı da.

"Erkeklerle ilgili yeni sorunlar var galiba?" dedi Jamie, mutfağın öbür ucundan.

"Doğal olarak! Hep öyle değil midir?"

Jamie üç fincan kahveyle gelip yanımıza oturdu.

"Jules, Ed McMahan'la çıktığını söyledi. İyi bir parça yakaladığını söylemeliyim."

"Biliyorum," diye inledim. "Ama ondan hoşlanmıyorum."

"Ah," dedi Jamie. "Bu sorun olabilir. Ama iyi bir adam olmalı, belki biraz zaman tanımalısın."

Jules beni dürttü, "Ona öpüşme faslını anlat." Anlattım. Hatta dil, tükürük ve bıyık kısmını bile atlamadım.

Jamie yüzünü buruşturdu. "Dürüst olmak zorundayım, Libby, durum pek iç açıcı görünmüyor."

"Bu arada," Jules söze karıştı. "Cumartesi Libby'yi bir balo alışverişine götürüyor."

"İyi tarafından bakmaya çalış," dedi Jamie. "En azından bu işten bir modaevi giysisiyle çıkacaksın."

Cuma akşamı, bir buket daha geldi. Bu aptalca olmaya başlamıştı. Daha da saçma olanı, Ed'den gelen çiçeklere o

216

kadar alışmıştım ki, neredeyse önemsemez olmuştum. Üstelik evim gitgide çiçekçi dükkânına, yoo hayır, daha çok da botanik bahçesine benzemekleydi.

Tanrım, seni dinliyor musunuz siz?

Pardon, pardon, pardon. Ne kadar tipik değil mi? Yirmi yedi yaşında bana tapan birini istemiş ve işte onu bulmuştum. Neden bir türlü ondan hoşlanamıyordum? Neden ondan hoşlanmamı sağlayamıyordum? Belki, yapabiliirdim. Bakalım, cumartesiye bekleyip

görelim.

Bu süre içinde, ona başka hiçbir şey göndemeyeceğim, çünkü açıkçası onu cesaretlendirip cesaretlendirmemek konusunda pek emin değilim. En azından, ne hissettiğim biraz daha netleşene kadar.

Derken çok acayip bir şey oldu. Çiçekler geldikten az sonra, telefon çaldı.

"Libby? Benim, Nick."

"Hangi Nick?" Çiçekler dikkatimi öylesine dağıtmıştı ki kafamı toparlayamıyordum.

"Ne demek, hangi Nick? Çok teşekkürler, o kadar da uzun zaman olmadı herhalde."

"Nick!" Kalbim çarpmaya başladı. Belki de fikrini değiştirmişti. Belki de beni o kadar çok özlemişti ki ne kadar korkunç bir hata yaptığımı anladığı için arıyordu. Belki her şey yoluna girerdi.

"Libby!"

"Aman Tanrım! Çok üzgünüm, dalmıştım. Selam!" Sesimin mümkün olduğunca normal çıkmasına çabalıyordum ve bu oldukça zor bir işti, fakat sanırım başarmıştım.

"Selam, aşkım. Burada hiçbir şey yapmadan oturuyordum ve seni düşünüyordum, bir arayıp nasıl olduğunu göreyim, dedim."

Bana, aşkım, demişti! Beni düşünüyordu!

217 '

"Tek kelimeyle harikayım," dedim, coşkuyla. Bu doğrudu, çünkü o aramıştı. "Sen nasılsın?"

"Oh, bilirsin işte. Her zamanki gibi. Yazmaya çalışıyorum ama bir türlü konsantre olamıyorum. Artı olarak hâlâ berbat bir şekilde akşamdan kalmayım."

"Nereye gittin? Hoş bir yer miydi?" Nick'in başka bir kadınla birlikte olabileceğini düşününce içim kıskançlıkla burkuldu. Öyle olmaması için dua ettim; umarım berbat bir yere gitmiştir. Dualarım bir kere olsun, kabul edildi.

"Yalnızca Moose ve o tayfayla pubdaydık."

Tanrıya şükürler olsun. En azından o korkunç kadınların hiç birinden hoşlanmayacağını biliyordum. Tanrım. Moose. O arkadaşları. Birdenbire o korkunç geceyi anımsamıştım ve kendimi ne kadar berbat hissettiğimi, ne kadar dışlandığımı hatırlayınca farkettim ki, ona ne kadar taparsam tapayım, arkadaşlarına katlanmama imkân yoktu. O yaşam tarzını sürdürmem mümkün değildi ve birdenbire gülesim geldi; ilk kez artık Moose ve diğerleriyle puba gitmek zorunda olmadığımı farkediyordum. Yalnız bu da değil, artık o pis odada da kalmak zorunda değildim. Hayatımda ilk kez far-kettiğim bir şey de; eski bir erkek arkadaşımın dost kalabileceğini görüyor ve bunu istiyor oluşumdu. Ve gerçekten ondan daha fazlasını istemiyordum. Gerçekten.

"Zor bir gece miydi?" dedim gülerek. Bu yeni özgürlük duygusuyla heyecanlanmıştım.

"Çok zor bir geceydi," diyerek inledi. "Fakat şimdi bedelini ödüyorum. Sen neler yapıyorsun? Hep aklımdasın."

"Öyle mi? Ne hoş. Aslında, epeyce meşguldüm. Her şey gayet yolunda gidiyor."

Kısa bir sessizlik oldu, ardından Nick sordu. "Aşk hayatın ne âlemde?"

"Ee, şey..." Of, canı cehenneme, neden söylemeyecek-mişim? "Biriyle tanıştım sayılır."

218

Uzun bir sessizlik.

"Bu harika, Libby!" dedi nihayet, fakat onu tanımasam hiç de öyle düşünmediğini söyleyebilirdim. "Kim, peki?"

"Yalnızca biri, işte. Ciddi bir şey olup olmadığını bilmiyorum," dedim. "Gerçekten, abartılacak bir durum yok, ama hoş biri ve bana iyi davranıyor."

"Ne iş yapıyor?"

"Banker."

Nick içini çekti. "Yani seni benim asla götüremeyeceğim yerlere götürebilir?"

"Ya!" diyerek güldüm.

"Param olmadığı için benden nefret ettiğini biliyordum," dedi, birdenbire.

"Hayır Nick, yalnızca iğrenç odandan nefret ediyordum." İkimiz de güldük.

"Herhalde artık geceleri tuckingham sarayında kalıyor-sundur."

"Hanover Terrace, aslına bakarsan." Bırak yatağa girmeyi, benim yeni adamla öpüşmekten bile hoşlanmadığımı söylemek gereği duymamıştım.

"Cidden, Libby," dedi. "Hayatında birinin olmasına gerçekten çok sevindim."

"Ya sen?"

"Şey, doğrusu, pek sayılmaz. Yani, bir anlamda. Hayatımdan memnunum, bununla beraber seninle yürümediği için gerçekten çok üzgünüm."

Bu sohbet, garip bir yöne doğru gitmeye başlamıştı, ama bu beni rahatsız etmiyordu.

Sanırım Nick'i kafamda bitirmiştım ve herhalde ikimizin de pişmanlık duyduğu şeyler vardı, neyse artık bunları unutmak gerekiyordu.

"Biliyorum, bende öyle," dedim. "Ama, kabul etmek zo-

219

rundayız ki, pek birbirimiz için yaratıldığımız da söylenemezdi."

Bir sessizlik oldu.

"Demek istediğim," diye sürdürdüm. "Senin harika biri olduğunu düşünüyorum ve arkadaş kalmamızı çok isterim, ama şimdi bakıyorum da, belki de asla birlikte olmamalıydık."

"Belki de haklısın," diyerek içini çekti. "Hem zaten, şu anda bir ilişkiye hazır değilim."

"Biliyorum." Gülerek ekledim, "Beni bıraktığında da böyle söylemiştin."

"Seni bırakmadım! Yalnızca... ayrıldık."

"Kızıl Deniz'e olduğu gibi mi yani?"

"Tamamiyle."

"Peki sende ne var ne yok, Nick?" Aslında bu soruyu sormak istemiyordum, cevabını gerçekten bilmek istemiyordum, ama kendimi tutamadım. "Aşk hayatın nasıl?"

"Berbat."

Teşekkürler, teşekkürler Tanrım.

"Biri yok yani?"

"Senden sonra yok."

"Panik atak belirtileri gösteriyor olmalısın!"

"Ben iyiyim. İyice kendi içime döndüm ve aşka dair, hayata dair kafa yoruyorum."

"Herhangi bir sonuca ulaştın mı?"

"Evet. Her şeyi yüzüme gözüme bulaştırdığım sonucuna vardım."

"Bana bilmediğim bir şey söyle!"

"Sağol!" dedi, kızgın bir tonda.

"Bir şey değil!" dedim, uçarı bir tonda.

220

"Artık arkadaş mıyız, öyleyse?" Endişeli bir ton.

"Elbette! Seninle arkadaş olmayı çok isterim."

"Bu, bir ara gidip bir şeyler içebiliriz, anlamına mı geli-

?"

yon

"İğrenç arkadaşlarınla olmadığı müddetçe." Nick güldü. "Yoo, yalnız sen ve ben." "Bu harika olurdu."

"Tamam. Dinle, önümüzdeki hafta seni ararım ve bir şeyler ayarlarız."

"Peki. Nick, kapatmak zorundayım, öteki telefonda arıyorlar."

"Tamam. Tanrım, sesini duymak öyle güzeldi ki Libby. Seni özlemişim."

"Ben de seni."

Hemen, Nick'in aradığını söylemek için Jules'u aradım, fakat telefonu açar açmaz ters bir şeyler olduğunu farket-tim. Jules'un sesi dümdüz çıkıyordu, her zamanki gibi neşeli değildi.

"Jules?" dedim endişeyle. "Her şey yolunda mı?" Uzun bir iç çekiş duydum. "Neler oluyor?"

"Tanrım, Libby," içini çekti tekrar. "Jamie için çok endişeleniyorum."

"Jamie mi? Ne olmuş Jamie'ye?"

"Biliyorum, bu çok saçma geliyor ve çok çalıştığımı da biliyorum, ama son iki haftadır geç saatlere kadar ofiste çalışıyordu, dün gece onu aradım, ama telefonu kimse açmadı. Eve döndüğünde öylesine dışarı çıkıp çıkmadığını sordum; bütün gece ofiste olduğunu, hiç çıkmadığını söyledi."

221

"Ne var bunda? Tuvalete lalan gitmiştir."

"Üç saatliğine mi? Hepsi bu kadar da değil. Son zamanlarda benden biraz uzaklaşmıştı fakat görmezlikten gelmeye çalışıyordum. Ona canını sıkan bir şey olup olmadığını sorduğumda, bana aklının bir davada olduğunu, çok meşgul olduğunu söyledi."

"Jules, bana onun bir ilişkisi olduğunu mu söylemeye çalışıyorsun? Delirdin mi, Jamie böyle bir şeyi asla yapmaz."

"Ben de delirdiğimi sanıyordum," dedi yavaşça. "Ama birdenbire aklıma, son birkaç haftadır ben açınca kapanan telefonlar geldi."

"Ne olmuş, yanlış numaradır."

"Yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu biliyorum, Libby. Bunu açıklayamam, altıncı his gibi bir şey. Jamie'nin benden uzaklaştığını hissediyorum, biriyle tanıştığına eminim."

"Jules, saçmalıyorsun. Sizi daha evvelsi gün gördüm ve hâlâ mükemmel bir çifttiniz ve Jamie'nin sana taptığı apaçıktı. Hayal kurmadığından emin misin? Jamie hiç böyle şeyler yapacak bir adam değil. Tanrım Jules. Ne diyebilirim ki. Yani, nasıl bir ilişkisi olabilir ki? Erken menapoza falan girmediğinden emin misin?"

"Bilmiyorum. Kapatmalıyım. Daha ne yapacağıma karar vermedim, ama sana haber veririm."

Ahizeyi yerine koyarken Jules'un aklını oynatıp oynatmadığını düşünüyordum. Jamie sahiden aldatıyor olabilir miydi? Jules'un duygularını anlamaya çalıştım. Yapabileceğim hiçbir şey yoktu; Jules istediği takdirde amatör hafiyelikten başka. Fakat Jules, güneş gözlükleri ve kafasında perukla sokaklarda Jamie'yi takip edecek tipte biri değildi.

Telefonları dinleyen ya da gerçeği söyletmek için numaralar tezgâhlayan tiplerden değildi. Ben olsam, ceplerini boşaltır; kredi kartı ekstrelerini

222

kontrol ederdim, ancak Jules, şüphelense dahi bilmek istemezdi. Yalnızca bitip gideceğini umarak gözlerini kapatırdı. Fakat Tanrı aşkına Jamie nasıl olurda, bir başkasıyla ilişkiye girebilirdi?

Sonraki birkaç gün, bunu ne zaman açsam, Jules konuyu değiştirmeye çalıştı. "Her şey yolunda," diyordu savunmaya geçerek ve onu konuşması için zorlamanın bir anlamı olmadığını biliyordum. Kendini hazır hissettiğinde anlatacağı ve tek yapabileceğim açılmaya karar verdiğinde yanında olmağı.

Fakat size şunu söyleyeyim; eğer Jamie'nin başkasıyla ilişkisi varsa onu öldürebilirdim. Jules'a acı çektiğini düşünmek bile beni öyle öfkeliendiriyordu ki, içimden gidip canına okumak geliyordu. Nasıl yapabilmişti? Ne hakla?

Sanki omuzlarıma aniden bir ağırlık çökmüştü ve eğer ben böyle hissediyorsam, Jules kimbilir ne durumda olmalıydı.

18

"Yani, onunla sahiden çıkıyor musunuz?"

Amanda ve ben yine öğle yemeğine çıkmıştık, bu kez Daphne'de. Bana hâlâ en iyi arkadaşımıymışım gibi davranıyordu ve bu kadar kısa bir aradan sonra neden tekrar yemeğe çıktığımızı anlayabilmiş değildim, ama beni arayıp davet etmişti ve beni bir süre ofisten uzaklaştıracak her şeyi atlayabilirdim.

223

Çalışmaktan hoşlanmadığımdan değil. İşimi seviyordum. Fakat son zamanlarda gitgide daha sık, çalışmadığımı hayal etmeye başlamıştım; lüks bir yaşam sürdürdüğümü... Daphne'de öğlen yemeği, her gün Joseph'den alışveriş. Cennel.

Fakat, aslında Daphne'de öğle yemeği yemenin pek faydası yoklu, zira etrafımız tanınmış hatunlarla çevriliydi ve hepsi marka takımları, Gucci çantaları ve mükemmel bir şekilde

toplanmış sarı saçlarıyla şaşmaz bir düzgünlükteydiler. Hepsi de günlerinin büyük bölümünü kuaför ve manikürcüde geçirmişler gibi görünüyorlardı ve kendimi; Armani olmaktan çok uzak Episode etiketli takımım ve ancak bir dahaki hayatımda Stephan Kelian olarak geri dönebilecek Pied à Terre marka ayakkabılarımla pasaklı karılar gibi hissediyordum.

"Tam olarak böyle denebilir mi, bilmiyorum," dedim. "Birbirimizi görüyoruz, diyelim."

"Bence, gerçekten çok seksi biri," dedi Amanda, hülyalı bir sesle ve dehşetle ona baktım.

"Ne? Seksi mi? O bıyıkla mı?"

"Bıyığa itirazım yok. O kadar çok parası olduğu sürece. Fakat, onunla görüştüğüne göre tabii ki seksi buluyor olmalısın."

Omuz silktim, Amanda'ya öpüşmemizden söz etmek istediğimden emin değildim. Ona güvenip güvenemeyeceği-ni bilmiyordum.

"Libby?" diye zorladı.

"Cidden, bilmiyorum," dedim sonunda. "Ona karşı hissettiklerimden emin değilim; ama bana karşı çok iyi ve cumartesi günü, beni götüreceği bir balo için elbise almak üzere çarşıya çıkacağız. Dürüst olmak gerekirse, yalnızca şımartılmanın tadını çıkarıyorum; daha önce kimse benim için böyle bir şey yapmamıştı.

"Seni alışverişe mi götürüyor?" Gözleri fâltaşı gibi açılmıştı.

224

Başımınla onayladım. "Nereye gidiyorsunuz?"

"Bilmem. Belki de bunu sorabileceğim en iyi kişi sensin. Şöyle smokinle gidecek bir elbise nerede bulurum?"

"Bütçe limitsiz mi?"

"Şey, pek sayılmaz." Güldüm. "Ama hoş bir şey olmalı."

"Neden Harvey Nichols'a gitmiyorsun? Çok güzel bir gece elbisesi bölümü var; eğer orada bir şey bulamazsan da bütün modacıların standlarına sahipler."

"Harika bir fikir Harvey Nichols."

"Ve sana şunu söyleyeyim Libby; eğer onu istemiyorsan, ben alırım."

Güldüm, fakat başımı kaldırdığımda Amanda'nın gülmediğini farkettilim. Yüzünde garip bir tebessüm vardı ve Tanrım, şaka etmiyordu. Oh pekâlâ, eğer Ed'i istemediğime karar verirsem onu Amanda alabilirdi. Aklımı mı oynatıyordum, yoksa Amanda'nın da onu istiyor olması Ed'i bir parçacık daha fazla istememe mi neden olmuştu?

Ofise dönerken -taksiyle ve şirketten tabii ki- Ed'den bir hayli hoşlanabileceğime karar vermişim. Hatta onu isteyebilirdim bile ve belki de birlikte olmadığımız zamanlarda onu fazla düşünmemem iyi bir şeydi; belki bu yalnızca arzu değil, doğru dürüst bir ilişki olduğu anlamına geliyordu. Ya da bir lise aşkı gibiydi. Zira, açıkçası sırlıslıkla âşık olup yirmi dört saat onları düşünmekten ve telefon etmediklerinde gözyaşlarına boğulmaktan bıkmışım.

"Atla!" denilince, "Nereye?" diye soran tiplerden olmaktan bıkmışım. Daima âşık olup, acı çeken ben oluyordum. Oysa belki, doğrusu buydu; kendi yaşantısına devam etmek ve bütün enerjini o ilişkiye harcamamak gerekiyordu.

Böylece cumartesi gelip çattığında kendimi gayet iyi hissediyordum. Her şey yolundaydı.

Onun için çıldırmıyor-

225

dum, ama onu görmeyi dört gözle bekliyordum. Bu sefer' yürüyebileceğini düşünüyordum, belki ona olan duygularım gelişebilirdi. Bütün yaptığım, Amanda'yla yemeğe çıktığımız günden beri, Ed'i olduğundan çok daha kötü hayal etmeye çalışmak olmuştu. Biliyorum bu acayip gelebilir-, ama Ed'i gerçekten çok çirkin, bıyığını gerçekten kocaman ve gülüşünü at kişnemesi gibi hayal ettim. Bu şekilde düş kırıklığına uğramayacağımı ve ona kapıyı açtığımda gerçekten hoş bir sürprizle karşılaşacağımı umuyordum.

Buna inanmayacaksınız, ama işe yaradı! Kapıyı açtım ve karşımdaki Ed, hayalimdekinden çok, çok daha iyiydi. Çiçekleri alırken -bu kez zambak - gülümsedim ve uzanıp dudaklarına bir öpücük kondurdum.

Pekâlâ, dil yoktu, tamam mı? Bu takdir etme duygusunun bir süre tadını çıkarmak

istiyordum, daha ileri gitmeye hazır değildim. Henüz değildim.

"Seni görmeyi sabırsızlıkla bekliyordum," dedi, bana sarılarak.

"Güzel," diyerek ben de ona sarıldım.

Ben yavaşça geri çekilirken sordu. "Ee, nereye gideceğimizi düşündün mü?"

"Harvey Nichols nasıl?"

"Olur, olur," dedi. "Bayan giysileri hakkında pek bir şey bilmem; ama gidilecek yer orasıya oraya gideriz. Kahvaltı ettin mi?"

Başımı iki yana salladım.

"Önce kahvaltı edelim mi?"

"Olur."

Knightsbridge'e doğru yola çıktık. Arabayı parkettikten sonra, Ed'le girdiğimiz yerde nefis bir yağda yumurta yeyip portakal suyu içtim. Oturduğum yerden bütün o güzel insanları seyrederken, düşünüyordum; gayet iyiydim, buraya

226

uyuyordum ve yanımda biri vardı.

Ed'le benim birlikte olduğumuz çok açıktı. Ben önümde-kileri yerken, beni izliyor; yüzümü, saçlarımı okşuyordu. Bu ilginin tadını çıkarıyordum, zira benim için yepyeni bir şeydi.

Hesabı ödememe izin vermedi; açıkçası ben de sorarken kendimi biraz aptal gibi

hissetmişim. Oradan çıkınca elimi tuttu ve uysallıkla onu izledim. Bu itaatkâr, varlıklı kadın rolünü sevmişim.

Zannederim, oldukça hoş bir çifttik. Ed gündelik ama yine de çok şık polo tişörtü, tiril tiril, koyu mavi pantolonu ve kahverengi süet Gucci ayakkabılarıyla -elbette ki, onlara dikkat ettim; ne sanıyordunuz, kör olduğumu mu?- ve ben de devetüyü rengi ipek pantolonum, kahverengi topuksuz ayakkabılarım ve beyaz keten gömleğimle. Henüz bu görüntüyü tamamlayacak, İtalyan tipi, gösterişli altın takılar edinemişim ama, alışverişe çıkmış genç ve varlıklı bir çift gibi göründüğümüzü biliyordum. Tamamen Knights-birdge'e aitmişiz gibi bir halimiz vardı; sanki bunu her cumartesi yapıyormuş gibiydik.

Dahası var! Harvey Nichols'un gece elbisesi bölümünde, orta yaşlı satıcı kadın bana elbiseleri göstermek için koşturup dururken, Ed sessizce etrafta dolaşıp giysilere bakıyordu. Kadın bir ara, "Kocanız bunu beğenir mi?" dedi ve Ed'in bunu işittiğini farkedince az kalsın bayılacaktım. Çünkü, erkek arkadaşınızla birlikteyken asla ve asla E harfini telaffuz etmemeniz ve kimsenin de etmesine izin vermemeniz gerekir; fakat Ed yalnızca yumuşak ve şefkat dolu bir ifadeyle bana gülümsüyordu ve kendimi tutamayıp ben de ona gülümsedim.

"Karımı böyle bir giysinin içinde görür gibiyim," dedi Ed, ve kalbim yerinden oynadı. Ardından, elindeki giysiyi görünce, bu kez tamamen durdu. Bu taftadan, ikili bir takımdı. Ceket lacivert ve belden kesik; etek ise farbelalı bir çan etekti ve büyük olasılıkla boyu dizaltında bitiyordu. Tek ke-

227

limeyle iğrenç ve ancak annemin giyeceği tipte bir şeydi.

"Hımm, bunun pek bana uygun olduğunu sanmıyorum aslında," deyip arkamı döndüm.

"Yalnızca bir denesen!" dedi. "Benim için?" "Pekâlâ." Omuz silkerek giysiyi aldım ve soyunma odasına yürüdüm. Aman Tanrım, aynı anneme benzemişim ve ölsem, kimsenin beni böyle görmesine izin veremezdim. Perdenin aralığından başımı uzattım: "Ed, bunun pek, ee, bana göre olduğunu sanmıyorum." "Görmeme izin ver,"

Omuzlarım düşük, karnımı dışarı salmış bir vaziyette kabinden çıktım; beğenmeyeceğini ümit ederek elbisenin kendisi kadar iğrenç görünmeye çalışıyordum.

"Elbiseden gerçekten nefret ettin, değil mi?" dedi gülerek.

"Gerçekten nefret ettim." "Bence oldukça hoş." "Ed..." dedim, uyarıcı bir tonla.

"Peki, peki. Eğer sen beğenmediysen başka bir şey buluruz."

Sekiz tane daha iğrenç tafta modelden sonra moralim bozulmaya başlamıştı. Güya bu eğlenceli bir şey olacaktı; oysa Ed bana bu itici, orta yaş elbiselerini giydirip duruyordu ve bütün her şeyi ciddiyetle yeniden gözden geçirmeye başlamak üzereydim.

Sonunda, gece elbiseleri bölümünden ayrıldık ve tam ünlü modacıların tasarımlarının bulunduğu bölümden geçerken Ed durup Donna Karan standına doğru yürümeye başladı. Orada, bir mankenin üstünde, bugüne dek gördüğün en güzel siyah elbise parılıyordu. Uzun kollu, önden drapeli ve olabilecek en muhteşem, en seksi biçimde yerleri süpüren bir elbiseydi.

228

Birlikte bir süre durup, takdir dolu bakışlarla elbiseyi seyrettikten sonra Ed, yüzündeki parlak gülümsemesiyle etrafımızda dolanıp duran satıcı kıza döndü.

"Bu elbisenin otuz sekiz bedeni var mı?" dedi. Beden numaramı hatırlaması ne hoştu.

"Elbette, efendim," dedi kız ve bana gülümseyerek elbiseyi getirmeye gitti.

İşte nihayet kendimi prenses gibi hissediyordum. Hatta şuna, kraliçe gibi, diyelim. Dimdik ve gururla durdum; vücudumu mükemmel bir şekilde saran ve böylesine ince, uzun, zarif ve beni olağanüstü güzel gösteren elbiseyi hayranlıkla seyrettim. Kendimi, saçlarım tepede toplanmış, yüksek topuklu sandaletler giymiş ve kulaklarımda parıldayan minicik elmas küpelerle hayal ettim. Hop dedik, gene uçmaya başlamıştım. Elmas küpeleri nereden bulacaktım ki?

Kabinden dışarı çıktım. Ed'in de satıcı kızın da solukları kesilmiş gibiydi.

"O kadar güzelsin ki!" diye fısıldadı Ed, bu sırada satıcı kız da başıyla onaylıyordu ve hani şu -ne kadar berbat görünürse görünsün- herkese harika görüldüğünü söyledikleri zamanlarda olduğu gibi değildi. Kızın yüzünden, elbisenin görüntüsü karşısında en az benim kadar heyecanlandığı belliydi ve Tanrım! Bu elbise benim olmalıydı.

"İşte elbise bu!" dedi Ed ve boy aynasının karşısında kendimi hayranlıkla izlerken içim sevinçle doldu.

"Bayıldım!" dedim. "Bugüne dek giydiğim en güzel şey bu."

Ed satıcı kıza döndü: "American Expres kabul ediyor musunuz?"

Soyunma kabinine geri döndüm ve kendimi tutamayıp, elbiseyi çıkardıktan sonra göz ucuyla fiyatına baktım. Az kalsın bayılıyordum.

229

1500 pound.

Aman Tanrım. Ne yapmalıydım acaba? Ed herhalde ne kadar pahalı olduğunu farketmemişti ve benim için bu kadar para harcamasına izin veremezdim, bu saçmalıktı.

Bir elbise için, hayatımda gördüğüm en anlamsız miktardı bu.

Satıcı kız başını uzatıp gülümseyerek elbiseyi alırken -grileşmiş Marks & Spencer sutyen külodumun içinde bile olsam- kendime güvenen biri gibi davranmaya çalışıyordum.

Böylece elbise gitti, fiyat Ed için sorun olduğu takdirde bana söyleyeceğini düşünüyordum; ne de olsa pek yakında öğrenmiş olacaktı.

Giyinip soyunma odasından çıktım, Ed yüzünde kocaman bir sırıtışla bir sandalyede oturuyordu. Ayaklarının dibinde bir torba vardı ve üstten bir parça ipek kâğıdı görünmekteydi.

"İşte buyur, sevgilim," dedi, torbayı bana uzatarak. "Benim güzel sevgilim için güzel bir elbise."

"Ama, Ed," diyebildim, kıpkırmızı. Bunu yaptığına inana-mıyordum. Elbisenin fiyatıyla ilgili bir şeyler söylemek üzereyken, beni susturdu.

"Bu konuda daha fazla bir şey duymak istemiyorum," dedi. Ben de uzanıp onu öptüm.

"Teşekkür ederim. Daha önce kimse benim için böylesine harika bir şey almamıştı."

"Önemli değil," dedi. "Şimdi ayakkabılara ne dersin? Ayakkabın var mı?"

Kesin bir ifadeyle başımı sallayarak, "Evet," dedim. "Tam buna göre ayakkabılarım var,"

"Peki, başka bir şeye ihtiyacın var mı?" diye sordu. "Hazır buradayken... Mesela çorap ya da bir şal?"

"Ed," dedim. "Başka hiçbir şeye ihtiyacım yok."

"Peki, günün geri kalanı için bir planın var mı?"

230

Ne demek istediğini anlamıştım. Bu akşamı kastediyordu. Ve biliyor musunuz? Canı

cehenneme, dedim. Akşamda dahil, cumartesi günümün geri kalanını onunla geçirmeye itirazım yoktu. Demek istediğim, Tanrı aşkına,-1500 po-unda karşılık en azından bunu yapabilirdim, değil mi?

Ed'in evine döndük. Biliyor musunuz, bu sefer, yani ikinci sefer gözüme o kadar soğuk görünmedi. Kendimi bayağı evimde hissetmeye başlamıştım; Ed işle ilgili birkaç telefon görüşmesi yaparken, ona çay yapmayı bile önerdim. Mutfakta gezinip, her şeyin yerini öğrenmek için dolap kapaklarını açıp kaparken, bunun gibi bir evde yaşayabileceğimi düşünmeye başlamıştım. Aslına bakılırsa, bu evde de yaşayabilirdim.

Oh, Tanrı aşkına, Libby! Kes şunu!

Ama yine de bu çok sıcak bir duyguydu. Bir ait olma duygusu. Bu adamı daha doğru dürüst tanımıyor oluşumu göz önünde bulundurursak, ^inanılmaz bir şeydi. Bununla birlikte, onun yanında kendimi son derece rahat hissediyordum. Bunun Ed'e aşık olmadığım ama, onun benim için çıldırdığından şüphelendiğim için böyle olup olmadığını bilemiyordum, ama gerçekten hoş bir duyguydu. Benim için aslında çok yeni bir şeydi. Ed, konuşmasını bitirdikten sonra aşağı indi ve mutfakta kollarını belime doladı. Bu kez, artık onu tekrar öpmek zorundaydım, kurtuluş yoktu. Hâlâ harika olduğunu söyleyememekle beraber, sanırım geçen seferkinden bir parça daha iyiydi. Yok, daha iyi olduğundan emindim. Belki de bu bir alışkanlık meselesiydi. Belki gitgide daha iyi, daha iyi olacaktı.

"Hımm," dedi Ed, yüzünü boynuma gömerek. "Öyle tatlısın ki, seni yiyebilirim."

"Yemekten açılmışken," dedim, neşeli bir havada. "Hiç bisküvin var mı?"

231

Ed yıkılmış görünüyordu.

"Kek?" dedim, umutla. "Yiyecek herhangi bir şey?"

"Oh, Tanrım," dedi. "Gerçekten çok üzgünüm, Libby. Evde hiçbir şey yok."

"Tost ekmeği?"

"Hiçbir şey. Bak, burada bekle, bir lahza sürmeyecektir!" Bir lahza mı? Bir lahza mı dedi? Kim kullanırdı ki bu lafi böyle? Aç olmadığımı, bunun yalnızca konuyu değiştirmek için bir taktik olduğunu söyleyip onu durduramadan, Ed anahtarlarını kaptığı gibi gözden kayboldu.

Ben de ne yaptım? Normal şartlarda, yeni erkek arkadaşının evinde yalnız kalan her kızın yapacağı gibi, etrafı karıştırırdım. Normalde, ortalıktaki kâğıtları karıştırır; daha önceki kız arkadaşlarla ilgili kanıtlar arar; çekmecelere, çantalara bakardım. Fakat, içgüdüsel olarak Ed'in saklayacak hiçbir şeyi olmayacak denli dürüst bir insan olduğunu biliyordum; muhtemelen hiçbir şey bulamayacak ve biraz rahatlama biraz hayal kırıklığı karışımı tuhaf bir duygu seline kapılacaktım. Böylece, ben de beklerken Jules'u aramaya karar verdim. Fakat her an gelebileceğini hesaplayarak alçak sesle konuşuyordum; ne de olsa telefonu izinsiz kullanacak kadar kaba biri olduğumu düşünmesini istemezdim.

"Jules, benim."

"Selam, bebeğim. Şimdiden eve döndün mü? Ee? Neler aldın? Neler aldın?"

"Yok, evde değilim. Onunkindeyim."

"Oh, o da orada mı?"

"Hayır, yiyecek bir şeyler almak için dışarı çıktım."

"Ee?"

"Jules. Buna. Asla. İnanamayacaksın!"

"Ne, nedir? Söyle çabuk."

232

"Harcadığı miktar, tam olarak..." Mahsustan biraz durdum.

"Ne? Ne kadar?" Jules artık bağıırıyordu. "Bin beş yüz pound."

"Aaiaagh!" Jules haykırıp telefonu bıraktı. Arka plandan, Kızılderili savaş dansı yaptığını işitebiliyordum.

Oturduğum yerden gülerken, ahizeyi tekrar eline aldı. "Evvettt!" dedi, "Evvveett!"

"Bana, bütün yaşamın boyunca görebileceğin en baş döndürücü elbiseyi aldı; markası

Donna Karan ve elbiseye bayıldım ve benim için bu kadar para harcadığına inanamıyorum ve hayatında böyle bir elbise gönmemiştir ve kaç para harcadığına inanabiliyor musun, benim için bu kadar harcadığına inanabiliyor musun?" Nefes almak için durdum.

"Vay canına!" dedi Jules, "Donna Karan, ha? Vay canına!"

"Biliyorum, biliyorum, inanılmaz."

"Peki, teşekkür etmek için öptün mü onu?"

"Evet, öptüm haliyle."

"Ve?"

"Ve, o kadar da kötü değildi."

"Aman Tanrım! İşte bu! Ona çılgınca âşık olup evleneceksin ve biz de senin, artık seninle görüşemeyecek kadar yoksul arkadaşların olacağız."

Burada ne söylemem gerektiğini, biliyordum. Saçmaladığını; onunla evlenecek falan olmadığını; Tanrı aşkına onunla daha yeni tanıştığımı söylemeliydim. Bunun yerine, kendimi hiç de yoksul falan olmadıklarını, elbette ki benimle görüşecek kadar iyi olduklarını söylerken buldum.

"Öyleyse, Hanover Terrace'da uşağın, hizmetçin ve bil-memnelerinle yaşarken beni unutmayaacağına dair bana söz ver."

233

"Jules!" dedim, kahkahalar içinde ve ardından, gayet lütufkâr diyebileceğim bir tonda, "Aptal olma."

"Ee, Ed yemek için ne alıyor?"

"Bisküvi, herhalde."

"Htmm. Az önce dört tane çikolatalı yulaf bisküvisi yedim."

"Sütlü mü, sade mi?"

"Sütlü. Ama sanırım sorun yok, çünkü öğlen yalnızca küçük bir salata yemiştim, birbirini dengeler sanırım."

"Ya Jamie'yle her şey yolunda mı?"

İçini çekti. "Bilmiyorum. Bir süredir daha iyiydi, ama hâr lâ yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu düşünüyorum. Belki de sen haklıydın; belki yalnızca hayal ediyordum. Her neyse, bana dünyanın en güzel çiçeklerini getirip duruyor, göreceğiz bakalım."

"Ben demedim mi sana!" Güldüm. "Jamie asla seni kıramaz," lafımın sonunu getiremeden, ön kapının kapandığını işittim ve çabucak, hoşçakal, diye fısıldayıp ahizeyi mümkün olduğu kadar yavaşça yerine koydum.

Ed, bir elinde lüks marketlerin pastane bölümünde rastlayabileceğiniz cinsten bir karton kutu, diğerinde de bir plastik torbayla içeri girdi.

"Ed? Nerelerdeydin?"

"Nelerden hoşlandığımı bilmediğim için, hoşuna gideceğini düşündüğüm bir sürü şey aldım."

"Ver bana o kutuyu!" Bir hanımefendiye hiç de yakışmayacak bir tavırla kutuyu elinden kaptım ve kurdelasını çekip çıkardım. Kutunun içi minicik çikolatalı kekler, hayvan şeklinde badem ezemeleri, çilekli tartlar, kremaları akan vanilyalı dilimlerle doluydu.

"Ed! Bir orduyu besleyecek kadar çok şey almışsın!" Fakat bunu söylerken yalanmaya başlamıştım bile. Ed halin-

234

den çok memnun görünüyordu, zira bütün bu krema bolluğu karşısında ne kadar heyecanlandığım ortadaydı.

"Birde bunları aldım," dedi, torbayı uzatarak. Bunun içinde de çikolatalı kurabiyeler, tereyağlı bisküviler ve yalnız şık süpermarketlerde bulabileceğiniz cinsten çeşit çeşit çikolatalar vardı.

"Ed!" Gülmeye başladım. "Bu kadar çok şey aldığına inanamıyorum."

"Kremalı seversin, değil mi?" diye sordu, sesi endişeliydi.

"Hoşlanmak mı? Bayılırım. Tanrım, senin yüzünden şişmanlayacağım."

"Hiç umurumda değil," dedi, torbayı yere bırakıp belime sarılırken, "Yine de senin

mükemmel olduğunu düşünürdüm."

İşte şimdi artık kesinleşmişti ki, bu adam es geçilecek gibi değildi.

Ed, kremalı keklerden hiç yemedi. Bisküvilere de dokunmadı. Bunu ancak, yediğim onca şeyden sonra midem bulanmaya başlayınca farkedebilmişim ve neden yemediğini sorduğumda, bana aç olmadığını söyledi. İşte o anda, bu adamın benim için her şeyi yapabileceğini ve bunun ne denli güçlü bir duygu olduğunu kavradım. İçimden, bunun sınırlarını görmek arzusuyla onu zorlayarak - bazen tam bir ruh hastasıyım- her şeyi berbat etmemeyi diledim.

Güzel bir akşam geçirdik. Dürüst olmak gerekirse, orada kalmak beni mutlu ederdi; ancak hâlâ birbirimizi tanıma evresindeydik ve evde geçirilecek sıcak akşamlara henüz hazır değildik. Bildiğim kadarıyla, bu ancak bir kez yattıktan sonra olurdu ve her ne kadar Ed'in çok tatlı biri olduğunu düşünmeye başlasam da, buna hiç hazır değildim. Henüz değil.

235

Böylece, kanepede kıvrılıp video seyretmek yerine, arabaya atlayıp Baker Caddesindeki sinemaya gittik Ed, bana kocaman bir kutu patlamış mısır almakta ısrar etti; gerçi o kadar şekerden sonra yiyecek kelimesinin kendisi bile midemi bulandırmaya yetiyordu ama, yine de bu yaptığı çok hoştu.

Ve hepsinden garibi de; beni mutlu etmeye öylesine konsantre olmuştu, onunla geçirdiğim her bir saniyeden keyif almam için o kadar uğraşıyordu ve başka erkeklerin hiç yapmadığı bir biçimde öylesine üstüme titriyordu ki, düşünmeye başlamıştım: Belki de doğru adam, karşıma çıkmıştı bile.

19

Ertesi hafta çok garip bir şey oldu. Ed beni işten aramış ve ne olduğunu anlayamadan, işten sonra bir içki içmek için, City'de buluşmak üzere sözleşmiştik.

Moorgate'e kadar metroyla gittim. Telefonda bana verdiği tarifi izlemekle meşguldüm, çünkü Londra'nın batısı sorun değildi ama City söz konusu olduğunda İspanya'dan gelmiş birinden farkım yoktu.

Etrafımda nereye gittiklerini gayet iyi biliyormuş gibi görünen insanlar yürüyordu; hepsi koyu renk takım elbise ve şemsiyeden oluşan uniformaları içindeydi. Kendimi uzayda gibi hissediyordum; buradaki sokakların bile Kilburn ya da Ladbroke Grove'dakilerle alakası yoktu ve havada neredey-

236

se hissedilebilecek bir para kokusu vardı.

En nihayet Ed'in ofisini buldum ve resepsiyona doğru yürüdüm. Kocaman siyah deri koltuklar ve cilalı kayın ağacından masanın üstünde büyük bir vazo dolusu zambaklar vardı.

"Yardımcı olabilir miyim?" dedi, masanın arkasındaki kız.

"Ed McMahan'u görmek istemiştin," dedim.

"Adınız?"

"Oh, affedersiniz Libby."

Gülümseyerek telefona uzandı ve birkaç saniye sonra bana Ed'in ofisini gösterdi.

Koridorlarda yürürken tamamen işlerine dalmış insanlarla dolu toplantı odalarının önünden geçiyordum. Sonunda, kocaman, açık plan bir odaya girdim. Her yerde masalar ve insanlar vardı. Neredeyse sağır edici bir gürültü vardı ve görünüşe göre herkes telefonla konuşuyordu. Biraz Jo Cooper gibi; ama burası çok daha büyük bir yerdi.

Orada bir süre, nereye gideceğimden emin olmadan dikildim, derken bir kızla göz göze geldik. Gülümseyerek, "Kaybolmuş gibi bir haliniz var," dedi.

"Öyle," diyerek gülümsedim. "Ed McMahan'u arıyordum."

Eliyle odanın öbür ucundaki, kapıları kapalı üç ofisi işaret etti. Üzerinde Ed'in adı yazılı olanın kapısını çaldım ve kapıyı açana kadar birkaç saniye bekledim.

Ed telefonla konuşuyordu. Ceketini çıkarmış, gömleğinin kollarını sıvamıştı ve anlaşılabilir biriyle tartışmaktaydı. Gü-lümsemeksizin, telefondaki kişiyle konuşmayı sürdürerek, eliyle içeri girip oturmamı işaret etti.

Oturup onu izlemeye koyuldum; birdenbire Ed'in otoritesini farkedivermişim. Daha önce hiç onun güçlü biri olduğunu düşünmemişim, fakat şimdi sesini dinlerken, bu-

237

lunduğu yere nasıl yükseldiğini ve neden, en azından iş arkadaşları arasında böyle bir saygınlığa ulaştığını anlıyordum.

Gerçekten ona saygı duyuyorlardı. Ed telefonu kapattı ve beni öptü. Sonra kapıya gidip, birine seslendi ve ofisine gelmesini söyledi.

Bir süre sonra orta yaşlı, şık giyimli bir adam içeri girdi, Ed'den çekindiği hemen farkediliyordu. Ed, ona yaptığı bir anlaşmayla ilgili talimatlar verdi. Anlaşmada, bu son telefon konuşması yüzünden bazı sorunlar çıkmıştı. Adamcağız -Peter- bu konuyla hemen ilgileneneğini mırıldanıp gitti.

Etkilenmekten kendimi alamamışım. İlla bilmeniz gerekiyorsa; çok etkilenmişim. İşte kesin olarak o anda bunun belki hiç de o kadar büyük bir hata olmayacağına karar verdim. Kapıdan girdiğimde telefon çalıyordu. Fakat bir süre kim olduğunu anlamam mümkün olmadı; bütün duyabildiğim hıçkırık sesleriydi.

"Alo? Alo? Kimsiniz?"

"Benim," diyen sesin ve hıçkırıkların arasında bunun Ju-les'a ait olduğunu anladım.

Yavaşça otururken yüzümdeki bütün kanın çekildiğini hissediyordum.

"Jules... Ne oldu?"

"Ben..." Gerisini getiremedi.

"Hemen oraya geliyorum," diyerek telefonu çarptım ve arabanın anahtarını kaptığım gibi fırladım.

Jules korkunç bir haldeydi. Gözleri öylesine şişmişti ki neredeyse görünmüyordu ve görebildiğim kadarı da kıpkırmızıydı. İçeri girer girmez ona sarıldım, başını omuzuma dayayıp yeniden gözyaşlarına boğuldu.

Sonunda gözyaşları, kuru hıçkırıklara dönüştüğünde onu

238

mutfağa götürdüm ve birlikte kanepeye oturduk. Hiçbir şey söylemeden onun anlatmasını bekliyordum.

"Ne yapacağımı bilmiyorum," dedi nihayet,. Sesindeki acı kalbimi parçalıyordu. "Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Ne oldu?" Teskin edici bir ses tonuyla sormuştum.

"Gitti," dedi, gözyaşları yanaklarından tekrar süzölmeye başlarken. "Ne yapmam gerektiğini bilmiyorum."

Bir saat kadar sonra, bir sürü gözyaşının ardından, bütün hikâyeyi öğrenmişim ve kendimi hasta gibi hissediyordum. Hasta, ürkmüş ve öfkeliydim. Daima Jules ve Ja-mie'nin harika bir çift olduğunu düşünürdüm. Gıpta ettiğim bir evlilikleri, daima arzuladığım bir yaşantıları vardı. Bir düşün gerçeğe dönüşmüş haliydiler ve şimdi o düş paramparça olmuştu.

Jamie, görünüşe bakılırsa, dün akşam eve gelmiş ve konuşmaları gerektiğinden söz etmişti. Jules gümbür gümbür çarpan bir kalple oturmuş, Jamie ona bir itirafta bulunacağını söylemişti; bunu bilmesi gerektiğini düşünüyordu. Onu sevdiğini, Jules'u incitecek bir şeyi asla yapamayacağımı, fakat kendisine neler olduğunu bilmediğini anlatmıştı.

Tanıdığı bir avukat olan Laura'yla ilişkiye girdiğini, fakat buna gerçek anlamda bir ilişki denemeyeceğini, anlatmıştı.' Yalnızca üç kez birlikte olmuşlardı ve Jamie o kadar büyük bir suçluluk duygusuna kapılmıştı, artık her şey bitmişti.

Jules'a anlatıyordu; çünkü her şey bitmişti ve eğer bu bir anlam ifade ediyorsa; yalnızca Jules'un kendisi için ne kadar önemli olduğunu anlamasını sağlamıştı. Suçluluk duygusuna daha fazla dayanmamıştı ve Jules'un onu affetmesini diliyordu, bir daha asla böyle bir şey olmayacaktı.

Jules, besbelli ki, sesini çıkarmadan oturmuştu. Bir şey söyleyemeyecek kadar şok olmuştu; sanki Jamie gelip midesine bir tekme savurmuş gibi hissediyordu.

Şokun ardından öfke gelmiş ve Jules yatak odasına koş-

tuğu gibi dolaplardan Jamie'nin giysilerini çıkarıp fırlatmaya başlamış, sonra da defolup gitmesini haykırmişti.

Jamie ağlamaya başlamış ve Jules'a sarılmaya çalışarak onu çok sevdiğini, onuz yaşayamayacağını söylemişti. Fakat Jules gitmesini haykırmayı sürdürmüştü. Bütün geceyi evin içini adımlayarak geçirmişti ve şimdi, öfke yavaş yavaş yerini kedere bırakmaktaydı. Bu yüzden, ne yapacağını bilmiyordu.

"Ondan nefret ediyorum," diye hıçkırdı, bitirirken. "Ondan tek kelimeyle nefret ediyorum." Onu rahatlatmak ve acısını hafifletmek konusunda kendimi çaresiz hissediyordum.

"Jules," dedim en sonunda, gözyaşları bir kez daha kurumaya yüz tutunca. "Bunun bittiğine emin inisin, siz ikinizin arasında yani? Biraz zaman verip, çaba harcama, bunları konuşman gerekmez mi?"

Bir sessizlik oldu, ardından: "Bilmiyorum. Ne yapacağımı bilmiyorum."

"Bu Laura'yla her şeyin bittiğini söylemiş," Jules bu ad geçince irkilmışti, yine de devam ettim. "Üstelik seni seviyor, bir hata yüzünden evliliğini bitirmeye değer mi?"

"Büyük, çok büyük bir hata," dedi. "Onu affedebilir miyim, bilmiyorum. Bir daha hiç güvenebilir miyim?" Öylece oturup öfkesini, acısını dökmelerini bekledim ve düşündüm; eğer bu evlilik biterse, belki bir daha asla düşlere inanmam mümkün olmayacaktı.

"OH! Ne işin var burada?" Kollarımı Olly'nin boynuna do-ladım ve o da beni havalandırıp döndürdü.

"Afedersin, ablacığım," dedi • gülerek. "Öyle görünüyor ki, bugünlerde seni şaşırtmak gibi kötü bir alışkanlık edindim."

240

"Kötü değil," dedim. "Harika!" Bu tam da moralimi düzeltmek için ihtiyacım olan şeydi, çünkü ben de kendimi neredeyse Jules kadar yıkılmış hissediyordum, pnun acısı benim açımdır, demek budalaca geliyor ama, onun yıkıldığını görmek öyle korkunçtu ki. Yanında olmaya, ona göz kulak olmaya çalışıyordum, ve şikâyet etmiyorum, fakat Tanrım, bu gerçekten çok yorucu bir şeydi.

Annem, oturma odasında dikilmiş OUy ve beni seyrediyordu. Yüzü ıslı ısıldı, zira sevgili oğlu bu hafta sonu eve dönmüştü.

"Ne kadar süreyle buradasın?"

"Yalnızca bu hafta sonu, ama kısa bir süre sonra iki haftalığına geleceğim, çünkü ekibi Londra'daki ofise taşıdıktan sonra, burada çekimler olacak."

"Burada kalacak, öyle değil mi Olly?" dedi annem, gururla. "Sen gelince, tıpkı eski günlerdeki gibi olacak."

"Ancak, beni yine şımartıp nazımı çekeceğine söz verirsen," dedi Olly, sırtarak.

"Ah, seni gidi!" diye kıkırdadı annem, elindeki bezi Olly'nin bacağına savurarak.

"Yalnızca beş dakikadır buradayım," dedi bana. "Ve şimdiden beni beslemeye başladı."

Galiba annem, bu evden son çıkışımdan bu yana hiçbir şey yemediğimi düşünüyor."

"Yemediğini düşünüyor değilim," dedi annem. "Beni endişelendiren yediklerin."

Olly'yle göz göze geldik ve ikimiz de kahkahalarımızı bastırmaya çalıştık, çünkü annem başka manalar da içeren bir laf etmişti. Bizim aklımız başka şeye çalışmadığından, ikimizin de çok ayıp bir anlam çıkardığını biliyordum.

"Hepsi, ıvır zıvır yiyecekler, Olly. Biraz eski usul ev yemeklerine ihtiyacın var."

"Mmm," dedi Olly, midesini sıvazlayarak. "Yoksa bu..."

241

Umutla anneme baktı.

"Rozbif ve Yorkshire pidesi var bu akşam. En sevdiğin."

"Sağol, anne! Tatlı ne yaptın?"

"Ne sanıyorsun?"

"Krem karamel olmasın?"

Annem başını sallayarak, tatmin olmuş bir ifadeyle gülümsedi, ya da en azından bana öyle görünmüştü. Olly zıplayıp, ona sarıldı.

"Annelerin en iyisi olduğunu daha önce hiç söylemiş miydim?"

"Oh, seni görmek çok güzel Olly."

Oturduğum yerden onları izliyor ve bunu nasıl becerdiğini düşünüyordum. Nasıl annemin gözünde asla yanlış yapmamayı başarıyordu? Ona nasıl takılıyordu ve annem de buna bayılıyordu. Olly, annemi asla sinirlendirmiyor, asla üzmüyordu. Zannederim, bir parçam, bu durumu hafifçe kıskanıyordu. Annemle böyle bir ilişki istediğimden değil -Tanrım, hayır!- ama bazen böyle bir ilişki kurabileceğim bir annem olmasını dilemiyor değilim doğrusu.

Mesela, işyerindeki Jo gibi. Annesiyle etle tırnak gibiydiler. Jo, annesini doğduğunda kendisine verilmiş bir arkadaş olarak görürdü. Birlikte alışverişe giderler, yemeğe çıkarlar ve Jo ne zaman bir derdi olsa, ilk önce annesine koşardı.

Jo'nun annesini görmüştüm. Uzun boylu, zarif, öyle sıcak ve dost canlısıydı ki, herkesi kendine âşık etmesi işten bile değildi. Jo'yla öğlen yemeği için buluşmak üzere ofise ilk gelişini hatırlıyorum da, ofisteki bütün erkekler ne kadar harika olduğu hakkında konuşup durmuş ve bütün kadınlar da iç geçirip, böyle bir anneye sahip olmayı dilediklerini söylemişti. Özellikle de ben.

Benim annem ofise gelse ölürdüm herhalde. Ciddiyim. Yer yarılrsa da içine girsem, diye düşünürdüm. Tam bir

242

utanç kaynağı olurdu; arkadaşlarımla neyi, nasıl konuşacağını bilemeyen bilmem nereden gelmiş, taşralı ev kadını.

Annem çay yapmak için mutfağa koştururken, içimi çekip Olly'nin yanına, kanepeye çöktüm. "Ee, Carolyn nasıl?" "İyi," dedi Olly. "Hâlâ aynı hızla devam ediyor, galiba?" "Öyle galiba. Şaşırtıcı ama, hâlâ aynı hızla devam ediyor."

"Nedir sırrı?"

"Sahiden bilmiyorum..." Sanki bir erkek bunun üstüne kafa yorarmış gibi; fakat ardından Olly beni şaşırtarak. "Sanırım, sır benden hiçbir şey talep etmemesinde," dedi. "Genellikle birkaç haftadan sonra kadınlar senden bir şeyler beklemeye başlıyor. Seni gitgide daha sık görmek istiyorlar ve erkek arkadaşlarıyla bir yerlere gitmeye kalktığında mesela; bozuluyorlar. Ama Carolyn gerçekten kendisiyle barışık bir insan, kendi yaşamını sürdürmekten gayet mutlu ve bu insanı çok rahatlatan bir şey; çünkü her dakika benimle olmak istemediğini biliyorum."

"Ne sıklıkta görüşüyorsunuz peki?"

"Şey aslına bakarsan," güldü, "Galiba oldukça sık görüşüyoruz. Ama bunun nedeni, Carolyn'in kolay geçinilir bir insan olması. Birlikte olmadığımız zamanlar da, o arkadaşlarıyla çıkıyor."

"Bu harika bir şey, Olly," derken, biraz olsun Carolyn gibi olup olamayacağımı merak ettim; kendisiyle barışık, idare edilmesi kolay bir insan olabilir miydim? Ama galiba Ed'le böyle davranabiliyordum. Benimle birlikte olmadığı zamanlarda ne yaptığı gerçekten hiç umurumda değildi, öyleyse ben de zaten Carolyn gibiydim.

"Ondan gerçekten hoşlanıyorsun da, değil mi?"

243

"Gerçekten hoşlanıyorum" Peki, ya sen Libby? Erkeklerle ilişkilerin ne âlemde? Bir hareket var mı?"

"Var, evet. Sana yemeğe çıktığımı söylediğim adamı anımsadın mı?" "Hı, hı."

"Onunla hâlâ görüşüyorum ve bayağı hoş biri." "Bana biraz ondan söz etsene." "Adı Ed ve otuz dokuz yaşında..." "Otuz dokuz mu? Senin için biraz yaşlı sayılmaz mı?" "Yoo, ben yaşlı erkeklerden hoşlanırım." Sanki daha önce yaşlı erkeklerden hoşlanırmışım gibi, fakat yaşlı erkeklerden hoşlanan tipte bir kadın olmanın, acayip şaşırtıcı bir tarafı vardı ve istediğim hayat tarzını elde etmek için, yaşlı erkeklerle ilgilenmek zorundaydım; zira benim yaşımdakilerin yeterince parası olmuyordu. "Peki, devam et." "Ed, yatırım işleriyle uğraşıyor..."

Olly, kuvvetli bir ıslık öttürdü. "Vay canına. Yükünü tutmuş olmalı."

"Öyle," dedim, mutlulukla gülümseyerek. "Fakat daha önemlisi; bana karşı çok iyi, kraliçeymişim gibi davranıyor." "Ondan gerçekten hoşlanıyor musun?" "Ev-vet," dedim. "Gerçekten hoşlanıyorum. Tek bir şey var; o da onu ne kadar arzuladığımdan emin değilim, fakat sanırım arzulamaya başladım sayılır, yani sorun yok." Kahretsin. Baş belası annem, bu son kısmı duymuştu. "Onu arzulayıp arzulamadığımı mı bilmiyorsun? Onu arzulamak mı? Hiç bu kadar saçma bir laf duymamıştım, Libby. Bu birini arzulamak meselesi değildir, hoşlanmak ve anlaşmak önemlidir. Bu arzu işlerinin hiçbiri de sürmez zaten, ayrıca sanıyor musun ki benim zamanımda insanlar bir-

244
birlerini arzuladıkları için evlenirlerdi? Sanıyor musun ki ben babanı arzulamıştım?" Olly de ben de yüzümüzü buruşturduk. Bunun, pek üstünde düşünmeyi istediğim bir konu olmadığını söylemeliyim.

"Adam Ed McMahon, Olly," dedi annem. "Gayet zengin, gayet hoş biri ve Libby onu arzulayıp arzulamamak konusunda endişeli. Vallahi, pes. Bazen seninle ne yapacağımı bilemiyorum gerçekten."

"Gayet hoş olduğunu nereden biliyorsun?" diye meydan okudum. "Onunla hiç tanışmadın ki, tam bir orospu çocuğu da olabilir pekâlâ, biliyorsun." Janie gibi, diye düşündüm. Ve itiraf etmekten nefret etsem de, sanırım annem haklıydı, çünkü Jules, Jamie'yi arzulamıştı ve mutlu sona ulaşacağını düşünmüştü. Belki sahiden arzuyla hiç alâkası yoktu bu işin.

"Evimde böyle konuşmalar istemiyorum, Libby ve onun hoş bir insan olduğunu işittim."

"Oh, doğru ya. Tabii ki. Ne de olsa ikiniz aynı sosyal çevrenin insanlarısınız."

Annem, sabrının taşıdığını gösterir bir ifadeyle iki elini, havaya açıp, mutfağa döndü.

"Bu da neydi şimdi?" Olly şaşırılmıştı.

"Annemi bilirsin. Ne olursa olsun Ed'le evleneceğime karar verdi, çünkü Ed zengin biri ve annem bununla arkadaşlarına hava atabilir."

"Vay, vay, başın belada görünüyor. Ee, ben ne zaman tanışıyorum şu Ed'le?"

Annem odaya geri döndü. Anlaşılan, son olarak geçirdiğim lafı unutmuştu bile.

"Oh, onunla tanışmayı ben de çok isterim," dedi, bunun düşüncesiyle bile gözleri ışıldıyordu, her lafı affedebilirdi.

245

"Sanırım, onu aileme tanıştırmak için henüz oldukça erken," dedim, düşüncesi bile beni hasta etmeye yetiyordu.

"Hiç sanmıyorum," dedi annem. "Eğer dediğin kadar hoş biriye, bizimle tanışmaktan memnun olacaktır."

Kafasından neler geçtiğini biliyordum. Onunla tanışmak istiyordu, çünkü böylece o iğrenç sabah kahvelerinden birinde bunu sohbetin arasına sıkıştırabilecekti. Neredeyse duyar gibiydim. "Geçenlerde Libby'nin yeni erkek arkadaşıyla olağanüstü güzel bir akşam geçirdik. Ed McMahon. Evet, işte o Ed McMahon. Oh evet, besbelli ki adamcağız Libby'ye tapıyor, öyle sanıyorum," ve burada sesini alçalttı-ğın duyabiliyordum, "Öyle sanıyorum, pek yakında plan yapmaya başlayabiliriz..."

"Hiç sanmıyorum, anne," dedim. "Bak Olly, artık gitmeliyim." Olly'nin varlığı bile, bu evde gerekenden bir saniye daha fazla kalmayı istememe yetmiyordu. "Neden sen de benimle gelmiyorsun, bir şeyler içeriz?"

"Olly, burada kalıyor," dedi, annem, kesin bir tonla. "Sen bu kadar önemli nereye gidiyorsun acaba?"

"Ed'in evine," diye uydurdum. Beni durdurmaya çalışmaktan, onu alıkoyacak tek şeyin bu olduğunu biliyordum. "Ne hoş," dedi heyecanla. "Bir akşam yemeğe gelmek ister mi, diye sor."

"Ya, istemez mi," diye mırıldandım, onu vedalaşmak için öperken.

Eve döndüğümde, telesekreterde Ed'in uzun, upuzun bir mesajı vardı. Onu aradığımda, sesimi duyduğuna öyle memnun olmuştu ki, gerçekten çok tatlıydı. Bana günümün nasıl geçtiğini sordu, ben de az önce ailemin evine yaptığım ziyaretten döndüğümü söyledim. Ed ailemle tanışmayı çok istediğini söyledi.

"Şaka mı ediyorsun?"

"Elbette ki hayır. Böyle bir konuda neden şaka yapayım ki?"

"

"Oh. Ne komik değil mi, annem de aynı şeyi söylüyordu."

"Eh, işte gördün mü? Neden bu hafta hep birlikte yemeğe çıkmıyoruz?"

"Ed," dedim yavaşça, arkasından ne söyleyeceğimi pek bilemiyordum. "Gel, balo sonrasına dek bekleyelim olur mu?"

"Pekâlâ, pekâlâ. Ama onlarla tanışmak istiyorum." "Hunm, bunun biraz, ee, erken olduğunu düşünmüyor

musun? Demek istediğim, görüşmeye başlayalı o kadar uzun zaman olmadı."

"Libby," dedi, sakince. "Bir şey doğruysa doğrudur." Ve bir şaşkınlık dalgası içinde telefonu kapattım.

Bu, doğruysa doğrudur, da ne demekti şimdi? Ne demek istiyordu? Beni sevdiğini mi söylüyordu, ben 'doğru kişiyim' mi diyordu? Ben de ona karşı aynı şeyleri hissediyor muydum?

Normal şartlarda bunu doğruca Jules'la konuşurdum, fakat artık telefonda konuştuğumuz tek konu Jamie ve bu konuda Jules'un ne yapacağıydı. Fakat, Jules'un iyi olup olmadığını bilmem gerekiyordu, böylece kendi hayatımı bir süre beklemeye alıp onu aradım.

Telesekreter açıldı ve konuşmaya başladım, derken Jules telefonu açtı.

"Ne durumdasın?" dedim cesaretle, şaşırılmış ve müthiş rahatlamıştım, ama sesi neredeyse her zamanki Jules gibi geliyordu.

"Süper değil," dedi. "Ama eskisinden daha iyi."

"Onunla konuştun mu?"

"Telesekretere bağlamıştım ve yalvaran mesajlar bırakıp

247

duruyor. Henüz onunla konuşacak durumda değilim, düşünecek daha çok şey var."

"Peki, ona bir şans daha verebileceğini düşünüyor musun?"

"Bilemiyorum. Bunu yaptığımı inanmıyorum; bu kadar acı vermesine inanmıyorum.

Fakat geçen akşam söylediklerinde haklıydın; evliliğimi düşünmek zorundayım, fırlatıp atmak ya da yeniden başlamak konusunda bir karar vermeliyim.

"Jules, onu hâlâ seviyor musun?"

"Tabii ki seviyorum, kahrolası sorun da bu ya zaten."

Belki bencilceydi ama, hâlâ biriyle kendi hayatımı konuşmaya ihtiyacım vardı, bu yüzden Sal'i aradım. Onu bir süredir ihmal ettiğimi biliyordum, ama işin içine erkekler girdi mi, bu hep olur: Bir de bakarsınız haftalar, ya da bazen aylar geçivermiş ve arkadaşlarınızla hiç görüşmemişsi-niz, çünkü bir şekilde yeni bir ilişki kurmakla fazlasıyla meşgulsünüzdür.

"Libby!" dedi, "Ne hoş sürpriz!"

"Merhaba, Sal. Nasılsın?"

"Beni boşver, asıl sen nasılsın?"

"İyiyim, iyiyim."

"Her şey yolunda öyleyse?"

"Eee..." tam anlayamamıştım, "Her şey derken?"

"Şey, Nick'i falan kastettim."

"Ah, Tanrım, evet. Aslında yeni biri var. Sayılır."

"Şaka ediyorsun! Bu harika bir şey! Bana her şeyi anlat!"

Böylece anlatmaya koyuldum, yalnız hikâyeyi kısa tutup, çabucak 'doğruysa doğrudur.' kısmına geçtim, Sal'in derin bir nefes aldığını duyabiliyordum.

248

"Vay canına!" dedi, kısa bir sessizliğin ardından. "Biliyorum. Fakat sence bu ne anlama geliyor?" "Sanırım bu âşık olduğu anlamına geliyor! Libby, bu müthiş bir şey! Ed McMahon

sana âşık!" "Aslında bunu söylemedi." "Henüz..."

"Şey, evet. Henüz. Ayrıca başka bir şey de kastetmiş olabilir."

"Mesela?" dedi Sal, sabırsızlıkla.

Doğrusunu söylemek gerekirse benim de aklıma başka bir şey gelmiyordu.

"Dinle, bak," dedi arkasından. "Biliyorum, bu pek senin tarzın olmayabilir; üstelik Nick de geliyor, ama zannederim artık Ed'le çıktığına göre, bu seni o kadar rahatsız etmeyecektir, her neyse bu akşam birkaç kişi Clifton'da toplanacağız, neden daha önce aklıma gelmedin bilmiyorum ama, gelmek ister misin?"

Birdenbire aklıma bir fikir gelmişti. "Sal, bu hafta sonu kardeşim Olly, Londra'da. Eğer hâlâ buradaysa o da gelebilir mi?"

"Elbette gelebilir."

"Nick konusunda da sorun yok. Gerçekten onu görmeyi çok isterim."

Fakat telefonu kapattıktan sonra bundan o kadar emin olmadığımı farkettilim. Her şeyden önce en artık publara giden tipte bir kadın değildim; gerçi itiraf edeyim, Clifton için bir ayrıcalık yapabilirdim, zira Londra'nın değilse de St. John's Wood'dakilerin içinde en özgür kır stili publardan biriydi. Ayrıca Nick'i gönneyi de gerçekten istediğimden emin değildim. Demek istediğim, evet, geçen gün onunla telefonda konuşmak çok güzeldi; ama görüşmek başka bir şeydi ve kar-

249

şılaştığımızda onun için ne hissedeceğimi bilmiyordum. Aslında, eğer tamamen dürüst olmam gerekirse, bilmek isteyip istemediğimi de bilmiyordum. Anlıyorsunuz, değil mi? Çünkü onu görmediğim sürece, her şey yolundaymış gibi davranabilirdim. Ed'le birlikte olabilirdim, çünkü bir daha asla sahip olamayacağım bir şeyle fiziksel olarak yüzleşmek zorunda değildim. Nick'in gözlerine bir kez bakmamın, bütün o acıyı geri getireceğini biliyordum ve bununla başa çıkabileceğimden emin değildim.

Fakat galiba eninde sonunda bunu yapmak zorunda kalacaktım ve kimbilir, belki de ona olan duygularımın eski yoğunluğunu kaybettiğini görüp rahatlayacaktım.

Balık kavağa çıkınca herhalde.

Of, her ne haltsa, sanki yapacak daha iyi bir işim yokmuş gibi... Olly'yi aradım ve evet, hâlâ Londra'daymış; evet annem biraz sinirine dokunmaya başlamış ve evet bu akşam çıkıp bir şeyler içmeyi çok istermiş.

Olly'ye detayları anlatıp orada buluşmak üzere sözleştim ve telefonu kapar kapamaz üstümdeki kot pantolon ve salaş kazağa bir göz attım. Son zamanlarda edindiğim yeni sosyal konumuma yaraşır biçimde, baştan aşağı giyinmeye karar verdim. Abartısız fakat şık ve zarif olacaktım. Nick'in dudağını uçuklatacaktım.

Evet, evet, evet. Biliyorum. Yine o eski hikâye. Nick beni istemediğini söylemişti ama, belki tam anlamıyla harika görünürsem fikrini değiştirecekti ve artık Ed'le birlikte olsam da, Nick'e en azından neler kaçırdığımı göstermek ni-yetindeydim. Şimdi bir başkası onun bir zamanlar istemediği neye sahip, görsün bakalım.

Ya da sahip değil, işin gerçeği. Ama Nick'in bunu bilmesi gerekmiyordu.

Ne giysem acaba? Gardrobumu iyice karıştırdıktan sonra geniş paçalı, lacivert bir pantolon çekip çıkardım; altına la-

250

civert J.P. Tod's etiketli ayakkabılarım ve son olarak da krem rengi, incecik kaşmir bir kazak.

Ay, afedersiniz, size bu yakınlarda birazcık alışveriş turuna çıktığımdan söz etmeyi unuttuğum. Anlarsınız ya, Ed için. Onunla Londra'nın en şık restoranlarına, eski püskü giysilerimle nasıl gidebilirdim ki, bu yüzden kredi kartı ödemelerimi kafamın en gerisine itip kesenin ağzını epeyce açarak esaslı bir alışveriş için Joseph'in yolunu tuttum. -Yok, St. John's Wood'daki kadınla karşılaşmayı göze alamayıp, Brompton Cross'daki Joseph mağazasına gittim; orada hiç olmazsa insan muamelesi görüyorsunuz.-

Ve, ee, büyük olasılıkla bunu itiraf etmemeliyim, fakat Joseph'den dönerken yolda bir baktım Emporio Armani'nin mağazasının önünden geçiyorum, -eh tam olarak yolumun

üstü denemez, ama bunun konuyla bir ilgisi yok- şöyle bir bakmak için girdim ve nasıl olduysa elim kolum dolu çıktı-verdim. Tabii içerde bir servet bırakarak.

Bir süre kendimi hasta gibi hissettim ama, ne de olsa Ed McMahon'un kız arkadaşıydım. Yani sayılır. Her neyse, oturduğu yerden ağzı beş karış açık ne kadar para harcadığımı dinleyen Jo'ya, kendimi haklı çıkarmaya çalışarak, nihayetinde yalnızca para, dedim. -Hem de su gibi para harcayan Jo'ya anlatıyordum bunu, artık ne kadar harcadığımı siz düşünün.- Yani, Tanrı aşkına, yalnızca doksan sene kadar bir ömrümüz vardı; o da şanslıysak, öyleyse hiçbir şeyi dert etmenin âlemi yoktu, hele parayı hiç.

Ya, işte bunlar o giysiler. Nick kalpten gidecekti.

Puba girdiğim de bunun bir deja vü olduğunu düşündüm, zira barın öbür tarafındaki masada Sal ve Paul; muhteşem Kathy ve yanında anlaşılan yeni erkek arkadaşı olan aynı derecede muhteşem Jared ve Nick oturuyordu.

Nick'i görür görmez kalbim daha bir hızla atmaya baş-
251

ladı, zira -biliyorum o kadar uzun zaman olmamıştı ama-gözlerinin ne kadar mavi olduğunu, ne muhteşem bir gülüşü olduğunu sahiden unutmuştum.

Ayağa kalkıp bana sarıldı. Henüz kısa bir zaman öncesine dek öylesine iyi tanıdığım bu bedeni kucaklamak, inanılmaz derecede tatlı ve bir o kadar da acı vericiydi. Elimde olmadan o eski arzu içimden yükselmeye başlamıştı ve bunun bitmesini istemişiyordum. Asla.

Hayır! Kes şunu Libby! Nick sana göre değil. Nick beş parasız. Moose'u hatırlasana.

Sonra o berbat odayı. Hatırlamaya başladım ve kalp atışlarım yavaşladı. Hatta Porsche'yi ve Hanover Terrace'daki evi düşündüğüm zamanlar-dakinden de yavaşladı.

Nick geri çekilip bana bir göz attı ve uzun bir ısıklık öttürerek sırttı.

"Vay canına," dedi. "Bilmesem karşımda Tara Palmer-Tomkinson var diyeceğim."

"Deme öyle!" Ona hafifçe vurdum. "Ona benzer hiçbir tarafım yok!"

"Bu akşam var," dedi. "Gayet zarif ve seksi görünüyorsun, çok hoş!"

"Yeni görüntümden hoşlandın yani?"

"Hımm," dedi. "Buna kolayca alışabilirdim."

İstedığinin bu olduğunu sandığım için, Nick'le birlikteyken nasıl da kotlar, spor ayakkabılar giydiğim aklıma gelince az kalsın gülecektim. Az kalsın diyorum, ama Jules'un beni bukalemun kız arkadaş olarak tanımlayışı hâlâ aklım-daydı ve yine aynı şeyi yapmakta olduğum gerçeğini düşünmek istemişiyordum.

"Selam, geç kaldığım için kusura bakmayın." Olly içeri girmişti, ona bir öpücük verip masadakilerle tanıştırdım. El sıkışırken Kathy'nin gözlerinin ışıldadığını görebiliyordum;
252

fakat afferin Olly'ye, ona dikkat bile etmedi. O zaman Carolyn'le- aralarının ciddi olabileceğini farkettim, zira onunla tanışana kadar, Katlıy, Olly'nin tam tipi .denebilecek biriydi.

"Nick! Seni tekrar gördüğüme sevindim!" Nick ayağa kalktı ve birbirleriyle gayet sıcak ve samimi bir tavırla tokalaştılar -erkeklerin birbirlerinden sahiden hoşlandıkları zaman yaptıkları türden bir tokalaşmaydı bu. Olly'nin Ed'le bu tür bir samimiyet kurup kuramayacağını düşündüm.

Tanrım, niye endişeleniyordum ki? Demek istediğim, Ed hoş bir insandı, bana karşı iyiydi. Hoşlanmayacak ne vardı?

"Tam da Libby'ye muhteşem görüldüğünü söylüyordum," dedi Nick.

"Evet, gerçekten harika görünüyorsun. Gayet şık ve zarif." Olly üstümdekileri yeni farketmiş gibiydi. "Epey pahalı görünüyor, maaşına zam mı yaptılar?"

Ben kızarıırken Nick kahkahalara boğuldu. "Kredi kartı hizmetleri sayesinde."

"Kim, ne istiyor?" Olly içkileri almak üzere bara gitti ve ben de Sal ve Paul'le laflamaya koyuldum.

Fakat onlarla konuşurken Nick'in gözlerinin üzerimde olduğunu hissediyordum. Karnımı içime çekip, sırtımı dik-leştirdiğimi farkettim; saçlarımı savuruyor, seksi ve gizemli

olduğunu umduğum bir biçimde kahkahalar atıyordum.

Sohbete biraz mola verdiğimiz bir ara, Nick kulağıma eğildi. "Bu adamla sahiden mutlu olmalısın," dedi. "Işıl ışıl parlıyorsun."

"Sahi mi?"

"Evet. Pek yakında patlayacak gibi bir halin var; bir tür termo-nükleer reaksiyon."

"Bu bir iltifat mı şimdi?" "Evet, iltifat."

253

|fi

"Pekâlâ, şey, teşekkürler."

"Bu akşam yemek-bebek de yok, ha?" derken karnıma bakıyordu. Güldüm. Aniden gözümün önüne, o akşam benim evimde önümde diz çöküp karnımı okşayışı geldi ve içimi dayanılmaz bir özlem kapladı. Merakla beni izleyen gözlerine baktığımda birdenbire, tam da bu niyetle söylemiş olduğunu anladım.

Bana ne yaşadığımızı, aramızdakinin nasıl bir şey olduğunu hatırlatmak istemişti. Bunu niçin yaptığını gerçekten bilmiyordum, çünkü bu ilişkiyi bitiren oydu. Benim bildiğim kadarıyla Nick artık kapanmış bir sayfaydı. Ya da kapanmakta olan, diyelim.

Konuyu değiştirdim.

"Ee, kitap nasıl gidiyor?"

"Bitti" diyerek, Olly'ye az önce önüne bıraktığı bira için teşekkür etti. "Bitmiş müsveddeyi birkaç edebiyat ajansına göndermek üzereyim. Yayıncılardan boyumun ölçüsünü aldım, Tanrının belası şeyi okumak zahmetine bile katlandıklarını sanmıyorum, bu yüzden ajansları turlayacağım."

"Bol şans," dedim içtenlikle. "Sence ne olacak?"

"Bilemiyorum," dedi. "Fakat en kısa zamanda bir piyango çıkmazsa, işle ilgili bir şeyler yapmak zorundayım."

İşte gördünüz mü, yine aynı şeyi yaptı. Piyango konusunu açıp, birlikte olduğumuz ilk akşamı, piyango çıksaydı neler yapacağımıza dair konuştuklarımızı anımsamamı sağladı.

"Ee, söyle bakalım," dedi. "Bana geçen hafta aldığın her şeyi anlat."

"Ne?"

"Alışverişe çıktığını söylemiştin ya. Neler aldın ve nereden aldın, hepsini bilmek istiyorum." Gülmeye başladım. "Hey Tanrım, Nick. Ne kız kılıklı ol-

254

duğunu unutmuşum."

"Kız kılıklı değilim," dedi. "Yalnızca kızların kalbine giden yolu bilirim."

20

"Sevgilim, şimdi çıkıyorum."

"Tamam, birazdan görüşürüz."

Ed'le telefonu kapatınca, Jules'u aradım.

"Kendimi çok kötü hissediyorum," dedi, telefonu açar açmaz. "Baloyu tamamen unutmuşum. Heyecanlı mısın?"

"Jules, tatlım, hatırlamanı beklemiyordum ki. Düşünecek daha önemli bir sürü şeyin var."

"İyi olacağım," dedi. "Yalnızca bu koca evde tek başına olmak garip geliyor. Biraz şaşkınım, kendi kendime ne yapacağımı bilemiyorum."

"Bak, bu akşamı iptal edebilirim. Çıkıp geleyim mi? Cilt bakımı yaparız, kız kıza takılırız."

"Çok tatlısın, ama hayır. Ben artık koca kızım ve bununla başa çıkabilirim, hem senin randevunu da berbat edemem. Bir şeyler yeyip erkenden yatacağım. Tanrı biliyor ya, bu beni çok yoruyor; sanki yıllardır uyumamış gibiyim."

Jamie ve onun yeniden birlikte olmalarını öyle çok istiyordum ki. Biliyorum, Jamie'nin yaptığı korkunç bir şeydi; onu tam anlamıyla aldatmıştı. Ama bildiğim bir şey daha

255

vardı ki, ya da en azından bildiğimi sanıyordum, erkekler için seks her zaman duygusal bir anlam da taşıyordu. Pek çok erkek için basit bir fiziksel zevkten ibaretti ve Jamie, büyük bir hata yapmış olsa da, bittiğini itiraf etmişti. Kabaca ifade edersek, üç kez becermenin bir

evliliğe değip değmeyeceğini merak ediyordum; mükemmel olmasa da kendisini seven, her Şeye rağmen iyi bir koca olmuş ve iyi bir baba olacak bir erkeği kapının önüne koymaya değer miydi?

Onların yeniden bir araya gelmelerini istiyordum, çünkü -belki bencilce ama- Jules'la dostluğumuzun eski dengesine kavuŐmasını istiyordum. Anlıyorsunuz değil mi, bizim dostluğumuzda güçlü olan daima Jules'du. Ne zaman acı çeksem ben Jules'a koşardım, Şimdi acı çeken oydu ve ben yeterince güçlü olduğumdan, ona ihtiyacı olan nasihatleri verebilecek kadar akıllı olduğumdan emin değildim.

Aramızdaki takılmaları, Őakaları özlemiştim. Gerçi bunu söylemekten nefret ediyorum ama, sesindeki yorgunluğa rağmen, Jules'la konuŐtukça eski haline dönüyor gibiydi. Belki yalnızca iyi rol yapıyordu, ama her Şey neredeyse eskisi gibiydi.

"Ee, ona sordun mu?"

"Soramadım. Gece kalıp kalmayacağımızı ona nasıl sorabilirim ki?"

Çünkü son birkaç günü bu korkuyla geçirmiŐtim. Balo, Midhurst'deki bir kır evindeydi, bir acenteden Londra'ya bir buçuk saat uzaklıkta olduğunu öğrendim. Bu geri döneceğimiz anlamına mı geliyordu, yoksa orada mı kalacaktık? Ve eğer kalırsak aynı odada mı kalacaktık, yoksa bizim için ayrı odalar ayarlamıŐlar mıydı? Ve henüz buna hazır olduğumdan gerçekten emin değildim.

"Ne ödleksin! Ne yapacaksın, peki?"

"Bilmiyorum. Ne olur ne olmaz diye temiz çamaŐırla dış

256

fırçamı aldım, ama hazır olmadan onunla birlikte olmak zorunda kalacağım bir duruma dıŐmek istemiyorum."

"AŐŐŐk yapmam, diyorsun yani!"

"Of, Jules. Dalga geçme."

"Peki, peki. Afedersin. Bak Libby, Ed'in seni bir Şeylere zorlayacağından çok Őüpheliyim, bunun için fazla centilmen biri, bu yüzden eğer gece kalacak olursanız ayrı odalarda yatacağınızı tahmin ediyorum."

"Sahi, öyle mi olur dersin?"

"Elbette ki. Her neyse, geceliğin falan var mı?"

"Beş kuruŐ daha harcayamam, Tanrı aşkına, daha geçenlerde kaç para harcadığımı biliyor musun?"

"Evet."

"Yani, sadece bir tişört götüreceğim."

"Umarım poponu örter. Gece vakti uyanıp, karanlık ve puslu koridorlarda tuvalet aramak zorunda kalabilirsin."

"Bunu düşünmedim mi sanıyorsun?"

"Harika vakit geçireceksin. Muhteşem elbiseni düşün."

"Peki, peki. Haklısın. Harika vakit geçireceğim. Her halükarda sepi yarın ararım, bu akşam iyi olduğundan emin inisin?"

"Eminim," dedi. "Yavaş yavaş bekâr hayatından keyif almaya alıŐıyorum. Bana, senin yaşantına ne kadar haset ettiğimi hatırlatıyor."

"Ya, ya, sahiden minicik dairemde yaşamayı, Bay Doğru 'yu bulmaya çalışırken orospu çocuklarından kıçına tekme yemeyi kimbilir ne severdin."

"Her Şeyden önce pek yakında yeniden bekâr olabilirim. İkinci olarak, özgüvenim öyle bir tekme yedi ki bir daha eski haline döner mi bilmiyorum ve üçüncü doğru düzgün bir adam bulduğumu sanmıştım, ama yanılmıŐını. Aramızda

257

pek de bir fark görünmüyor."

Kahretsin. Neden öyle söylemiştim ki? İstemedem konuyu Jaime'ye getirmiŐtim.

"Afedersin," dedi, Jules, bir süre sessizlikten sonra. "Öyle demek istemedim. Hâlâ çok kırgın hissediyorum. Bak, gitsen iyi olacak. Harika bir gece geçir ve sabah bana nasıl

gittiğini haber ver."

"Emin misin?"

"Harika bir gece geçirmen gerektiği konusunda mı, sabah bana haber vermen konusunda mı?"

"Hayır, konuşmaya devam etmek istemediğine emin misin?"

"Hayır, Libby. Jamie hakkında konuşmaktan yoruldu. Biraz mola vermeye ihtiyacım var."

"Peki, yalnızca kendine dikkat et."

"Neyim ben, budala mı?"

"Ne demek istediğimi biliyorsun."

"Evet, biliyorum ve senin varlığın her şeyi ne kadar kolaylaştırıyor anlatamam. Sen olmasaydın bütün bunları kaldıramazdım Libby, inan bana."

"Seni sevdiğimi biliyorsun." Gözlerime yaşlar dolmuştu.

"Biliyorum. Ben de seni seviyorum. Ah, aklıma gelmişken; benim için de eğlen," dedi beni de gülümseten cılız bir kahkahayla. Böylece en azından konuşmayı iyi bir havayla bitirmiştik.

Telefonu kapattım ve anında tekrar çalmaya başladı. Bu da kimdi şimdi?

Tahmin etmeliydim.

"Hatırlatmak için arıyorum, hayatım, eğer yemek masada yenecek olursa çatal bıçak takımını dıştan içe doğru kullanmalısın."

258

Şu annem beni ne sanıyordu Tanrı aşkına, on yaşında falan mı?

"Beni bunu söylemek için aradığına inanamıyorum," dedim, başımı sallayarak. Ona canın cehenneme, dememek için kendimi zor tutuyordum.

"Yalnızca yardım etmeye çalışıyorum, Libby," dedi kızgınlıkla. "Beni rezil etmeni istemem."

"Sen mi? Sen? Bunun seninle nasıl bir ilgisi var? Sen gel-miyorsun ki."

"Biliyorum, ama hâlâ senin annenim." "Of, Tanrı aşkına."

"Ayrıca, yanına sıcak su torbası aldın mı? Bilirsin, bu kır evlerinde geceleri çok cereyan olur."

Tipik. Geçmişte, annem eğer bir erkek arkadaşımın en az altı ay geçmeden yattığımdan kuşkulandıysa çıldırırdı, şimdi ise beni resmen teşvik ediyordu ve daha ne kadar olmuştu ki? İki hafta mı?

"Hayır, anne," diyerek, bezginlikle içimi çektim. "Eminim evde merkezi ısıtma vardır. Bak, cidden kapatmak zorundayım."

"Pekâlâ, hayatım. Çok iyi vakit geçirmeni diliyorum, yarın beni ara ve her şeyi anlat."

"Tamam, anne. Ararım." Çok beklersin.

Tanrıya şükür, Ed bu kez çiçek getirmemişti ve çok güzel göründüğümü de söylemedi. Çünkü günlük kıyafetler içindeydim; yani fermuarlı DKNY takımlarımı giymiştim. Biliyorum, bu delice gelebilir fakat Ed son derece gergin görünüyordu. Böylesine varlıklı, ilginç bir adamda bunu garipsemişim doğrusu.

259

"Gergin misin?" dedim, Ladbrpke Grove'den ayrılırken.

"Birazcık." Bana dönüp sırtıttı. "Ya sen?"

"Birazcık. Ama sen niye gerginsin?"

Omuz silkti. "Senin arkadaşlarımdan hoşlanmanı çok istiyorum, hepsi bu."

Şükürler olsun. Korkunç bir saniye boyunca, arkadaşlarımdan hoşlanmaları konusunda endişeli olduğumu sanmışımı; marka giysilerimin içinde gizlenmiş taşralı kızı görmelerinden korktuğumu düşünüyordum.

Biliyorum, annem bütün hayatını beni bugünler için yetiştirdiğini söylemekle geçirmişti, fakat gerçek şu ki, etrafım bu insanlarla çevrildiğinde kendimi rahat hissettiğimden pek emin değildim ve bir bukalemun-kadın olduğum öyle aşıkardı ki, ortama kesinlikle uyduğumdan emin olmak için aksanımla bile bir parça değiştirmiştim.

Putney'den geçerken, bir saniye için Nick'le puba gitmekten çok daha mutlu olacağımı düşündüm; gerçi bu da tam manasıyla doğru sayılmazdı.

Galiba, asıl istediğim her iki dünyaya da uyabilecek bir erkekti. Öyle biri ki, şık bir baloya gitmekten de köşedeki İtalyan pizzacısına gitmekten aldığı kadar zevk alsın -ama puba değil, asla-. Ama gerçekten bir seçim yapmak zorunda kalırsam, baloyu seçmem gerekiyordu. Öyle değil mi?

Hey Tanrım, beni dinler misiniz lütfen? Bütün hayatım boyunca Ed gibi birini bulmayı düşledim; işte şimdi buldum ve bu sefer de istediğimin belki de bu olmadığını düşünmeye başlıyorum. Bu saçmalığın daniskası. Çünkü bunu daima istedim ve ne yapıp edip yürüteceğim.

Bir süre sonra Ed, müziği açtı -klasik müzik, doğal olarak-. Huzurlu bir sessizlikle oturuyorduk. Gerçekten huzurluydu ve bu, geçmişte başka erkeklerle, umutsuzca bu ses-

260
sizliği doldurmak için söyleyecek bir şeyler bulmaya çalışarak geçirdiğim zamanlardan çok daha iyiydi.

Nihayet, A3 yolunda ayrılıp kır yollarına sa-phk. Ed bana geçen yıl ki baloyu, bunu paylaşacak kimsesi olmaması dışında ne kadar harika vakit geçirdiğini anlatıyordu. Şimdi çok mutluydu, çünkü yanında ben vardım.

Yavaşladık ve en sonunda yüksek, siyah demirden bir kapının önünde durduk. Ed'in diafona konuşmasının ardından kapılar açıldı ve kendimizi uzayıp giden muhteşem bir giriş yolunda buluverdik. Öylesine etkilenmişim ve bu yüzden gerilmişim ki, aklıma söyleyecek bir şey gelmiyordu.

Ed arabadan inip kapımı açmak üzere benim tarafıma dolaştı. Bu cidden biraz aptalcaydı, sanki kendim inemez-mişim gibi. Ama Ed kadınlara bu şekilde davranılması gerektiği görüşündeydi ve uzattığı elini tutup arabadan inerken kendimi prensesmişim gibi hissetmekten alamadım. Birlikte kocaman, ağır meşe sokak kapısına yürüdük.

"Ed!" dedi, ufak tefek sarışın kadın. Bu Saralı idi, -Saralı ve Charlie'nin bir yarısı yani-onları gördüğümde oldukça şaşırılmışım, zira hiç de öyle marka giysiler içinde değildi. Aslına bakılırsa, biliyorum saat daha dörttü ama, biraz dağınık bir hali vardı.

"Saralı!" dedi Ed ve onun omuzunun üstünden ilgiyle bana bakan kadını iki yanağından öptü. Ne yapmam gerektiğinden pek emin olmadığımдан beceriksizce sırtarak dikiliyordum.

Ed, Charlie'yle de el sıkışıp bana döndü. "Ve buda..."

"Libby," dedi, Saralı sınımsıcak bir sesle ve ellerimi tuttu. "Seni tanıdığımıza öyle sevindim ki. Hakkında çok şey duyduk."

"Kesinlikle, öyle," diye onayladı Charlie ve gelip beni iki yanağından öptü. "Bavullarını alayım."

261

Halı, işte! Şimdi yatak odası faslı. Neden bilmem ama, ei-rafta hiç uşak ya da bavullarımı taşıyacak birilerinin olmamasından belli İJelirsiz bir hayal kırıklığına uğramışım. Demek istediğim, madem bu kadar görkemli yerde yaşıyorsunuz, bari şunu doğru dürüst yapın.

Saralı beni bu, tek kelimeyle muhteşem merdivenlerden çıkarırken, ne halt edeceğimi düşünüyordum. Ed ve Char-lie geriden geliyorlardı.

"Ee, Ed'i ne zamandır tanıyorsun?" Saralı sıcak bir gülümsemeyle bana döndü.

"Çok olmadı," dedim, açık yüreklilikle. "Yalnızca birkaç haftadır."

"Tamamen büyülenmiş bir hali var," diyerek göz kırptı. Bir kapının önünde durduk. "Bu odayı seveceğini düşündük."

İçeri girdim; ağızım beş karış açık kalmıştı, zira odanın güzelliği karşısında gözlerime inanamıyordum. Koskocaman meşe bir yatak vardı ve bir saniye için lanet olası şeyin ihtişamı karşısında öyle afallamışım ki, farketmem zaman aldı: Kahretsin! İkiz yatak.

"Ed'e yan odayı verdik," diye fisıldadı, erkekler yaklaşırken. "Şey, emin olamadık da..."

Sarah'ın sesi yavaş yavaş sönerken, içimi saran rahatlama duygusuyla gülümsedim.

"Bu mükemmel," dedim. İçimden onu kucaklamak geliyordu. "Çok teşekkür ederim."

Eliyle nazikçe koluma dokunup hafifçe sıktı. "Gayet iyi anlıyorum," dedi. "Bunca yabancı insanla tanışmak zorunda kalmak, gözünü korkutuyor olabilir."

"Sizler, yabancı değilsiniz," dedim, gülümseyerek ve Saralı da güldü.

"Hazır olunca aşağı gel," dedi. "Çay içeceğiz." O çıktıktan sonra, içeri Ed girdi ve bana sarıldı.

262

"Çok tallı biri," dedim, yüzüm omuzuna gömülü. "Öyledir," dedi. "Onlardan hoşlanacağımı biliyordum." Derken, doğal olarak güvensizliğim depreşti; "Sence, onlar benden hoşlandılar mı?"

"Tabii ki hoşlandılar." Ed bir kakhaha patlattı. "Aksi olabilir mi?"

Şükürler olsun, bunun ardından tutkuyla kendisine sarılmamı beklemeksizin beni bıraktı ve, "On beş dakika sonra çaya inelim mi?" diye sordu.

"Elbette," dedim, başımı sallayarak ve Ed arkasından kapıyı kapatarak odadan çıktı.

Kendimi yatağa atıp birkaç kez üstünde zıpladım, çünkü filmlerde, inanılmaz güzellikteki odalara girdiklerinde böyle yapıyorlar. Sonra, kalan on beş dakika boyunca ne yapacağımı düşünmeye koyuldum. Elbisemi gardroba astım ve makyajımı gözden geçirdim; hâlâ on dakikam vardı ve vakit geçirecek bir televizyon da yoktu.

O sırada etajerin üstünde duran bir sürü kadın dergisine gözüm ilişti ve dergileri karıştırmaya başladım. Tam, kadınların Bay Doğru'yu bulduklarını nasıl anlayacakları konulu bir makaleyi okumak üzereydim ki, odanın kapısı yavaşça vuruldu ve Ed'le birlikte çaya indik.

Odanın bir köşesinde kafesinin içinde söylenip duran, mavi-san tüylü, iri bir papağanla tanıştırıldım. Charles, ya da tanıştırıldığı biçimiyle, Alaycı Papağan, dilini özellikle küfür konusunda çok geliştirmiş görünüyordu, fakat ona doğru eğildiğimde bana tek söylediği, "Bir fincan çay al!" oldu. Odadaki diğer konuklarla tanışmak üzere, yanından ayrıldım. Galiba, içten içe Ed'in arkadaşlarından nefret edeceğimi zannediyordum. Benden çok daha yaşlı olacaklarını biliyordum. -Sarı ve Charles'a bakarak, kırklı yaşlarda oldukları

263

söylenbilirdi; fakat bunun yanısıra, burunları havada ve benim gibi birine karşı son derece kibirli, soğuk İngiliz aris-toklarıyla karşılaşacağımı düşünmüştüm. Tamamen yanılmışım.

Odaya girdiğimde, korkudan ölüyordum. Oysa Saralı beni, 'arkadaş' kelimesi üstünde en ufak bir vurgu yapmaksızın, Ed'in arkadaşı olarak tanıttığında, herkes inanılmaz derecede dostça davrandı; ne korktuğum kadar ukala ne de kibirliydiler.

Hatta, gayet akli başında, ayakları yere basan insanlar olduklarını söylemek zorundayım. Garipsediğim tek şey, kendimi neredeyse annem-babam olacak yaştaki bu insanlarla anlaşacak olgunlukta hissedişimdi.

Neyse, kendimi küçük düşürmek istemem. Eski bir kanepeye yerleşip -annem gibi davranmak istemem ama, bunların elektrikli süpürge diye bir şeyden haberleri yok muydu acaba? İnsan hiç olmazsa kanepedeki köpek kıllarını temizler, değil mi?- salatalıklı bir sandviçi kibar bir tavırla, minik minik ısırırken, yanıma Julia, -Julia ve David çiftinin bir yarısı- oturdu ve havadan sudan konuşmaya koyulduk. Halkla ilişkiler işiyle ev kadınlığını, çünkü Julia bir ev hanımıydı, karşılaştırdık. Sonunda, davulun sesinin uzaktan kulağa hoş geldiği konusunda fikir birliğine vardık; Julia benim parıltılı, heyecan verici yaşantıma özeniyordu, ben ise onun yaşam tarzının mutluluğun kendisi olduğunu düşünüyordum Julia, "Ed'i biriyle görmek çok güzel," dedi nihayet. "Onun yıllık balolarımıza yalnız başına gelmesine öyle alışmıştık ki, Ed gerçekten çok iyi bir insan ve hepimiz, onun neden kendine göre birini bulamadığını merak edip duruyorduk. Şimdi, öyle görünüyor ki, bulmuş."

Güldüm. "Şey, orasını bilemem. Henüz her şey çok yeni. Şu anda gerçekten, ee, yalnızca arkadaşız."

"Fakat duyduğuma göre Ed'in, seninle ilgili niyeti oldukça ciddiymiş."

264

Bu kadar samimi olmak zorunda mıydı acaba? Demek islediğim, daha yeni tanışıyorduk. Tekrar gülmüsedim. "Göreceğiz," dedim, gizemli bir tonda. Başka ne diyebilirdim ki?

Erkeklerin odanın bir köşesinde toplanmaları dikkatimi çekmişti. Büyük olasılıkla iş konuşuyorlardı, zira ara sıra kulağıma kâra geçirmek, ciro, faiz falan gibi laflar çalınıyordu. Bu arada kadınlar da odanın benim bulunduğum tarafında otunmuş, şehirdeki en iyi alışveriş yerlerinden bahsediyorlardı, şehir Londra demek oluyordu.

"Sen o kadar şanslısın ki, Libby," dedi Saralı, bana doğru eğilerek. Ardından diğerlerine dönüp "Libby, Londra'da yaşıyor," diye açıklamada bulundu. "Oysa biz ne zaman özel bir şeyler almak istesek hayli uzun bir yolculuk yapmak zorunda kalıyoruz."

"Nerede oturuyorsun," dedi, oldukça genç görünen bir tanesi, galiba adı Emily'ydi ama; tam hatırlayamıyorum.

"Ladbroke Grove," dedim. Keşke Regent's Park, Knightsbirdge ya da Chelsea diyebilseydim, aynı zamanda içimden bunun önemli olmamasını ve hâlâ bu insanları etkilemek zorundaymışım gibi hissetmemeyi diliyordum. Kendi arkadaşlarım arasında Labroke Grove'da otunnaktan gurur duyardım, çünkü gayet popüler bir yerdi, ama burada, Ed'in arkadaşlarıyla birlikteyken, bu semte iyi bile denemezdi.

"Ne güzel," dedi Julia. "Notting Hill'e çok yakın, değil mi, ve Notting Hill'de de gidilecek bir sürü harika yer var. Söyle bana, hiç Sugar Club'e gittin mi?"

"Evet," derken yüzüm aydınlanmıştı, çünkü sahiden de oraya gitmiştim. Bir kez. "Oraya her zaman giderim."

"Ne şanslısın," dediler, hep bir ağızdan. "Bütün o harika yerler burnunun ucunda."

Daha sonra, sohbet çocuklarının gittiği okullar konusuna kaydı, ben de elimdeki çay fincanını bırakıp terasa çık-

265

tun. Uzayıp giden bahçeye bakan alçak, tuğla duvarın üstünde otururken Nick'in şu anda beni görebilseydi ne düşüneceğini merak ettim.

Bir elin sırtımı okşadığını hissederek döndüm. Ed eğilip yanağıma bir öpücük kondurdu. Güzel olan tarafı, bunu bütün arkadaşlarının önünde yapmış olmasıydı, fakat hiç umursar bir hali yoktu. Geçmişte, toplum içinde sevgi gösterileri konusunda beni hep uyarmış olan erkekleri düşündüm. Ed'e bakarken bana diğerleri gibi boktan davranmış olsaydı, ondan daha fazla hoşlanıp hoşlanmayacağımı merak ediyordum.

Bununla beraber, burada, Ed'in arkadaşlarının yanında kendimi çok rahat hissediyordum ve sanırım ona olan duygularım da gitgide geliyordu. Bunda elbette, ayrı odalarda kalmamızı sağlamış olması, aklındaki ilk ve tek şeyin sevişmek olmaması, beni bu olağanüstü yaşam tarzıyla tanıştırmaması ve tanrıçaymışım gibi muamele etmesinin de payı vardı.

"Biraz yürümek ister misin?" diye sordu. "Sana etrafı gösterebilirim."

Başımı sallayıp koluna girdim, bu gayri ihtiyari davranışımı yüzü aydınlanıverdi ve dirseğini tutan elimi okşadı. "Üşütmeni istemem," dedi. "Gidip ceketini getireyim mi?"

"Endişelenme." Uzanıp yanağıma bir öpücük kondurdum, "Bir şey olmaz."

Saat yedide herkes hazırlanmak üzere kendi odasına çekildi. Hepsine sıkı sıkı, saat sekiz buçukta aşağıda olmaları tenbihlenmişti.

Hava serin, koridorlar da rüzgâr at koşturuyordu, bir banyo için ölüyordum. Benim odam ise sınımsıktı ve banyoyu, Saralı nefis kokulu köpükler ve yumuşacık havlularla doldurmuştu.

266

Olabildiğince uzun bir süre, su iyice soğuyana dek küvette kaldım-. Nerede ve kiminle birlikte olduğumu düşündükçe kendi kendime gülünüyordum. Artık titremeye başlayınca biraz daha sıcak su ilâave etsem mi, diye düşündüm, sonra vazgeçtim. Büyük olasılıkla herkese yetecek kadar sıcak su olmayabilirdi. Yerleri ıslatmamaya dikkat ederek küvetten çıkıp odaya geçtim ve mükemmel bir makyaj için gerekli ışığı sağlamak üzere makyaj masasının aynasını ayarlamaya koyuldum.

Nihayet, saat sekiz buçukta, tam kulağıma minicik pırlanta küpelerimi, fazla yakından bakmadıkça, sahici olmadığı anlaşılmıyordu, takarken kapı vuruldu; Ed smokin ce-ketiyle karşımda duruyordu.

Bir süre ikimiz de konuşmadık. Siyah kravatın bir erkekte böylesine bir değişim yaratabilmesinden müthiş etkilenmiştim. Ed'i tanımlamak için aklıma ilk gelen sözcük; güçlü, olabilir. Gerçek bir erkek gibi görünüyordu, işte o zaman, o güne dek yalnızca oğlanlarla çıkmış olduğumu anladım. Ondaki bu hava, bir şekilde kendimi inanılmaz kadınsı hissetmemi sağlıyordu, sonunda ilk konuşan Ed oldu.

"Çok güzelsin," diye fısıldadı. "Kesinlikle çok güzel. Partideki en güzel kadın sen olacaksın."

İşte, o da aynı şeyi söyledi, değil mi? Kadın. Kız değil.

"Sen de harika görünüyorsun," dedim, gülümseyerek. "Gayet karanlık, seksi ve gizemli." Bıyığın bu havayı bir şekilde bozduğundan söz etmedim, çünkü sanırım, neredeyse ona alışmak üzereydim. Tabii bana fazla yaklaşmadığı sürece...

Böylece merdivenlerden aşağı indik, elim nazikçe onun kolundaydı ve belki bana öyle geliyordu ama, en başdön-dürücü elbise benimkiydi. Basamakları inerken bütün yüzler yukarı dönmüştü, şüphesiz herkes Ed'in yanındaki bu kızın kim olduğunu merak ediyordu. Bense belki de haya-

267

tımda ilk kez kendimi gerçekten, ama gerçekten çok güzel hissediyordum.

Harika bir akşam geçirdik. Gerçi kesinlikle söyleyebilirim ki, konuklar, benim normalde görüştüğüm insanlardan yaşça biraz daha büyüktüler ama, öylesine sıcak ve dostça davrandılar ki bir süre sonra bu yaş farkını tamamen unutmaya başladım.

Tabii, şampanyanın da yardımıyla...

Tanrım, o şampanya. Ve o yiyecekler. Ve o terası çevreleyen ağaçlardan sarkan binlerce beyaz, büyümlü ışık. O müzik. Şampanyadan kafam iyi, ortamın büyümlünden gözlerim kamaşmış ve sanki bir Hollywood filmindeymiş gibi görünen partinin havasından heyecan doluydum. Ya da belki İngiliz aksanı yüzünden bir Merchant Ivory filmi gibi, diyelim. Hayatımda yalnızca bir kez gidebileceğim türden bir partiymiş gibi hissediyordum; öylesine büyümlü, öylesine güzel ve özeldi ki, bir daha gerçekleştirilmesi imkânsız gibiydi. Tabii bir farkla, Ed'le geçireceğim bir hayat böyle partilerle dolu olabilirdi.

Şampanyaları devirdikçe -ve size bunun bayağı bir miktar olduğunu söylememe izin verin, çünkü ne zaman bardağım yarılansa, garson kılıklı birisi bir hayalet sessizliğinde yanımda belirip bardağımı tekrar doldurmaktaydı.- Ed gözümde gitgide daha çekici bir hale geliyordu.

Sonunda, saat sabahın biri olduğunda, kararımı vermiş-tim. Evet, bu gece o geceydi. Bu gece yapacaktım. Belki de bütün bu seks mevzusunun bu kadar sorun haline gelmesinin nedeni, kafamı buna fazla takmış olmamdı. Bu konuda öylesine endişeliydim ki, belki bu sorunu ortadan kaldırırsak her şey yoluna girecekti, belki de umduğumdan çok daha iyi olabilirdi, öyle değil mi?

Ed esnemesini bastırmaya çalışıyordu, gülerek beline

268

sarıldım ve alnına bir öpücük kondururken, "Uyku saatin geçti değil mi, ihtiyar adam?" dedim.

Bana sokuldu, uykulu bir gülümsemeyle, "Şen ihtiyar değilim," dedi.

"Pekâlâ, benden daha yaşlı olan adam, öyleyse." "Şimdi oldu. Ben iyiyim. Sen henüz yatmaya hazır değilsin. Gerçekten biraz daha oturmak hoşuma gidecek. Ce n'est pas un probleme."

Oh, kes şu lanet olası Fransızca parçalamayı, Ed. Her şeyi berbat etmek üzeresin. Fakat, tabii ki böyle söylemedim. Onun yerine, "Yani, yalnızca bir dakika daha diyorsun, değil mi?" dedim.

"Haklısın. Oldukça yorgunum, aslında."

"Gel, hadi." Onu ellerinden tutup çekerek, ayağa kaldırdım. "Seni yatıracağım."

Biliyorum, seni yatağa götüreceğim de diyebilirdim, ama bu fazla aleni olurdu, değil mi? Bu, Ed'in o gecenin bu gece olduğunu farketmesini sağlayacaktı ve sonra, ikimizde bir kez odaya girdik mi, ne olacağını, Jules'un deyişiyle aşk yapacağımızı biliyor olacaktık ve

daha merdivenlerin yarısında büyük olasılıkla gerginlikten kusmaya falan başlayacaktık. Böylece, Sarah ve Charlie'ye iyi geceler dileyip Julia ve diğerlerine özür dileyen bir ifadeyle el salladıktan sonra, Ed'in eli benimkinde, merdivenlerin yolunu tuttuk. Kalbim gümbür gümbür atıyordu, bunu yapmakta olduğuma inanamıyordum, ama bir parçam -ve lütfen, n'olur bunu söylediğim için tam bir fahişe olduğumu düşünmeyin- bir parçam ona bir şeyler vermek istiyordu, benim için yaptığı her şeye teşekkür etmek için. Ed, kendi yatak odasının kapısı önünde durdu ve belime sarıldı.

269

"Sen, bugüne dek gördüğün en güzel kadınsın," dedi, beni kendisine çekerek. "Benimle ne işin var?"

Bunu söyleyiş biçimi, yüreğimi sızlattı, onu dudaklarından öpmek için uzandım. Sonra geri çekilip gülümseyerek, "Bu gece benimle kalır mısın?" dedim. Sesim bir parça titrek çıkmıştı, çünkü Ed öyle eski moda bir adamdı ki. Kelimeler ağzımdan dökülür dökülmez, aklıma beni yüzüstü bir aşifte olarak görebileceği geldi, yeni bulduğum bu yaşam tarzına elveda demek zorunda kalacaktım.

"Buna emin misin?" diye fısıldadı. "Yalnız uyumaya itirazım yok. Aslına bakılırsa, ummuyordum ki..."

Sözünü bitirmesine izin vermeyen bir öpüşle ve itiraf edeyim ki oldukça becerikli bir şekilde, bir elimle yatak odamın kapısını açarken diğeriyle de onu nazıkçe içeri çekiverdim.

21

Bazen öylesine öfkelenirim ki, avazım çıktığı kadar bağırarak isterim. Bu öfke, kırgınlık, kızgınlık her neyse ta derinlerden bir yerden gelir ve bastırmak için bir hayli uğraşmam gerekir, çünkü her an patlayabilir ve ben de kontrolümü kaybedebilirim.

İşte bu sabah da aynen böyle hissediyordum. Arabada Ed'in yanında oturuyordum, az önce dönüş yolumuz üzerinde bulunan Guildford'u geçmiştik ve içimden onu öldürmek geliyordu. Endişeli bir şekilde bana bakıp duruyordu,

270

iki de bir eliyle dizimi tuttukça ona vunnak istiyordum.

Orospuluk ettiğimi biliyordum. İsteddiği alınmamış şımarık veletler gibi davrandığımı biliyordum ama, ben ondan tiksindikçe ve o bana bu üzgün köpek yavrusu bakışlarıyla bakmayı sürdürdükçe her şey daha da kötüye gidiyordu.

Peki, neydi korkunç suçu?

Seks berbattı.

Şaka, şaka.

Gelin şuna rezalet, diyelim.

Demek istediğim, işte karşınızda güya ülkenin en seçkin bekârlarından biri, kadınlarla çıktığını söylüyor ve bu konuda tek söyleyebileceğim; bu iş hakkında en ufak bir fikri yok. Hem de en ufak.

Ve ben de ona bu yüzden öfkeliyim, biliyorum çok haksızca, ama elimde değil. "

Evet, pekâlâ, büyük olasılıkla şu anda ne kadar kötü olduğunu öğrenmeye can atıyorsunuz, iyi öyleyse. Size anlatacağım; fakat benim bir salak olduğuma karar vermeden önce, kendinizi benim yerine bir koyun ve aynı şekilde hissedip hissetmeyeceğinizi bir sorun.

Ed'i odama çekip onu öpmeye başlamıştım. Öpüşmemiz pek parlak değildi, doğruyu söylemem gerekirse ortada hâlâ çok fazla tükürük vardı, böylece dudaklarını öpmeyi bırakıp yanaklarına ve oradan boynuna inen küçük öpücükler kondurmaya başladım ki, o sırada beni bir şekilde iten şeyin ne olduğunu anladım.

Bu, onun kokuşuydu. Pis ya da öyle bir şey değil, yalnızca doğal vücut kokusu. Bir çeşit ekşimsi bir koku, pek hoş değildi ve bu yüzden, o andan itibaren dilimi sıkıca ağzımın içinde tutmaya karar verdim.

Evet, evet biliyorum. Orada durmam gerekirdi. Aramız-

271

daki seks kimyasının tutmadığını anlamam gerekirdi, en azından benim acundan. Fakat devam ettim; Julia Roberts'in Pretty Woman filminde seviştiği erkekleri asla öpmediğini itiraf edişini düşünüyordum. -Tabii, Richard Gere'le karşılaşana dek, ama bunun için onu kim suçlayabilir ki?- Bu yüzden ben de Ed'le hiç öpüşmeden birlikte olabilirdim. Fakat Ed, teninin tadından hoşlanmadığım için yaptığım kuş gagalamasına benzer hareketlerin beni tahrik ettiğini sanıp aynı şeyi yapmaya başlayınca hemen durdum, zira duygulamı bir parçacık bile harekete geçirmedeği ya da seksi olmadığı gibi, tersine sinir bozucuydu.

Derken, "Elbiselerini çıkarmak için banyoyu kullanmak ister misin?" dedi. Bu biraz garipti çünkü, ateşli bir anda Ed'in giysilerini çıkarıvereceğini düşünmüştüm. Yine de banyoya gittim. Üstümde tişörtle çıktığımda, Ed yorganı çenesine kadar çekmiş olarak yatıyordu ve içgüdüsel olarak ilk akluna gelen olabildiğince uzaklara koşup kaçmak oldu.

Fakat kararlı bir kadın olduğumdan, bu düşünceyi bir tarafa itip yavaşça yatağa girdim. Ed bana sarılıp, tekrar öpmeye başladı ve kendi kendime; çok kötü değil, dedim, bunu yapabilirim.

Bir süre sonra elimi aşağılara kaydırdım ve bir erkekte hayatta tahammül edemediğim bir şeye dokundum: Tango külot.

Bunu, ereksiyonunu da dikkate alarak, yapabildiğim kadar nazikçe sıyırdım. O sıra Ed, tişörtümün üstünden göğüslerimi sıkıyordu -aslında yoğurmak daha doğru bir tarif olabilir- ve bunu o kadar uzun süre yaptı ki, sonunda bari tişörtümü çıkartayım, dedim.

Bunun ardından yoğurmaya devam etti, diyebilirim ki artık bir somun ekmeğe dönüşmek üzereydim.

Derken, farkına bile varmadan Ed üstüme çıkıverdi. Gerçi içime ginnesi aklundaki en son şey olsa da, uzanıp bir

272

prezervatif aldım ve bunu, ona taktım. Çünkü, biraz önce debelenmesinden bunu ne yapacağını pek biliyor gibi görünmüyordu. Az sonra içimdeydi ve yüzünü saf bir mutluluk ifadesi kaplamıştı. Birkaç kıpırtı ve derken, dalga geçmiyorum, yaklaşık altı saniye kadar sonra gürlüyerek inledi ve üstüme yıkılıverdi.

Öylece, öfke içinde yattım.

Kesinlikle, kahrolası bir öfke içindeydim.

Üstümde Ed'in ağırlığıyla, gözlerim tavana dikili yatarken bunun, hiç şüphesiz, bugüne dek yaşadığım en berbat sevişme olduğunu düşünüyordum, hatta yaşanabilecek en berbat sevişmeydi. Ed yüzünü benimkine yaklaştırdı, Ches-hire kedisi gibi sırtarak, "Harikaydı, sevgilim," dedi.

Birden yüzümdeki bomboş ifadeyi farketmiş olmalı ki, öperek sordu: "İyi miydi?"

Hayır, doğrusunu istersen, iyi falan değildi. Hatta rezaletti, ve belki bu konuda biraz daha hanımefendi gibi davranmalıydım, belki yalnızca başımı sallayarak arkamı dönüp uyumahydun, ama yapamadım. Öylesine öfkelenmiş ve hayal kırıklığına uğramıştım ki.

Bunları ona da söyledim.

Ed, dönerek benden uzaklaştı, neredeyse ağlayacakmış gibi görünüyordu ve bu beni daha da öfkelenirdi. Çünkü, Ed çocuk değildi. Onun yaşındaki bir adam yatakta nasıl bu kadar zavallı olabiliyordu?

Bununla beraber hiçbir şey söylemedi. Böylece ben de seksin nasıl iki taraflı bir şey olduğuna dair söylenmeye koyuldum; sahiden on dakika göğüslerimi yoğurmakla beni tahrik ettiğini mi sanıyordu, hayatında klitoris diye bir şey duymuş muydu acaba, erken boşalma hiç de hoş bir şey değildi, özellikle de hiç ön sevişme yapmadığımızı düşünürsek, bu arada yeri gelmişken ön sevişmenin ne olduğunu biliyor muydu ki?

273

Ben söylendikçe -zira o sırada, kendimi iyice kaptırmıştım artık- o daha da üzgün görünüyordu. Nihayet, bitirdiğimde bana sarılmaya çalışarak özür diledi. Fakat hışımla yataktan fırladım ve banyoya gittim.

Klozetin kapağına oturmuş, Jules'la konuşabilmek için ölüyordum. Bir süre sonra üşümeye

başlayınca odaya geri döndüm. Ed yatağın kenarında, başı önünde oturuyordu. Bana bakarak içini çekti.

"Gerçekten üzgünüm," diye başladı. "Kendimi çok kötü hissediyorum, sanırım sorun benim pek fazla deneyimli olmayışım, fakat bana yardım edersen öğrenebilirim, bana ne yapmam gerektiğini gösterebilirsin. İkimizde istediğimiz takdirde bunu çözebileceğimize gerçekten inanıyorum."

Bir parça nazlanıp öğretmeni olmak istemediğimi söyledim. Fakat, ardından kendimi iğrenç hissetmeye başladım, bu yüzden bir süre sonra peki, dedim. Sanırım bunu çözebilirdik. Yeniden yatağa girip Ed'in bana sarılmasına izin verdim. Bir süre sonra da galiba, uykuya daldık.

Sabah kendimi daha iyi hissederim sanmıştım ama, hiç de öyle olmadı. Daha da kötü hissediyordum. Çünkü seksin bir ilişkideki en önemli şey olmadığına inansam da, en azından, berbat olmaması gerekiyordu. Demek istediğim, biliyorum, Nick'le seks tek kelimeyle muhteşemdi ama yine biliyordum ki, bu çok nadir yakalanan bir şeydi. Bu yüzden çok kötü olmadığı müddetçe, elinizdekiyle yetinmeliydiniz.

Ed büyük olasılıkla haklıydı; ona ne yapması gerektiğini, nelerden hoşlandığını öğretebilirdim, fakat işin gerçeği Ed beceriksizdi. Kendi bedeni konusunda, benim bedenim konusunda beceriksizdi. Tam bir acemiydi ve doğru hareketleri yapacak kadar işin tekniğini öğrendi diyelim, yine de hiçbir zaman ipeksi bir yumuşaklıkta, duygu dolu ve zevk verici olamayacaktı.

Bu sabah Nick'le seksin nasıl olduğunu düşünmeye baş-

274

lamıştım ve tabii ki, onunla ne kadar iyi olduğunu hatırladıkça, Ed'e olan kırgınlığım artıyordu. İşle, dönüş yolu !x> yunca aramızdaki yoğun ve gergin sessizliğin (c)edeni buydu.

Elbette, bunu Saralı ve Charles'a anlatamazdım, öyle hoş, o kadar konuksever insanlardı ki. Zannederim, bu sabah hepimiz kahvaltı sofrasında toplandığımızda, cehennem gibi bir gece geçirdiğim gerçeğini saklamayı başardım. Onlara hoşçakal deyip her şey için teşekkür ederken, Saralı bana sıkıca sarılıp, mutlaka yeniden gelmemizi söyledi.

Dönüş yolu boyunca pek konuşmadık. Benim daireme ulaştığımızda, Ed çantamı içeri getirirken sordu: "Seni sonra arayabilir miyim?" Omuz silkerek, "Sanırım," dedim. Altı yaşında bir çocuk gibi davranıyordum. Ed müthiş üzgün bir ifadeyle yanağımdan öptü. Gider gitmez, telefonu kaptım ve doğal olarak, Jules'u aradım. Eve döner dönmez kendisini aramam için yalvaran annemin bıraktığı üç tane mesajı gönnezlikten gelmişim.

"Oh ohh!" dedi Jules, dümdüz çıkan sesimi duyar duymaz. "En başından başla."

"İlk önce, sen söyle," dedim. "Jamie'den hiç haber var mı?"

"Şey, evet," dedi, yavaşça. "Dün akşam tek kelimeyle perişan bir halde aradı, ben de bu akşam konuşmak üzere gelebileceğini söyledim."

"Dalga geçiyorsun!" Nefesimi tuttum. "Onu affedecek misin?"

"Önce ne diyeceğini bir gömmek istiyorum," dedi. "Çünkü onu affetmeyi basarsam bile, asla unutamayacağımı biliyorum ve hâlâ günün birinde ona güvenip güvenemeyeceğimi bilmiyorum ve eğer güven yoksa, geriye ne kalıyor ki?"

"Aşk?" dedim, yumuşak bir sesle.

275

"Evet," içini çekti. "O var. Her neyse, benden söz ettiğimiz yeter. Bana dün geceyle ilgili her şeyi anlat bakalım."

Nasıl hayal kırıklığına uğradığımı unutmaya çalışarak en baştan anlatmaya koyuldum; her şeyi bütün detayıyla tarif ediyordum: İnsanların nasıl olduğunu, neler giydiğini, atmosferi, müziği ve şampanyayı!..

Derken, biraz yatak konusuna giriş yaptım ve sustum. "Devam et," dedi, çabucak. "Yaptım, değil mi?" "Bir anlamda."

"Ne olur bana berbat olduğunu söyleme," diye inledi. "Bunu kaldıramam."

"Berbattı," diye haykırdım. "Yo, geri alıyorum. Berbattan da berbattı. Hayatımın en kötü

deneyimiydi." Ve ona size anlattıklarımın aynısını anlattım. Bitirdiğimde ikimiz de sessizdik.

"Aloo?" dedim, "Hâlâ orada mısın?" "Bekle. Düşünüyorum."

"Neyi düşünüyorsun? Sakın, arzu geliştirebilir, deme. Çünkü açıkçası bunu bir kez daha yaşayabileceğimi hiç sanmıyorum."

"Pekâlâ," Jules içini çekti. "Arzunun gelişeceğini sanmıyorum. Fakat, besbelli ki deneyimsiz biri ve bu da çözülebilir bir sorun. Ancak..." diye ekledi, uğursuz bir tonla.

"Bunu makul görmeye çalışmaktan da kaçınmalısın." "Ne demek istiyorsun?"

"Demek istediğim, bunu göz ardı etmemelisin ve bu fantezinin dışındaki dünyada yaşamaya devam etmelisin." "Yani sence bitirmeli miyim?"

"Hayır, öyle demedim. Yalnızca, şu andaki hislerini dikkate al, diyorum. Çünkü, bazen doğru olmadığını bildiğin halde, sırf sen doğru olmasını istiyorsun diye bazı şeyleri

276 yapman^ beni endişelendiriyor. Ve bu ilişkinin doğru olma-dığı'm'da söylemiyorum; kastettiğim yalnızca, eğer öyle değilse hiçbir şeyi pemljeyle boyamaya çakşma."

Jules konuştuğunda muhteşem fantezilerimin uçup gitmekte olduğunu görüyordum ve bunu hiç mi hiç istemiyordum. Ben zengin bir adamla evlenmek istiyordum; Ed gibi biriyle, Hanover Terrace'daki bir evde yaşamak istiyordum. Bununla beraber Jules'un ne demek istediğini anlamıştım. Söyledikleri çok hoşuma gitmese bile.

"Peki, şimdi ne yapmam gerekiyor?"

"Hiçbir şey yapman gerekmiyor. Yalnızca bekle ve neler olacağını gör. Fakat Libby, bu adamla birlikte olmak zorunda da değilsin. Üç haftada, ömür boyu sürecektir bir karar vermen gerekmiyor, bütün söylediğim bundan ibaret. Eğer yürümüşse, sorun değil, yoluna devam edersin."

Kesinlikle haklı olduğunu bilmeme rağmen ömrün boyunca istediğin bir hayatın parmaklarının ucuna kadar geldiğini akıldan çıkarmak da oldukça zordu. Ayrıca, pekâlâ, son zamanlarda Hanover Terrace'daki evi nasıl yeniden dekore edeceğimi düşünmeye epey zaman harcamıştım ve belki bu pek sağlıklı bir şey değildi, ama pubda arkadaşlarla bira içmekten nasıl sakınacağına kafa yormaktan çok daha iyiydi.

"Peki, ama sen yürüyeceğine inanıyor musun?"

"Ne söylememi istiyorsun Libby?"

Evet, "demesini istiyordum, her şey yoluna girecek. Bana, Jamie'yle ilk tanıştığında beş para etmez bir âşık olduğunu, ama sonra, dünyadakilerin en iyisi haline geldiğini anlatsın; Ed'in de, bir zamanlar öyle olduğunu düşündüğüm Jamie kadar iyi, onun kadar mükemmel olmasının pekâlâ mümkün olduğunu söylesin istiyordum. Hâlâ her şeyin mümkün olabileceğini ve her şeyin yolunda gideceğini söylesin istiyordum.

277

"Yalnızca, gerçekten ne düşündüğünü bilmek istiyorum."

"Tanrım, bazen gerçekleri idaresi zor bir insan oluyorsun. Zaten söyledim ya. Bak, atlayıp gelmek ister misin?"

"Yok, evde kalıp TV seyredeceğim." Duraksadım. "Tabii, sen gelmemi istiyorsan..."

"1 İayır, bu konuda endişelenme. Zaten Jamie'nin gelişi için hazırlanmalıyım. Sinirlerimi çelikleştirmeliyim, falan. Ama Ed konusunda canını sıkma, her şey yoluna girecektir."

"Tamam, sağol. Bunu benim sana söylemem gerekmiyor muydu?"

Saat beşte, tam seyrettiğim film bittiği sırada telefon yine çaldı. Ben de yine, büyük olasılıkla gün boyu aramaktan vazgeçmeyen annem olduğundan, açmadım. Artık mesaj bırakmıyor olsa da, her seferinde telefonu kapattığında 1471'i arıyordum ve karşıma kahrolası numarası çıkıyordu.

Şu anda hiç onunla konuşacak durumda değildim. Ne söyleyeceğimi bilmiyordum. Bütün gün iyi programlar olduğu için TV'ye şükrediyordum, böylece Ed'i ya da geçen geceyi düşünmek zorunda kalmamıştım.

Fakat bu kez telefondaki Ed idi. Onun endişeli cılız sesini duyar duymaz, kendimi

gerçekten çok kötü hissetmeye başlamıştım, bu yüzden telefonu açtım ve o bir şey söylemeye fırsat bulamadan, özür dilemeye koyuldum.

"Sana söylediğim sözlere inanamıyorum," dedim, sesim-dende belli bir utançla. "Kendimi tam bir orospu gibi hissediyorum, özellikle de sen beni öylesine harika bir partiye götürüp bana karşı o kadar iyi davrandıktan sonra." Bir müddet sustum. "Eğer beni bir daha görmek istemezsen, anlayışla karşılarım."

2.78

"Elbette ki seni görmek istiyorum!" dedi, şaşkınlıkla. "Asıl ben" özür dilemek için seni aradım, çünkü geçen akşa-nun çok kötü geçtiğini biliyorum ve seni yalnızca, bu ilişkinin yürümesi için her şeyi, ama her şeyi yapmaya hazır olduğumu söylemek için aramıştım. Biliyorum, ilişkinin fiziksel yönü senin için çok önemli ve bu kadar deneyimsiz olmaktan, öylesine utanç duyuyorum ki. Ama sana söz veriyorum, Libby, öğreneceğim. Hatta bugün gidip Seks Keyfi adında bir kitap aldım."

Nasıl bu kadar kötü olabiliyordum?

"Okumaya başladın mı, yoksa yalnızca resimlerine mi bakıyorsun?"

"Yo yo, okuyorum ve sanırım seni nasıl, ee, tatmin edebileceğimi öğreneceğim."

"Oh, Ed," diyebildim, bu adamın beni mutlu etmek için ne kadar ileri gidebileceğini görmekten şaşkıncıydım. "Sen beni tatmin ediyorsun. Geçen akşam, yalnızca epey kötü bir ruh hali içindeydim, eminim ki her şey yoluna girecek."

"Ben de öyle düşünüyorum," dedi, bunun doğru olduğu sesindeki rahatlamadan anlaşılıyordu. "Bu akşam herhalde yalnız kalmak istersin, değil mi?"

"Niye? Aklından ne geçiyor?" Hunin, pardon Libby? Sen bu akşam evde kalmak istiyordun. Hey Tanrım, bu kadar yumuşak yüzlü olmak zorunda mıydım acaba?

"Yalnız, düşünüyordum da, belki bana uğrayıp bir şeyler yemek istersin. Seni görmek ve biraz da geçen akşamı telafi etmek çok güzel olurdu."

Kendimi, "Olur," derken buldum. "Sekizde gelirim, iyi mi?"

"Gelip seni almamı ister misin?"

"Yok canım," dedim. Kendim gitmek istiyordum; zira kesinlikle gece kalmaya niyetim yoktu. "Ben gelirim."

279

Ne diye oraya gidiyordum? Geri dönüp, daha yalnızca birkaç saat önce öldürmek istediğim bir adamla, akşamı geçirmek üzere olduğuma inanamıyordum. Fakat bunu yürütmeyi öylesine istiyordum ki; üstelik artık öfkem de geçmişti ve zavallı Ed apaçık çaba harcıyordu. Kasaya gidip Seks Keyfi'nin parasını öderken utancından ölmüş olmalıydı, ama şu efora bakar mısınız? Ben de çabalamahtımdım; sanırım Ed, her ilişkinin emek istediği konusunda haklıydı ve ben de bunu yapmaya hazırdım. Gerçekten hazırdım.

"Seni seviyorum."

Aklımdan milyonlarca şey geçti. Bunu Jon'dan duymayı ne çok istemiştım; ama hiçbir zaman söylememişti. Geçmişte bunu, kimbilir kaç kişiye, kimbilir kaç kez söylemeyi içimden geçirmiş, fakat asla cesaret edememiştım. Çünkü mutlak bir kesinlikle biliyordum ki, daha L harfi ağzımdan çıkar çıkmaz tabanları yağlayacaklardı. Yıllar yılı nasıl da, bana kraliçeler gibi davranıp beni sevdiğini söyleyecek birini aramıştım. Ama asla bunun Ed gibi biriyle olacağı aklıma gelmemişti.

Ve bütün düşlerimde, uzun boylu, esmer, yüzü olmayan ama tabii ki yakışıklı, hayatımın aşkı, bana, beni sevdiğini söylediğinde, kollarında eriyerek mırıldanırdım. "Ben de seni seviyorum."

Ama şimdi ne diyeceğimi hiç bilmiyordum.

"Bunun garip geldiğini biliyorum, Libby," dedi Ed, masanın üzerinden uzanıp elimi tutarken. "Çünkü, birbirimizi tanıyah çok uzun zaman olmadı, fakat annem daima, bir şeyin doğru olduğunu hissediyorsan, doğrudur, derdi ve senin benim için doğru kadın olduğumu biliyorum. Her şeyin süper olmadığını farkındayım ama bunları yoluna koyabileceğimizi de biliyorum. Bu yüzden, sen henüz beni sevdiğini söyleyemeyebilirsin, sorun değil; çünkü ben

seveceğini biliyorum."

"Ben de seni seviyorum." Başka ne diyebilirdim ki? İşin gerçeği onu sevmesem de sevme fikrinin kendisi hoşuma gidiyordu ve sanırım bu da şu an için yeterli sayılabilirdi. Ed inanılmaz mutlu görünüyordu.

"Seni gerçekten çok seviyorum," diye tekrarlardı. "Ve bana o kadar mutluluk veriyorsun ki." Bunun üstüne nasıl olur da geceyi onunla geçirmezdim?

Merdivenleri çıkarken, bu ilişkinin yürümesi için elimden geleni yapmak zorunda olduğumu biliyordum. Özellikle de, bir kez daha, halının yumuşaklığını, yatak odasının büyüklüğünü, kat kat perdelerin ihtişamını gördükçe; zira bunları istiyordum. Bunu daima düşlemiştim. Bu kez Ed, göğüs uçlarının da erojen bölge olduğunu ve klitorisin vücudun işe yaramaz bir parçası olmadığını keşfetmişe benziyordu. Karnımın altına doğru kayan, yumuşak okşayışlar hoşuma gitmişti.

Tamam, mükemmeldi, demiyorum. Hâlâ biraz acemi ve beceriksizdi, ayrıca habire, "Bu iyi mi? Bu nasıl? Bu hoşuna gidiyor mu?" deyip duruyordu. Ben de, elini vücudumda gezdirerek, başımı sallayarak ya da fısıldayarak ona göstermeye çalışıyordum; zira öyle yüksek sesle sorup durmaktaydı ki, bu bir şekilde atmosferi bozuyordu. Nihayet bir süre sonra, işi birazcık kapar gibi oldu.

Gerçek bir sevişme başlamadan epey önce; eğer gözlerimi kapatıp iyice konsantre olursam, hoşuma gitmeye başladığını farkettim. Gerçi normalde, biri beni uyarıp hoşuma gidip gitmediğini sorarken, öylece yatacak kadar bencil değilimdir ama, geçen akşamın üstüne hiç olmazsa bir orgazm şansını hak ettiğimi düşünüyordum. Saatler gibi gelen bir süre sonra, vücuduma bir karıncalanma hissi yayılırken orgazmın tanıdık sıcaklığını hissettim. Sahiden orgazm olmuşum.

281

Gözlerimi açıp yarı kendinden hoşnut yarı endişeli bir ifadeyle bana bakmakta olan Ede gülümsedim. "Sen, ee, şey. Oldun mu?" diye sordu.

Başımı salladım ve Ed soluğunu gürlütle koyverince gülerek dudaklarına yumuşak bir öpücük kondurdum.

"Bunun için Tanrıya şükürler olsun," dedi ve o zaman, seksin daha iyiye gidebileceğini düşündüm; belki de o kadar kötü olmayacaktı. Onu üzerime çekip içime girmesini sağladım ve, tamam, gerçeği söylemek gerekiyorsa, hâlâ onu öpmeyi, okşamayı ya da yüzümü boynuna gömmeyi kaldıramıyordum ama, yine de geçen geceden kat be kat iyiydi.

Sanırım bu kez on iki saniye sürdü. Önemli olduğundan değil, zira ben orgazm olduktan sonra memnuniyetle uyuyabilirdim. Fakat bunu onun için yapmak istemiştik; öyle tatlıydı, öylesine çabalyordu ki.

Sonradan, ağır ağır konuşarak yatarken, ona bir şans daha verdiğime gerçekten çok memnun oldum.

"Bunların hepsini bir günde nasıl öğrendin?" diye sordum, sonunda.

"Seks Keyfini süratle okudum," diye kıkırdadı.

"Yani, bugün hiç çalışmadın mı?"

"Tabii ki, hayır. Bu çok daha önemli. Sen çok daha önemlisin."

Omuzuna doğru sokuldum, böylesine sevmeye bayılıyordum.

"Libby?"

"Hımm?" Neredeyse uykuya dalmak üzereydim.

"Sanırım ailenle tanışmamın zamanı geldi."

Şimdi cin gibi olmuşum.

"Ee, neden? Sence biraz erken değil mi?"

282

"Birbirimize karşı ciddiysek, hiç de değil ve ben de seninle çok ciddiyim."

Tanrını, Edin ailemle tanışması fikri benj hasta etmeye yetiyordu. Annem sevinçten çıldırarak ve ben de utançtan Ölecektim.

"Hunun, ee, şey." Umutsuzca bir bahane bulmaya çabalıyordum.

"Benimle tanışmalarını istemiyor musun?"

"Tabii ki istiyorum!" Yalan söyledim. Onların Ed'le değil, Ed'in onlarla tanışmasıydı sorun. Onun, gerçekte kim olduğumu görmesini, arkamda bırakmak için böylesine çabala-dığını beni, tanımasını istemiyordum. "Yalnızca biraz erken olduğunu düşündüm, hepsi bu." Bence gayet iyi bir fikir," dedi, gizemli bir gülümsemeyle ve birdenbire anladım. Hey Tanrım! Bana evlenme teklif edecekti! Fakat bunun için de henüz çok erkendi; demek istediğim, Tanrı aşkına, beni daha doğru dürüst tanınıyor-du bile.

İşte bu endişe vericiydi, çünkü beni gerçekten tanını-yordu ve kafamı karıştıran şey, beni tanımanın Ed'in aslında pek umurunda olmaması olasılığıydı. Belki de uygun bir eş ve iyi bir anne olacağımı düşünüyordu ve gerisi onu fazla ilgilendirmiyordu; bana şimdiden bir rol biçmişti. Fakat, ben de çok fesattan; böyle bir şey eminim ki sözkonusu değildi. Tanrı aşkına, Ed beni seviyordu.

"Pekâlâ, bir şeyler yaparız," dedim, belirsizce. Unutup gideceğini ümit ediyordum.

"Harika," dedi, baş ucundaki ajandaya uzanarak. Hay anasını. "Çarşambaya ne dersin?"

"Annemlere bir sorayım," dedim, ailemin çarşamba günü muhakkak bir işleri olacağını şimdiden biliyordum. En azından ben bir şeyler ayarlayacaktım. "Sana haber veririm."

283

"Akşam yemeğine buraya gelebilirler," dedi. "Birlikte bir şeyler pişirebiliriz."

"Ama sen yemek yapamazsın ki."

"Tamam, pekâlâ. Sen pişirirsin, ben de sana yardım ederim."

Ne demek istediğimi anlıyor musunuz? Beni şimdiden mutfığa sokmuş ve eş rolüne yerleştirmişti işte. Belki de saçmalıyorum. Nihayetinde, yemeği benim pişirmem daha mantıklı bir şeydi. Dünyanın en iyi aşçısı olduğumdan falan değil; sizin de bildiğiniz gibi, fakat herhalde bir yemek tarifini Ed'den çok daha kolay çözebilecek durumdaydım.

"Tamam," dedim. "Olabilir."

"Seni seviyorum, Libby Mason," dedi, gözlerini kapatmadan önce beni öperek. "Ben de seni seviyorum."

22

"Ne yaptığından tam olarak emin misin?"

"Birazcık bile değilim," diye inledim. "Aslına bakılırsa, bu bir kâbusun gerçeğe dönüşmesi gibi bir şey."

"Kâbusları gerçeğe dönüşenin bir tek benim olmadığımıza memnun oldum." diyerek Jules içini çekti.

Jamie o akşam Jules'u görmeye gitmişti. Jules kapıyı açtığında ilk hissettiği şeyin kuvvetli bir analık içgüdüğü olduğunu söylüyor, zira Jamie korkunç görünüyormuş.

284

"O kadar kilo vermiş ki," dedi Jules. "Hiçbir şey yemediği apaçık."

Bitkin, zavallı ve tamamiyle ezik bir hali varmış. Jules onu içeri davet edip mutfığa almış. Jules'un bütün bir günü pişirmekle geçirdiği, Jamie'nin en sevdiği yemek olan etli güveç buram buram kokuyor ve ona elinden kaçırıklarını anımsatıyormuş. Ya da anımsatmıyormuş, Jules o konuda henüz bir karara varamamış.

Jamie, doğal olarak yemek hakkında bir yorum yapmış, fakat Jules ona ikram etmemiş. Kahveyi tercih ettiğini bildiği halde, ona çay önermiş ve Jamie hiçbir şey istemediğini söylemiş.

Öylece, başı ellerinin arasında kanepede oturuyormuş, nihayet başını kaldırıp Jules'a baktığında, yalvaran bir sesle, "Seni öyle çok özledim ki, Jules. Seni öyle çok seviyorum ki. Sensiz olmak istemiyorum."

Bu sözler bir şekilde Jules'un, içinde gizlenmiş olan gücü keşfetmesini sağlamış ve Jamie'ye bakarak ona biraz acı çektirmeye karar vermiş.

Onu tekrar kabul edip etmeyeceğinden hâlâ emin değilmiş, fakat neye karar verirse versin, kesin olan tek şey bunu ona ödetecek olmasıymış.

Jules ona, kendisini ölçülemeyecek kadar çok kırdığını söylemiş. Evlilik hakkındaki bütün

inançlarını yıktığını, geleceğe, ortak geleceklerine dair bütün düşlerini mahvettiğini söylemiş.

Jamie tek kelime etmiyormuş.

Onun eve geri dönebileceğine dair bir karar vermek için hâlâ çok erken olduğunu, onu görmek isteyip istemediğine karar vermek için bile çok erken olduğunu söylemiş.

Jamie başını utançla eğmiş, tekrar tekrar özür diliyor-muş.

285

Daha zamana ihtiyacı olduğunu söylemiş ve Jamie başıyla onaylayarak sessizce gitmiş.

Tam kapıdan çıkarken onu öpmek için dönmüş, fakat Jules başını çevirince havayı öpmek zorunda kalmış.

"Fakat, Tanrım, Libby," dedi, bunları anlattıktan sonra. Ben her zamanki gibi, yine işten biraz erken sivişmişim ve süpermarkette dolanıyorduk. "Öyle zordu ki. Öyle kahrolası zor. Bütün istediğim saati geriye döndürüp her şeyi eski haline getirebilmek."

"Her şeyin yoluna gireceğine inanıyor musun yani?"

"Kimbilir. Bütün bildiğim, en az benim kadar acı çekene dek onu kabul etmeye hazır olmayacağım." Durakladı. "Birde, bu akşam gitmek zorunda olduğum şu kahrolası iş yemeği var. Güya Jamie de gelecekti ve ben de hiç istemiyorum."

"Gitmen şart mı?"

"Maalesef, evet. Kaçırılmayacak kadar iyi bağlantılar. Her neyse," diye devam etti, içini çekip gülümsemeye çalışarak. "Bana neden bu işe girişmeye karar verdiğini bir daha anlat."

Bu iş; Ed'in ailemle tanışması oluyordu.

"Çünkü, Jules," dedim, yalandan öfkeli bir tonla. "Bu er ya da geç olacak ve pekâlâ şimdi de aradan çıkarabilirim."

"Fakat, bu senin ailen." Jules ailemi tanıyordu. Onlar da Jules'u çok seviyorlardı ve Jules'un mükemmel bir kadın olduğunu düşünmekteydiler. Annem, çoğu kez beni Jules'la kıyaslardı ve ben doğal olarak hep sınıfta kalırdım. Jules da ailemi severdi - nasıl sevmesin ki, ne zaman bize gelse annem etrafında anaç bir hindi gibi dolanır ve ne kadar sıksa olduğunu, beslenmeye ihtiyacı olduğunu söyleyip dururdu.

Jules'a annemin nasıl tam bir cadı olduğunu anlatmaya çalıştım ama, o yine de annemin tatlı biri olduğunu düşünüyor. Bunu o annem olmasaydı da yapardım, eh belki de

286

yapmazdım. Ama görünen o ki, anne- babalar eğer sizin değilse çok daha iyi oluyorlar. Sepete bir torba ıspanak atarken, Jules, "Ed, -yemekten sonra babanı bahçede bir yürüyüşe çıkarıp seninle evlenmek için rızasını olmak ister mi sence?" diye dalga geçti. Esasında, ben de tam bunu düşünüyordum. Jules'un da aynı şeyi düşünmüş olmasına inanamayarak, şaşkınlık içinde ona döndüm. "Sence bunu yapabilir mi? Gerçekten?" Omuz silkti. "Sence?"

"Kafamı karıştırdı. Kahretsin. Chocolate Mousse için çikolata lazım, ama hangi çeşit olduğunu hatırlamıyorum."

"Bourneville çikolatası," diyerek, iki büyük paketi sepete attı. "Ee, ne derdin?"

Ve birdenbire cevabımın ne olduğunu kesinlikle bildiğimi anladım. "Sanırım, evet, derdim." Durup nefesini tuttu. "Evet mi? Ciddi misin? Adamı doğru dürüst tanıımıyorsun bile."

"Fakat, senin daima söylediğim gibi, bir şeyin doğru olduğunu hissediyorsan o doğrudur."

"Ben, hiç böyle bir şey söylemedim."

"Oh, pekâlâ. Ama başka birisi söyledi. Ve ben de gerçekten doğru olduğunu düşünüyorum."

"Yani, seks berbat, Fransızca konuşması müthiş sinirine dokunuyor ve hâlâ hayatının geri kalanını bu adamla geçirebileceğini mi düşünüyorsun?"

"Jules!" diye uyardım. "Seks berbat değildi. Tamam, ilk sefer çok iyi değildi; ama artık çok daha iyi," ve dahası, pazar gününden beri her akşam Ed'de kaldığımı düşünürsek, pratik yapacak bir sürü vaktimiz olmuştu. "Ve Fransızcası beni bir parça sinirlendiriyor, ama öyle çok değil ve evet, hayatımın geri kalanını bu adamla geçirebileceğimi düşünüyorum."

Elbette bu tam manasıyla doğru sayılmazdı, zira fantezilerim henüz düğün gününün ötesine geçmemişti, ama ne düğündü planladığım! Hepsini halletmişim; Bruce Oldfield etiketli elbisemden nedimelerime, tanıdığım bütün insanların takdir dolu bakışlarına kadar. Çünkü bu küçük bir düğün değildi; bu asrın düğünü olacaktı.

Jules başını salladı. "Dinle, Libby, biliyorum Jamie'yle işler yürümemiş görünüyor, ama ben en azından onu sevdim. Demek istediğim gerçekten çok, çok sevdim. Ne yaptığından emin misin?"

"Tanrı aşkına, Jules. Bu akşam bir teklif yapacağı çok düşük bir olasılık, o yüzden sanırım ikimiz de abartıyoruz. Hem ayrıca nişanlansak bile, bu kesinlikle uzun bir nişanlılık olacak."

"Ne kadar uzun? Tavuklar şurada, aşağıda." Tekerlekli sepeti o tarafa doğru sürdü.

"Bir yıl."

"Söz mü?"

"Söz."

Yemek kitabını alacağımdan Jules beni eve bırakmıştı. O gider gitmez, adresi doğru aldıklarından emin olmak için annemi aradım. Telefonda sesi heyecan doluydu. "Yeşil takımımın uygun olacağına emin misin?" "Anne, ne giydiğin hiç önemli değil, evde olacağız." "Ama hayatım, iyi bir izlenim bırakmak istiyorum." "Gerçekten önemi yok anne, yeşil takımın gayet iyi." "Baban kravat taksın mı?"

"Hayır, anne," iç geçirdim. "Kravat takmasına gerek yok."

"Düşündüm de, başlangıç olarak belki biraz somon mo-

288

üsse getirmemi islersin. Bu sabah bizim için zaten yapmıştım, belki getirebilirim diye düşündüm."

"Yemek pişiremeyeceğimi sanıyorsun, değil mi?"

"Hayır, hayatım. Yalnızca yardımcı olmaya çalışıyorum."

"Unut bunu anne, ben hepsini hallettim."

"Emin misin?"

"Evet anne, eminim."

"Hiç sorun olmazdı..."

"Anne!" Neden, Tanrım neden bu işe kalkışmıştın acaba?

Size Ed'in bana dün yedek anahtarları verip bende kalmasını istediğinden söz etmiş miydim? Eve girdim ve alışveriş torbalarını sürüyerek mutfığa indim. Bu büyüklükteki bir evin içinde tek başına olmanın ürkütücü bir yanı vardı, bu yüzden ışıkları yakıp radyoyu Virgin'e ayarladım. -Klasik müzik kanalı Radyo 3'e ayarlı olmasına hiç şaşırma-mıştım.- Ve ortalığı biraz daha sıcak bir hale getirmek için bir iki şeyin yerini değiştirdim.

Kanepelerin kılıfını değiştinme konusunda Ed'le konuşmalıydım.

Yemek kitabının işaretlediğim sayfalarını açıp okumaya koyuldum. Dün gece baştan sona okumuş ve ana yemek için; Jules'un spesiyallerinden birini bir sayfanın köşesine karalamıştım. Tatlı olarak da bir Delia spesiyali yapacaktan. Başlangıç yemekleri konusunda biraz panikliyordum, fakat Jules, bruschetta denemelisin, demişti ve ben de ciabatta pidesi, sarmısak ve domates aldım. Bütün yapmam gerekenin, ekmekleri kızartıp sarmısak ve zeytinyağı sürmek, sonra da domatesleri, zeytinleri yerleştirip biraz kekik serpmekten ibaret olduğunu söylemişti. Bir ahmağın bile başarabileceği bir işti.

289

İşte böylece, ispanakları haşlayıp, tavuk parçalarını ba-haratlayıp mutfığı darmadağın ederken, bir yandan da temizlemek için olağanüstü bir çaba gösteriyordum, çünkü derler ki bu iyi bir aşçı olduğunuzun göstergesidir. O sırada telefon çaldı.

Şimdi; erkek arkadaşınızın evinde yalnız başınızayken telefonun çalması biraz garip oluyor. Bir an kalbim duracak gibi oldu; ya başka bir kadın seksi ve tutkulu bir mesaj bırakacak olursa?

Fakat sonra Ed'in evinde olduğumu hatırladım; Ed bana tapıyordu ve başka bir kadın,

yeryüzünde endişelenmemi gerektirecek en son şeydi. Makine çalışmaya başladığı sıra arayanın kim olduğunu işitebilmek için elimdeki işi bıraktım.

"Libby? Orada mısın? Telefonu aç." Bu ses Ed'e aitti.

"Selam, hayatım. Yemek pişiriyorum." "Mımm. Ne yapıyorsun?" "Sürpriz."

"İhtiyacın olan her şey var mı?" "Evet, Jules'la alışverişe gittik."

"Aklıma geldi de. Jules'la doğru düzgün tekrar bir tanış-malıyız. Bir ara hep birlikte yemeğe çıkalım."

"Bu harika olur," dedim. Ayrılıktan ya da Jamie'den hiç söz etmemiştim, zira Ed'in bilmesi gerekmezdi. Yine de yemek çok güzel bir fikirdi ve Jules'un Ed'i biraz daha tanınmasını çok istiyordum, şu an bunun için pek doğru bir zaman olmasa bile. Onun onayına başka herkesinkinden daha fazla ihtiyacım vardı ve tanıştığımız akşam orda olmasına rağmen Jules, Ed'le pek konuşmamıştı. Onun Ed'in benim için ne kadar doğru bir insan olduğunu görmesini gerçekten çok istiyordum. Jules ve Jamie'nin yeniden birlikte

290

olmaları için, elimden dua etmekten başka bir şey gelmiyordu; böylelikle her şey normale dönecekti. Hepimiz için.

"Ofiste yapmam gereken bir iki iş var, sonneve döneceğim. Vay canına, sana söylemeliyim, evde seni bir bekleyenin olması çok güzel bir duygu. Kapıdan, bütün o nefis kokuları içime çekerek gireceğim. Bunu daha sık yapmalıyız."

"Yani, sana yemek pişireyim diye beni elinin altında bulundurmaktan mı söz ediyorsun?"

Güldüm, tabii ki şaka ediyordum.

"Aynen," dedi. "Ev yemeği gibisi yoktur." "Bunu yapabilmek için işten erken çıkmak zorunda kaldığımı söyleyeyim, alışkanlık haline getirenleyiz, yoksa işten kovulurum."

"Ben sana bakarım," dedi. "Çalışmaya ihtiyacın olmaz." "İşte bu," dedim,

şansımaramayarak. "Tam da benim gibi bir kızın duymak isteyeceği şey."

İspanağın bütün suyunu nasıl süzdüreceğimden tam olarak emin değildim; acaba, öldürmek de neyin nesiydi ki? On beş dakika haşladıktan sonra, kevgire boşalttım ve bir tabağa koyup üstüne tavuğun göğüs etinden koydum. Jules'un tarifi dört büyük biber, diyordu, fakat biberleri süper markette unutmuştum. Köşedeki markete uğradım. Kaderin cilvesine bakın ki hiç iri biberleri yoktu, yalnızca minicik olanlardan vardı. Böylece, dört küçük biberin bir büyüğe denk geleceğini hesapladım ve biberleri doğrayıp sosun içine attım.

Chocolate mousse kolay olanıydı. Yumurtaların beyazını kolum kopuncaya kadar çırpıtım ve her ne kadar benmari usulünün ne olduğuna dair bir fikrim yoksa da, çikolata, yağ ve şekeri bir tencerede eritip yumurta beyazlarıyla karıştırdım. -'Yedirmek' de neyin nesiymiş?-

Jules bruschetta'ları konuklar gelmeden hemen önce

291

yapmamı söylemişti. Ed henüz gelmemişti ama saat sekize çeyrek vardı ve bu da bizimkilerin az sonra burada olacakları anlamına geliyordu. Bu yüzden pideleri fırının ızgarasına dizdim ve çıkan bulaşıkları yıkamak üzere lavaboya döndüm.

Zil çaldığında saatime baktım: 19-50'yi gösteriyordu. Erkenden çıkıp gelmek konusunda bizimkilerin üstüne yoktur. Gidip kapıyı açtım, işte karşımdaydılar. Annemin yüzünde beklenti dolu bir gülümseme vardı ve babam takım elbiseleriyle kravatı içinde öyle rahatsız görünüyordu ki. Evet, besbelli kravatı annem zorla taktırmıştı. "Ed nerede?" dedi annem, fisiltıyla. "Az sonra evde olur. Ofiste takılmış. Gelsenize." İkisini de yanaklarından öpüp içeri girmeleri için kenara çekildim. Annem, antrenin büyüklüğü karşısında dilini yutmuş gibiydi, onları kendini beğenmiş bir edayla mutfaka götürdüm. "Harika," dedi, tekrar fisiltıyla. "Bak, babası," diyerek babamı dürttü. "Mutfak hakiki mermer, bir servete mal olmuş olmalı!"

"Rehber turu ister misin?" Kendimi alamamıştım, bu kendini beğenme duygusu birazcık daha sürsün istiyordum. "Hadi gelin, paltolarınızı çıkarın da size etrafi göstereyim." "Bunu yapabileceğimize emin misin?" dedi annem. "Ed gelene kadar beklememiz gerekmez mi?"

"Merak etmeyin, sorun değil," diyerek, paltolarını vestiyer odasına, -annemlerin yatak odası kadar olduğunu belirteyim,- astım.

Böylece her odayı görüşlerinde çıkardıkları şaşkınlık dolu sözler arasında onlara evi gezdirmeye koyuldum. Konuşkanlığı, önemli özellikleri arasında pek de sayamayacağımız babam bile, evin güzel olduğunu itiraf etti.

"Yalnızca güzel değil," diye, düzeltti annem. "Burası bir saray yavrusu." Ardından bana döndü ve, buna inanmaya-

292
caksınız ama, gözlerinde ki yaşlarla, "Oh, Libby," dedi, bir damla yaş yanağından düşmek üzereyken ellerini çırparak. "Senin adına öyle mutluyum ki."

"Adamla evlenmiyorum, anne,"

"Henüz değil," diye atıldı babam, sırtı şimdi tıpatıp an-neminki gibiydi.

;
"Bu seferkini de yüzüne gözüne bulaştırmasan iyi edersin," dedi annem; Ed'in dolaplarını açmış giysilerini inceliyordu. "Yoksa karşında beni bulursun."

"Anne, bu gecelik olsun mola veremez misin?"

"Evet, hayatım," dedi babam. "Üstüne gitme kızın." Şaşırılmış bir şekilde ona baktım.

Annem, ikimize de sanki neden söz ettiğimizi anlamıyor-muş gibi bakıp başını salladı ve perdeleri incelemeye gitti. "Hepsi astarlı," diye kendi kendine mırıldandı. "Bütün bu şık aksesuarlara bir servet harcamış olmalı."

"Aşağı inelim mi?" Ed'in bizi odasını karıştırırken yakalaması en son isteyeceğim şeydi. Böylece hep birlikte aşağı indik ve oturup havadan sudan konuşurken her ikisine de birer cintonik hazırladım.

"Pek kendi evinde gibi bir halin var," dedi annem alaycı bir tavırla. "Her şeyin de yerini biliyorsun."

Cevap vermemeye karar verdim.

"Ama bu kanepeleri pek sevdiğimi söyleyemeyeceğim," diye devam etti, mutlaka bir şeye kusur bulması gerekiyordu. "Sanırım, ben olsam yüzlerini değiştirdim."

"Benim hoşuma gidiyor," dedim, kararlı bir sesle. "Ben dokunmazdım!"

"Eh, her neyse," içini çekti. "Yemekte ne var, bakalım?"

"Brucshetta ve ardından, kahretsin! Kahretsin!"

Telaşla fırlarken annem yine alaylı bir ifadeyle seslendi:

293

Bu yanık kokusu onlardan mı geliyor, Libby?"

Kahretsin. Lanet olsun ve tekrar kahretsin. Sekiz tane dumana tüten kömür parçasını çıkarmak üzere fırını açarken inledim, zira annemin ne diyeceğini gayet iyi biliyordum.

Bunun için dönüp arkama bakmam bile gerekmiyordu; işte gelmiş tam arkamda dikiliyordu.

"Somon mousse'u getirmem gerektiğini biliyordum." Tam o sırada anahtarın sesi duyuldu. Ed merdivenlerden "Selam! Evde kimse yok mu?" diye seslenerek inerken, üçümüz de donup kalmıştık.

Etrafı koklayarak mutfağa girdi fakat besbelli ki yorum yapmaktan kaçınmıştı -eski usûl ev yemekleri hayaliyle eve gelen biri için bu kadarı fazlaydı herhalde- ve hemen annem ve babamla el sıkışmaya girişti.

"Geldiğiniz için çok, çok teşekkür ederim," dedi. Ed'in kolejli aksanı, bizimkilerin hayli inceltilmiş taşralı aksanlarının yanında gülünç denecek kadar komik ve yapmacık kalmıştı. Fakat, bunun farkında görünmüyordu, ben de bir şey söylememeye karar verdim.

Üstelik, beni zıvanadan çıkarsalar da onlar benim ailem-di ve zannederim, buna zorlanırsam onları çok sevdiğimi itiraf edebilirdim.

"Asıl bizi davet ettiğiniz için çok teşekkürler," dedi annem, doğrusu onun da sesinin birkaç perde yükselmiş olmasına hiç şaşırılmamıştım.

"Yo, yo, sözümü olur. İçkinizi tazeleyebilir miyim?"

"Oh, teşekkürler," dedi annem ve bardağını uzatırken öbür elini saçlarında gezdirdi, evet

saçlarında. "Bu harikulade olurdu."

Harikulade? Harikulade mi? Ne zamandan beri harikulade kelimesi annemin kelime hazinesindeydi acaba? Babam bile birazcık afallamış görünüyordu. Göz göze geldiğimizde

294

alışılmadık bir biçimde' gözlerini devirip tavana baktı, kahkahalarımı zor bastırdım.

"Evi kolay buldunuz mu?" diye, sordu Ed. "Arabayla mı geldiniz?"

"Hiç sorun olmadı, değil mi ba..." Durdu, Ed gibi birinin yanında babama, babası diye hitap etmenin uygun düşmeyeceğini henüz farketmişti. "Alan?"

Bir saniye kadar, kiminle konuştuğunu merak ettim, zira o güne dek babamı, babasından başka bir şekilde çağırdığını hiç duymamıştım.

"Hayır, Jean," dedi babam, Jean ismine küçücük bir vurgu koyarak. O da, bunu benim kadar garipsemiş olmalıydı. "Başımızın çaresine baktık."

Annem, babama ters bir ifadeyle bakıp başını salladı. Babam da ben de bunun ne anlama geldiğini biliyorduk; düzgün konuşmak istiyordu. Fakat, Ed'in dikkatini çekmemiş gibiydi, yalnızca bardaklarını geri verdi. "Ba... Alan, başka içme. Araba kullanacaksın."

"Alı, çok yazık," dedi Ed. "Yemek için harika bir şarabım vardı, bunun özel bir akşam olduğunu düşünerek, 196i Mouton Rothschild'ı açayım, dedim. İçersiniz, değil mi Bayan Mason?"

Annem, "Ah bana Jean deyin," diye kıkırdadı "Herkes, beni böyle çağırır."

"Mais bien sûr." Ed'de annemle beraber kıkırdıyordu. "Jean." İçimden onu öldürmek geliyordu, bununla beraber annem berbat bir aksanla söylenmiş bu üç kelime Fransızcadan müthiş etkilenmiş görünüyordu.

"Oh," diye haykırdı, "Fransızca konuşuyorsunuz demek?"

"Juste un peu," diyerek güldü Ed. "Et vous?"

"Moi?" Annem dünyanın en komik şeyini söylediğini sa-

295

nıyordu, daha fazla izlemek islemeyerek fırının başına geri döndüm. Hey Tanrım. Bu işe ne diye kalkışmışım acaba?

"Masaya buyurmaz mısınız?" dedim, en kibar ev sahibi tavrımı takınarak. Zira, ne kadar erken yersek, o kadar erken bitireceğimizi ve bizimkilerin o kadar erken gideceğini hesaplıyordum.

Bilindiği üzere bruschetta'yla başlayamıyorduk, bu yüzden masaya tavuk, pilav ve sebzeleri getirdim; Ed de şarabı almak üzere kilere gitti. Ed odadan çıkar çıkmaz, "Tek kelimeyle, çok çekici biri," diye, çabucak fısıldadı annem. Hâlâ kibar sesiyle konuşuyordu.

"Ve tam sana göre."

İçimi bir rahatlama duygusu kapladı, çünkü en sonunda biri, -gerçi bu yalnızca fikirlerini en son umursayacağım kişi olan annemdi- beni onaylamış, tam duymak istediğim şeyi söylemişti. Ed'in tam bana göre olduğunu.

Ed dönmüş, şarabı açıyordu. Annemle babam gözlerini bize dikmiş, çatal-bıçaklarını almadan önce birimizden birimizin başlamasını bekliyorlardı. Sonunda, çatalımı elime aldım, ardından annem de kendisinininkini alıp ilk lokmasını ağzına götürdü.

Size yemin ederim, insanların çok acı bir şey yediklerinde kıpkırmızı olup kulaklarından dumanlar çıktığını çizgi filmlerde görmüştüm; fakat bunun gerçek hayatta da olabileceği asla aklıma gelmezdi.

Herkes çatalları yarı yoldayken durdu ve hep birlikte gözlerimizi çatalını elinden düşürüp kesik kesik nefes alan, elini ağzına doğru sallayan anneme diktik.

"İşte, işte," dedi babam, şarap bardağını uzatarak. Zira masadaki tek içecek buydu ve annem hepsini bir seferde dikti. "Ne oldu?" dedi babam. "Yanlış tarafa mı kaçtı?"

Annemin gözünden şimdi yaşlar akıyordu ve Tanrı aşkına, biraz abartmıyor muydu artık?

Konuşmaya çabaladı, fakat sesi çıkmıyor gibiydi, bu yüzden başını öfkeyle sallaya-

296

rak parmağıyla tabağını işaret etli.

"Bayan Mason?" Ed yerinden fırlayıp annemin yanına gitti, müthiş endişelenmişti. Annemin, nasıl olup da her durumda kendisini ilgi odağı haline getirmeyi başardığını gerçekten merak ediyordum. "Jean?" diye sürdürdü sözlerini. "İstedğin bir şey var mı? Yemekle mi ilgili?"

Annem başını salladı.

"Belki, bir tadına baksam daha iyi olur," dedi Ed ve yerine dönüp, ihtiyatla tabağından bir çatal aldı. Kendimi git gide daha kötü hissediyordum. Ağzıma götürdü ve tat duyusunun harekete geçmesi tam olarak iki saniye aldı. Yerinden sıçrayıp mutfığa doğru koştu, ardından musluğun sesi duyuldu.

"Sorun nedir?" diye lıyıkarak, yemekten bir çatal dolusu aldım. "Aşçılığım bu kadar da kötü değil." Babam hâlâ annemi rahatlatmaya çalışır ve Ed de mutfaktayken çataldakileri ağzıma attım."

Aaaaaahhhüü

Mutfığa koşup Ed'i yolumdan itekleyerek musluğa eğildim ve ağzımı suyla doldurdum. Ağzımın içi tutuşmuş gibiydi, orada üç dakika kadar kaldım. Bu süre boyunca tek iyi şey, utanmayı düşünemeyecek kadar ağzımın yanmasını durdurmaya çalışmakla meşgul olmamdı.

Nihayet, kalıcı bir hasar olmadığından az çok emin olup yeniden konuşabilecek duruma gelince, yüzleşmeye hazır, geri döndüm.

"Ne koydun buna?" diye sordu annem, yüzü hâlâ kırmızıydı.

"Yalnızca dört tane biber koydum."

"Bunda dört tane biber yok," dedi. "Hangi biberlerden koydun?"

"Şey, tarifte dört tane büyük diyordu, ama büyüklerden
297

bulamayınca on altı tane küçük koydum."

"On altı mı?" Ed dehşet içinde bana bakarken, babam gülmeye başladı.

"Ne? Ne var? Sorun nedir? Dört küçük biber bir büyüğe denk geliyor."

Annem bana, kızı olduğuma inanamıyormuşcasına bakıyordu.

"Libby," dedi, babamı dürttüktan sonra. Babam çabucak gülmeyi kesip ciddi bir ifade takınmaya çalıştı. "Küçük biberler, büyük olanlardan dört kat daha fazla acıdır."

"Oh, Tanrım," diyebildi Ed. Biraz canı sıkılmış görünüyordu. "Yemek pişirebildiğini söylememiş miydin?"

"Pişirebiliyorum!" dedim. "Ama biber konusunu nereden bilebilirdim ki?"

"Afedersin, hayatım," dedi, alnımdan öperek. Bu annemi sonsuz keyiflendirmiş görünüyordu. "Elbette pişirebiliyor-sun. Tatlı olarak ne var?"

Peçetemi masaya savurarak chocolate mousse'u getirmeye gittim. Buzdolabını açtığım an, tam bir felaket olduğunu anlamıştım, kocaman bir kâse dolusu çikolatanın rengi çamurdan ibaretti. Masaya getirmeye bile zahmet etmeden, doğruca çöp kovasına boşalttım.

"Ee," dedim, masaya döndüğümde. "Tatlıda küçük bir sorun var."

"Biliyor musun canım ne istedi?" dedi Ed. "Canım gerçekten Çin yemeği istedi," ve bizimkiler de bunun harika bir fikir olduğunu söylediler. Bense bir şey söylemeyecek denli utanmıştım.

Yarım saat sonra, annemle babam en şık giysileri içinde; masaya yaydığını güzelim örtü ve İrlanda keteninden peçeteler ve hatta ortada bir çiçek, alüminyum kâğıttan Çin yemeği dolu kâselerle çevrelenmiş, oturuyorduk. Gerçekten

298

o kadar da kötü değildi, bununla beraber annemin bunu unutmama asla izin vermeyeceğini de biliyordum.

Ed bütün akşamı bizimkilere yatırım" bankacılığı konusunu anlatarak geçirmeye niyetli görünüyordu ve bizimkiler de onun ağzının içine bakıyorlardı. Gerçi, ben de onun rahatsız edici sessizlikler olmaması için gösterdiği çabayı takdir etmiyor değildim.

Bizimkiler de bundan pek şikâyetçi görünmüyorlardı. Aslında, annem şikâyetçi

görünmüyordu, demek daha doğru olur. Orada otunmuş her bir kelimeyi dikkatle dinleyerek, teşvik edercesine gülümser ve doğru zamanda doğru sesleri çıkarırken, babanım birazcık rahatsız bir hali vardı. Bununla beraber, babam en iyi zamanlarında bile çok konuşan biri değildi.

En nihayet, Ed ve ben kapıda onları geçirirken annem bana göz kırptı. Telefonda bana bu aksanım bir kritiğini yapmak için öldüğünü" biliyordum, tahminen biberler konusunda da bir fırça yiyecektim. Ed, her zamanki inceliğiyle onları arabalarına kadar geçirdi ve Tanrıya şükürler olsun, bu akşamı da böylece atlattık.

23

"Cidden, o kadar ilgimi çekmiyor," dedi. Jules, bir fincan daha çay almak üzere kalkarken. "Ama, Jules!" Yüzümü ekşittim. "Uzun boylu, yakışıklı, seksi ve komik olduğunu sen söyledin. Nasıl olur da ilgini

299

çekmez?"

Başını çevirip yüzüme baktı. "Libby, Jamie'yi hâlâ seviyorum. Ne olacağız bilmiyorum, ama bildiğim bir tek şey varsa, bir başkasının bu meseleyi daha da fazla karıştırmasını istemiyorum."

"Fakat yalnızca bir akşam, Tanrı aşkına. Üstelik hiçbir şey yapmak zorunda değilsin. Her neyse, zaten ona telefonunu da vermişsin."

İçini çekerek parmaklarını saçlarına geçirdi. "Biliyorum," dedi inleyerek. "Sorunca, başka ne yapabiliirdim ki Of. Topu topu yirmi dakika kalacağımı umduğun bir partiye iş için gidiyorsun ve evli olmasaydın tam da tipin olacak adamın teki çıka geliyor ve...

Bilmiyorum. Onunla çıkmak ilgimi çekmiyor. Yalnızca başka ne diyeceğimi bilemedim."

"Bir kerecik çıkmanın sana bir zararı olmaz. Sen ve Jamie tekrar bir araya gelmeyecek olursanız da, en azından dışarıda başka erkeklerinde var olduğunu bilirsin."

"Fakat, başka erkekleri istediğimden emin değilim."

"Dedin ki, neydi adı? Paul mü?" Başını salladı. "Paul'ün evlendiğinden bu yana çekici bulduğun ilk erkek olduğunu söyledin."

"Ama, bu onunla yatmak istediğim anlamına gelmiyor."

"Yatmaktan söz eden kim şimdi?"

"Pekâlâ, çıkmak, öyleyse." Taze demlenmiş çayı kanepenin üstüne getirirken, "Of, aramak zorunda mıydı sanki," diye inledi. "Neden tanıştığında senden telefonunu alıp sonra da aramayan şu adamlardan biri değil ki."

"Çünkü, orospu çocuğunun teki değil de ondan," dedim sırtarak. "Ayrıca, kimbilir. Belki de iyi vakit geçirirsin."

"Mail gazetesiyle röportajımı az önce bitirmiştım ve buradan geçiyordum. Bir uğrayıp, kahve içelim mi, diye sora-

300

yun dedim."

Amanda her zamanki frapan şıklığı içindeydi; çingene pembesi pantolon-çekel lakım, iri altın küpeler ve kocaman jackie Onassis güneş gözlükleri. Yeni kazandığı şöhretinin tadını çıkardığı her halinden belli oluyordu. Şöhretli değil-de şöhretlice diyelim, zira bana şükretsün ki, en parlak televizyon oyuncularından biriyle 'görölmeye' başlamıştı ve magazin basını birdenbire onunla çok ilgilenir olmuştu.

Herhangi bir romantizm söz konusu değildi, çünkü sözünü ettiğimiz oyuncu kameralardan uzaklaşır uzaklaşmaz Amanda'nın üzerindeki takım kadar pembe oluyordu, fakat doğal olarak bütün hayatını kapalı kapılar ardında sürdürüyordu. Yine de eşcinsel olduğuna dair dedikoduların, bir yürek hoplatan olarak sürdürdüğü kariyerine pek faydası olduğu söylenemezdi.

Böylece, bir film galasında Amanda'nın ona eşlik etmesini ayarladım, flaşlar patladı ve hatta Amanda, bir gazeteciye ilişkileri hakkında yorum yapmayacaklarını söyleyiverdi ki bu yattıklarını söylemekle aynı şeydi. Ertesi gün bütün bulvar gazetelerinin üçüncü sayfasındaydılar.

Tabii Amanda bulutlarda geziniyordu. Artık onlar için televizyonun en göz kamaştırıcı çifti, diye yazılıyordu, saç modeli kadın sayfalarında tekrar tekrar analiz ediliyordu ve oyuncunun maço erkek imajı da halkın gözünde sağlama alınmıştı.

The Telegraph'e'den bile geçen hafta beni arayıp Aman-da'yla bir röportaj yapıp yapamayacaklarını sordular ki, bu gerçek bir şöhretin habercisiydi. Görünüşe göre, artık Amanda'nın en iyi arkadaşı bendim.

Röportaj talepleri, fotoğraf çekimleri için her gün onunla konuşmam gerekiyordu, arkadaşlığımızın geçici olduğunu ve ona karşı hâlâ bir parça temkinli olmam gerektiğini bilsem de, ondan giderek daha çok hoşlanıyordum.

301

"Röportajlarını ayarlamakla öylesine meşgulüm ki." öpmesi için ona yanağımı uzatırken güldüm. "Çıkabilir miyim, bilmiyorum."

"Amanda! Hayatım!" Joe Cooper ofisinden çıkıp Aman-da'ya kocaman bir öpücük verdi.

"Libby'nin senin için bütün bu ayarladıklarına ne diyorsun bakalım?"

"Şahane!" dedi coşkuyla. "İnanılmaz bir iş yapıyorsunuz. Libby'ye bir kahve içelim mi diye sormaya geldim." Joe'ya The Telegraph röportajının harika geçtiğini anlattı, Joe'da elbette gidebileceğimi söyledi. Böylece tüydük; hava korkunç derecede kapalı olmasına rağmen Amanda'nın gözlükleri hâlâ gözünde idi.

Civardaki tek yer olan köşedeki kafeye giderken, bir kadın bizi görünce aniden durdu.

Yanımıza gelip Amanda'nın koluna dokunarak, "Afedersiniz?" dedi. "Siz Amanda Baker değil misiniz?"

Amanda memnuniyetle başını salladı.

"Oh, TV'de size bayılıyorum. Her sabah sizi izliyorum."

"Sağ olun," dedi Amanda çantasını ararken. "İmzalı bir resim ister misiniz?" Çantasından büyük ve parlak bir siyah-beyaz fotoğrafını çıkarırken şaşkınlık içinde bakakalmıştım.

Kadın keyifle gözlerini resme dikmişti.

"Kime?" diye sordu, duraklarken bir kraliçe edasıyla kadına bakıyordu.

"Jackie," dedi kadın. "Oh, sizinle tanıştığımı arkadaşlarıma söylemek için sabırsızlanıyorum, ekrandakinden çok daha güzelsiniz."

"Teşekkür ederim," dedi Amanda, bir şeyler karalarken. Kadın tekrar tekrar teşekkür ederek gözden kayboldu.

"Vay canına," dedim. "Bu sık sık olur mu?"

"Hep olur," içini çekti. "Beni çıldırtıyor."

Fakat tabii ki onu çıldırttığı falan yoktu. Her dakikasını

302

seviyordu. Bu hep beklediği şeydi ve artık ona sahipti. O da biliyordu ki, şöhretin gerçek kanıtı ondan şikâyet etmektir.

Capucinolarımızı sipariş edip pencere kenarına oturduk, Amanda nihayet gözlüklerini çıkarıp, kendisine bakan birileri var mı diye etrafa bir göz gezdirdi. Ama tabii ki İtalyan garsonlar bütün gün buradaydılar ve sabah programını izleme şansları yoktu.

"Ee," dedi, parmaklarını kuaförden çıkmış saçlarında gezdirirken. "Nasılsın?"

"Çok iyi," dedim. "Aslında, son derece iyiyim."

"Oh? Mr. McMahan'la işler ne âlemde?"

Derken, kendimi Ed'in ailele tanıştığını, her şeyin neredeyse mükemmel gittiğini ve galiba Bay Doğru'nu bulmuş olduğumu anlatırken buldum.

"Onu sıkı tutsan iyi edersin," dedi, bitirdiğimde. "Çünkü, Ed'e kancayı takmak isteyecek bir sürü kadın vardır."

Kendisinin de bu kadınlardan birisi olduğunu söylememişti, fakat galiba söylemesine de gerek yoktu, zira yüzünden okunuyordu. Onun Ed'e kancayı takmayı bu kadar açıkça istiyor olması, beni ilişkiyi yürütmek ve Mrs. McMa-hon olmak konusunda daha da kararlı kılıyordu.

Ah! Kendi adımı kullanmayı sürdüreceğimi mi sanmıştınız? Saçmalamayın. Nobu'yu arayıp Libby Mason adına bir masa ayırtmanın hiçbir ayrıcalığı yok, oysa Ed McMahan'un

eşi olarak masa ayırtmak acayip havalı bir şey. Her iki üç ayda bir magazin haberleri programlarında yaptıkları testlere benziyor. Bay ve Bayan Joe Bloggs şehirdeki en iyi on restoranı arayıp o akşam için iki kişilik masa ayırtmak isterler, fakat onlara gelecek üç ay boyunca hiç yer olmadığını söylenir. Ardından araştırmacılarından biri aynı restoranları arayıp Elizabeth Hurley ve Hugh Orantın uçakla gelmekte olduklarını, bu kadar kısa bir zaman kala aramanın doğru

303

olmadığını bildiklerini, fakat bir masa ayarlayıp ayarlayama-yacaklarını sorarlar ve restoranlar doğal olarak onları ağırlamak için yarışırken 'Ne zaman isterlerse,' derler. Ed McMahon, Elizabeth ve Hugh'la aynı kategoride demek istemiyorum, ama iş gücü sahibi herkes onun kim olduğunu bilirdi. Bir keresinde Jules bana, diyelim ki Ed kaynakçı olsaydı, aynı şeyleri hissedip hissetmeyeceğimi sormuştu, fakat yaptığı iş onun kimliğinin bir parçası diyerek bundan sıyrılmışımı, yani bunu gerçekten cevaplayamaz-dım.

Gerçi, sanırım siz cevabın ne olduğunu biliyorsunuz.

Ofise geri döndüğümde Jules ve annemden birer mesaj vardı. Önce annemi aradım, heyecanını güçlükle zaptedi-yordu; bana yirmi dakika boyunca Ed'in ne kadar harika biri olduğunu anlattı, bugüne kadar elime geçen en iyi fırsattı bu ve Ed'in bana nasıl taptığını görebiliyordum. Tanrıya şükür, yemek faslından söz etmedi.

Tam röportajın nasıl gittiğini ve fotoğraf çekimini halledip halletmediklerini sormak üzere The Telegraph'ı arayacaktım ki, tekrar telefonum çaldı. -İnanın bana bir halkla ilişkiler uzmanının bütün yaşamı telefon konuşmalarından ibarettir; kişisel ya da diğer. Arayan babamdı.

"Hayrola baba?" Babam beni asla, ama asla aramazdı. Aslına bakılırsa, sesini tanımam biraz zaman almıştı, o kadar nadiren konuşurdu ki.

"Yalnızca geçen akşam için teşekkür etmek istedim."

"Oh! Annem zaten aramıştı. Hoşuna gitti mi?"

"Evet. Çok güzeldi. Onunla mutlu musun, Libby?"

Bu da neyin nesiydi? Babam beni işten arıyor, ardından da ilişkimin durumunu soruyordu.

Bunun altında yatanı öğrenmeliydim.

"Neden, baba?"

304

"Biliyorum, annen bulutlarda geziniyor, çünkü adam belli ki çok varlıklı ve sana da çok düşkün. Ben yalnızca onunla çok ciddi olup olmadığını merak ettim."

"Ondan hoşlanmadın, değil mi baba?" Kalbim sızladı.

"Dürüst olmamı ister misin?"

"Evet." Hayır.

"Besbelli ki onu büyülemişsin. Maddi anlamda, büyük olasılıkla sana arzuladığın her şeyi verebilir Fakat..." Durdu. "Devam et, baba."

"Şey, yalnızca sana uygun biri olduğundan tam olarak emin değilim."

"Neden değilsin?"

İçini çekti. "Tam olarak ifade edemem, ama mutlu olduğundan emin olmak istedim, çünkü senin için en iyisini istiyorum."

"Ve Ed'in en iyisi olmadığını düşünüyorsun?" Babamın, daha söyleyecekleri olduğunu hissediyordum, ama söylemedi. Ben de zorlamadım.

"Sen mutluyusan Libby, ben de mutluyum." "Mutluyum baba. İnan bana"

"Güzel. Peki, hayatım, hepsi bu. Pazara görüşüyoruz öyleyse?"

"Görüşürüz baba, hoşçakal." "Hoşçakal."

Neydi bu olup bitenler? Evet, babamın geçen akşam kendini rahat hissetmediğini biliyordum. Ed'in hikâyeleri sırasında uyuklayıp durmuştu, Ed'i zaman zaman sıkıcı bulduğumu itiraf etmeliyim, ama bunu telafi edecek başka niteliklere sahipti ve kimse sizi her dakika eğlendiremezdi, değil mi?

Bugün Jules'la zaten iki defa konuşmuşum, ama babam-

305

la yaptığımız -bu garip sohbet konusunda ne düşündüğünü |bilmek istiyordum, artı olarak Paul'un telefonuna karşılık verse iyi ederdi. Böylece cep telefonunu çevirdim, zira bir müşterisine gitmekle olduğunu biliyordum.

"Babam ondan nefret etmiş."

"Şaka ediyorsun!" dedi, nefesini tutarak. "Öyle mi söyledi?"

"Şey, hayır. Tam olarak değil. Ama söylemesine gerek kalmadı." Ve ona söylediklerini anlattım

"Hımrn. Yalnızca babalık duygusu olabilir. Demek istediğim, Ed senin öteki erkek arkadaşlarından çok daha yaşlı ve belki bu yüzden senin için endişeleniyordun"

"Ed'in yaşlı olmasının ne sakıncası varmış?"

"Pekâlâ geri aldım. Sana Ed hakkında ne düşündüğümü söyleyeceğimi ve bu konuda tamamen dürüst davranacağımı biliyorsun. Esasında, aklıma süper bir fikir geldi. Şu Paul denen adam var ya? Neden dördümüz yemeğe çıkmıyoruz? Onunla yalnız çıkmayı göze alamam, çok fazla çıkmak gibi olur; ama siz ikiniz de olursanız cesaret edebilirim ve üstelik Ed'i de inceleyebilirim."

"Harika!" dedim, sahiden öyleydi. Jamie olmadan tama-miyle tuhaf gelecekti, ama en azından bu şekilde, Jules şu adamı kesinlikle görecekti. Jamie'nin tarafında olmaya çalışıyordum; ama ne olur ne olmaz, ileriye düşünmenin de kimseye zararı yoktu. "Ne zaman olur?"

"Cuma akşamı?" "Mükemmel."

"Libby? Yine paketin var." Santraldan jo arıyordu.

"Yine çiçek deme sakın."

"Yok, bu seferki daha gizemli bir şey. Gel de kendin gör."

306

Resepsiyona gittim orada kocaman (ineci torbasını görünce, yemin ederim, kalbim tekledi, (jucci'nin halkla ilişkilerini biz yürütmüyorduk, öyleyse neden Gucci'den üzerinde adım yazılı bu torba gelmişti acaba?

Jo ellerini ovuşturarak, "Aç hadi, aç!" diye bağıyordu. Önce kartı çekip yüksek sesle okudum: "Sevgili Libby'me, geçen akşam o kadar uğraşmış yorulduğun için. Seni seviyorum. Ed."

"Aman Tanrım!" dedi, Jo çığlık çığlığa. "Ne var şu torbanın içinde?"

Ağır ağır paket kâğıdını yırtarak, üstüne Gucci amblemi basılmış kumaştan bir torbayı çıkardım, bunun içinde de çikolata renginde deri bir çanta vardı. Tam da istediğim gibi, bambu saplı olanlardan.

"Seni. Şanslı Keçi," dedi Jo.

"Bunlardan senin de var!" dedim, yağ gibi deriyi okşayarak.

"Evet, ama ben parasını ödemek zorunda kaldım. Üç yüz on pound."

"Şaka ediyorsun!" Çığlık atma sırası bendeydi.

"Erkek arkadaşının sana Gucci çanta aldığına inanamıyorum!"

"Aman Tanrım! Ben de öyle!"

Doğal olarak, tekrar Jules'u aramak zorunda kaldım. Gerçi heyecanlanmıştı ama, sesindeki bir şey, beni onu sorgulamaya itti. Kafasından ne geçtiğini bilmek istiyordum.

"Endişeliyim çünkü, adam sanki seni satın alıyor," dedi Jules.

"Saçmalama," bir kahkaha patlatırken hâlâ yeni çantamı okşamaktaydım. "Üç yüz pound onun için, üç pound gibi."

"Yine de," dedi. "Seni hediyelere boğması onu bırakmanı çok zorlaştırır."

307

"Ama, onu bırakmayacağım ki." İlk kez, Jules biraz ca.u-mı sıkmaya başlamıştı, bugüne dek asla olmamıştı bu.

"Tanrım, afedersin," dedi. "Tam bir şom ağızlıyım, bu harika bir şey ve ben de bir parça kıskanıyorum, hepsi bu."

"Nefis bir şey," dedim, gülümseyerek. "Görünce sahiden kıskanacaksın."

"Bu ayın Marie Claire'inde de vardı, değil mi? Hani şu bambu saplı olanlardan."

"Evet, işte o."

"Seni şanslı keçi, tabii ki kıskanırım. Cuma akşamı onunla tanışmayı dört gözle bekliyorum."

"Güzel. Ben de Paul'le tanışmak için sabırsızlanıyorum. Ha, olur da beni tamyamazsan, elimde bir Gucci çanta olacak!"

Önce Sartoria'ya gittik. Neredeye anında park yeri buluvermiştik, bu şehrin batı yakasında mucize gibi bir şeydi. Ben Kir istedim; bugünlerde hep bunu sipariş ediyordum, zira Ed McMahon'un zarif ve gizemli kız arkadaşı imajıma pek güzel uyuyordu.

Merak edebilirsiniz diye söylüyorum; bir gün önce aldığım kahverengi deri eteğimi giymiştim. Ben pantolonu çok daha fazla sevsem de Ed istemeye istemeye etekli kadınlara bayıldığımı itiraf etmişti, onu memnun etmek için en azından bunu yapabiliirdim, üstelik yeni Gucci çantamla da hayli göz alıcı görünüyordu. -Tamam, pekâlâ, kesiyorum artık, yalnızca bir kez daha söylemek istedim.-

Ed yanımda oturmuş masanın altından elimi tutuyor ve iki dakikada bir dudaklarımdan öpüyordu. Böylesine sevmek güzel olsa da, hafiften sinirime dokunmaya başlamıştı. Elini bırakmayı denedim, ama yüzünü yine o üzgün köpek yavrusu ifadesi kaplayıverdi ve kendimi suçlu hissederek

308

tekrar eline uzandım.

Derken Jules ve Paul çıkageldiler -Jules ve Paul; kulağa öyle yabancı geliyor ki- ve Ed el sıkışmak üzere ayağa kalkıp, Jules'a onu yeniden görmenin ne güzel olduğunu söyledi, bu sırada Paul beceriksizce dikilmiş tanıştırmayı bekliyordu.

Paul... Ee, hoş birine benziyordu. Biliyorum bu pek bir-şey anlatmıyor, fakat Jules'un saydığı bütün niteliklere sahip olmasına rağmen, o Jamie değildi ve bu adama alışabilecek miydim, bilmiyordum.

Oturduk ve restoranın şıklığı ve yemeklerin muhteşem olduğuna dair duyduklarımızdan söz etmeye koyulduk. Garson geldiğinde Ed ne yiyeceğine karar veremedi ve rae-nüden onun için de seçmemi istedi. Bana güvenmesi ve samimi davranması çok hoşuma gitmişti. Ed gayet formdaydı, bir sürü sorular soruyor ve Tanrıya şükür, o lanet yatırım bankacılığı hikâyelerinden anlatmıyordu. Jules'un onu sevmesi için dua ediyordum.

Gerçi ordövr tabağındakilerden çoğunun Edin bıyıklarında son bulması beni biraz sinirlendirmişti, çünkü geçen akşam da aynı şey olmuştu ve bizimkiler başka bir tarafa bakarken onu dürtüp ağzını silmesi için işaret etmek zorunda kalmıştım. Bu akşam kendime güvenim daha bir yerindeydi ve Jules'un birbirimize ne denli yakın olduğumuzu görmesini istiyordum; bu yüzden elime peçeteyi alıp gözlerimi tavana kaldırarak bıyıklarını sildim. Ed biraz mahcup olmuş görünmekle beraber, onunla böylesine ilgilenmem de pek hoşuma gitmişti.

Bir ara, Jules durmadan fikir değiştirerek kendisini çıldırtan bir müşterisinden söz ediyordu ve onu, döneke biri olarak tanımladı.

"Ee, afedersin?" Ed söze karıştı.

"Evet?" dedi Jules, konuşmasını keserek.

309

Zannederim, kastettiğin kelime döneke değildi." Jules, olduğu yerde kalakalmıştı, "Ee, zannederim dönekte," dedi, ağır ağır.

"Sanmıyorum, neyi kastediyordun?" Jules ona aklını kaçırmış gibi bakıyordu ki ben de aynı kanıdaydım; zira Jules'un tepesi attığı zaman ben bile ona meydan okumaya çekinirdim.

"Maymun iştahlı, durmadan fikir değiştiren," diye açıkladı. "Değişken ruh halinden muzdarip kimse."

"Benim bildiğim kadarıyla döneke, sözüne güvenilmeyen, kaypak anlamına geliyor."

"Sanırım, bakarsan fikir değiştiren anlamına geldiğini de bulabilirsin," dedi Jules ve sesinin tonundan, Ed'in artık susması gerektiği anlaşılıyordu.

"Kabalık etmek istemem ama, eğer bakarsan Oxford İngilizce Sözlüğü'nün bu kelimeyi, sözüne güvenilmeyen, kaypak, şeklinde açıkladığını göreceksin," dedi Ed, ısrarla. Utancımdan ölmek üzereydim.

"Aslında," dedi Paul, durumu kurtarmak için atılarak. "Sanırım ikiniz de haklısınız. Benim hatırladığım kadarıyla dönek; dumıadan fikir değiştiren anlamına geldiği gibi, sözüne güvenilmez anlamında da kullanılıyor."

"Paul bir cerrah," dedim, buzları eritmeye çalışarak. "Oldukça da akıllı biri ve bu yüzden hepimiz ona katılmak zorundayız."

Tanrıya şükür, bu havayı biraz ısıtmıştı, ama o dakikadan itibaren ortam eskisi kadar keyifli değildi. Jules, onun ya da benim görmediğimizi düşündüğü her fırsatta delici bakışlarla Ed'i süzüyordu.

"Eh, şunu söyleyeyim ki," dedi Ed, ansızın. Jules'la tartışmalarının yarattığı gergin havanın farkında bile olmadığı apaçıktı. "Libby'nin en yakın arkadaşıyla tanışmak çok gü-

310

zeldi."

"Teşekkürler," dedi Jules. "Seni tanımak da öyle." Bu kısmı hafifçe dişlerini gıcırdatarak söylemişti. "Libby'de senin en yakın arkadaşınla tanıştı mı?" İşte o zaman, Saralı ve Charlie'yle evlerindeki partide tanıştığım insanlar dışında, Edin dostlarıyla tanışmak şöyle dursun, adlarını bile duymadığımı farkettim. Söz ettiği herkes iş nedeniyle tanıdığı meslektaşlarıydı, bu biraz garip değil miydi? Ne söyleyecek diye Ed'e baktım.

"Ha, ha," Güldü. Mmm, komik olan neydi acaba? "Benim pek fazla arkadaşım yoktur."

Jules, "Nedenini tahmin edebiliyorum," diye mırıldanırken, masanın altından ona bir tekme savurdum. "Ama, muhakkak birkaç tane vardır," diye zorladı, keyifli bir sesle.

"Ah, evet, evet. Charlie ve Saralı, tabii ki. Libby onlarla tanıştı. Ben, ee. Şey. Sanırım 9 kadar çok çalışıyorum ki, arkadaş edinmeye gerçekten pek fırsatım olmadı."

Ed'in biraz afalladığını görebiliyordum, bu yüzden lafa karıştım: "Charlie ve Saralı çok tatlıydılar. Sana anlatmıştım, hatırladın mı?"

Jules başını salladı. "Yalnızca Libby'yle tanışmadan önceki sosyal yaşantını merak etmiştim."

"Öyle müthiş sosyal bir yaratık sayılmam pek, ha ha," dedi Ed. "Evden işe, işten eve."

"Libby'yi tanıdığına memnunsundur öyleyse," diyerek gülümsedi Paul.

"Oh, hem de çok." Yüzü ışıdayarak bana baktı. "Çok memnunum." Ve eğilip dudaklarımdan öptü.

"Ben bir lavaboya gideyim, Jules?"

"Geliyorum." Peçetesini masaya bırakarak kalktı.

"Ee? Ne düşünüyorsun?" Kelimeler, daha kapı kapanmadan ağızından dökülmeye başlamıştı bile.

311

"Harika." dedim. "Gerçekten çok tatlı bir adam."

"Öyle," Rujunu tazelerken içini çekti. "Ama yine de aynı değil, değil mi?"

Şey, sanırım hayır."

"Ol Tanrım, ne yapacağım ben?"

"Bir şeyler yapmayı mı planlıyordun ki?" Şaşkınlıkla Jules'a baktım.

"Yok, aslında istemiyorum. Fakat, biliyorum bu garip gelecek ama, sanki ben de onu aldatırsam eşitlenecekmişiz gibi ve ancak o zaman onu affedebileceğim."

"İstedığinin bu olduğuna emin misin?"

"Hayır, gerçekten istediğim bu değil, ama galiba tek yolu da bu. Neyse, boşver. Gelelim Ed'e, besbelli ki sana tapıyor."

"Bunu biliyorum! Peki, sen onu nasıl buldun?"

"Tam anlamıyla dürüst olmamı ister misin?"

Birden, isteyip istemediğimden emin olamadım; Jules'la, en yakın dostumla bozuşmayı istemiyordum. Fakat söyleyeceklerinin güzel şeyler olmadığını biliyordum ve onunla

tartışmayı kaldıramazdım*

Omuz silktim.

"Bak." dedi, sakın bir sesle. "Pek iyi bir başlangıç yapmış sayılmayız. Bütün o dönem muhabbetini sevdiğimi söyleyemeyeceğim; o yüzden şu anda çok fazla olumlu düşünemiyorum. Fakat, görüyorum ki sana karşı inanılmaz iyi ve bu beni memnun etti."

"Ondan sahiden hoşlanmadın mı?" Bilemiyorum. Biraz daha görüşmemiz gerek. Ama en önemlisi senin mutlu olman."

"Biliyor musun, onu seveceksin. O ukalalık kısmını bir kez geçtin mi, öyle tatlı bir insan ki."

312

"Yani, o kısmı geçebiliyor musun?"

"Oh, Jules!" Ona sarıldım. "Ne olur, benim adıma mutlu ol. Bana, bugüne dek rastladığım herkesten daha iyi davranıyor."

"Beni korkutan da bu ya," dedi, kulağıma. "Adamın kendisinden ziyade, sana karşı olan tavrına âşık olmandan endişeleniyorum."

Rujumu tazeleme sırası bendeydi. "Bunun sözkonusu olduğunu sanmıyorum," dedim, üst dudağımı boyarken. "Cidden hiç sanmıyorum."

"Peki," dedi, bana aynadan gülümseyerek. "Sen öyle diyorsan, inanıyorum."

"Onlardan hoşlandın mı?"

"Evet," dedi Ed, yavaşça. Evine dönüyorduk.

"Jules'dan hoşlandın mı?"

"Kesinlikle, sözünü sakınmayan biri."

"Ondan hoşlanmadın, değil mi?"

"Tabii ki hoşlandım," dedi, kınınızı ışıkta dururken beni öpmek için uzandı. "En yakın arkadaşım, ondan hoşlanmak zorunda yun."

Duymak istediğimin bu olduğundan pek emin değildim, ona inanmamıştım ama eminim bunun üstesinden geleceklerdi; her şey hallolacaktı. Olmak zorundaydı.

Arabayı parkedip indik, tam ön kapiya yürürken Ed aniden döndü ve beni yakalayıp sarmaladı.

"Biraz daha bekleyip bunu doğru dürtüst yapacaktım," dedi. "Fakat sanırım artık sana bunu sormalıyım: benimle evlenir misin?"

Bunlar bütün ömrüm boyunca duymayı beklediğim sözlerdi, öyleyse neden kalbim yerinden oynamıyordu? Neden

313

neşeyle dansetmiyor.; kendimi lxiylesine, bu kadar normal hissediyordum?

"Olur," dedim nihayet, Edin yüzündeki endişeli ifadenin sevince dönüşmesini izleyerek.

"Kabul ediyor musun?"

"Ediyorum."

"Karun olacak mısınız?"

"Evet."

"Oh, Tanrım. Sanırım bunu şampanyayla kutlamamız gerekiyor."

Böylece içeri girdik ve kanepede oturmuş Ed'in şampanya açışını izlerken neden bunun hayatımın en büyük huzursuzluğu olduğunu düşünmeye koyuldum. Kadehimi getirip yanıma oturarak bana sarıldığında bile, hâlâ müthiş bir mutluluk hissetmiyordum; fakat belki de kimse öyle hissetmiyordu? Belki de bütün o tutkulu aşk zırvalan, evlenme teklif edildiğinde mutluluk sarhoşu olmak, hepsi ancak Hollywood filmlerine özgü şeylerdi? Belki onların hiçbiri gerçek değildi ve olsa bile; bu ayaklarımın yere bastığı duygusu çok daha güvenli; birçok bakımdan çok daha gerçekti. Kesin olan bir şey varsa sevmeyi, sevmeye tercih ederdim, çok daha kontrollü oluyordum.

Bir süre daha kutlamaya devam ettikten sonra, telefonu açıp mutlu haberi vermek üzere bizimkileri uyandırdım.

Annem bir çığlık attı. Sahiden.

"Evleniyorlar," diye, babama haykırdı ardından. "Oh, Libby, ne diyeceğimi bilemiyorum, öyle heyecanlandım ki; evleneceğine inanamıyorum; oh Tanrım, Ed McMahon'la

evleneceğin günü de görecekmışim, öylesine seçkin biri ve sen de..." Yemin ederim uydurmuyorum, nefes almadan konuşuyordu.

Gerçi, "Dur komşulara da anlatayım," demedi ama, ak-
314

Imdan geçenin bu olduğunu biliyordum.

Ardından telefonu babam aldı ve yalnızca, "Tebrikler, hayatım. Senin adına çok mutlu oldum," demekle yetindi. Sonra telefonu Ede verdim; annemin Ede keyifle haykıran sesini duyabiliyordum. Kapattıktan sonra Jules'u da aramayı düşündüm; zira ailemden sonra, bilmesi gereken ilk insandı. Fakat, nedense ona Ed'le birlikteyken söylemek istediğimden emin değildim, sınırını yalnız konuşmayı tercih ediyordum. Böylece onu aramayı sabaha bıraktım ve gidip yattık.

24

Dün gece pek iyi uyuyamadım. Ed'le aşk yaptık ve gitgide daha iyi olmakla birlikte bir taraftan da sıkıyor. Teknik konusunda eskiye kıyasla ölçülemeyecek denli düzelme vardı, geldim bu sefer de her yapacağı hareketi biliyordum. Ona, belki rutini biraz bozabileceğini söylemeye çalıştım fakat bana kırıldı ve onu durmadan eleştirdiğimi söyledi. Ben de ona seks konusunu ders kitabından bile okumuş olsa, olayın kendisinin kitaptan ezberlenmiş gibi olmaması gerektiğini söyledim; üstelik bu bir eleştiri değildi, her seferinde tümüyle aynı hareketleri yapacağına, arada beni şaşırtsa fena mı olurdu?

Ed özür diledi, sonra ben de kendimi suçlu hissettim; üstelik bu akşam nişanlandığımız akşamdı, bu yüzden ben de özür diledim. Birkaç dakika içinde uykuya dalıvermişti, bense saatlerdir uyanık bir şekilde yatıyor ve duruma alış-

315

maya çalışıyordum. Evet, mutluydum, ama yattığım yerden olup bitenlerin hâlâ bir rüya gibi geldiğini düşünüyordum; bunun bir ömür boyu sürecektir bir şey olduğu ve yanımda uyuyan adamın, ömrümün geri kalanında yanımda uyuyacak tek insan olacağı gerçeğine tam alışmamıştım.

Fakat Ed uykudayken öyle tatlıydı ki. Onu uzun uzun seyrettim, sonunda birden, sabah saat üçe doğru tüm bedenimi bir keyif dalgası sanverdi ve o zaman dank etti:

Evleniyordum! Ben, Libby Mason! Bir erkeğin karısı olacaktım! Bir daha asla bekâr, yalnız ve zavallı olmaktan endişe duymam gerekmeyecekti!

Sessizce yataktan kalkıp, evin içinde dolandım. Bütün kapıları açarak ve bütün boş odalara girip ortasında dikilirken gülümsüyordum; bütün bunlar resmen benimdi. Sonra spor odasına gittim, bütün evin sallanmakta olduğunu far-kedene dek hoplayıp zıpladım. Ed uyanabilirdi ve uyanmasını istemiyordum. Bu benim gecemdi. Aman yarabbim! Ben evleniyordum!

Aşağı inip kendime bir fincan çay yaptım ve yüzümde hâlâ bu muhteşem evde yaşayacak olmanın yarattığı gülümsemeyle kanepeye kıvrıldım. Artık mağaza zincirlerinden alışveriş etmek zorunda kalmayacaktım. Kocaman evimi Ju-les'a gösterebilecektim. Ve Sal'e. Ve Nick'e.

Aman Tanrım! Nick ne derdi, acaba? Benim adıma mutlu olmasını, fakat aynı zamanda birazcık da kıskanmasını istiyordum. Egomu tatmin etmesi için, biraz pişmanlık duymasını istiyordum galiba.

Bir süre daha haber vermek istediğim bütün insanları düşünerek oturdum, ardından bir parti listesi hazırlamaya karar verdim. Fakat kâğıt bulamamıştım ve uykum da gelmeye başlamıştı. Sonunda, odaya dönüp yatağa girdim ve nihayet saat sabah 5.45 civarında, kuşlar ötmeye başladığı sırada uykuya dalarken, yüzümde hâlâ aynı gülümseme vardı.

316

"Yapamadım!" dedi Jules, ertesi sabah onu aradığımda. "Paul bir kahve içmek için girdi ve korkunçtu Libby. Oturup, onun bir hareket yapacağını bilerek kahve içmek öyle garipti ve ben o kadar korku içindeydim ki; habire yok bisküvi, yok şeker getirmek için kalkıp durdum, korkunçtu."

"Ee? Yaptın mı?"

"Hayır!" Tam anlamıyla bir çılgılık atmıştı. "Beni öpmeye çalıştı, ama paniğe kapıldım. Ayrıralı uzun bir zaman olmadığını, buna hazır olup olmadığını bilmediğimi, bunu yapamayacağımı söylemeye koyuldum. Oh, Libby. Kendimi öyle kötü hissettim ki."
"O ne dedi?"

"Ne diyebilirdi ki? Gerçekten çok tatlıydı, beni yanağımdan öpüp tekrar arayacağını ama anlayışla karşıladığını, acelesi olmadığını söyledi."

"Hâlâ Jamie'ye dönebilmek için onunla yatman gerektiğini düşünüyor musun?"

"Of, lanet olsun. Bilmiyorum. Dün gece yapamayacağımı düşünüyordum, ama şimdi... Gerçekten bilemiyorum."

"Jules, bunun Jamie'ye dönmene bir yardımcı olacağına cidden inanıyor musun?"

"En azından eşit olacağız; ama bunu yapabilir miyim, bilmiyorum."

"Yani Paul'le tekrar görüşecek misin?"

"Zaten beni şimdi aramayacaktır ki. Sen ne düşünüyorsun arar mı?"

"Elbette arayacak, ha bu arada, ben evleniyorum." "İyi ama ararsa ne yapmalıyım?"

"Jules? Dediğimi duydun mu?" "Yoo, ne dedin?" "Ben evleniyorum!"

317

Uzun bir sessizlik oldu.

"Jules?"

"Aman Tanrım!"

"Ya! İnanabiliyor musun? Ed, dün akşam eve döndüğümüzde teklif etti."

"Ve sen de beni aramadın? Seni adi! Niye aramadın?"

"Sana yalnızken söylemek istedim. Ee? Beni tebrik etmeyecek misin?"

"İnanamıyorum? Ne zaman olacak bu iş?"

"Bunları hiç konuşmadık henüz. Ama endişelenme, bir yıl kadar nişanlı kalmak niyetindeyim."

"Söz mü?"

"Söz. Jules, benim adıma mutlu olmadın mı?"

"Tanrım, Libby. Sevinçten havalara uçuyorum. Bu akşam Ed'le misin?"

"Yok, bu akşam kendime izin verdim, kafamı dinleyeceğim."

"Yani seni, Marks & Spencer'da bir akşam yemeği ve elbiseni seçebileceğimiz gelinlik dergileriyle kandımına şansım yok, öyle mi?"

"Gelinlik dergilerini hâlâ saklıyor musun?"

"Libby, ben her şeyi saklarım. Evde raflar dolusu dergi, ilaveten düğün ve yemek davetleri için otel katalogları ve daha neler neler var."

"Beni kandırdın. Geliyorum. İşten doğru sana geleyim mi?"

"Hı, hı. Şampanyayı soğuturum. Kahretsin, keşke Ja-mie'de burada olsaydı."

Tanrıya şükürler olsun, ilk defa onu özlediğine dair bir ipucu veriyordu. "Evet," dedim. "Keşke."

318

Öğle vaktine kadar bütün dünyayı haberdar etmiştim. Gerçi işyerinde ö/el telefonlara pek sıcak bakılmazdı ama -Jules'le yaptığımız konuşmaları mı düşünüyorsunuz?- Joe bu sabah bir iki tane edebileceğimizi söyleyip jo'yu bir şişe şampanya almaya yolladı, böylece minik bir ofis kutlaması yapabilecektik.

Bu işin en sevdiğim yanı da budur. Herkes öyle keyfine düşkündür ki, yayılmak için hiçbir fırsatı kaçırmazlar. Joe benim için içtenlikle seviniyordu; biliyorum bu biraz paranoyakça ama, bun sevincin nedeninin benden kurtulacağı için olmadığını umuyordum.

"Sana veda mı edeceğiz yani?" dedi, kadehime biraz daha şampanya koyarken.

"Benden o kadar kolay kurtulamazsın." Güldüm. "En az bir yıl daha burada olacağım."

"Bundan sonra senin halkla ilişkilerini de yürütürüz artık," dedi, sırtarak. "Ed McNFahon'un yardım dernekleri için çalışan karısı hakkında haberler ayarlarız."

Güldüm. Gerçi fena fikir değildi. Yardım derneklerinde çalışmak da iyi bir şeydi; alışverişten, arkadaşlarımla öğle yemeğine çıkmaktan ve en nihayet çocuklarımla ilgilenmekten başka vaktimi neyle dolduracaktım ki?

Ne güzel. Yani, bir süre daha çalışmayı sürdürebilirdim, belki çocuklarım oluncaya dek, ama elbette ki para kazanmak uğruna değil. Belki, burada yarım gün çalışırdın ya da diyelim ki iki gün, belki şöyle klas bir yardım kuruluşuna üye olur defileler, yemekler falan organize ederdim. Tanrım. Neredeyse şimdi ayrılacağım.

Ofisteki herkes beni tebrik edip duruyordu ve şampanya da çarpmaya başlamıştı. O sırada, şampanyaları devirip diğerleriyle laflarken bir yandan da çalan telefonlara koşuşturan Jo, seslendi: "Libby, Nick arıyor. Sonra arayacağını söyleyeyim mi?"

319

"Yok, konuşacağım!" Gürültüden uzak masama koştum ve telefonu açtım.

"Selam Nick!"

"Tebrik ederim. Az önce Sal'den öğrendim."

Ben mi uyduruyordum, yoksa sesi biraz sıkkın mı çıkıyordu? Beni hâlâ ilgilendirdiğinden değil, Nick'le konuşmak, yani, benim artık Ed'im vardı.

"Biliyorum, sağol. İnanabiliyor musun, evleniyorum."

"Şey, pek sayılmaz. Daha düne kadar çıktığımızı düşününce..."

Oh, anlaşıldı. Birdenbire çıkıyor oluvermiştik. Daha önce, yalnızca görüşüyorduk oysa.

"Annemin daima dediği gibi, doğru insanı bulduğunda doğrudur."

"Ve o doğru insan mı?" "Hı, hı."

"Senin adına cidden sevindim Libby. Umarım ne kadar şanslı olduğuna biliyordur."

"Oh, biliyor," dedim gülerek. Zira, Nick'in en azından bir parça pişmanlık duyduğu açıktı ve bunu duymak da aniden bırakılıveren taraf siz iseniz, özellikle hoştu.

"Güzel. Bak, fazla konuşamayacağım, yalnızca tebrik etmek istedim. Mutlu olmanı, bütün kalbimle dilerim, Libby. Bunu hak ediyorsun."

"Nick! Bu hiç sana benzemiyor. Nedir bütün bu, Ed'in ne kadar şanslı olduğu ve benim mutlu olmayı ne kadar hak ettiğim teraneleri?" Kendimi tutamamıştım, şampanya dilimi çözmüş olmalıydı.

Nick güldü. "Afedersin. Son zamanlarda seni epeyce düşündüm ve sanırım, bir parçam işlerin yolunda gitmemesinden ötürü pişmanlık içinde."

320

"Alı, ha!" dedim. "Ben her zaman başımın çaresine bak-mışımıdır." -

"Evet," dedi ciddiyetle. "Sanırım öyle. Her neyse, cidden gitmek zorundayım, ama en kısa zamanda bir araya gelmeliyiz. Belki de seninle, geçmiş günlerin hatırına bir kutlama yaparız."

"Bir "teşebbüste" bulunmayacağına söz verdiğin takdirde..."

"Bu zor olacak," dedi, sesinin tonundan gülümsediğini anlıyordum. "Ama en azından bir kereden fazla bulunmayacağıma söz verebilirim."

"Mükemmel, bu egoma da yeterince iyi gelecektir," aslında bütün bu sohbetin geldiği gibi, dedim içimden; fakat doğal olarak bu düşüncemi kendime sakladım. "Ortalık biraz yatıştığında seni arayacağım, olur mu?"

"Hem de harika olur. Oh, Jules ve Jamie'ye de sevgilerini ilet."

İşte Jamie konusundan habersiz biri daha. Telefonu kapatırken Nick'le işlerin yolunda gitmemesinin gerçekten yazık olduğunu düşünüyordum. Birbirimize öyle uygunduk ve bazı bakımlardan Ed'den o kadar üstündü ki ve Tanrı biliyor ya, aramızda bir tutku olduğu da kesindi. Fakat Nick'in bana istediğim hayatı vermesine imkân vakti, ayrıca zaten önemli olan da arzu değildi. Hatta arkadaşlarıma uyacak biri olup olmaması bile önemli değildi, önemli olan bana uygun olmasıydı ve Ed'de uygundu.

Jules'da bir sürü dergi olduğunu biliyordum, fakat dayanamayıp öğleyin sıvışarak üç tane de ben aldım. Jules evle-neli asırlar olmuştu ve bu arada gelinlik modası bile değişmişti, en son nelerin moda olduğunu bilmek istiyordum.

Gerçi yapmam gereken bütün telefon görüşmelerimi yapmış, konuşmam gereken herkesle konuşmuştum ve bu

321

süre zarfında masanın üstünde naylon bir poşetin içinde duran dergiler adımı fısıldayıp

durmuştu. En sonunda dergileri alıp tuvalete yollandım ve klozetin kapağına oturup sayfalan çabuk çabuk çevirmeye koyuldum. Her bir şayiayı, her bir giysiyi uzun uzun incelemek için ölüyordum.

Tuvaletten döndükten sonra, defterime bir iki model karaladım.

Bütün arkadaşlarım olağanüstü güzelliğim ve incecik belime nefeslerini tutarak bakarken misafirlerin arasındaki koridordan yürüyüşümü hayal ediyordum, zira hayallerim arasında düğün gününe kadar beş - altı kilo vermek de vardı ve elbette ki, gördükleri en güzel gelin ben olacaktım.

Derken aklıma nişan yüzüğü geldi, ofiste dolanarak bütün evli kadınların yüzüklerine bakıp elime hangisinin yakışacağını görmek için denemek de ısrar ettim. Deborah'ın etrafı küçücük pırlantalarla bezenmiş antika bir zümrüt yüzüğü vardı ve müthiş görünüyordu, yalnızca ben olsam zümrüt değil, eşşek gibi bir elmas koyardım, ayrıca o etrafındaki pırlantalar da pek küçüktü; Deborah'la şakalaşarak sol elimin dördüncü parmağındaki yüzüğü inceledim; elimi hâlâ fazlasıyla kolay bir biçimde havaya kaldırılabiliyordum. Becs'inki armut biçiminde bir pırlantaydı, daha hoştu ve armut formu da çok hoşuma gitmişti, ama ben ortadaki taşın iki yanında birer tane de yuvarlak pırlanta olmasını tercih ederdim.

"Nereden almayı düşünüyorsun?" dedi Becs, elimi havada sallayarak ofisin içini turlayışıma gülüyordu.

"Dur, yahu!" Güldüm. "Daha nişanlanalı birkaç saat oldu. Bir erkeğin nişan yüzüğüne ne kadar harcayacağına dair bir kural yok mudur? Altı aylık maaşı falan gibi bir şey değil miydi?"

"Altı ay!" diye haykırdı. "Rüyada görürsün, canım! O bir

322 yıldır, ama Ed McMahon'la evlendiğini düşünsek bile yine de bir servet anlamına geliyor." Vay canına! Ben Ed McMahon'la evleniyorum! Bir kez daha kafama dank etmişti ve tekrar bütün ofisi dolaşıp Ed McMahon'la evlendiğimi söylemeye koyuldum. Ta ki herkes benden yaka silkinceye kadar. Jo, ya çenemi kapamamı ya da evime gitmemi söyledi. Tabii ki gidebilirdim, fakat son zamanlarda biraz fazlaca sık eve erken gider olmuştum. Böylece masama geri döndüm ve sahiden eve gitme zamanı gelinceye dek birkaç gelinlik modeli daha çizerek vakit geçirdim.

Jules iki kocaman karton kutunun ağırlığı altında merdivenlerden inmeye çalışıyordu.

"Hepsi burada," dedi, kutuları mutfak parkelerinin üzerine bırakırken. "Ama önce," dedi bana kapıyı gösterip ve bileğimi yakalayarak.

"Nereye gidiyoruz?"

Beni üst kata çıkarıyordu, misafir yatak odasına girdik. Bir sandalyeye çıkıp tepedeki bir dolabın kapağını açtı ve büyük, beyaz bir kutu çıkardı.

Nefesimi tuttum. "Gelinliğin, değil mi?"

"Hı, hı." Diyerek kutunun kapağını kaldırıp selafon kâğıtlarını açtı. "Denemek isteyebileceğini düşündüm."

"Buna emin misin?"

"Hadi. Bakalım nasıl bir gelin olacaksın."

Giysilerimi çıkardım ve Jules'un yardımıyla gelinliği giydim. Bana tam olarak uyduğu söylenemezdi, aslına bakılırsa arkadaki minicik düğmeleri ilikleme zahmetine bile girmedik. Ama, geline benzemiştim ve Jules bana mihraba giden yolu nasıl adımlayacağımı gösterirken, ikimiz de kıkırdıyorduk.

323

"Dur, bir de merdivenleri çalışayım," diyerek, bir kraliçe edasıyla, başım dik, omuzlarım geride sahanlığa yürüdüm. Aynanın önünden geçerken yansıyan görüntüme merakla bakıyordum

Nihayet, ayakkabılarımızı fırlatıp -merak etmeyin, gelinlik özenle kutusuna yerleştirildikten sonra- dergileri hatmetmek üzere kanepeye yayıldık.

"Onu l'êğenmiş olamazsın!" dedi Jules, dehşet içinde. Belden aşağı kat kat tüllerden

yapılmış, gelinliği göstermişim. "Kocaman bir kremalı pastaya benzeyeceksin."

"Oh, çok sağol. Bana şişman olduğumu mu söylemeye çalışıyorsun?"

"Ya, ne demezsin." Gözlerini tavana kaldırdı. "Şişman? Sen mi? Alakasız yok. Demek istediğim bu tür kıyafetler gerçekten fazla süslü. Bence, çok daha sade bir şey seçmelisin. Bilirsin, her zaman derim'ki..." "Evet, evet. Sadelikten şaşma."

"Aynen. Seni cidden çok şık ve zarif bir giysinin içinde görür gibiyim. İşte. Bu nasıl?"

Dergiyi kucağıma doğru kaydırırken, fildişi rengi muhteşem bir tuvaleti işaret ediyordu.

"Hımm," dedim, modelinkinin yerinde kendi başımı hayal etmeye çalışarak, "Bu harika."

"Çok klas."

"Hımm, peki ya nedimeler?"

"Buna benzer, ama daha basit bir şeyler giyebilirler. Mesela dizde ya da öyle bir şey ve farklı bir renkte olabilir." "Aman Tanrım. Renkler. Ne renk, peki?"

İki saat kadar sonra, dergileri esaslı bir şekilde taramış esnemekteydik ve ayaklarımızın dibini, dergilerden fikir olsun diye yırttığım sayfalarla kaplanmıştı.

324

"Onunla sahiden evleneceksin, değil mi?" dedi Jules, aniden.

"Ne yani, sen bütün bunların şaka olduğunu m'ü sanıyordun?"

"Şaka değil ama düşünmüştüm ki..." "Jules, onunla gerçekten evleneceğim." "Tamam, ama bir şey sonnama izin ver: Ona âşık mısın?" Durakladım. "Şey. Evet. Onu seviyorum."

"Sorduğum şey bu değil. Ona âşık mısın?" "Jules," dedim ağır ağır. Sanki bir çocuğa anlatır gibi, çünkü söylemek üzere olduğum şeyi anlamasını gerçekten çok istiyordum.

"Sen Jamie konusunda çok şanslıydın, ya da en azından o zamanlar, hepimiz böyle düşünmüştük. Harika, akıllı, komik, sana tapan, senin de gerçekten bayıldığım birini bulmuş görünüyordun, aynı zamanda en iyi arkadaşındı da. Mükemmel bir adam bulduğunu düşünüyordun, yine de yürümedi."

"Sağol. Yarama tuz bas, niye yapmayacaksın ki?" "O anlamda söylemedim," dedim.

"Bütün söylemeye çalıştığım sen ömür boyu mutluluğun reçetesini bulduğunu sanmıştım, buna rağmen olmadı. Belki de Ed'le bizim ilişkimiz yürüyecektir. Ve belki, Jamie'yle seninki gibi olmaması o kadar da kötü bir şey değildir, çünkü ben en azından mantığımla hareket ediyorum."

"Yani, fedakârlıkta bulunuyorum, demek istiyorsun." "Şey, evet, ama fedakârlığın şart olduğuna da inanıyorum. Her konuda değil elbet, ama sanırım en önemli şey, iyi bir adam bulmak. Sana bakacak; iyi bir koca, çocuklarına iyi bir baba olacak biri. En yakın dostun olacak, seni iyi kötü, herhalinde benimseyecek biri." "İyi ama, hoşlanman da gerekiyor."

"Tabii ki hoşlanmam gerekiyor," dedim. "Ama, bu hiç de

325

diğerleri kadar önemli bir şey değil, çünkü hoşlanmak, arzulamak daima geçicidir. Ve bir kez geçip gidince, elinde başka hiçbir şey kalmaz. Oysa gerçekten anlaşabildiğin birini seçersen, daima dost kalırsın ve dostluk da en önemli şeydir."

"Öyleyse Ed'den hoşlanmıyorsun, ama onu bir arkadaş olarak mı seviyorsun?"

İçimi çektim. "Hayır. Öyle demedim. Elbette ki Ed'den hoşlanıyorum, ama diyelim ki Jon'a hissettiğim kontrolsüz ve çılgınca arzu gibi değil. Hatta Nickle bile, sonuna doğru işler kontrolden çıkmaya başlamıştı..."

"Çünkü ona âşık olmuştun."

"Ama gerçekten istediğimin bu olduğunu, kontrollü olmayı tercih ettiğimi anlamıyor musun? Bana daima tapacak, daima arkadaşım olacak birini buldum. Ayrıca, ondan tabii ki hoşlanıyorum ama, seks de dünyanın en önemli şeyi değil."

"Çünkü ilişkinizin bu tarafı beş para etmez de, ondan."

"Hiç de o kadar berbat değildi."

"Sen söylemiştin."

"O, başlangıçtaydı," homurdandım. "Artık çok daha iyi."

"Ama Nick'le olduğu kadar iyi değil."

"Demek istediğim de bu." Sıkıntıyla içimi çektim. "Nick bana göre biri değildi. Seks her şey

demek değildir, tamam, Nick'le sevişmek müthişti ama, başka hiçbir şey öyle değildi."

"Evet, öyleydi. Birlikte harika vakit geçiriyordunuz."

"Pekâlâ, evet, iyi vakit geçiriyorduk. İyi ama ne diye Nick'ten konuşup duruyoruz? Bu Nick'le ilgili değil ki, onunla hiç alakası yok. Bu bir eşte neler aradığımızla ilgili."

"Yalnızca, biraz fazlaca şeyden fedakârlık etmeden endişe ediyorum. Otuz yedi yaşında olsan falan anlardım, ama yalnızca yirmi yedi yaşındasın ve bu tür fedakârlıklar için
326

henüz oldukça erken."

"Jules," onu seviyorum ve benim için çok iyi biri olduğunu biliyorum. Bana bunlar fedakârlıkmiş gibi gelmiyor. Bu konuda ne düşündüğünü anlıyorum, ama seni temin ederim ki, öyle değil. Ed, istediğim her şeye sahip."

"Maddi anlamda," dedi, alaycı bir tonda.

"Yo, yalnızca o değil. Gerçekten ikimizi birlikte hayal edebiliyorum."

"Afedersin, yalnızca büyük bir hata yaptığını görmek istemiyorum. Evlilik öylesine büyük bir adım ki, kesinlikle emin olman gerekir."

"Kesinlikle eminim. Bunu biliyorum, çünkü deli divane olduğum erkeklerle birlikteliklerim bana acıdan başka bir-şey vemedi."

"Artık asla bilemeyeceksin, değil mi?"

"Neyi?"

"Deli gibi âşık olduğun halde sana acı çektirmeyecek birini bulup bulamayacağını; sana senin ona olduğun gibi deli divane olacak birini. Buraya kadar, Libby. Bundan sonra başka erkekler yok. Başka maceralar yok. Gerçekten hoşlandığın biriyle randevundan önceki heyecanlar yok."

"Evet, daha fazla gözyaşı da yok. Bir kez daha terkedildiğin için kendini bombok hissetmek yok. Evde oturup ağlayarak telefonun çalmasını beklemek yok. Jules, seni temin ederim, doğru olanı bu. Ed tam anlamıyla, daima aradığım gibi biri ve mutlu olacağımı biliyorum. Her neyse, bu gerginliğinin nedenini anlayabilmiş değilim. İmzaları önümüzde ki hafta atacak değiliz ki. Sana söyledim ya, bir yıl kadar nişanlı kalacağız."

"Peki, peki, üzgünüm. Senin adına gerçekten çok mutluyum, Libby. Yalnızca ne yaptığını bildiğinden kesinlikle emin olmak istiyorum. Ömrünün geri kalanını Ed'le
327

geçireceksin."

"Biliyorum," dedim, mutlulukla. "Hadi düğüne dönelim. Ee, sence nedimelerin elbiseleri ne renk olmalı?"

25

"Ed nerede?" Kapıyı açan annemin parlak gülümsemesi omuzumun üzerinden bakarken ağır ağır kayboldu.

"Çalışması gerekiyormuş. Üzgünüm," dedim, onu içeri doğru iterek. Bu tam olarak doğru sayılmazdı. Yalnızca bir başka 'Ed ve ailem' senaryosunu kaldırmama imkân yoktu.

"Aman Tanrım anne, nedir bütün bunlar?"

Yemek masasına, annemin yılda birkez gün ışığına çıkan en iyi çay takımı yerleştirilmişti, ve üstü şeffaf folyo kaplı tabaklara bir göz atınca annemin kendini aşmış olduğunu görebiliyordum.

"Hepsi boşunaymış," dedi, masanın ortasında duran bir tabak böreğe uzanıp üstündeki folyoyu biraz daha sıkılıştı-rarak. "Ed'in de seninle geleceğini sanıyordum ve bizim güzel geleneklerimizden biri olan beş çayının nasıl olacağını bilmediğimizi düşünsün istemedim."

"Anne, çay çaydır; belki biraz kek ya da kurabiye yeter de artardı. Burada bir orduyu doyuracak kadar yiyecek var. Bunlar ne?" Birkaç folyo parçasını daha kaldırıncaya minicik Danimarka çörekleri ve dahası kocaman bir çikolatalı kek çıkmaz mı! Tanrıya şükür Ed burada değildi ve Tanrıya şü-

328

kür annemin taşralı ev kadını misafirpervelliğini göremeyecekti.

"Oh, neyse," dedim bir çörek alırken. "Ben açlıktan ölüyorum."

Annem içini çekti. "Ed'i tekrar görmeyi nasıl da dörtgöz-le bekliyordum. Hep birlikte kutlarınız diye düşünmüştüm." O sırada zil çaldı ve anneme baktım. "Bu da kim?"

"Elaine ve Phil'e ne diyeceğim şimdi?" dedi kapıya yürürken ve kulaklarıma inanamayarak sofraya çöktüm. Annem lanet olası briç arkadaşlarını da davet etmişti; tahminen yeni damat adayıyla hava atmak için.

"Merhaba Libby," dedi Elaine, odaya girerken bir yandan da etrafına bakmıyordu.

"Tebrikler. Şanslı adam nerelerde?"

"Çalışıyor," dedim. Beni öpmek için uzanan kadına nezaketsizce.

"Ne yazık," diye atıldı "Phil, içeri girerken. "Meşhur Ed McMahon'la tanışmaya can atıyorduk. Aferin, kızım. Şanslı bir insanmışsın."

Kendimi gülümsemeye zorlayarak başımı salladım. "Alan nerede?" diye sordu Phil, "Bahçede mi?"

Annem gözlerini tavana kaldırarak başını salladı. "Her zamanki gibi, gülleriyle meşgul," dedi. Bunun üzerine Elaine kıkırdadı.

"En azından senin Alan bahçeyle uğraşiyor," dedi sonra, "Bizim Phil gül goncasının neye benzediğini bile bilmez."

"Sağol, Elaine," dedi Phil. "Evdeki bütün tamiratı kim yapıyor, sorabilir miyim?"

"Biliyorum hayatım. Tamir işlerinde üstüne yok, kabul ediyorum."

Phil'in göğsü bir güvercin gibi kabardı. "Gidip Alan'ın yardım ihtiyacı var mı, bir bakayım," dedi ve odadan çıktı.

329

Zil yeniden çaldı. Kapıyı açmaya giden anneme tek kaşımı kaldırarak bir bakış attım.

"Diane! Ken!" diye haykırışını duyabiliyordum. Derken kulaklarımı açmak zorunda kaldım, zira annem şimdi fısıltı olduğunu sandığı alçak bir sesle konuşmaya başlamıştı. "Ed, burada değil. Kusura bakmayın, çalışması gerekiyordu. Nasıldır bilirsiniz işte, o kadar başarılı bir finansçı olmak kolay değil. Her neyse," Ve sesi kendi normal vızıltılı tonuna döndü. "Harika şeyler yaptım."

"Libby!" dedi Ken, sanki beni orada gördüğüne şaşırılmış gibi. "Ne var ne yok?" Beni dürtüp göz kırptı. "Nedir bu bir milyonerin karısı olmak hikâyesi bakalım?"

"Ken," diye uyardı Diane. "Zavallı kızı rahat bırak. Herhalde herkesin habire böyle konuşup durmasından bıkmıştır." Diane'ye minnetle gülümsedim.

"Ed hakkında her şeyi öğrendik," dedi ardından, inanılmaz bir şekilde. Bir yandan da, el örgüsü hırkasını çıkarıyordu. "Jean bize evini anlattı. Harika birine benziyor. Seni şanslı kız!"

Neden annemin arkadaşlarının arasında kendimi altı ya-şındaymışım gibi hissediyordum? Annem yanıma gelerek beni dirseğiyle dürttü.

"Evet," dedim gülümseyerek. "Şanslıyım."

"Ne güzel çanta," diye cıvıldadı ardından. Arkasını döndüğünde kanepeye atılmış sevgili Gucci çantamı görmüştü. "Bu senin değil Jean, değil mi?"

"Hayır, Libby'nin," dedi annem, bana dönerek. "Pahalı bir şeye benziyor?" Bu bir soruydu.

"Evet, çok pahalı. Ed bana almış."

"Şu Pucci'lerden değil herhalde, ha?" dedi ve inanabiliyor musunuz, gidip çantamı açarak markasına baktı. "Oh!" diye kıkırdadı sonra, "Gucci demek istemiştin."

330

"Ed sana Gucci çanta mı aldı?" Annem işte şimdi sahiden çok etkilenmişti. Başımı salladım. "Şu Tara soyadı her ney-se'nin de bunlardan var bir tane."

"Tara?" Diane durmuş, briç kulübü üyelerinden adı. Tara olan birini anımsamak için beynini zorluyordu.

"Bilmen gerek. Diane, şu bütün gazetelerde çıkan kız. Tara Thompson Parker."

"Tara Palmer - Tomkinson, demek istiyorsun herhalde," dedim, dişlerimin arasından.

"İşte o!" dedi Elaine neşeyle, yemek masasına oturmuş, yiyeceklere bakıyordu. "Vay canına Jean, şunlara bak. Çok zahmet etmişsin."

"Yok canım," dedi annem gururla. "Hiç zahmet olmadı."

"Oh, şu keke bak." Elaine bir tabağın üstündeki folyoyu araladı. "Kendin mi yaptın?"

"Elbette. Asla hazır kek ikram etmem. Hamurişlerini yapmayı ne kadar severim, bilirsin."

Hey Tanrım. Keşke Olly burada olsaydı. Annem tek başına yeterince kötüydü, ama bu saçmasapan, gürültücü arkadaşlarıyla birlikte iyice çekilmez oluyordu.

Elaine gülümseyerek, "Artık senin de nişanlık için yemek pişirmeye başlaman gerek," deyince, annem eğlenceli bir şey duymuş gibi gülmeye koyuldu. "Ne var?" dedi Elaine, anneme bakarak. "Ed'in arkadaşlarını ağırlamaya alışması gerekecektir."

"Maalesef Libby, mutfak konusunda hiç bana çekmemiş," dedi annem ve ardından, geçen akşamki yemek olayını, en ince ayrıntısına kadar anlatmaya koyuldu. Bu esnada Elaine ve Diane kulaklarına inanamıyormuşcasına bana bakarak, "Tüh! Tüh!" deyip durmaktaydılar. İçimden onları öldürmek geliyordu, hepsini. Ve annem için bunun özellikle daha acılı olmasını sağlayacaktım.

331

"Buralarda epey iyi yemek kursları olduğunu duydum," dedi Diane masumca, nihayet bana gülmeyi bitirmişlerdi. "Belki de şu Pru Leith okulunu denesen iyi olur, çok iyiymiş."

Oh, Tanrı aşkına kapayın çenenizi. Hepiniz.

Kendimi, "Belki," derken buluverdim.

"Senin Ed'in burada olmaması ne yazık," dedi Elaine, takip eden garip sessizliğin ardından. "Onunla tanışmayı dörtgözle bekliyorduk."

"Biliyorum," dedim ve sonra, elimde olmadan, kelimeler ağızımdan gayet lakayt bir tonda dökülüyordu: "Size bayılırdı."

Annem dehşet içinde bana bakıyordu, "Libby!"

"Gerçekten üzgünüm," dedim ve bu doğruduydu; öyle demek istememiştim. "Öyle demek istemedim"

Elaine annemin burun büküşünü aynen tekrarlarlarken, Diane dizime vurarak gülümsedi.

"Sıkma canını," dedi, "Fazlasıyla baskı altında olmalısın, ne de olsa Ed gibi biriyle evleniyorsun."

"Anne," diye mırıldandım. "Anne, telefonu kullanabilir miyim?"

"Hadi git," dedi annem, içini çekerek. "Yukarıdan ara." Sanırım, birkaç dakikalığına ortadan kaybolmam onu bile rahatlatmıştı.

"Jules. Burası tam bir cehennem." "Neredesin?"

"Lanet olası annemlerde, onların lanet olası arkadaşlarıyla birlikteyim ve yemek pişirişimi dillerine doladılar."

"Kalmak zorunda mısın?"

İçimi çektim, "Bir saat kadar. Dinle bak, bir nişan partisine ne dersin?"

332

"Hunin, nişan yemeğine ne dersin?"

"Ne, parti-yerine mi yani?"

"Şey, partiyi daha sonra ne zaman islersen verebilirsin. Ama Ed'in pek fazla arkadaşı olmadığına göre, neden bir yerlerde küçük bir akşam yemeği ayarlayıp onu herkese tanıştırmıyorsun? Aksi takdirde, herkesle ayrı ayrı çıkmak zorunda kalacaksınız, halbuki bu şekilde toptan halletmiş olursun."

"Evet, iyi fikir. Yani, bir tanışma yemeği ve ardından parti, ha?"

"Hı, hı, çünkü hiç kimse onunla tanışmadan parti vermek biraz tuhaf olurdu."

"Ne zaman yapmalıyım?"

"Ne kadar çabuk olursa o kadar iyi."

"Herkesi arayıp ne zaman boş olduklarını sorayım mı?"

"Tabii, istersen önümüzdeki hafta yapabiliriz. Salı hariç herhangi bir gün."

"Çarşamba?"

"Güzel. Başka kimleri çağıracaksın?"

"Sally ve Paul. Olly'yle Carolyn."

"Hâlâ birlikteler öyleyse?"

"Hı, hı."

"Oh, güzel. Ondan sahiden hoşlanmıştım. Başka?"

"Şey, kaç kişi olmalı sence? Herkes mi, yoksa yakın arkadaş çevremiz mi?"

"Bence, yalnız yakın arkadaş çevresi, Ya Nick?" Bu iyi bir fikir miydi? "Gelir mi dersin?"

"Evet Üstelik sen hep hâlâ arkadaş olduğunuzu söylüyorsun."

"Ama o zaman onun için bir kadına ihtiyaç var. Buldum!"

333

Ofisten Jo! İyi anlaşılır." Aslında, bundan pek emin değildim, zaten Jo bu yüzden aklıma gelmişti. Jo da tıpkı benim gibiydi; kendini asla beş parasız biriyle çıkacak kadar küçültmezdi.

"Tamam, sonra da şu Edin arkadaşlarını ararsın," dedi Jules. "Neydi isimleri?"

"Charlie ve Saralı. Hımm, bilmem. Belki aramasam daha iyi olur. Çok hoş insanlar ama, yaşça bizden oldukça büyükler. Pek uyum sağlayabileceklerini sanmıyorum."

"Olur, öyle bir yemek kendi arkadaşların için verirsin, bir tane de Ed'inkiler için." Sonra durup içini çekti.

"Neyin var Jules?"

"Oh, bilemiyorum," dedi. "Yalnızca... Şey, bunu Ja-mie'siz kutlamak öyle garip gelecek ki. Bilirsin, bütün o tanıdıklarla olmak ve tek başına olmak."

"Onu da çağırabilirsin," dedim tereddütle. "Kesinlikle olmaz," dedi sertçe. "Oraya gelip her şey yo-lundaymış gibi davranmasına izin vermeyeceğim."

"Emin misin?"

"Hayır," gülmeye çalıştı. "Ama yine de çağırılmayacağım."

"Libby!" Annem, merdivenlerin dibinde durmuş bana bağıırıyordu.

"Kahretsin, gitmeliyim. Ejderha kükrüyor."

"Sonra ara beni."

"Tamam."

"Ee, nişan partisi ne zaman?" Elaine'nin çenesine bir parça mayonez bulaşmıştı, kimsenin dikkatini çekmemiş olması oldukça eğlenceliydi, ya da söylemek zahmetine katlanmıyorlardı.

"Bunu pek konuşmadık ve bu arada, sandviçinin yansı çenende kalmış galiba."

334

Gözleri fallası gibi açılırken, kâğıt bir peçeteyle çabucak çenesini sildi.

"Afedersin," dedim neşeyle, mahcubiyetini eğlenceli bulmuştum. "Ama insanlara bu tür şeyleri daima söylemek gerektiğini düşünürüm."

"Evet, şey, sağol."

"Ee, ne tür bir parti olacak?" dedi Diane yüksek sesle. TV'deki futbol maçının gürültüsünü bastırmaya çalışıyordu Phil TV'yi açmakta ısrar etmiş, böylece kızlar -bizi böyle çağırıyordu- odanın bir tarafında laflarken, Phil, Ken ve babam TV'nin başına çökmüşlerdi.

"Bilemiyorum, ama herhalde evde yaparız." "Hanover Terrace," diye ekledi annem,

"Biliyorum hayatım," dedi Diane. "Daha önce de söylemiştin."

"Kızımın Hanover Terrace'da yaşayacağına inanamıyorum da," dedi annem, mutluluktan ağlamak üzereymiş gibiydi. "Orası ev değil, bir malikâne."

"Umarım, iyi bir güvenlik sistemi vardır." Elaine, besbelli ki bozulmuştu. "O tür evler durmadan soyulur."

"Çalacak bir şey bulamazlardı ki," dedi annem şakadan. "Ev bomboş."

"Yani sen dekora edeceksin, ha?" dedi Elaine, başımı evet anlamında salladım. "Ne kadar heyecan verici! John Le-wis'te geçen gün çok güzel takımlar gördüm."

"Libby, John Lewis'ten bir şey almaz," dedi annem. Neyin peşinde olduğunu anlamaya çalışarak ona baktım. "Alışverişini Harrods'tan yapacak, çok mersi."

Diane ve Elaine etkilenmiş görünüyorlardı.

"Aslına bakılırsa," dedim, "Harrods bana biraz demode geliyor. Conran Shop'a gitmeyi planlıyorum."

335

"Conran Shop?" dedi, Diane ve Elaine bir ağızdan.

"Gonran Shop'taki o fazla modern şeylerden alamazsın, Libby!" diye açıkladı annem.

"Görüntüleri güzel olabilir, ama sana söyleyeyim, hiç kullanışlı değil." "

"Sen en son ne zaman Conran Shop'a gitmiş in acaba?"

"İki gün önce," diye seslendi babam. Birinci devre bitmişti. "Annen hayatın diğer yarısının nasıl olduğuna dair biraz daha bilgi edinmeye karar verdi."

Elaine ve Diane nazikçe kıkırdadılar. O sırada babama ölümcül bir bakış atan annem de gülümsemeye çalıştı.

"Yalnızca geçiyorduk," dedi. "Şöyle bir durup ne olup bittiğine bakalım, dedik."

"Geçiyor muydunuz?" dedim, dudaklarımda şeytani bir gülümsemeyle. "Daphne'deki öğle yemeğinden önce mi sonra mıydı?"

Bana buz gibi bir bakış attı.

"Galiba, tekrar telefon edeceğim." Kalkıp merdivenlere yürürken, annemin itirazlarına rağmen, ekledim: "Ed'i arayacağım. Bir sakıncası yok herhalde?"

"Oh, elbette," yüzünde gülücükler açtı. "Sevgilerimizi ilet."

"Olur." Odalarına çıkıp telefon etmek üzere yatağa oturdum.

"Merhaba, canımın içi sevgilim!" Ed haykırdı. "Seni özledim."

"Ne yapıyorsun?"

"Çalışıyorum, ama neredeyse bilirdim. Daha sonra geliyor musun?"

"Birazdan buradan ayrılacağım, sonra da geleceğim."

"Ailen nasıl?"

336

"Baş belası. Her zamanki gibi."

"Libby! Onlar hakkında böyle konuşma, onlar senin ailen."

"Afedersin," diye homurdandım. "Yalnızca, evde arkadaşları da var ve bu kadarı benim için biraz fazla. Bu akşam ne yapıyoruz?" Hoş bir yerlere gideceğimizi umuyordum, yeni takımlarımı boşuna mı giymiştim yani?

"Pazar günleri daima biraz zordur. Belki sinemaya gideriz, diye düşünmüştüm? Ya da kaset kiralayıp evde film izleyebiliriz."

"Oh. Yemeğe çıkacağımızı sanıyordum."

"Pazar günü değil, sanırım. Sence uygun mu? Dışarı mı çıkmak isterdin? Hemen bir yerleri arayıp yer ayırabilirim."

"Canını sıkma, evde oturmak da hoşuma gider."

"Her şeyin muhteşem olmasını sağlayacağım," diye cıvılda. "Ne yemek istersin? Sen buraya gelmeden, şimdi alırs gelirim."

"Farketmez, Ed. Ne olursa. Burdaki çay faslından sonra oldukça tokum."

"Tütsülenmiş somon? Sahanda yumurta? Makarna?" "Ne olursa, Ed. Cidden. Hiç farketmez."

"Pekâlâ, sevgilim. Seni dörtgözle bekliyorum ve seni çok, çok, çok seviyorum."

"Biliyorum," içimi çektim. "Ben de seni seviyorum."

Otunna odasına geri döndüğümde herkes bana bakıyordu.

"Ee?" dedi annem.

"Ee, ne?" dedim, dalga geçerek.

"Ee, ne dedi?"

"Oh, gelemediği için gerçekten çok üzgün olduğunu söyledi ve dedi ki, özellikle börekleri kaçırdığı için çok

337

üzülmüş ve sizi en kısa zamanda görmeyi dörtgözle bekli-yormuş."

Annem içini çekti ve gülümseyerek Elaine ve Diane'ye döndü. "İnsanın böylesine kibar bir damadının olması ne kadar güzel bir şey size anlatamam."

"Henüz damadın değil," diye mırıldandım.

"Konu açılmışken," dedi annem fırsattan istifade, "Tarihi ne zaman belirlemeyi

düşünüyorsunuz?"

"Bunu henüz konuşmadık, ama endişelenme, eminim ilk öğrenen sen olacaksın."

"Yaz düğünlerinin daima harika olduğunu düşünmüşümdür," dedi Elaine.

"Bunu aklımda tutacağım. Kusura bakmayın, ben artık gitmeliyim. Ed beni bekliyor." Hoşçakal, demek için, formalite icabı herkesi tek tek öptüm ve annem beni kapıya kadar geçirdi.

"Konuklarımıza karşı bir parça daha kibar davranabilirdin," diye tısladı, kapıda.

"Sende onları sırf kızının erkek arkadaşıyla hava atmak için çağırdığını bir parça daha az belli edebilirdin."

"Erkek arkadaş değil, nişanlı," dedi. "Ayrıca onları Ed'le gösteriş yapmak için çağırmış değilim. Onlara borçluydum ve Ed'le senin geleceğinizi de tamamiyle unutmuşum."

"Onu göremeyince bu kadar hayal kırıklığına uğramalarının nedeni de bu herhalde."

Annem kollarını kavuşturup bana baktı. "Tanrı aşkına Libby. Pek çok kız, Ed McMahon ile nişanlandığı için bulutlarda gezerdi, ama sen devamlı kötü bir ruh hali içindesin. Neyin olduğunu bir türlü anlayamıyorum. Görenler, ülkenin en seçkin erkeklerinden biriyle nişanlanmayı istemediğini sanır."

338

"Ne giyiyorsun?" Edin bunaltıcı sarılışlarının birinden kendimi az önce kurtarmıştım ve büyükbabamın giydiği eski püskü, salaş terliklerin tamamen aynısı eski püskü, salaş terliklere bakıyordum.

"Terliklerimi," dedi şaşkın bir ifadeyle. "Bunlar benim en sevdiğim terliklerim, beğenmedin mi?"

"Ed! Bunlar moruk terliği! Korkunç görünüyorlar!"

Bir kez daha o üzgün köpek yavrusu ifadesini takınmıştı işte ve bu kez, beni yalnızca sinirlendiriyordu.

"Ed, bazen senin genç bir adamın bedenine hapsolmuş altmışlık bir ihtiyar olduğunu düşünüyorum."

"Ne demek istiyorsun?"

"Yalnızca, bazen o kadar orta yaşlı görünüyorsun ki." Kahretsin, galiba bu kez fazla ileri gitmiştim. "Afedersin," dedim, ona sarılıp öperek. Neyse ki yüzündeki o ifade kaybolmuştu.

"Yani, sen yaşlı bir insan değilsin ve bazen ihtiyar keçinin tekiymişsin gibi davranıyorsun."

"Atacağım bunları," dedi, terlikleri ayağından fırlatıp çöp kovasına atarken. "İşte!" Çöp kovasının kapağını kapadı. "Gittiler, şimdi memnun oldun mu?"

"Evet," diye homurdandım, bununla beraber konu yalnızca terlikler değildi. Samimi olarak Ed'in bir başka dünyada yaşadığını düşünüyordum. Etrafta ne olup bittiği konusunda hakikaten en ufak bir fikri yoktu, belki de kendimi, benim için fazla düzgün birine uyum sağlamak için gereksiz yere zorluyordum.

"Biraz moralim bozuk. Afedersin, sevgilim. Görünüşe göre ailem beni etkilemiş olmalı."

"Hırçın Libby'yi sevmiyorum," dedi, yanıma oturup dudaklarını bir öpücük için uzatırken.

Görev icabı bir öpücük kondurdum, bunun üzerine sırttı: "Mutlu Libby'yi seviyorum."

339

"Mutlu olmaya çalışacağım."

"Bu iyi," dedi, beni tekrar öperek. Enseme öpüp saçlarımı okşarken bunun ne anlama geldiğini biliyordum. Evet. Hareket iki; eller göğüslere uzanır.

"Mmm," dedi, saçlarımın arasından. "Libby'nin kokusu çok seksi."

Ardından hareket üç: eller bluzun altına, sonra sutyenin kopçası açılır.

"Yatağa gidelim mi?" dedi Ed, bluzumu çıkarırken. "Neden? Kanepenin nesi var?" dedim.

"Oh, yoo!" Dehşete düşmüş görünüyordu. "Evcilik oyna-yacaksak bunu yatakta yapmalıyız."

"Pekâlâ. Evcilik ha? Yatakta. Tamam." Bluzumu alıp merdivenlere yürürken düşünüyordum; bu evcilik lafından tahrik mi olmam gerekiyordu yani? Sevişmekten evcilik oynamak diye söz eden bir adamla seksin düzelmesine olanak var mıydı? Evcilik oynamak, aramızda söylenebilecek en ayıp laf mıydı?

Ve bir saniye için aklıma Nick geldi. Aslına bakılırsa birkaç saniye için. Ne kadar seksi olduğunu; sevişmelerimizi; onun dairesinin ve benim evimin her köşesinde seviştiğimiz gerçeğinin beni nasıl tahrik ettiğini, düşündüm.

Oh, bir kere de arabada yaptığımızdan söz etmiş miydim? Bu biraz yüz kızartıcı olmuştu, gerçi. Kign's Cross'tay-dık. Bir cumartesi gecesi, akşam gazetesi almak için durmuştuk ve arabaya döndüğümüzde ikimiz de gerçekten tahrik olmaya başladığımızı hissediyorduk.

Yaklaşık bir saat kadar sonra buharlanmış cama vurulduğunu duyduk ve nefes nefese camı araladığımda bir polisle burun buruna geldik.

"Her şey yolunda mı, bayan?" dedi sırtarak. "Oh, evet. Sağolun."

340

"Yalnızca, bir saattir buradasınız ve biliyorsunuz, buralar çok güvenli yerler değil. Etrafta binbir çeşit insan dolaşüyor."

"Oh, ee, afedersiniz."

•:

"Erkek arkadaşınıza iyi geceler diliyordunuz, değil mi?" dedi, sırtış yüzüne yayılırken.

Kahrolası arsız herif.

Ama, yoo. Nick'ten söz ettiğim yeter artık. Nerde kalmıştım? Oh, evet. Ed'le 'evcilik oyunu.' Yatakta. İdare ederdi. Müthiş değil. İyi bile denemez. Yalnızca idare eder. Ayrıca, bilginiz olsun, orgazm olmuşum, ama sanırım biri doğru noktayı yeterince uzun süre ovalarsa bunun olması gerekir, öyle değil mi?

Farklı bir şey deneyeyim, dedim. Bir değişiklik yapıp üstte olmanın hoş olacağını düşünüyordum. Ben üstüne çıkıp onu yönlendirirken Ed, tam anlamıyla afallamış görünüyordu.

"Ne yapıyorsun" diye haykırdı.

"Yalnızca yeni bir şey denemeye çalışıyorum," diye fisıldadım.

"Bundan emin misin, hayatım?"

"Ed, kes sesini. Şu anı bozuyorsun."

"Afedersin," dedi, tekrar haykırarak. Ona bir bakış atlım.

Bir süre üstünde kaldım, derken başımı sallayarak beni kenara çekti. "Afedersin, hayatım," dedi. "Ama galiba bundan hiç hoşlanmadım." Ardından favorisi olan misyoner pozisyonuna geri dönüp ben gözlerimi tavana dikmiş, gelinliğimi hayal etmeye çalışırken işini gördü.

"Muhteşemdi," dedi, bitirdiğinde.

"Mmm? Güzel," diye mırıldandım, bir kez daha mihraba giden yolu tekrar ederken.

"Libby? Senin için de, ee, iyi miydi?"

341

"Evet Ed. Çok iyiydi," diye yalan söyledim. Öpmek için dönerken, şükran dolu bir gülümsemeyle bana bakıyordu.

Ed banyoya gitmek için kalktı, geri döndüğünde ona nişan öncesi -tanışma yemeği fikrinden söz ettim Benim fikrim olduğunu söylemişim, çünkü bunun Jules'un aklına geldiğini anlatırsam nasıl bir tepki göstereceğinden pek emin değildim.

"Mükemmel bir fikir," dedi. "Herkesi yemeğe götüreceğim."

"Saçmalama," dedim. "Herkes kendi parasını öder."

Dehşetle yüzüme baktı. "Libby, insanları yemeğe davet edip, parasını ödemelerini bekleyemezsin. Bu çok ayıp bir şey."

"Emin misin?"

"Başka türlüünü kabul edemem."

"Pekâlâ," diye omuz silktim. "Sence sakıncası yoksa." Ona kimleri çağırmak istediğimi söyledim ve iyi, dedi. Üstelik, Nick'in kim olduğunu bile sormadı.

26

Annemin herhangi bir konuda haklı olduğunu itiraf etmekten ne denli nefret etsem de, galiba kötü bir ruh hali içinde olduğumu söylerken haklıydı. Fakat sorun şuydu ki, kendimi kötü hissettiğim yegâne zaman, ailemle geçirdiğim zaman dışında tabii, Ed'le birlikte

olduğum zamandı.

Neden birdenbire böyle sinirime dokunmaya başladığını

342

hiç anlayamıyordum. Aramızda beni endişelendiren bir rutin oluşmaktaydı. Ed, durmaksızın beni şefkate, ilgi ve sevgiye boğuyordu ve o böyle davrandıkça ben bunu daha da boğucu buluyordum. En sonunda kırıcı davranıyordum ve o da, şu üzgün köpek yavrusu bakışlarını takınıyordu. Sonra bir süre nefes alır gibi oluyordum, ta ki onu kırıdığım için suçluluk duygusuna kapılıp özür dileyinceye dek ve sonra yeniden şefkate boğma faslı başlıyordu.

Kendiyle aşırı ilgili insanlardan biri olduğumu düşünerek, bu sendrom hakkında yazılmış bir kitap olacağını düşünebilirsiniz. Fakat, bütün bilinen kitapları karıştırmama rağmen bu soruna dair hiçbir şeye rastlamamıştım.

Aslında, belki ortada bir sorun da yoktu. Belki de içten içe mutluluğu hak ettiğime inanmıyordum, şimdise bana doğru dürüst davranan, hakikaten iyi bir adam çıkmıştı karşıma ve kasıtlı olarak bunu sabote etmeye çalışıyordum; zira bana iyi davranan birini hak etmediğimi düşünüyordum.

Ya da yalnızca ondan hoşlanmıyordum.

Fakat bu olasılığı aklıma getirmek istemiyordum, çünkü kahrolası, fazla kolaydı. Ed'in sinirimi bozduğunu, çünkü kendisinin son derece sinir bozucu biri olduğunu söylemek abes olurdu. Ve eğer bunu itiraf edecek olursam, onunla evlenemezdim ve ben evlenmeyi, bu ilişkinin yürümesini öyle çok istiyordum ki.

Galiba daha önce bana böyle davranan hiç kimse olmamıştı; kimse bana Ed'in taptığı gibi tapmamıştı ve zannederim, bununla nasıl başa çıkacağımı bilemiyordum. Bazen, sanki Ed'i adeta test ettiğim hissine kapılıyordum. Bana daha çok sevgi gösterdikçe, bu beni daha çok sinirlendiriyor, onu daha çok itmeme yol açıyordu. Bazen, sadece ne kadar ileri gidebileceğimi görmek için yaptığımı düşünüyordum. Çünkü en sonunda beni bıraktığında, ki böyle davranmaya devam edersem olacağı buydu, etrafimdakilere dönüp, "Gördünüz mü? Size söylemiştim, değil mi?" diyebi-

343

lecektim. Çünkü, eninde sonunda herkes beni bırakıyordu ve belki bir parçam bunu beklemekteydi; bu yüzden de hastalıklı bir çabayla bu durumu yaratmaya uğraşıyordum. Biliyorum, kulağa biraz karmaşık geliyor, ama bana göre mantıklı. Bunu bir önceki akşam Jules'la da konuşmuştum. Başını sallamış, ama sonunda hiçbir şey söylememişti. Bu yüzden meselenin bu olduğuna neden bu kadar inandığımı ona tekrar açıklamaya çalıştım.

Bütün söylediği, "Onunla nişanlanman gerektiğinden kesinlikle emin misin?" oldu.

"Kesinlikle," diyerek, görebildiğim kadarıyla bunu altetmenin tek yolunun, meselenin üstüne gitmek ve bunu Ed'le yapmak olduğunu anlatmaya çalıştım. Nişanı bozup yeniden tek başıma kalmanın ve bununla başa çıkmaya çalışmanın bir anlamı yoktu. Bunu yaşamam gerekiyordu, gerçekten sevmeyi öğrenip öğrenemeyeceğimi şimdi denemeli ve görmeliydim.

Gerçi gerçekten sevmeyi öğrenmenin benim için çok zor olacağını sanmıyordum. Daima, karşımdakine verecek bol bol sevgim vardı. Ed'den önce şefkat ve ilgiye boğan hep ben olurdum. Hayatımda o gün için kim varsa, kendimi onun için vazgeçilmez kılmak adına ne gerekirse yapardım. Ve onları uzaklaştıran da hep ben olurdum. Sanırım bir parça, şu eski deyişteki gibi: Beni üyeliğe kabul edecek bir kulübe katılmayı istemem.

Belki de şu anda benim için asıl sorun, aslında sevmeyi öğrenmekti. Ed'den önceki birlikteliklerimde adamların hepsi bana felaket davranmışlardı; onlar bana kötü davrandıkça, benim bunu değiştirme isteğim artmış; onları daha fazla ilgi ve şefkate boğmuştum.

Tıpkı Ed'in şimdi bana yaptığı gibi.

Tanrım. Ben aşama kaydediyordum... Olanlar bunu gösteriyordu. Roller tersine tönmüştü; Ed'e aynı bana davranıl-

dığı gibi davranıyordum.)on'-un gitgide nasıl benden uzaklaştığı aklıma geliyordu. Gecenin sonunda bana dönüp, "Afedersin ama, bu akşam kalmasan olur mu, biraz kendi başıma olmak istiyorum da," deyişini anımsıyordum. O gitgide daha az ilgili davranırken, ben onu nasıl da öpücüklere boğardım.

Tanrıya şükürler olsun, bunu şimdi farketmişim. Fazla geç olmadan. Çünkü bu ilişkiyi yürütmeye, o mihraba giden yolda yürümeye kararlıydım. Yapacağım son şey olsa bile. "Ee, hadi bakalım, abla. Bana ondan söz et."

"Olly, altı saate kadar onunla tanışacaksın. Kendin görürsün."

"Annemin gözünde, kesinlikle turnayı gözünden vurdun; ama bu iyiye işaret midir, hiç bilmiyorum."

"Sonna. Babam sana bir şey dedi mi?"

Ben mi hayal ediyordum, yoksa sahiden de Olly birdenbire ikircikli bir tavır mı takınmıştı?

"Yoo," dedi. "Babamı bilirsin. Pek sohbet eden biri değildir."

Güldüm.

"Onları Carolyn'le tanıştırana dek bekle," dedim. "Neler yaşadığımı o zaman anlarsın."

"Biliyorum," içini çekti. "Sanırım bununla başa çıkınam gerekecek. Onlara Carolyn'den söz ettim; böylece annem beni çıldırtmaya başladı."

"Ha ha! İşte bu iyi. Kahretsin, biri beni arıyor. Dinle gitmek zorundayım; geç kalma, olur mu?" "Tamam, orada görüşürüz."

"Pekâlâ hayatım, hoşçakal." Telefonu kapatıp konuştuğum süre boyunca endişeyle yüzüme bakıp duran Jo'ya döndüm: "Ne oluyor, Jo?"

"Beni öldürebilirsin," dedi. "Çok, çok, çok affedersin."

"Ne olur gelemeyeceğini söyleme," dedim, ağır ağır.

"Çok üzgünüm," dedi, huzursuzca. "Arkadaşım Jill doğum günü partisine gelip gelmeyeceğimi kontrol etmek için aradı ve ben bunu tamamiyle unutmuştum; gidemeyeceğimi söyleyince kafayı yedi; ne olur affet."

"Sıkma canını," içimi çektim. Acayip bozulmuştum ama bağıırıp çağırarak kadar değil; çünkü büyük olasılıkla ben de olsam aynı şeyi yapardım. Hangi bekâr kadın olsa yapardı. Sözler verilir; ama eğer karşımıza daha iyi bir fırsat çıkarsa, -mesela Bay Doğru'yla karşılaşma olasılığının daha yüksek olduğu bir davet gibi- birilerini kıracağımızı aklımıza bile getirmeden sözümüzden vazgeçiveririz.

Ayrıca kırılmış falan da değildim; yalnızca eşitlik bozulmuştu, şimdi Nick'in yanına kimi oturtacaksın? Neyse ki o sırada telefonum çaldı, Jo da ben "Alo?" derken, resepsiyona sızıışma fırsatı buldu.

"Hayatım! Benim." Şimdi, 'ben' herkes olabilirdi; ama bu kez Amanda'nın sesini hemen tanımıştım ve kafamda bir ampul yanıverdi.

"Amanda! Ben de tam şimdi seni arayacaktım! Biliyorum, çok geç söylüyorum ama; hımm," -beyaz yalanlar için biraz zaman kazanalım- "Ed'le bu akşam birkaç arkadaşımızla toplanmaya karar verdik ve eminim, felaket meşgulsündür ama, senin de gelmeni çok istiyorum. Senin aradığına inanmıyorum, tam şu anda seni aramak için ahizeyi kaldırıyordum."

"Ne güzel!" diye haykırdı, soluğumu tutarak bekledim. "Aslında, bu akşam bir şey yapmıyorum. Bir duş alıp, kendime cilt bakımı falan yapacaktım. Ama Ed McMahan'la yemeğe çıkmak çok hoşuma gider. Ve seninle."

"Harika!" diye haykırdım, bir yerlerden yakaladığım coşkuyla. "Bu çok iyi!"

"Yalnız söyle bana" diye söze karıştı. "Herkes çift mi olacak?"

Güldüm. "Sayılır. Ama bekâr bir erkek var, gerçi pek tipin olduğunu sanmıyorum."

"Sorun değil. Tek kalan yalnız ben olmadığım sürece." "Yok, endişelenme," dedim ve ona kaçta, nerede toplanacağımızı söylerken rahat bir soluk aldım, çünkü bir daha asla yalnız olmaktan utanç duymam gerekmecekti.

Tek başına sadece bir ben olduğum için geri çevirdiğim davetleri öyle iyi anımsıyordum ki; kendimi berbat biriyle oturtulmuş bulduğum zamanları... Kendimi, o mutlu çiftlerin yanında nasıl da aşağılanmış hisseder ve biriyle birlikte olana dek bir daha asla davetlere katılmayacağıma yemin ederdim.

Artık biriyle birlikteydim ve asla o soruları sonnak zorunda değildim. Arkadaşlarım saçmaladığımı söyleyip, sadece hayatımda biri yok diye nasıl olup da kendimi ikinci sınıf hissedebildiğimi sorsalar ve ben o gün için onlara inanmış olsam da, telefon konuşmamızın ardından farkediyordum ki, Amanda'ya karşı kendimi hafiften üstün hissediyordum. Benim birlikte olduğum biri vardı. Bir nişanlım. Artık resmen, bir yetişkindim.

Jules, insanı bir yetişkin yapan üç şey olduğunu söyler: Radyatör kabinleri, evde cin, votka ve viski bulundurmak ve her sabah yatağını toplamak. Fakat, ben ona katılmıyorum. Bence diğer yarınızı bulduğunuz zaman, resmen bir yetişkin oluyorsunuz. Diğer çiftlerin korkusuyla yaşamaktan ve yeterince iyi olmadığımız duygusundan kurtulduğunuz zaman. Ed'le birlikte ilk giden olmak için erkenden oradaydık ve otururken şampanya sipariş ettik. Ed beni öperek çok güzel olduğumu söyledi. Tam şampanya geldiği sırada, Jules
347

da çıkageldi ve kısa bir süre sonra da Olly'yle Carolyn.

Ed, Jules'u öpüp diğerleriyle de lokalaştı ve Olly'ye hakkında çok şey duyduğunu tanışmaktan çok memnun olduğunu söyledi.

"Libby'nin sonunda böyle bir karar vermesi hepimizi heyecanlandırdı," dedi Olly, bana göz kırparak. "Yalnızca, bunun böylesine çabuk olmasından biraz şaşkınsınız."

"Ha, ha!" Ed güldü. "Ben kendim de şaşkıyım. Ama bir şey doğruysa doğrudur."
Doğru.

"Ee, Jamie nerede peki?" diye sordu Olly. Şaşkın bir ifadeyle Jules'a bakıyordu. "Yine büyük bir davanın peşinde galiba, ha?"

Jules benden başka herkese oldukça samimi görünen bir ifadeyle omuz silkmeyi başardı, bununla beraber gerçeği bilen tek kişi de bendim. "Nasıldır bilirsin," dedi kederli bir gülümsemeyle. "Lanet savcılar."

"Onu çağırabilirdin, biliyorsun," diye fısıldadım, ona sokulup bir kenara çekerken.

"Biliyorum," dedi. "Üstelik bugün aradı da ve az kalsın ona soracaktım; ama yeterince acı çekmedi. Henüz değil." "Ne dedin peki?"

"Şey, ona bu akşam senin nişan partin olduğunu söyledim. Sanırım onu davet edeceğimi düşündü, ama sonra konuyu değiştirdim."

"Nasıl hissediyorsun?" "Cehennem gibi bir yalnızlık."

Kolumu omuzuna sarıp onu kendime çektim, derken "Libby!" diye bir ses duyuldu ve restoranın bir ucundan gelmekten olan Sal'i gördüm. "Senin adına öyle heyecanlıyım ki!" dedi, kollarını sonuna kadar açıp beni sımsıkı sararken. "Paul ve Nick arabayı park ediyorlar, birazdan burada olur-
348

lar." Masanın öbür yanında, ayakla sohljet eden diğerlerine baktı, Ed'i gördüğünde anlayamamış gibiydi. Bu o mu?" dedi nihayet, şaşkın bir ifadeyle.

"Evet, neden? Şaşırılmış görünüyorsun?"

Başını salladı. "Afedersin. Tanrım, cidden kusura bakma Libby. Yalnızca, şey, pek senin çıkacağına düşüneceğim tipte biri değil de."

"Yakışıklı değil, mi demek istiyorsun?"

Bana doğru eğilip fısıldadı: "Bıyıktan nefret ettiğini sanırdım."

"Ederim." Ben de fısıldıyordum. "Üstünde çalışıyorum."

"Çok kaba biri olduğumu düşünüyor olmalısın. Harika biri. Yalnızca, bugüne dek seni birlikte gördüğüm tek insan," susup kimsenin duyup duymadığını kontrol ettikten sonra mırıldandı, "Nick'ti."

"Ve?"

"Ve zannederim onun senin tipin olduğunu varsaydım."

"Sal, benim tipim diye bir şey yok. Asla da olmadı. Ayrıca Ed çok tatlıdır, göreceksin."

"Elbette, öyledir!" dedi, kolumu sıkarak. "Seninle evleniyor, tabii ki öyle olmalı!"

"Ed!" diye seslendim. "Gel de Sal'le tanış."

Ed gülümseyerek gelip elini uzattı. Sal, "Seni tanımak ne güzel," diyerek onu kucakladığında biraz afallamış görünüyordu. "Senin hakkında çok şey duyduk, ama sen bunu işitmekten bıkmışsındır, değil mi?"

Ed kıkırdadı. "Hiç de değil. Kesinlikle. Ya giz Libby'yle nereden tanışıyorsunuz?"

Sal açıklarken, Paul ve onu takip eden Nick restorana girdiler. Bir saniye için kalbim duracak gibi oldu. Eski kan-vas pantolonunu, Doctor Martin botları ve döküntü yağ-

349

murluğunu giymişti, fakat öylesine tanıdık, öylesine yakışıklıydı ki, bir an ağlamaya başlayacağımı sandım.

"Libby, muhteşem görünüyorsun," dedi, beni iki yanağımdan ağırbaşlı bir tavırla öperek. "Tebrikler."

"Geldiğine öyle memnun oldum ki, Nick," dedim ve gerçekten öyleydi. "Senin için biraz endişeleniyordum, şey, bilirsin işte."

"Saçmalama. Biz arkadaşız, öyle değil mi? Bunu asla kaçırmak istemezdim. Şu rezil Ed'in kim olduğunu görmek için ölüyorum." Nick dönüp Sal'le konuşan Ed'e baktı.

"Bu, o değil, değil mi? Lütfen, bana olmadığımı söyle."

"Nick! Ne demek istiyorsun? Neden olmayacakmış?"

"Büyükbaban olacak yaşta."

"Laf." Güldüm, aniden Nick'in esprili kişiliğini hatırlamıştım. "Benden yalnızca on yaş büyük."

"Bıyıkları da pek güzel," dedi Nick. "Hep benim de olsun istemişimdir."

"Of, kapa çeneni," dedim, bir şaplak atarak. "Her neyse, inşallah o bıyıklar pek uzun süre orada kalmayacak."

"Yerinde olsam, uyuyuncaya kadar bekler, sonra da kökünden traş ediverirdim. Ne kadar az acı çekerse o kadar iyi."

"Belki de yaparım," dedim gülerek. "Gel de onunla tanış."

"Ee, yanımdaki sandalyeyi boş bırakmanın bir nedeni var mı?" dedi Nick, masanın üzerinden bana eğilerek. "Kişisel temizlik konusunda durumum o kadar vahim mi?"

Güldüm. "Hayır. Amanda Baker gelecek. Geç kaldı birazdan burada olur."

"Amanda Baker?" Nick'in gözleri faltaşı gibi açıldı. "Bu-

350

raya? Bu gece? Benim yanıma mı oturacak? Vayyy."

"Onu lânıdığını tahmin etmeliydim," diyerek güldüm. "Düzenli olarak gündüz kuşağındaki programları izleyen tanıdığım tek insansın."

"Konu Amanda Baker olunca," dedi abartılı bir coşkuyla, "İnsanın ağzının suyu akıyor. Benim bu akşamki flörtüm o, öyleyse."

"Hayır," dedim sertçe, aniden içim fena olmuştu. Ya iyi anlaşılırsa, ne olacaktı? Ya Amanda, Nick'in tam onun tipi olduğuna karar verirse? Onları birlikte gömieye tahammül edebileceğimi sanmıyordum. Of, kahretsin. Ne halletmiştim ben?

"İti an, çomağı hazırla," diye fısıldadı. Nick, Amanda havalı bir şekilde masaya yaklaşırken.

"Libby!" diyerek beni, ardından da Ed'i öptü. Nick'in yanına oturmak üzere maşayı dolanırken, "Geciktiğim için öyle üzgünüm ki," dedi. "Kahrolası bir röportaj daha yapmak zorunda kaldım." Birisinin, ünlü biri olduğu gerçeği hakkında yorum yapmasını bekledi ama kimse sesini çıkarmadı. Sonunda Nick, boşluğu doldurmak üzere lafa girdi.

"Sizi hep TV de izliyorum," dedi. "Libby'nin arkadaşı olduğunuzu hiç bilmiyordum."

"Öyle. Şovu beğeniyor musunuz?" Yüzü aydınlanmıştı, kendi hakkında konuşma fırsatını yakalamaktan ötürü mutlu görünüyordu.

Jules bana bakıp gözlerini devirirken, gülmemi bastırmaya çalışıyordum. Amanda'yı dikkatle izledim, gerçi bir hayran bulduğu için keyifli olduğu apaçıkta, fakat sesinde en ufak

bir flört tınısı ya da ilgi belirtisi yoktu. Başımı kaldırdığımda, benim onları izleyişimi izleyen Jules'le göz göze geldik; bir kaşını kaldırdı, omuz silkerek bir eli dizimde duran Ed'e döndüm.

351

Ed, "Keyfin yerinde nü?" diyerek beni öptü. Ben de onu öpüp başımı salladım.

"Ya sen?"

Gülümsedi. "Elbette," ve masaya dönerek, "Kim biraz daha şampanya istiyor?" dedi.

"Ben, lütfen," dedi Sal bardağını uzatarak. "Şampanyaya asla, hayır, diyemem."

Ed bardağını doldururken, sordu, "Amanda'yı tanıyor musun?"

"Tanışmadık," dedi Sal. Amanda adını duyunca bakmıştı. "Merhaba, ben Sally Cross."

"Nasılsınız?" dedi Amanda, yüzünde kafası karışmış bir ifade vardı. "Sally Cross. Bu isim tanıdık geliyor. Daha önce tanışmış mıydık?"

"Hayır, sanmıyorum," dedi Sal.

"Ne yapıyorsunuz, televizyon işinde misiniz?"

Sal işini anlattı; Amanda'nın sesi hemencecik ısınırvermiş-ti. Bir gazeteci! Kendisi hakkında yazılacak potansiyel bir yazı daha! Sohbet etmeye koyuldular, birkaç dakika sonra

Amanda lafın ortasında durup Nick'in omuzuna tık-tıkladı. "Afedersin ama, yer değiştirebilir miyiz biraz; senin önünden konuşmak çok ayıp oluyor."

Nick omuz silkip kalktı. Amanda da onun az önceki yerine kayıp sunuculuk kariyeri hakkındaki konuşmasına kaldığı yerden devam etti.

OÜy, "Kitap nasıl gidiyor?" diye Nick'e seslendi.

Nick, gizemli bir şekilde burnunu oğuşturdu, "Gitmekte olan bir şeyler var, ama söyleyemem."

"Henüz," diye ekledi.

Olly güldü. "Yani, kısa bir zaman sonra okuyabileceğimizi mi söylüyorsun?"

352

"Zaman gösterecek," dedi, aynı gizemli tonla.

"Yazar mısınız?" diye sordu Ed, bu akşam ilk kez Nick'e ilgi gösteriyordu.

"Heves ediyorum," dedi Nick gülümseyerek.

"Henüz basılmadı öyleyse?"

Henüz değil. Ama gelişmeler umut verici görünüyor."

"Yazdığınız kitap ne tür bir şey?"

"Oh, klasik, gerilimli entrikalı falan bir şey."

"Yayınlanmış kitabınız olmadığına göre başka bir iş yapıyor olmalısınız."

"Yoo. Yaptığım yegâne diğer iş işsizlik sigortası bürosuna gidip gelmek."

"Oh, ha ha! Çok komiksiniz." Ed gülerken, Nick ona garip bir ifadeyle bakıyordu.

"Evet şey, bunu komik bulmanıza sevindim. Fakat maalesef, bu bir şaka değil."

"Oh, Tanrım!" Ed kıpkırmızı oldu. "Çok afedersiniz. Sandım ki... Zannetmiştim ki şaka yapıyorsunuz."

"Böyle bir konuda şaka yapmam."

"İşsizlik sigortası alan biriyle daha önce hiç tanışmamıştım," dedi Ed, bana kalırsa battıkça batıyordu. Nick'le göz göze geldik ve elimde olmaksızın omuz silkerek, gözlerimi tavana kaldırdım.

"Eh, bizlerden bir sürü var," dedi Nick. Lafa girip, sohbetin yönünü değiştirmeye karar verdim.

"Hadi Nick, bize biraz kitabının konusundan bahset."

"İlginizi çekecek bir şey değil," dedi.

"Evet! Evet! Çeker!" Jules da bana katılmıştı. Sonraki on dakika boyunca, Nick bize hikâyenin detaylarını anlatırken, ilginizin odak noktasıydı. Oturduğum yerde tek kelimeyle şok geçiriyordum; çünkü hikâye müthişti! Cidden uzun

353

zamandır duyduğum en orijinal fikirlerden biriydi, keşke onu daha önce dinlemiş olsaydım. Bunun bugüne dek kimsenin aklına gelmemiş olması inanılır gibi değildi.

"Bu muhteşem görünüyor!" dedi Olly, o da dinliyordu. "Bastırmakta hiç sıkıntı çekmeyeceksindir."

"Katılıyorum," dedi Paul. "Ben satın alırdım."

"Umarım alırsın," diyerek güldü Nick. Hikâyesine gösterilen olumlu tepkilerden keyiflenmişti. "Telif haklarıma hepimizin katkıda bulunmasını bekliyorum."

Amanda'yla Sal iş konuşmalarını bitirmişlerdi, Amanda Ed'in omuzuna tık-tıklayarak,

"Binky Donnell'in selamı var," dedi gülümseyerek. "Ve tebrik ediyor."

"Binky Donnell!" diye haykırdı Ed, gözleri parlamıştı. "Bu uzun süredir duymadığım bir isimdi. Ne yapıyor yaşlı çakal?"

Nick beni dürtüp mırıldandı, "Çakal mı?" Ona masanın altından bir tekme savurdum, ama Jules'un da yüzünü buruşturduğunu görebiliyordum.

"Çok iyi," dedi Amanda. "Geçen hafta Binky ve Bunny'le yemek yedik."

Nick beni tekrar dürttü ve bu kez kendimi tutamayıp kıkırdadım. Vallahi, Binky ve Bunny adında arkadaşları olan biriyle evleneceğine inanamıyordum.

"Binky ve Bunny adında arkadaşları olan biriyle evleneceğine inanamıyorum," diye mırıldandı Nick, sonunda kendini topladığında.

"Oh, anlıyorum," dedim. "Ama Moose çok daha iyi, değil mi?"

"Moose'un en azından bir havası var," dedi Nick, şakadan bir hiddetle. "Binky ve Bunny pek de sokakta rastlayacağım tipte isimler değil."

"Nereden biliyorsun. Haberin olsun, Binky antika bir .354

Harley Davidson kullanıyor ve Bunny de genç bir sarışın bomba."

"Uzun tüylü kulakları da var mı?"

"Büyük olasılıkla," dedim kendimi tutmaya çalışarak ve ikimiz birden, yeniden kahkahalara boğulduk. Bu kadar çok ortak tanıdık çıkmasından pek keyiflenen Ed'le Jules bana garip bakış attı, ama omuz silkmekle yetindim. Ed'in arkadaşlarımdan hiç olmazsa biriyle konuşacak ortak bir şeyler bulması beni ancak mutlu edebilirdi, Amanda tam olarak arkadaşım sayılmasa bile.

Olly'yle Carolyn'de Sal ve Paul'le sohbet etmekteydiler ve görünüşe göre gece güzel geçiyordu. Herkes nihayet Ed'le tanışmış ve görünüşe göre de anlaşmıştı. Tamam, herkesin tek tek onunla sohbet etme şansı olmamıştı ama, bu zaten kalabalık bir grup halinde yemeğe çıkılınca hep sorun olurdu, değil mi? Mesela Olly; Ed'le iki kelime ya etmiş, ya etmemişti, fakat en azından tanışmışlardı; bu da bir başlangıç sayılırdı. Yine de, belki biraz daha sohbet edebilirlerdi.

Kahvelerimiz geldiğinde kalkıp masanın öbür ucundaki Olly'nin yanına gittim.

"Neden biraz Ed'le sohbet etmiyorsun? Tanımak için..."

Olly içini çekti. "Libby, onunla ne konuşmam gerektiğinden emin değilim."

"Olly! Bu hiç de hoş değil. Bu adamla evleneceğim, biraz çaba gösterebilirsin herhalde.

Onunla konuşacak bir şeyin olmadığını ne biliyorsun?"

"Tamam, haklısın. Ama onu konuşurken duydum ve..." Durdu.

"Ve, ne?"

"Hiçbir şey." İçini çekti. "Her neyse. Arkadaşın Amanda'yla derin bir sohbete dalmış, rahatsız etmek istemem." "Pekâlâ," dedim, bezgince. "Belki sen ve Carolyn bize

355

yemeğe gelirsiniz, ha?"

"Belki," dedi, dalgın bir sesle. "Bak, bunu yarın konuşmaya ne dersin?"

"Tanrı aşkına, Olly. Duyan da, ondan görür görmez hoşlanmadığını sanır."

"Libby, bunu yarın konuşuruz."

27

"Ee, ne düşünüyorsun?" Eve dönüyorduk ve her ne kadar bunu itiraf etmekten nefret ediyorsam da, daha çok arkadaşlarımdan Ed'i nasıl buldukları konusunda endişe ediyordum. Fakat bunu yarın sabaha kadar öğrenmem mümkün olmadığına göre, bari

Ed'in onlardan hoşlanıp hoşlanmadığını bilmek istiyordum; onları beğenmiş miydi, yaşıntınıza uyacaklarını düşünüyor muydu?

"Gayet başarılı bir akşam oldu." Anlayış dolu bir ifadeyle gülümsedi.

"Hayır, arkadaşlarım hakkında ne düşündüğünü soruyorum?"

Birdenbire bunun önemli bir konuşma olduğunu anlamıştım. Bugüne dek bir erkek uğruna arkadaşlarımı kolayca feda edebileceken şimdi bunu yapmaya hiç niyetim olmadığını, Ed'in fikrinin düşündüğümünden çok daha önemli olduğunu farkediyordum. Ed'in onlardan hoşlanmasını istediğimden değil; fakat söyleyeceği şey her ne olursa olsun

356

bu onun kişiliğini yansıtacak ve eğer doğru olanı söyle-nirse, yani onları
!>eğenmediyse, onu eskisi gibi görebileceğimden pek emin değildim.

"Oh çok matraktılar," dedi nihayet. "Özellikle de Amanda. Kesinlikle Amanda'yt beğendim."

"Bunun beğenmekle bir ilgisi yok. Ed," dedim yavaşça. "Bu sevdiğim insanlardan hoşlanmak meselesi. Ve Amanda gerçekten arkadaşım sayılmaz, daha ziyade bir meslektaş ve ondan hoşlanmanın tek nedeni bir sürü ortak tanıdığınızın çıkması ve bunun da nedeni, büyük olasılıkla, Aman-da'nın tam bir dedikoducu olması."

"Libby! Bu hiç de hoş değil."

"Üzgünüm," diye mırıldandım. "Ama bu doğru. Her neyse, Olly'yi nasıl buldun?"

"Onunla pek konuşmadık," dedi, dürüstçe. "Bu yüzden sanırım onu bu yakınlarda yemeğe çağırmanız lazım."

"Tamam, olur. Ama tatlı bir insan, öyle değil mi? Beklediğin gibi buldun mu?"

"Hiçbir şey beklemiyordum, ayrıca gerçekten çok hoş biri."

"Ya Sal ve Paul? Onlardan hoşlandın mı?" "Eh," durakladı. "Magazin gazetecileriyle bu kadar içli dışlı olmandan çok hoşlandığımı söyleyemeyeceğim." "Ne? Ciddi misin?"

"Şey evet. FT'de falan olsalar bir şey demeyeceğim, ama çalıştıkları öyle beş para etmez bir gazete ki. Doğrusu pek, ee, uygun olduklarını sanmıyorum."

Bir tartışmanın başlamak üzere olduğunu hissedebiliyordum.

"Uygun derken, neyi kastediyorsun?"

"Hayatım, yalnızca onlara güvenebileceğimden pek

357

emin değilim hepsi bu."

"Fakat, kahrolası, onları tanıyorsun bile."

"Bana küfür etme, Libby."

"Afedersin. Fakat Sal ve Paul tanıdığım en hoş insanlardan ikisi ve onları işlerine bakarak yargıladığına inanmıyorum. Gazeteleri de gerçekten o kadar berbat sayılmaz, artı olarak onlar haber servisinde değiller. İnsanların kapılarını falan dinlemiyorlar, tamam mı?"

"Oh, belki de haklısın." Yan gözle bana baktı. "Peşin hükümlü bir moruk gibi davrandım, fakat şuru söylemeliyim ki şu Nick denen tiple arkadaşlık etmene gerçekten çok şaşırdım. Nereden tanıyorsun onu?"

"Nick. Şu Nick denen tip değil." Sesim gitgide tizleşiyor-du. "Sal vasıtasıyla tanıyorum, neden?"

"Ah," başını salladı. "Şimdi anlaşıldı."

"Ne... Şimdi... Anlaşıldı?" Sözcükler, Ed eğer dinlemek zahmetine katlandıysa, ağızından tehlikeli bir şekilde ağır ağır çıkmaktaydı.

"Korkunç derecede pespaye. Derbeder. Hiç de senin ilişkin olabileceğini düşüneneğim tipte biri değil."

"Ama onunla iki kelime ya konuştun ya konuşmadın."

"İyi ama Libby, lütfen. Adama baksana, neye benzediğini sanıyor ki? O döküntü giysiler, üstelik işsizlik sigortası almalar falan... Bence, en iyisi onunla artık görüşmemen."

"Bunları söylediğine inanmıyorum," -artık öfkeden boğulmak üzereydim- "Arkadaşlarıma böyle geçirmene inana- , mıyorum. Ve hepsinden daha çok da bu kadar yüzeysel olmana inanmıyorum. Bütün arkadaşlarımı ya görünüşleri ya da işlerine göre yargıladın, bense senin doğruyu göreceğ kadar yaşını başını almış olduğunu sanırdım. Son olarak..." -bu

kısmı dişlerimi gıcirtarak söylemiştim- "Ben arkadaşlarımı ne kadar paralan olduğuna ya da hangi kahrolası ko-

358

lejuden mezun olduklarına bakarak değil, kişiliklerine göre seçiyorum."

Ağzıma geleni söylemiş, öfkeden titreyerek oturuyordum. Dönüş yolu boyunca bir daha konuşmadık.

Geçmişte, erkek arkadaşlarımı tanıştırdığım ve arkadaşlarımın da onlardan hoşlanmadığı zamanlar olmuştu. O arkadaşlarıma öfkelenmiş, benim gördüğümü görememelerine, bana gerçeği söyleme küstahlığını göstermelerine kızmış ve bu yüzden onlarla bozuşmuşum. Fakat bu sefer, Ed'in söylediklerinde en ufak bir doğruluk payı yoktu. Onun istediği kadar zengin ve pahalı marka giysiler içinde değil diye, kahrolası Binky ve Bunny Dannell ile görüşmüyorlar diye arkadaşlarım neden kötü insanlar oluyorlarmış, anlayamıyordum. Edin evinin önünde arabadan inerken, fazla ileri gidip gitmediğimi düşündüm. Belki de Nick'in giysileri biraz döküntüydü; Sal ve Paul'de aslında hiç benim tarzım insanlar değildi; onları hayatımdan çıkarıp atmak benim için çok mu zor bir şeydi acaba? Gerçek şu ki, bunu sahiden bilmiyordum. Bu konuda özverili olup olamayacağımı bilmiyordum. Bunu aklımdan çıkarmaya çalıştım, onların Ed McMahon'un eşinin görüşeceği tipte insanlar olmadığını kabul ediyordum. Artık ne düşüneceğimi bilmiyordum.

Büyük bir sessizlik içinde soyunduk. Yatağa girip ona sırtımı döndüğümde, Ed özür diledi. Umursamadım.

Omzuma dokunduğunda silkenerek elini ittim, tekrar özür diledi.

"Seni kırmak istemedim," diye söze başladı. "Haklıydın. Yanlış düşünüyordum. Fazlasıyla peşin hükümlüydüm. Libby, sevgilim, gerçekten çok üzgünüm."

Ona döndüğümde, gözlerinde yaşlar vardı. Sahiden üzülmüş olduğunu görebiliyordum, bu yüzden bacağıma

359

okşamaya başladığında sesini çıkarmadım. Fakat hiçbir şey hissetmiyordum. Tamamen uyuşmuş gibiydim. Beni yeterince uyardığına karar verdiğinde hâlâ hiçbir şey hissetmiyordum. Derken bir süre sonra içimdeydi, üzerimde gidip gelirken bu kez mihraba giden yolu düşünmüyor, göğsümde garip bir acıyla öylece yatıyordum. Acı gitgide büyüdü ve birdenbire ağlamaya başladım.

Kocaman, derin hıçkırıklarla ağlıyordum. Tıpkı bir çocuk gibi. Ed'i üstümden iterek banyoya koştum ve kapıyı kilitledim. Uzunca bir süre aynadaki aksime baktım.

Hayatım boyunca kendimi hiç bu kadar yalnız hissetmemiştim.

Bütün bu olup bitenlere rağmen, ertesi sabah ofise varır varmaz telefona sarılıp Sal'i aradım.

"Ee? Ne düşünüyorsun?"

"Harika biri!" diye bağırdı Sal ve gevşemeye başladım.

"Sahi mi? Ondan hoşlandın mı?"

"Çok etkileyici. Tabii ki. Birbirinize çok yaklaşıyorsunuz."

"Oh, Sal. Bunu duyduğuma öyle sevindim ki."

"Neden? Aksini mi düşünmüştün?"

"Hayır." Evet. "Yalnızca, arkadaşlarımın ne düşündüğü benim için önemli."

"Ya o bizden hoşlanmış mı?"

"Evet! Harika olduğunuzu düşünüyor!" Kelimeler ağzımdan dökülürken bunlardaki samimiyetsizliği fark ediyordum. Sesim tıpkı SaPinki gibi çıkmıştı.

"Seni, geçen akşam için teşekkür etmek üzere arıyorum." Neden Nick, hayatımda gitgide büyüyen bir yere sahip olduğunu hissediyordum acaba? Demek istediğim aramızda

360

her şey bitmişti. Başka biriyle evleniyordum ve birdenbire Nick'le eskisinden çok daha sık görüşür ve konuşur olmuştuk.

"İyi vakit geçirdin mi?"

"Seni görmek çok güzeldi," dedi sınımsız bir sesle. "Özellikle de böylesine pırıl pırıl ve

mutlu görünmen."

"Sahi mi?" Şaşırılmışım. Ed'in üzerimde böyle bir etkisi olacağı hiç aklıma gelmezdi.

"Fazlasıyla." Güldü. "Sahiden bu işe kalkışacak mısın?"

Bu da ne demekti şimdi? "Henüz tarihi kararlaştırmadık," dedim. "Ve şu anda pek gerçek gibi gelmiyor."

"Herhalde her şeyin yerli yerine oturması için parmağına şu halkanın geçmesini bekliyorsun," dedi, garip bir tonda. Bu tek bir anlama gelebilirdi; kıskanıyordu. Fakat, birden söylediği şey kafama dank etti. Halka.

Oh, Tanrım. Yüzük. Yüzük her şeyi gerçek kılacaktı. Yüzük, artık geri dönüş yok, demekti. Birden o kadar da emin olmadığım hissine kapılarak Jules'un sözlerini anımsadım. Bu aşka âşık olmak ya da evlenmiş olmak için evlenmek değildi; mihraba doğru yürümenin heyecanı, Hanover Ter-race'de yaşamak ya da bunun gibi şeyler de değildi. Bu, yaşamımın geri kalanını Ed'le geçirmek demekti ve dün geceyi, aynaya bakarken hissettiklerimi hatırlayınca, yüreğime korkunun buzdan hançeri saplanıverdi.

Hayır, bunu düşünmeyecektim. Hançeri fildişi dantellere sarıp, hayalimdeki son moda, pahalı giysilerle dolu gardro-ba gizledim, kendimi biraz daha iyi hissetmeye başlamıştım.

"Sence taşı ne büyüklükte olmalı?"

"En azından beş karat, Libby." Nick, öfkelenmiş gibiydi, ama şakayı sürdürdü. "Ve bu yalnızca ortadaki için. Öyle büyük olmalı ki, kimse parmağına güneş gözlüklerini takmadan bakamamalı."

361

Kıkırdadım. "Bu tam bana göre."

"Yani, bunu sahiden yapacaksın, ha?" dedi, sesi birdenbire ciddilemişti.

"Tabii ki!" dedim, hiddetle. "Tanıdığım her erkekle nişanlanmam."

"Bana mı anlatıyorsun," derken gülüyordu.

Nick'e Ed'i nasıl bulduğunu sormak istiyordum, fakat içimden bir ses onun doğruyu söyleyeceğini fısıldıyordu. Kendiliğinden anlatmamasının nedeni buydu; ben de bilmek istemiyordum. Bildiğim kadarıyla kuşkularım evlilik öncesi gerginliğinden başka bir şey değildi; ama öyle bile olsa kimsenin onları doğrulamasını istemiyordum.

Gergin olamaz mıydım yani? Elbette ki bütün gelinler böyle hissediyordu? Çılgınca âşık olmalarına rağmen, düğünden bir gece önce tam anlamıyla dehşete kapılıp doğru kararı verdiklerinden şüpheye düşenler yok muydu sanki? Kuşkuya kapılmamın son derece doğal bir şey olduğunu farkederek rahatladım. Her şey yoluna girecekti.

Jo koşa koşa gelip Sean Moore'un toplantı için burada olduğunu söyledi. Böylece Nick'e hoşçakal deyip sabah saatlerinin geri kalanını Sean Moore, ajansı ve Joe Cooper'la konuşarak geçirdim. Başarmıştım. Sanırım hepsi yaptığım işten memnundular.

Bitirdiğimizde Jules'dan bir mesaj vardı.

Onu aramadım. Henüz değil. Jo'yla öğle yemeğine çıkıp her şeyi unutmaya çalıştım.

Çünkü artık her şeyin üstüme fazla gelmeye başladığını hissediyordum. Böylece bir İtalyan kafesine gittik, sütlü capucino, ton balıklı salata sipariş edip işteki herkesi çekiştirmeye koyulduk. İki buçukta ofise döndüğümde, nihayet kendimi yeniden insan gibi hissetmeye başlamıştım.

Böylece öğleden sonra Jules tekrar aradığında, gayet iyi bir havadaydım ve bu yüzden de söylemek üzere olduğu

362

şeylere hiç mi hiç hazırlıklı değildim.

"Libby, bunu söylediğim için benden nefret edebilirsin ama, geçen akşamdan sonra bunu yapmak zorundayım."

"Devam et. Neler oluyor?"

"Bak. Bunu söylememin tek nedeni seni seven biri olarak hata yaptığımı görmek istemeyişim."

"Sadede gel, Jules."

"Pekâlâ, pekâlâ. Söylemek istediğim şu ki, bu konuyu enine boyuna düşünmediğine dair

kaygılarım var. Bir heyecan kasırgasına kapılmış gidiyorsun ve bu işin ciddiyetini pek düşünmemiş olmandan endişe ediyorum."

"Jules, bütün bunları bana daha önce de söylemiştin. Ben ne yaptığımı biliyorum."

"Tamam, iyi. Ama bir daha söyleyeceğim ve beni dinlemeni istiyorum. Evlilik bir ömür boyu sürer. Yalnızca görkemli bir düğünden ibaret değildir; yaşamının geri kalanını o insanla geçirmek demektir; iyi ve kötü günde. Anlaşamıyoruz diyerek arkanı dönüp gidemezsin. Ya çocuklar ne olacak? Çocukların olursa, Ed onları Eton'a yollamak isteyecek, çocuklarının senden uzakta büyümelerini kabul edecek misin? Hesaba katılması gereken öyle çok şey var ve senin bunu iyice düşünmemiş olmandan o kadar korkuyorum ki." Kendimi hasta hissetmeye başlamıştan, hemen savunmaya geçtim: "Ya sen, peki? Evlilik bir ömür boyu sürerse nasıl oluyor da Jamie'nin acı çekmesi gerektiğini ve ona geri dönüp dönmeyeceğini bilmediğini söyleyip duruyorsun? Eğer söylediklerine gerçekten inansaydım, önce kendi evliliğini kurtarmak için elinden geleni yapardın; buna Jamie'yi affetmek de dahil."

Uzun bir sessizlik oldu, derken yavaşça, "Uğraşıyorum," dediğini duydum. ^

363

1

"Ne?"

"Söylediklerine inanıyorum; düşündüğüm tek şey onu affedebilmek için bunu yüreğimde hissetmem gerektiği; çünkü onu seviyorum, çünkü o benim kocam ve onsuz yaşamak istemiyorum."

"Tanrıya şükür," diye bir çığlık kopardım.

"Bu her şey yolunda, anlamına gelmiyor," dedi yavaşça. "Yolunda değil ve bir daha da eskisi gibi olacak mı bilmiyorum, ama ona eve geri dönmesini söyleyeceğim."

"Ev-vet!" Havaya bir yumruk savurdum. "Şükürler olsun, doğru yolu buldun."

"Libby," dedi, "Konuyu değiştirip durma. Evliliğin bir peri masalı olmadığını bilmelisin. Olanlar, bugüne dek başıma gelen en korkunç şeydi; ama bunu yürütebilmek için uğraşmaya hazırım."

"Bak," diye devam etti. "Ed sana göre değil ya da onunla evlenemezsin falan demiyorum. Bütün söylediğim, daha fazla zamana ihtiyacın olduğu. Evlilik kolay bir iş değil. Tanrı biliyor ya, ben bunu öğrendim. Şimdi seni biraz rahatsız eden şeyler, evlenince bin katına çıkacak. Bence, çok emin olman lazım. Şunu düşünmek için biraz kendi başına kalmaya ihtiyacın var; Hayatının... geri kalanını... Ed'le geçirmek."

Jules'un son sözlerini hazmetmeye çalışırken bir sessizlik oldu; bunları bana daha önce de söylemişti ama asla böyle bir etkisi olmamıştı. Sözlerini çürütecek bir tartışmaya girebilirdim, ama artık Jules'un haklı olduğunu görüyordum. Bu evlilik, bir daha asla başka bir flörtüm olamayacak, demektir. Bir daha asla bir başkasıyla olmayacaktım. Bundan sonra hep ve yalnız Ed'le uyuyacaktım, hayatımın geri kalanı boyunca. Aklıma yeniden dün gece geldi, derin bir nefes aldım.

"Libby, hâlâ orada mısın?"

"Evet," dedim, cılız bir sesle. "Galiba haklısın."

364

"Bunun, o beklediğin olmadığını söylemiyorum," dedi, rahatlamış görünüyordu. "Yalnızca yüzde yüz emin olman gerektiğini söylüyorum."

"Biliyorum." Sesim hâlâ cılız çıkıyordu. "Ne yapacağım, öyleyse?"

Jules, Ed'e önemli bir iş geldiğini, önümüzdeki birkaç gün hepimizin geç saatlere dek çalışmak zorunda kalacağını, onu fena halde özleyeceğimi fakat bu işte kendimi göstermem gerektiğini, zira Ed'le tanıştığım günden beri işimi iyice boşladığımı ve bunu yapmazsam başımın belaya gireceğini söylememi tenbihledi.

O konuşurken, her ne kadar Ed'e bunları söylemek zor olacaksa da, -şimdiden yüzündeki üzgün köpek yavrusu ifadesini görebiliyordum- bunun hayli inanılır bir mazeret olduğunu biliyordum, ayrıca Jules haklıydı; haftalarca düşünecek değildim ya, kendi başıma geçireceğim birkaç gün yeterliydi.

"Jules? Sağol, gerçekten."

"Saçmalama. Dostlar böyle günler içindir."

Yine de o akşam Ed'e giderken fena halde gergindim. Yanıma hiçbir şey almamıştım. Ne bir çift temiz çamaşır, ne ertesi gün giyecekler, ne de makyaj çantası. Ed kapıyı açar açmaz bunu farkettiler.

"Sevgilim? Eşyaların nerede?"

Yalan söyleyip, arabada, diyemezdim. Bu kadar çabuk konuşmayı planlamadıysam da, pek fazla seçeneğim kalmamıştı, değil mi?

"Bu akşam kalmıyorum," dedim ve tahmin edeceğiniz gibi yıkıldı.

"Bir şey mi oldu?" Şimdiden gözlerindeki korkuyu görebiliyordum, içimi bir merhamet duygusu kapladı.

365

"Saçmalama, hayatım. Hiçbir şey olmadı. Ama bir fincan çay olsa harika olurdu."

Ya da zaman kazanmak için ne olursa.

Mutfağa gittik ve ben sessizlik içinde tezgâhın önünde otururken Ed bana dönüp endişe içinde sordu: "Bir sorun var, değil mi?"

"Söyledim ya, hayır. Hiçbir sorun yok. Yalnızca işle başım dertte, büyük bir kampanyaya başlıyoruz ve önümüzdeki birkaç gün çok sıkı çalışmak zorunda kalacağım, bu yüzden sanırım seninle fazla vakit geçiremeyeceğim."

Ed çay fincanını önüme koyarken, gözle görülür biçimde rahatlamıştı. "Hepsi bu mu, hayatım? İş konusunda canını sıkma, nasılsa ben sana bakacağım ve evlenince çalışmanı istemediğimi de biliyorsun. Neden yalnızca idare etmiyorsun?"

"İşimi seviyorum," dedim hiddetle. Birdenbire bunun doğru olduğunu farketmiştim. "Henüz bırakmak da istemiyorum. Bununla beraber," diye ekledim, nezaketle. "Bunu teklif etmen çok şeker. Kendimi bu işte kanıtlayabileceğimi hissediyorum. Beni anlıyorsun, değil mi?" Çayımdan bir yudum aldım.

"Öyle sanırım," dedi üzüntüyle. "Ama seni görebileceğim, değil mi?"

"Tanrım, öyle umuyorum," diye yalan söyledim. Uzanıp ona bir öpücük verdim, ardından tam Ed'in şehvete kapıldığını hissettiğim sırada geri çekildim; zira seks bu akşam istediğim en son şeydi. Saatime bir göz attım. "Vay canına, artık dönmeliyim. Bu akşam herkes geç saatlere dek deli gibi çalışacaktı."

"Yani, şimdi ofise mi döneceksin?"

"Üzgünüm, hayatım," dedim çantamı kaparak. "Ama gitmezsem kovulurum. Aramasan daha iyi, çünkü santral kapalı olacak. Ama acil durumlar için cep telefonumu açık

366

bırakacağım. Seni yarın ararım." Ona bir öpücük daha verip kapıdan dışarı fırladım.

Edgware Caddesi'ndeki Marks & Spencer'i tam kapanmak üzereyken yakalamışımı. Ama kapıdaki güvenlik görevlisi; yalvaran bakışlarıma ve acıklı gülümsememe dayanamadı ve başımı sallayarak beni içeri aldı.

Özgürlük. Kendimi hür hissediyordum. Bu akşam canım ne isterse yiyebilirdim, bütün geceyi evimde geçirecek ve telefonlara cevap vermeyecektim. Canım neyi, ne zaman isterse yapacaktım, şimdiden sırtımdan yük kalkmış gibi hissediyordum. Önümüzdeki birkaç gün tamamiyle özgürdüm.

Koridorlarda koşuşturarak sepete bir şeyler atmaya koyuldum.

Minik pita ekmekleri, tarama, humus, zeytin. Bir paket tütsülenmiş somon ve Jbir paket hint soslu tavuk kaptım. Canı cehenneme. Felekten bir gece çalacaktım. Sebze reyonunda bir tereddüt geçirip, fazla sağlıklı olduğuna karar verdim. Böylece, nefis görünüşlerine dayanamadığını kana-pelerin bulunduğu parti bölümünden, şarküteri reyonuna yollandım. Ayrıca, kasiyer kız aldıklarını yazarken bir avuç dolusu gofreti de eklemeyi ihmal etmedim.

Sonra arabaya binip Ladbroke Grove'a döndüm, ama bir videocuya uğramadan değil tabii. Videocuda Sleeples in Seattle ile Sleepers arasında bir seçim yapmaya çalışırken cep telefonum çaldı ve ekranda Ed'in numarası görüldü. Telefonun meşgul tuşuna bastım ve

zavallı Ed'in karşısına cevaplama servisi çıktı. Biliyorum bu çok hainceydi, ama şu anda onunla yüzleşmek zorunda kalmayı istemiyordum. Yalnızca kendi başıma olmak istiyordum.

Sleepers'ı seçtim. Kahramanı müthiş yakışıklı, duygusal bir komedi ihtiyacım olan son şeydi -eğer Tom Hanks'ı beğeniyorsanız, yani, ben beğenenlerdenim.- Eve giderken
367

bir içki dükkânına da uğrayıp kendime gayet pahalı bir şişe şarap ısmarladım. Evim. Harika, büyüleyici evim. Torbaları boşaltırken telefon çaldı ve Ed'in telesekretere konuşan sesini duydum.

"Canısımınıçisi, cep telefonunu aradım ama cevap vermedin. Yalnızca arayıp seni özlediğimi ve çok sevdiğimi söylemek istedim. Seninle evlenmeyi dörtgözle bekliyorum. İşe kafanı takma, yarın ararım. Seni çok çok çok seviyorum.

"Canın cehenneme," diye mırıldandım, hint soslu tavuğu mikrodalga fırına koyarken. Telefon tekrar çaldı.

"Libby, hayatım. Ben annen." Sanki bilmiyorduk. "Belli ki dışarıdasın, herhalde Ed'le harika vakit geçiriyorsundur. Babanla birkaç gündür senden ses seda çıkmadığını konuşuyorduk, nasıl olduğunu merak ettik. Belki Ed'le önümüzdeki hafta bir akşam gelmek istersiniz. Oh neyse, şu makinaya konuşmaktan ne kadar nefret ederim, bilirsin. Eğer çok geç dönmezsen beni bir ara. Şey. Alı. Eğer dönersen. Dönmezsen, sabah ara. Hoşçakal hayatım."

"Senin de canın cehenneme," diye bağırdım, ağızım pita ekmeğiyle tıka basa dolu. Yiyeceklerimi alıp kanepeye yayıldım.

28

Tanrıya şükür. Cumartesi sabahı ve ben perşembe akşamın-

368

dan beri Ed'den uzak kalmayı başarmış durumdayım. Tamam biliyorum yalnızca bir tek gün, ama Jo'ya Ed aradığında toplantıda olduğumu söylemesini tenbihledim ve sonra dün, saat üç sularında ama gerçekten çok işim olduğunu ve cumartesi de çalışmam gerektiğini, onu akşam arayacağımı ve belki pazar günü birlikte olabileceğimizi söyleyen bir mesaj bıraktım.

Onu özlediğim falan yoktu. Bu cidden çok garipti. Evde kendi başıma geçirdiğim iki gece harikaydı. Bir kez bile telefonu kaldırmamıştım; yalnızca ortalıkta dolanıp TV izlemiş ve dergileri karıştırmıştım. Hatta biraz evle de ilgilenmeye kalkışıp, taşındığımdan beri radyatörün üstünde duran resimleri duvara astım.

Jules'un 'mola"şeklinde tanımladığı bu günleri, enine boyuna düşünmekle geçireceğimi sanmıştım. Oturup ilişkimizi her yönüyle analiz edeceğimi ve Ed'in doğru kişi olup olmadığına; yaşamımın geri Jcalanını onunla geçirmeyi isteyip istemediğime karar vermeye çalışırım sanıyordum. Oysa Ed aklıma bile gelmedi. Kendi başıma mutlu olmakla fazlasıyla meşguldüm.

Ki galiba bu da kendi içinde oldukça endişe verici bir şey sayılırdı.

Böylece cumartesi sabahı telefon çaldığımda, Ed olduğunu varsayarak yine açmadım.

Fakat tabii, sesini açık bırakmıştım. Ne olur ne olmaz, belki önemli bir, şey, mesela Jules olabilir. Gerçekten Jules o sırada konuşmayı isteyeceğim tek insandı, bana ihtiyacı olan tek insan olduğunu da söylemeye gerek yok.

Jamie iki gün önce eve dönmüştü. Jules soğuk davranmaya, her şeyin kolayca kaldığı yerden devam edemeyeceğini Jamie'ye göstermeye çalışıyordu ama; bana Jamie üst kattayken fısıltıyla itiraf etmiş olduğu gibi, "Tanrım, Libby, onu yine evde görmek öyle güzel ki," ona karşı soğukluğu her geçen dakika azalıyordu. Siz buna her geçen saniye de
369

diyebilirsiniz.

Olanların unutulmayacağını biliyordum, bunu Jules da biliyordu. Hepsinden daha garip olan şey, ben bütün bu evlilik işi üstünde yeniden düşünmeye başlamıştım. Evlenmek islemediğimden değil; yalnızca belki de evlilik mutlu son demek değildi. Evlilik belki de bir

başlangıçtı. Evlenmek, belki de benim dualarımın yanıtı değildi.

Demek istediğim, yani, pek Jules'un dualarının yanıtı olduğu da söylenemezdi, değil ini? Arayan Jules değil, Nick'ti.

Telefon kapanmadan yakalamak için koştururken halıya takılıp ayağımı sehpayaya vurdum ve telefonu açarken bağırdım: "Kahretsin!"

"İkinci en sevdiğin erkeği böyle mi selamlıyorsun? Seni o kadar kızdırdıysam, telefonu ne diye açıyorsun ki?"

"Off," diyebilirdim, parmağımı ovuştururken. "Az önce ayağımı vurdum."

"Pencereden dışarı baktın mı?"

"Hayır, neden? Trabzanlara mı oturdun?"

Kıkırdadı. "Yok. Ama çok güzel bir gün. Evde oturmak için fazla güzel. Ne yapıyorsun?"

Sanki düşünmeme gerek varmış gibi. "Hiçbir şey. Kesinlikle hiçbir şey."

"Günü nişanlıyla geçiniliyorsun, öyleyse?"

"Yok. Bugünü ofiste geçireceğimi sanıyor."

"Vay. Londra'nın batısından bela kokusu alıyorum."

"Yok canım, sayılmaz. Yalnızca biraz yalnız kalmak istedim. Her neyse, neden sordun?"

"Yalnızca oyun oynamaya çıkalım mı, diyecektim."

"Ne tür bir oyun?"

"O tür bir oyun değil," dedi gülerek. "Gerçi, şimdi en

470

söyleyince..."

"Ne yapmak istiyorsun?" Her türlü flört girişimini reddetmek niyet indeydim,

"Belki çıkıp kırlarda yürürüz diye düşünmüştüm, sonra Hampstead'da vitrinlere bakarız, belki yemek falan yeriz." "Bu harika!" Öyleydi. "Çok isterim." İstiyorum.

"Harika! South End Green'deki sinemanın önünde buluşmaya ne dersin?"

"Tamam. Bana bir saat ver." Saatime baktım. "On ikide orada olurum."

"Görüşürüz öyleyse."

Asırlar gibi gelen bir süreden beri ilk kez ne giyeceğimi düşünmek zorunda değildim. 'Bir yerlere aitmiş gibi görünmek' ya da 'kabul edilmek' için marka giysiler giymek zorunda da değildim. Ed'le tanıştığımndan beri gün ışığına hasret kalmış kot pantolonumu ve spor ayakkabılarımı giyip, üstüme V yakalı, dar, beyaz bir tişört geçirdim. Ed'le olsaydım omuzlarıma şık bir şekilde bir hırka alırdım, ama Nick'le çıktığım için, hırkayı belime bağladım. Doğrusunu söylemek gerekirse, böylesi çok daha rahattı; en azından düşer diye endişe etmem gerekmeyecekti.

Biraz makyaj da yaptım -zira bu romantik bir buluşma olmasa da, bir şeyler sürünmeden beni hiçbir güç evden çıkaramazdı-, saçlarımı da biraz havlandırdım mı, tamamdır. İşte hazırdım.

Sinemaya vardığımda, Nick gelmişti bile merdivenlere otunmuş Guardian gazetesi okuyor, arada bir başını kaldırıp yüzünü yakan güneşin sıcaklığıyla gözlerini kapatıyordu.

Sokak lambasına yaslanmış, güneşleniyonuuş gibi görünmeye çalışan bir kız gözüme çarptı. Fakat yaklaştıkça; -itiraf etmem gerekir ki- muhteşem görünen Nick'i kesmek-

371

1

te olduğunu farkettilim.

"Libby!" Ayağa kalkıp kollarını belime dolayarak yanağıma bir öpücük kondurdu.

Caddeden aşağı yürürken kolunu gelişigüzel bir ifadeyle omuzuma atmıştı, belki de bundan rahatsız olmam gerekiyordu; ama cinsellikle bir ilgisi yoktu. Yalnızca iyi bir arkadaşlığın göstergesiydi ve ben de onun beline sarılırken güldüm. Bu bir anda bedeninin sert hatlarını çıplakken nasıl görüldüğünü anımsamama yol açmıştı.

Derken bir başkasına ait olanın ben olduğumu anımsayarak hafifçe uzaklaştım. Yalnızca kolunu çekmesini sağlayacak kadar, sonra koluna girdim. Böylesi çok daha güvenliydi.

"Haydi, haydi..." dedi, yanım sıra hızlı adımlarla yürürken. "Böyle kaplumbağa gibi

yürüdüğünü bilseydim, yürüyüşe çıkardım demezdim."

"Henüz yürüyüş yapamayız ki," dedim dehşet içinde. "Tam öğle yemeği zamanı ve kahvaltı bile etmedim. Açlıktan ölüyorum."

"Tamam, caddeye çıkalım mı?"

"Tamam, caddeye çıkalım." Beraberce kıkırdarak Downshire Tepesi'ne çıktık.

"Tanrım, bu muhteşem," yolu yanladığımızda. Beyaz badanalı, minicik bir kır evinin penceresinden bakmak için durmuştum.

"Hımm," diye katıldı Nick. "Bütün Londra'daki en sevdiğim sokaklardan biridir burası. Param olsaydı, kesinlikle buradan bir ev alardım."

"Param mı?" Ona dehşetle baktım. "İyi ama, Nick! Unutuyorsun galiba. Sen para istemiyordun. Aslına bakılırsa, hatırladığım kadarıyla, hepsini kahrolası politikacılara dağıtıcaktın."

372

"Ah," dedi, ağırbaşlı bir ifadeyle. "Bu doğru. Bir keresinde, piyangodan kazandığım parayı politikacılara vereceğimi söylemiştim, fakat tabii ki birkaç milyarını kendime ayırdıktan sonra."

"Ağzı değiştiriyorsun."

"Şey, evet. Senin de söyleyip durduğun gibi, ben gerçekten bir kızım ve fikir değiştirmekte kadınlara mahsus bir ayrıcalık değil midir?"

Güldüm. "Eşcinsel olmadığına kesin emin misin sen?" "Asla!" diye haykırdı Winston Churchill'in sesini taklit ederek. "Ortalıkta bu kadar çok güzel hatun dolaşırken." Bana yan yana bakarak bir çimdik atmaya çalışıyordu, kahkahalar atarak kaçtım.

"Dur, bekle," diye seslendi. Durup ona gülümserken uzun adımlarla bana doğru geliyordu.

"Leydim, poponuzdan bir çimdik alarak size hakaret ettiğim için beni affedin."

"Affedildin," dedim. "Bunu alışkanlık haline getirme, yeter." Sonra aklıma göğüslerimi öpüşü, karnımın aşağısına dokunuşu geliverdi ve bunu hayal etmenin bile beni tahrik edişinden, bunu hâlâ düşünüyor olmaktan ürkerek titredim. Başımı sallayarak bu hatırayı kafamdan uzaklaştırmaya çalıştım; fakat tabii Nick burada, yanımdaydı. Bu yüzden bunu tam olarak başaramadım, yalnızca kafamın gerisine ittim, orada oldukça emniyette görünüyordu şimdilik.

Polis merkezi ve bir kafenin önünden geçtikten sonra bir mobilya mağazasının vitrininde gördüklerim âdeta beni çağırıyordu. Nick'i durdurup mağazaya doğru çektim.

"Harika," dedim içimi çekerek. "Bir bakalım mı?"

"Evet. Hadi girelim ve asla alamayacağımız bütün bu şeylere bakalım." Derken, yüzü değişti: "Yani, ben, demek istemiştim. Afedersin. Senin bütün dükkânı yüz kere satın alabileceğini unutup duruyorum."

373

"Daha değil, alamam. Gel hadi," Onu elimle içeri çektim. "Biraz takılalım."

Çok değişik ülkelerden gelmiş el işi mobilyalar karşısında keyifle iç geçirip, fiyatlara bakınca da dehşetle irkildim.

"Şu Hint işi sehpayı 970 pound mu istiyorlar?" dedi Nick bağırarak. Önündeki sehpanın etiketine bakıyordu.

"Şşşş. Sesini yükseltme," diye fisıldadım, gözleriyle bizi izleyen satıcıyı işaret ederek. Tam dükkândan çıkarken, Nick dükkândaki herkesin duyabileceği bir sesle, "Biliyor musun, Simon aynı sehpayı Hindistan'dan 3-20 pound'a almış, üstelik de kazıklandığını düşünüyor," dedi.

"Sen iflah olmazsın," dedim gülerek, dükkândan çıkınca.

"Ama, öyle," dedi ısrarla. "O fiyatlar çok gülünçtü. Üstelik de büyük olasılıkla Hindistan'dan yok pahasına alıyorlar. Oradaki zavallı insanları ve el emeklerini bir beşliğe satmak için pazarlık etmek zorunda olduklarını düşün."

"Hımm," Haklı olduğunu görüyordum. "Yine politik nutuk havasına mı giriyorsun yoksa? Yalnızca haberim olsun istedim."

"Yoo," dedi. "Hava, herhangi bir nutuk için fazlasıyla güzel. Yürüyüş çok daha keyifli."

Gevezelik ederek tepeye tırmanmayı sürdürdük, derken aklıma kitap hakkında geçen günkü gizemli sözleri geldi ve tekrar sordum.

"Söyleyemem," dedi, başını sallayarak. "Bu bir sır." "Oh, n'oluyor," diye yalvardım. Umutla yüzüne bakıyordum. "En iyi arkadaşın olurum." "Olmaz."

"Sırlarımızı değiş tokuş etmeye ne dersin?" Şimdi ilgisini çekmiş gibiydi. "Yani sen bana bir tane an-

374

latacaksın, sonra da lx*n sana, öyle mi?"

Yürümeyi bırakmış yüzüme bakıyordu. İlgilenmiş görünüyordu. "Pekâlâ, seninle bir anlaşma yapalım. Bana bir sırrını söyle, yeterince iyi olduğuna ikna olursam ben de söyleyeceğim. Ne diyorsun?"

"Tamam, anlaştık." Ve orada durup umutsuzca bir sırrımı hatırlamaya çalıştım, ama aklıma bir tane bile gelmiyordu. Ona önceki gece sevişirken ağladığımı anlatabilirdim ama bunu bilmesini istemiyordum. Ed'e haksızlık olurdu. Her neyse, zaten sahici bir sır da değildi. İyi ama, hiç sırrım yoktu ki. Derken aklıma bir şeyler gelmeye başladı.

"Bir tane var, ama kimseye söylemeyeceğine söz vermelisin."

"Söz."

"Gerçekten çok aptalca."

"Libby! Hadi söyle."

"Pekâlâ. Araba kullanırken kendi kendime konuşuyorum."

"Ne olmuş? Bunu bir sürü insan yapıyor." "Ama ben Amerikan aksanıyla yapıyorum."

"Şaka ediyorsun!" Başımı salladım. "Bir örnek ver." Tekrar başımı salladım.

"Oh, hadi! Bana yalnızca ne dediğin, ne hakkında konuştuğun konusunda bir fikir ver." Gönülsüzce, Hamstead'ın ana caddesinde durup boktan bir Amerikan aksanıyla, "Dün akşam iyi eğlendin mi, bebek? Yaa, acayip iyiydi," dedim.

Nick, gülmekten yere yatmıştı.

"Bu inanılmaz," diye haykırdı. Ben de gülmeye başlamış-

375

tını. "Sen sahiden bir acayıpsin."

"Hiç de değilim. Bahse girerim, bunu bir sürü insan yapıyordur."

"Amerikan aksanıyla değil. Hadi, biraz daha yap." Gözlerindeki yaşları siliyordu.

Böylece biraz daha devam ettim, kısa bir süre sonra birbirimize yapışmış gülmekten katılıyorduk. Öyle çok gülüyordum ki mideme ağrılar girmeye başlamıştı.

Biraz toparlanınca, "Şimdi senin sıran," dedim. "Bana kitaptan söz et artık."

"Yağma yok. Sırrın yeterince büyük bir sır değilmiş." "Ne? Şaka mı ediyorsun? Sırrıma bayıldın."

"Yalnızca senin ne kadar garip biri olduğuna gösterdiği için. O kadar büyük bir sır değil."

"Seni domuz." Bir şaplak yapıştırdım. "Bir daha denemek ister misin?"

"Olmaz. Benden daha fazla sır alamayacaksın. Açlıktan öldüm artık, buraya ne dersin?"

Kaldırımda masaları olan bir kafenin önünde duruyorduk, bir çiftin bahşiş bırakıp kalktığını gördüm.

"Çabuk, çabuk," dedi Nick, elimi yakalayarak. "O masa bizim olmalı!"

Bir salata ısmarladım, Nick de salamlı yumurtalı sandviç istemişti. Fakat yemeğin sonuna doğru yiyeceklerimizle birbirimizi beslemeye başladık, ortalık iyice dağılmıştı ve biz de çocuklar gibi kıkırdayıp duruyorduk.

Nick hesabı ödemekte ısrar etti. Bu, kendimi biraz suçlu hissetmeme yol açmıştı, çünkü fazla parası olmadığını biliyordum. Ama bana kulak asmadı. Sonra kalkıp yürümeye devam ettik. Whitestone Pond'u geçip fundalığa varmıştık.

Hava çok güzeldi. Sıcak ve miskin bir yaz günüydü ve

376

herkes gülümsüyordu. Londra'nın en güzel zamanıydı, işte bu yüzden asla başka bir yerde yaşayamam, diye düşündüm.

Uzun otların arasından bir süre yürüdükten sonra açıklık bir alana geldiğimizde Nick biraz

oturup güneşlenmeyi teklif etti. Çantamı yere bırakıp ayakkabılarımı fırlatmış, kollarımı başmın arkasına yastık yapıp kuş seslerini dinleyerek ağaçların arasından hafifçe esen meltemin okşamalarına bırakmıştım kendimi.

"Ee," dedim nihayet, bir süre orada sessizce yattıktan sonra. "Ed'i nasıl buldun?" Bu soruyu neden sormuştum bilmiyorum; ama herhalde tıpkı Sal gibi, onun hoş biri olduğunu söyleyeceğini düşünmüştüm. Gelecek cevabı kesinlikle beklemiyordum, eğer bilseydim, asla sormazdım.

"Gerçeği bilmek ister misin?" dedi Nick, ciddi bir sesle. Omuz silktim.

"Bence korkunç," dedi ağır ağır, bense gülümseyerek bakıyordum; çünkü besbelli ki şaka yapıyordu.

Şaka yapmıyormuş.

"Tek kelimeyle, felaket," dedi, yüzünde en ufak bir gülümseme olmaksızın. "Senin için fazlasıyla yaşlı olması bir yana, üstelik de fazlasıyla burnu büyük. Kendini beğenmiş, ukala ve senin yaşantına hiçbir şekilde uymuyor. Sana sanki ödül olarak kazandığı bir kız arkadaş, pardon nişanlı gibi muamele ediyor; komutlar verip başını okşayarak. Ayrıca senin sahiden kim olduğun hakkında da en ufak bir fikri yok, çünkü bu onu hiç ilgilendirmiyor. Herhalde, senin gibi biri ona baktığı için, talihine inanamıyordur."

"Ayrıca dürüst olmak gerekirse," diye devam etti; bense ağzım beş karış açık kalakalmış bir vaziyette dinliyordum. "Senin ona baktığına da inanamıyorum. Sanırım, bugüne dek gördüğüm en korkunç adam ve tek aklıma gelen, kafanın pek yerinde olmadığı bir zamana denk gelmesi. Zira

377

ona bir kere bakınca bile çıldırman gerekirdi, bırak evlenmeyi."

Ona, kızgınlıkla haykınp, "Ne cesaretle?" diye bağırarak üzereydim, ama yapamadım.

Nick yalnızca yüzüme bakarak, tepkimi bekledi. Gözlerimin yaşarmaya başladığını hissediyordum, derken ağlamaya başladım. Hıçkırıklara boğulmuştum, farkına bile varmadan Nick kollarını bedenime dolamış, büyük daireler çizerek sırtımı okşuyor ve ben de göz-yaşlarıyla omuzunu ıslatıyordum.

"Şşş," dedi. "Tamam, her şey yoluna girecek." Bu daha da çok ağlamama neden oldu; çünkü Nick'in sözlerinden etkilenmek istemesem de, söylediklerinin doğru olduğunu biliyordum. Kahretsin ki, doğrudu.

Sonunda sakinleşmeye başlamıştım, geri çekilip gözlerimdeki yaşlara rağmen gülümsemeye çalıştım. Nihayet Ed'le ilişkimi bitirmem gerektiğine kesinkes karar vermiştim.

Bunu daha fazla sürdüremezdim. Nick titrek gülümseyişime bir tebessümle karşılık verdi ve nasıl olduğunu yalnız Tanrı bilir ama, dudaklarımız birleşiverdi.

Ne ben, ne de o başlatmıştı bunu; oluvermişti işte. Bir saniye önce ona gülümserken, bir saniye sonra kolları ara-sındaydım.

Dudakları benimkilerin üzerindeydi; yumuşak ve sıcacıktılar. Derken, farkına bile vannadan dilim ağzının içine kayarak kendi yolunu bulmaya koyuldu. Nick beni çimenlerin üzerine yatırırken dudaklarımdan derinlerden bir yerlerden kopup gelen bir inilti çıkıverdi. Bütün istediğim bu öpüşle sarıp sarmalanmaktı.

Kendimize hâkim olamıyorduk. Bir grup genç yanımdan ıslıklar öttürüp, laf atarak geçti. Nick'in dudaklarında kaybolmuş, bunun sonsuza dek sünnesini istiyordum.

Etraftaki her şey kayboluvermişti dersem, çok mu klişe

378

olur? Ya da yeryüzünde ikimizden başka hiç kimse yoktu dersem... Bunca zamandır varlığını unuttuğum duygular içimde yükseliyordu. Eğer dışarda olmasaydık bunun yatakla sonuçlanacağına hiç şüphe yoktu. Nick'in elleri tişörtümün altında kaybolduğunda gelenekçi duygularım bastır-masa bunun sonsuza dek sürmesi için hiçbir şeyi umursamazdım.

Ama durmak zorundaydık. Eninde sonunda. Uzaklaşıp birbirimize baktık. Ellerimle ağzımı kaparken, "Aman Tanrım," diye fısıldadım. "Ne yaptım ben?"

Sadakatsiz biri değilimdir ve siz benimle tartışmaya başlamadan belirteyim ki, eğer nişanhysanız başka biriyle öpüşmeyi, çıkmayı ya da evlenmeyi sadakatsizlik olarak değerlendiririm.

Yıllar önce eski bir erkek arkadaşımı, Mathew'u, başka biriyle yakalamıştım. -Yakaladım dediysem, onları yatakta bastutı demek istemiyorum. Yalnızca yanlış zamanda yanlış yerdeydim -ya da belki tersi daha doğru olur- ve Matt-hew'un orada olacağından haberi yoktu. Onu bir başkasını öperken gördüm.

Kalabalık bir partiydi ve evet, bırakın Matthew'u, herhangi biriyle ciddi olamayacak kadar gençtim. Öylece durup, dehşetten donup kalmış bir şekilde onları izledim, kalbimin sahiden tuzla buz olacağını düşünüyordum. Yıllar önce; Mattıew bunun yalnızca bir öpücük olduğunu; o kızın hiçbir anlamı olmadığını; bırak yatmayı, birbirlerine dokunmadıklarını dahi söylemişti; bunu neden bu kadar büyüttüğümü anlayamıyordu. O gün böyle bir şeyi kimseye yapmayacağıma yemin etmiştim. Beni, duygusal ya da fiziksel bir arayışa itecek kadar mutsuz eden bir ilişki yaşayacak olursam, bunu ilk önce birlikte olduğum insanla tartışıp bir çözüml bulmaya çalışacaktım.

379

Elbette ki, Jamie sağolsun, bugün artık bunun o kadar basit olmadığını biliyorum. Benim en büyük günah olarak gördüğüm bir şeyi yaptığını itiraf eden Jamie'yi affediver-mem beni bile şaşırtmıştı; ama yine de Jamie'nin de açıkladığı gibi, bu basit bir fiziksel hazdan ibaretti; mazur görmesem de bir şekilde anlayabiliyordum.

Fakat beni şu anda endişelendiren, hiçbir zaman hesaba katmadığım bir şeydi; ya duygusal sadakatsizlik sözkonusu olduğunda ne yapmak gerekiyordu?

29

Bu kadar üzüleceğimi ummuyordum, fakat bütün bir gece ağladım. Kaybolan hayallerim ve düşlerim için; yalnızlığın nasıl bir şey olduğunu iyi bildiğim için ağlıyordum. Önceki gece, gözyaşlarına boğulduğum bir sırada Nick aradı. Bu kez telefonu açmadım. Harika vakit geçirdiğini; söylediklerinden ötürü üzgün olduğunu ve beni gücendirmediğini umduğunu söylüyor, onu aramak istersem orada olacağını belirtiyordu.

Fakat onu aramaya niyetim yoktu. Meseleyi daha fazla karıştırmak istemiyordum ve şu anda önemli olan tek şey Ed'di.

Onu aradım. Önce gece. Hiçbir şey yokmuş gibi konuşmayı başaracak kadar sakinleşmiştim, bununla beraber sorduğu ilk şey soğuk alıp almadığım oldu; zira sesim nezleli gibi çekiyordu. Beni çok sevdiğini, deli gibi özlediğini söy-

380

ledi ve o akşam buluşmak üzere sözleştik.

Beni yemeğe çıkarmak istiyordu; yalnızca ikimizin olduğu romantik bir akşam planlamıştı. Bunları söylediğinde az kalsın yeniden gözyaşlarına boğuluyordum; çünkü bu akşam ona söyleyeceklerim konusunda en ufak bir fikri yoktu.

Ed'e her şeyi telefonda da anlatabilirdim, fakat ben bile o kadar orospu değilimdir. Yürekli olup bunu yüz yüze konuşmalıydım, ama düşüncesi bile beni hasta etmeye yetiyordu.

Nihayet konuşmanın sonunda, "Sevgilim, galiba artık yüzükleri almamızın zamanı geldi," deyiverdi. Sesimi ıkarmadım. Bir şey söyleyemezdim, bunu akşama konuşabileceğimizi söylemekle yetindim. Endişelenmiş gibiydi.

Kendimi uyuşturucu almış gibi hissediyordum. Sanırım bütün gece ağlamak insanı böyle yapıyor; sanki ağır çekim-deymiş gibi hareket ediyorsunuz ve kafanız net düşünebilmek için fazlasıyla ağırlaşıp bulanıklaşmış oluyor. Sonunda Jules'u aradım, zira bunu tek başıma yapamayacaktım. Ona bir gece önce olanları, duygularımı anlatmam lazımdı. Jules telefonu açar açmaz yolunda gitmeyen bir şeyler olduğunu anladı ve hemen gelmemi söyledi. Arkadaşlarıyla öğle yemeğine çıkacaklardı; fakat Jamie'yi yalnız yollayabilirdi. Yine de travma-sonrası ne vaziyette oldukları şöyle bir görme fırsatı buldum. Jamie, ona karşı fazlasıyla şefkatliydi ve gerçi Jules kayıtsız kalmaya çalışıyordu ama; Jamie kollarımı beline doladığında ona doğru sokuluyor ve yüzünü bir rahatlama ifadesi kaplıyordu.

Jamie çıkar çıkmaz Jufes beni oturtup, hiçbir şey söylemeden elime bir fincan şekerli çay tutuşturdu. Tutuk bir şekilde, ona Nick'ten söz etmeye başladım. Bitirdiğimde bir süre sesini çıkarmadı; böylece ben de gevezelik etmeyi sürdürdüm; derken her şey ağızımdan dökülürdü.

381

"Onunla evlenemem," dedim. Gözlerim yaşlarla dolmaya başlamıştı bile. "Yapamam bunu. O aradığımı insan değil ve daha da önemlisi ben de onun aradığı kişi değilim. Nick haklı; şimdi farkediyorum ki bütün bu zaman zarfında beni bir banker karısına dönüştürmeye çalışıyordu. Ama ben bu ben değilim ve asla da olmayacağım, asla Ed'le birlikte gülemeyeceğimi. Ve sen de haklıydın, kendimi hayallere kaptırmam konusunda yani... Biliyorum, bunun Nick olması korkunç bir şey ama, eninde sonunda beni sarsıp gerçeğe döndürecek bir şeylerin olması gerekiyordu. Şimdi önemli olan; bu akşam Ed'le çıkacağız o hiç de kötü bir insan değil ve beni çok sevdiğine yürekten inanıyorum; fakat ne söyleyeceğimi, nasıl söyleyeceğimi bilemiyorum. Çünkü ne şekilde söylersem söyleyeyim bunun onu yıkacağını biliyorum." Derin bir nefes alarak sustum.

Jules hâlâ konuşmuyordu; devam ettim. "Ve en kötüsü de ne biliyor musun, ona âşık değilim, ondan pek fazla hoşlandığım bile söylenemez ve evet, bunu Nick sayesinde keşfetmem yanlıştı ama anlıyorsun ya, onu öpmek; Nick'i yani, Ed'le beraberken kaçırdıklarımı farketmemi sağladı. Demek istediğim, yatakta berbattık. Cidden.

Korkunçtu."

Günün birinde yaşadığım ilişkide seksin berbat olduğunu söyleyebileceğim asla aklıma gelmezdi. Kendimi daima eğer seks kötüyse kapıyı çekip gidiveren, cinsellik güdüsü güçlü o kadınlardan biri sayardım. Fakat delicesine istediğiniz bir şey sözkonusu olduğunda, kendi kendinize söyleyebildikleriniz inanılır gibi değil. İşte mesele buydu: Evlenmeyi böyle delicesine istediğime inanamıyordum.

"Biliyorum, çok zor," dedi Jules, nihayet. "Ama sen doğru olanı yapıyorsun. Sana söylediğim her şey nihayet yerli yerine oturuyor. Evet, Ed harika biri olabilir fakat sana göre değil ve Tanrıya şükür ki bunu evlendikten bir yıl sonra değil, şimdi görebiliyorsun." Üzüntüyle basuru salladım.

382

*

"Cidden, bunun yürüyeceğine inanıyor muydun?" "Bilmiyorum." Kederli bir ifadeyle omuz silktim. "Galiba yalnızca evlenmek istiyordum. Fakat eminim ki bir zaman sonra, Nick olmasaydı bile, bütün bunları farkedecektim. Sanırım bir süredir zaten biliyordum ama, kendime itiraf edecek kadar yürekli değildim. Çünkü Ed benimle evlenmek isteyen ilk erkekti ve teorik olarak istediğim her şeye sahipti."

"Bu en sonunda paranın her şey demek olmadığını anladığın anlamına mı geliyor yani?" diye sırtı Jules. Ben de ona gülümsedim.

"Her şey değilmiş," dedim. "Ama bu hepsini kendim yapmak zorunda olduğum anlamına geliyor."

"Ve bu da çok daha sağlıklı bir davranış biçimi."

"Evet, biliyorum."

"Öyleyse bu akşam onunla konuşuyorsun?"

"Oh, Tanrım," dedim, ellerimle yüzümü kapayarak. "Bugüne dek yaptığım en zor şey olacak."

Jules endişeli görünüyordu. "Ama yapmak zorundasın," dedi, kesin bir tonda. "Son derece dürüst davranmalı ve onu mutlu edemeyeceğini söylemelisin."

"Yani ondan ziyade kendimi mi suçlu çıkaracağım?"

Başını salladı. "Erkekler de daima böyle yapmaz mı?"

Bütün sabahı Jules'la geçirdim. Öğlene doğru kendimi çok daha iyi hissetmeye başlamıştım. Saat üçe geliyordu ve çay saatinde ailemle yüzleşmek zorunda olduğumu biliyordum.

Jules kapıda bana sarılıp bol şans diledi ve daha sonra kendisini aramamı tenbihledi.

Tepemde asılı bir dehşet bulutuyla arabayı ailemin evine doğru sürerken, onlara bunu nasıl söyleyeceğimi düşünüyordum.

383

Annem sahici bir dadı olduğundan, girer girmez bir terslik olduğunu anlamıştı.

"Ağlamış gibi bir halin var," dedi, yakından bakmak üzere yanıma gelirken. "Umarım Ed'le her şey yolundadır. Neyin var?"

"Hiçbir şey," diye mırıldanarak, oturma odasına girdim ve babamın yüzünü kapatan gazetesini, onu öpmek için yana çektim.

Annem beni takip ederek içeri girmişti. "Bir şeyler olduğu belli, hayatım," dedi, kararlı bir sesle. "Bize şimdiden söyleyip rahatlayabilirsin; ama şunu söylemeliyim ki Ed'le ilgili olmadığımı umarım."

"Oh, oh," dedi babam, terliklerini ayaklarına geçirirken. "Kız kıza konuşmalar. İkinizi yalnız bırakayım; ben bahçede olacağım."

"Hadi öyleyse, sen çık."

"Beni rahat bırak anne. Bu konuda konuşmak istemiyorum."

"Siz iki âşık darıldınız mı? Bunda endişelenecek bir şey yok ki, gelir geçer."

Gözlerim sesi iyice kısılmış televizyona dikili oturuyor; koltuğun kenarına tünemiş benim taklidimi yapan annemle konuşmaktan kaçınıyordum.

"Umarım ciddi bir şey değildir," dedi annem ve daha fazlasını söyleme şansı bulamadan, koltuktan fırlayıp dışarı yürüdüm. Salon kapısından bahçeye çıkarken omuzumun üzerinden, "Gidip babam bahçeye neler yapmış, bir bakacağım," diye seslendim.

Babam gülleri buduyordu; sessizce yanında durup bana uzattığı dalları tuttum. Babamla aramızda hiçbir zaman uzun sohbetler olmamıştır. Bununla beraber bu işi çözmenin tek yolunun öncelikle ona söylemek olduğunu görüyor;

384

fakat nasıl başlayacağımı bilemiyordum.

"Sorun Ed öyleyse, ha?" dedi babam, yavaşça. Bana bakmaksızın uzunca bir dala uzanmaya çalışıyordu,

"Öyle."

"Bitti mi?"

"Evet, şey, henüz değil. Ama bu akşam bitecek."

Babam yalnızca başını sallayıp işine devam etti.

"Sence doğru mu yapıyorum?"

Babam durdu ve nihayet bana bakarak, "Sana bunu daha önce söyleyemedim. Annene bile söyleyemedim; zengin bir damadı olacağı için öylesine heyecanlıydı ki. Ama o sana göre biri değil, Libby. Seni mutlu edemez."

"Ondan hoşlanmadın, değil mi baba?"

"Bununla ilgisi yok," dedi babam yavaşça. "O bambaşka bir dünyada yaşıyor ve beni endişelendiren seni olduğun gibi kabul etmeyip değiştirmeye çalışmasıydı."

Vay canına babamın bu kadar zeki olduğunu bilmezdim doğrusu.

"Üstelik senin de onu sevdiğini sanmıyorum," diye devam etti. Bahçenin sonundaki banka yürüyüp yan yana oturduk.

"Anlıyorsun ya," dedi, orada güneşin altında bir süre oturduktan sonra. "Aşk gerçekten de önemli bir şeydir. Biliyorum, şimdi senin için bunu görebilmek epey zor olacaktır ama..." - sessizce gülümsedi. - "Annemi ilk gördüğümde onun muhteşem olduğunu düşünmüştüm ve o günden beri onu sevmekten asla vazgeçmedim; bir an bile. Ah, elbette bizim de zor günlerimiz oldu; annen bazen tam bir huysuz ihtiyar oluyor, ama yine de onu seviyorum. Başlangıçtaki aşk duygusu zamanla yerini bildik bir sevgiye bırakıyor; ama o en başından itibaren var olmak zorunda, aksi halde yürümesine imkân yok."

385

Gülümseyerek yüzüme baktı. "Sen Ed'e âşık değilsin. Bunu görebiliyordum; ama seni mutlu ettiği sürece bir şey söyleyemedim." İçini çekti, ayağa kalkıp gerinirken, "Annene benim söylememi ister misin?"

Bir saat kadar sonra mutfak masasının başında otunmuş, hâlâ gözlerindeki yaşları silmekte olan annemi izliyordum.

"Şimdi ben herkese ne derim?" Burnunu çekti. "Bana bunu nasıl yaparsın?"

Cevap verme zahmetine katlanmadan omuz silktim.

"Biliyorsun Libby, sana Ed gibi davranacak bir başka erkek bulamayabilirsin."

"İyi ama anne," dedim içimi çekerek. "Onu sevmiyorum. Asla da sevmeyeceğim."

"Ne zamandan beri bu önemli bir şey sayılıyormuş? Sana daha önce de söylediğim gibi Libby, karşına çıkan erkeğin iyi bir adam olması çok daha önemlidir ve Ed, kesinlikle iyi bir adam."

"Ama, sen ve babam tanıştığımızda birbirinize âşık olmuştunuz."

"Pöh!" dedi, Gözlerini devirerek. "Bu öyle uzun zaman önceydi ki hatırlamıyorum bile, ama sen ve Ed'den farklı olmadığına eminim."

"Babam seni ilk gördüğünde muhteşem olduğunu düşünmüş."

"Sahi mi?" Yüzü keyifle aydınlanmıştı. "Eh, şey, sanırım o zamanlar pek fena sayılmazdım."

"Ve birbirinize çılgınca âşık olduğunuzu söyledi." Pekâlâ artistik puanlar buraya lütfen.

Artık tam anlamıyla ağzı kulaklarına varmıştı. "Baban kendisi de gençliğinde pek yakışıklıydı."

386

"Gördün mü?" diye bastırdım. "Bir kez bile Ed'in çok yakışıklı olduğunu düşünmedim ve kendimi asla ona âşık hissetmedim; yalnızca her şey yolundaymış, daha fazlasına ihtiyacım yokmuş numarası yaptım. Ama şimdi ihtiyaç duyduğumu anlıyorum. Ed damadın olamayacağı için gerçekten çok üzgünüm, ama benim için en iyi olanı istiyor olman gerekir ve bu, Ed değil. Çok üzgünüm, ama değil."

Annem bir şey söylemek ister gibi ağzını açtı, ama anlaşılacak aklına yanlış düşündüğümü kanıtlayacak hiçbir şey gelmiyordu. Hayatımda ilk kez ne demek istediğimi anladığımı görüyordum; bu onun dilini yutmasına yol açmış gibiydi.

En sonunda,, dramatik bir akşamın ardından, daha da dramatik bir geceye hazırlanmak üzere eve doğru yola çıktım. Bu belki biraz hastalıklı bir düşünce gibi gelebilir ama, bu akşam daha fazla bir efor harcamak istiyordum. Açık kahverengi bir süveter ve lacivert bir pantolon giydim. Guc-ci çantamı almaktan son anda, geri isteyebileceğini düşünerek vazgeçtim. Her şeyin mükemmel bir şekilde karışmasına özen göstererek, uzun uzun makyaj yaptım. Kesinlikle çok iyi görünmem lazımdı.

Kararlaştırdığımızdan epey erken bir saatte hazırımdım. Kendime sek bir votka doldurup, biraz moral desteği için Jules'u aramaya karar verdim.

"Her şey yoluna girecek," dedi Jules. "Güçlü olmalı ve yaptığının doğru olduğuna inanmalısın."

Böylece saat yedi buçukta zil çaldığında kendimi oldukça güçlü, sakin ve kontrollü hissederek kapıyı açmaya gittim. Ama açar açmaz Ed'in afallamış yüzünü gördüğüm de, bunun tıpkı tahmin ettiğim gibi hayatımda yaptığım en zor şeylerden birisi olacağını anlamıştım.

Bununla beraber, Ed'in yüzüne baktığımda anladım ki bunu yapmak zorundaydım. Artık geri dönüş yoktu. Bir an

387

için bile kolay yolu seçip bu ilişkiyi sürdürmeye kalkışamazdım. Bir gece için bile.

Ed beni öpmek üzere eğilirken başımı çevirdim; böylece dudakları ağzımın kenarını yakalayabilmişti. Yüzündeki şaşkın ifadeyi görmemek için, çabucak bakışlarımı kaçırdım.

"Çok güzel görünüyorsun," dedi. "Seni özledim." Ve beni öpmek üzere kendine çekmeye çalıştı, fakat paltomu almak bahanesiyle uzaklaşıp, "Gidelim mi?" dedim.

Bir şey anlayamadığı belliydi; bir gariplik olduğunu seziyor, ama ne olduğunu çözemiyordu.

Sessizlik içinde arabaya yürüdük. Koltuğuma yerleşirken Porsche'nin bütün detaylarını hafızama kaydetmeye çalışıyordum; zira büyük olasılıkla bu bir Porsche'ye son binişim

olacaktı. Ed motoru çalıştırdı. Yol boyunca bana endişeli bakışlar atmaya devam ediyordu, bense sohbet yeteneğimi tümüyle yitirmiş gibiydim; aklıma söyleyecek tek bir kelime bile gelmiyordu.

En sonunda Ed, "Zavallı Libby," diye söze başladı. Işıklarda durmuştuk. "Çok bitkin görünüyorsun, besbelli seni çok çalıştırıyorlar."

Belki de başka bir şeyler hissetmem gerekiyordu ama o an içimi bir merhamet duygusu kapladı ve apaçık ortada olan bir şeyi göremiyor oluşuna müthiş bir şekilde sinirlendim: kesin olarak yolunda gitmeyen bir şeyler vardı ve bu giderek kötüleşiyordu.

"Ben iyiyim," dedim. "Cidden. Yalnızca seninle konuşmanı gereken bazı şeyler var."

İşte, buyrun. O kederli köpek yavrusu bakışları yine! Tam tahmin ettiğim gibi. Ed nihayet, bunun yalnız benimle ilgili bir sorun olmadığını, bir şekilde kendisini de ilgilendirdiğini kavramış görünüyordu. Yolculuğun geri kalanında tek kelime etmedi. Müziği açtı; çalan tabii ki lanet bir ope-

388

raydı. Bir süre sonra başımın ağrıdığını mırıldanarak uzanıp kapattım. |

Arabadan inip restorana girdik. Ed'in o sinir, bozucu bakışları hep üzerimdeydi. Masamıza oturduğumuzda Ed benim için bir Kir söyledi, ardından yüzüme bakarak söyleyeceklerimi beklemeye koyuldu. Artık ne diyeceğimi biliyor; korku içinde bekliyordu.

Aç değildim. Gerçekten. Yemek aklıma gelebilecek en son şeydi. Fakat garson menüyü getirdiğinde bakıyormuş gibi yapıp bir yeşil salatayla, esas yemek olarak pane söyledim.

Gerçi bir lokma dahi almayı başarabileceğimden emin değildim.

Garip bir sessizlik içinde oturuyorduk. Ed beni izliyor, ben diğer müşterilere bakarak nasıl bu kadar normal, mutlu, birbirlerine yakın olabildiklerini düşünüyordum. Bense bu adamın hayatını karartmak üzereydim.

En nihayet, epeyce iç' geçirip düşündükten sonra ilk cümleyi söylemeyi başardım.

"Ed, konuşmamız lazım."

Bir şey söylemiyordu. Hâlâ. Yalnızca bana bakıyordu.

Biraz daha iç geçirip birkaç saniye daha sessizce taba-ğimdaki marulla oynadıktan sonra, çatal ve bıçağımı masaya bıraktım. Tekrar aldım, iç geçirip yine bıraktım. Ellerimle saçlarımı geriye attıktan sonra, "Ed," dedim. "Bu ilişki yürümüyor."

Sessizce bana bakıyordu.

Artık tartışmaya hazır, bekliyordum. Ed bana hayatın kolay olmadığını; hele ilişkilerin hiç kolay olmadığını, emek harcamak gerektiğini; bu ilişkiyi kurtarmak için her şeyi yapacağını söyleyecek, sonra belki benim sesim ona uğraşmanın faydasız olduğunu; çünkü kararımı verdiğimi anlatmaya çalışırken yükselecekti.

389

Fakat bunu hiç beklemiyordum: Sessizlik.

"Bence sen harika birisin," dedim, sözlerimi desteklemek amacıyla elini tutmaya çalışarak.

Fakat Ed elini çekince, afallamıştım. Arkama yaslanıp tekrar denedim. "İnanılmaz bir adamsın. Sevgi dolu ve vericisin; bir sürü harika özelliğin var; fakat ben senin için doğru bir insan değilim."

En azından bir ilişkiye hazır olmadığımı söylememiştim; halbuki bu koşullarda hep öyle denir, değil mi? Bir farkı yok aslında. Sözcüklerin pek anlamı yok, meselenin özü hep aynı: 'Seni, birlikte olacak kadar sevmiyorum.'

"Günün birinde karşına gerçekten çok doğru bir insan çıkacak," dedim ciddiyetle. Bununla birlikte sesimde hafif bir hor görme sezilebiliyordu, "Ve o keşke ben olsaydım, ama değilim."

Bana bakıyordu.

Garson gelip, "Her şey yolunda mı?" diye sorduğunda da Ed onu görmezlikten gelerek bana bakmayı sürdürdü. Bunun üzerine gülümsemeyi başararak, garsona her şeyin çok güzel olduğunu, yalnızca pek aç olmadığımızı söyledim. Tek kaşını kaldırıp, tabaklarımızı aldı.

O dakikadan itibaren, gece hayatımda geçirdiğim en acayip, en rahatsız, en hüzünlü

akşama dönüşüverdi. Ed de, ben de öylece oturuyorduk; sessizlik içinde. Ed hâlâ bana bakıyordu, bense hâlâ etraftaki masalara. Nihayet hesap geldiğinde yine sessizce kalkıp dışarı çıktık ve arabaya bindik.

"Ee, sanırım gelip eşyalarımı toparlasam iyi olacak." Aslında bekleyebilirdi de, ama bunun bir an önce bitmesini, bir an önce kurtulmayı istiyordum. Ed'i mutsuz edecek bana ait hiçbir şeyin onda kalmasını istemezdim.

Böylece onun evine döndük. Ben geceliğimi, diş fırçamı ve orada kalmış birkaç parça eşyayı bir torbaya tıkıştırırken, Ed aşağıda bekliyordu. İşimi bitirip alt kata indiğimde

390 onu mutfakta, gözleri boşluğa dikili otururken buldum.

Bana baktı ve ayağa kalkıp dışarı çıktı. Arabaya bindik. Bu kez aramızda gitgide daha bunaltıcı bir hal almaya başlayan sessizliği doldurmak için, müziği bile açmaya teşebbüs etmemişti. Sonunda, evimin önüne geldiğimizde kederle yüzüne baktım ve

anahtarlığımdaki anahtarımı çıkarıp uzattım. "Bunu geri alsan iyi olur." Başını salladı.

"Seni arayabilir miyim?" dedim. Onu aramak istediğim falan yoktu, yalnızca öylesine, hoşçakal, deyip arabadan inemezdim. Daha önce hiç bu pozisyonda olmadığım için bu ilişkiyi net bir şekilde bitirebileceğim konusunda hiçbir fikrim yoktu; aslında nasıl

bitireceğimi bile bilmiyordum. Ed omuz silkti. Derken ne düşündüyse düşündü ve başını salladı. Arabanın içinde, büyük olasılıkla ikimizde kendimizi bok gibi hissederek, bir süre daha oturduk. Sonunda uzanıp onu yanağından öptüm ve arabadan indim.

Hâlâ ağzından tek bir kelime çıkmamıştı.

O gece, geç vakit, yatağında ağlayarak yatarken -zira sizi seven birine acı çektirmenin insana bu kadar ızdırap verdiğini hiç bilmiyordum- birden, Ed'in bütün gece neden hiç konuşmadığı kafama dank etti: çünkü gözyaşlarını tutmaya çalışıyordu.

30

Ertesi sabah kalkmadım bile. Saat dokuz buçukta ofisi ara-

391

yıp Jo'ya, çalallaşmış sesimle galiba bir yerlerden grip virüsü kaptığımı söyledim ve sonra yorganın altına gömülüp bir saat daha uyudum.

Saat 10.30'da yorgana sarılıp salondaki kanepeye devrildim ve sonraki bir buçuk saat boyunca, yeniden yapayalnız kaldığım ve tam bir aptal olduğum düşüncesini kafamdan uzak tutmak için, televizyonda gündüz kuşağının beş para etmez programlarını izledim.

Evlenmeye can attığınız için bunu teklif eden ilk adaya, orta dereceli bir ilgi ve zaman zaman içinizi sarıveren dostane duygulardan başka bir şey hissetmeseniz de evet demiş olduğunuzu arkadaşlarınıza nasıl anlatabilirsiniz ki?

Ardındaki yalanlan bir an bile düşünmeksizin, son birkaç ayınızı en ince ayrıntısına kadar düşün gününüzü planlayarak geçirdiğinizi nasıl söylersiniz?

Bağımsızlığımıza ve sözüm ona kariyerine rağmen bir hayalin nasıl da ayaklarımı yerden kesiverdiğini, başka bir yaşantının beni baştan çıkardığını ve açıkçası benim bile tahmin edemeyeceğim kadar yüzeysel bir insan olduğumu nasıl anlayabilecekler?

Gün anlamsızca geçiyordu. Pek fazla düşünmemeye çalışıyordum, ama bu hiç de kolay değildi. Çünkü düşündüğüm zaman olağanüstü bir kedere kapılıyordum. Jo ofisten arayıp Amanda'nın acilen kendisini aramam için bir mesaj bıraktığını söylediğinde, siktir et, dedim kendi kendime, en azından kafam dağılmış olurdu.

Telefon bu tekrar çaldığında açmaya karar verdim. Arayan Amanday'dı.

"Amanda? Benim, Libby."

"Hayatım!" diye haykırdı. "Yazık sana! Hasta olduğunu söylediler ve ben de bekleyebileceğini söyledim ama, sekreteriniz seni evden rahatsız etmek konusunda ısrarlıydı."

392

Lanet bir hikâye. Jo, asla böyle bir şey için ısrar etmezdi ve numaramı, Amanda istediği için verdiklerini biliyordum.

"Ben iyiyim," dedim çatlak bir sesle. "Yalnızca biraz üşütmüşüm."

"Yakında bir şeyin kalmaz," dedi coşkuyla. "Yalnızca, bu sabah Cosmo'dan benimle röportaj yapmak istediklerine dair bir mesaj aldım ve onları bir gün kararlaştırmak için arayıp arayamayacağını soracaktım."

Beni evden bunun için mi aramıştı yani? Kendisi de ahizeyi kolayca kaldırıp arayabilecekken hemde; ama işte, sanırım Amanda megastarmış gibi yapmak zorundaydı ve bu yüzden de kimseyle kişisel olarak konuşamazdı.

"Elbette," dedim, yorgun bir sesle. "Yarın onları ararım."

"Harika!" dedi coşkuyla. "Oh, bu arada yeri gelmişken, geçen akşam harika vakit geçirdim. Nişanlandığın için öyle şanslısın ki! Ed McMahon'la!"

"Aslında..." dedim inleyerek. Ona şimdi söylemezsem, sonunda öğrendiğinde bana çok bozulacağımı biliyordum. "Aslında, her şey bitti."

Galiba bir süre nefes almayı unuttu.

"Amanda? Hâlâ orada mısınız?"

"Evet. Afedersin. Yalnızca birlikte öyle mükemmel görü-nüyordunuz ki."

"Şey, değilmişiz."

"Ama tabii, hâlâ birliktesinizdir, yalnızca evlenmekten mi vazgeçtiniz?"

"Yoo, her şey bitti."

"Oh, Tanrım, zavallı Libby. Niye işte olmadığın anlaşıldı. İyi misin?"

"İyiyim, hem zaten bu onun değil benim kararımı."

"Dalga mı geçiyorsun?" Gülüyordu.

393

"Yoo, neden?"

"Ed McMahon'u mu bıraktın?" Sesi tizleşmişti, "Sen aklını mı kaçırdın?"

"Tanrı aşkına Amanda, o kadar harika olduğunu düşünüyorsan, neden onunla kendin çıkmıyorsun?"

Bir sessizlik daha.

"Afedersin," diye mırıldandım. "Kabalık etmek istememiştim. Yalnızca bana göre biri değildi, hepsi bu."

"Tabii, tabii. Kesinlikle anlıyorum. Eh şey, ne demişler denizde daha çok balık var." Ve birkaç saniye sonra bana öbür hatta beklediklerini söyledi, cevap verse iyi olacaktı; böylece vedalaştık.

Telefonu kapattıktan sonraki birkaç dakika kendimi çok kötü hissettim. Demek istediğim; ya bu evlenmek için elime geçmiş son fırsat idiye? Belki de yanlış karar vermişim. Ama sonra, Ed'in o kederli ifadesini; bıyığını; Fransızca konuşma huyunu anımsadım; bunu sürdürmeyeceğimi biliyordum. Dünyanın bütün parasını da verseler, yapamazdım.

O gün öğleden sonra, Jules günün dördüncü mesajını bırakırken telefonu açtım. İyi olup olmadığımı bakmak için hemen geleceğini söyledi.

"Berbat görünüyorsun," dedi, ben pijamalarımınla kapıyı açtığımda.

"Sağol," diye mırıldandım. "Ne bekliyordun?"

"Afedersin, yalnızca bu kadar sarsılacağını düşünmemiştim. Haftalardır ağlıyormuş gibi görünüyorsun."

"En azından öyle hissediyorum."

"Gel buraya," deyip beni kucakladı. Çay yapıp oturduk ve ona bütün detayları anlatmaya koyuldum.

394

"Bunun senin için ne kadar zor olduğunu anlayabiliyorum ama, yaşamına devam etmelisin. Ayrıca iyi tarafından bakmaya çalış, aynı hatayı bir daha tekrarlamayacaksın."

"Biliyorum." İçimi çektim, "Yalnızca öylesine kırılmış görünüyor ve acı çekiyordu ki, daha önce kimseye bu kadar acı verdiğimi sanmıyorum ve bu beni çok üzdü."

"Onun iyiliği için yaptın Ve bunu şimdi yapmış olman çok daha iyi, biliyorsun."

"Evet. Bunu biliyorum. Of Tanrım, yeniden partilere gitmek ve o bekâr hayatına geri dönmek zorunda kalacağım, şimdi."

"Birini unutmanın en iyi yolu budur."

"Ama cidden-başka birini istemiyorum. Yalnızca bir süre yalnız kalmaya ihtiyacım var."

"Ya Nick?"

Başımı salladım. "Henüz hiçbir şeye hazır değilim. Üstelik Nick de aradığım insan değil. Bununla beraber..." Çok uzun gibi gelen bir süreden beri ilk kez, yüzümden bir gülümseme gelip geçti, "Bununla beraber, sırf seks için bir kez daha denemeye değer."

"Aklından bile geçirme!" dedi Jules, uyarıcı bir tonda. "Yine 'o' yalnızca macera dediğin işlere kalkışma."

"Jules?" dedim, kanepeye iyice gömülüp kıkırdamaya başlamıştım. "Ne var biliyor musun? Tanrıya şükürler olsun, bir daha asla Ed'le yatmak zorunda kalmayacağım."

Jules da gülmeye başladı. "O kadar kötü müydü sahiden?"

"Hayır," dedim. "Daha bile kötüydü."

Sohbeti sürdürdük. Jules bana fincan fincan çaylar yapıyor ve genel olarak, hastaymışım gibi davranıyordu, ama kendimi çok daha iyi hissetmeye başlamıştım. Konuştuğumda
395

farkediyordum ki; ne kadar üzgün olursam olayım, içimdeki rahatlama duygusu çok daha yoğundu.

Derken birdenbire, kapının çalınmasıyla sohbetimiz beklenmedik bir şekilde bölündü; ikimiz de yerimizden sıçramıştık. Jules bana bakarak fısıldadı, "Beklediğin biri var mıydı?" "Yoo," diye fısıldadım ben de. "Kahretsin, umarım Ed değildir."

"Benim açmamı ister misin?" diye sordu. Başımı sallayarak arkama yaslanırken Jules'un gelen her kimse onu, gerisin geri yollayacağını biliyordum. Ed'in fikrini değiştirmeye çalışmak üzere gelmiş olmaması için dua ettim.

Jules salona geri döndüğünde, içeri peşi sıra şu anda görmeyi tahmin edebileceğim en son kişi girdi: Nick.

Siktir.

Mahcup olmuş görünüyordu. Bense ölmek istiyordum. İğrenç bir haldeydim. Saçlarım dün akşamüstünden beri fırça -yüzü görmemişti; yüzüm makyajsız, gözlerimin altında rimel kalıntıları vardı ve pamuklu pijamalarım da kesinlikle en iyi arkadaşımızdan başka birilerinin görmesini isteyeceğiniz türden değildi. Hem de hiç.

"Ee... selam," dedi Nick. Burada ne işi olduğunu merak ettim; ben bu kadar berbat bir haldeyken nasıl olup da bu kadar yakışıklı görünebiliyordu acaba? Ne diye bugün her ihtimale karşı, biraz toparlanmamıştım sanki?

İyi ama burada ne işi vardı? "Burada ne işin var?"

Nick cevap vermeye fırsat bulamadan, Jules ağzı kulaklarında sırtarak üzerine paltosunu geçirip kapıya yöneldi. "Vay canına, saat bu kadar olmuş mu? Gitmeliyim. Seni sonra ararım," derdemez kaybolmuştu bile.

"Ee?" dedim ısrarla. "Ne işin var burada?"

396

"Bu civardaydım ve baktım yakından geçiyorum, bir uğrayıp sana söylediklerim için özür dileyeyim, diye düşündüm."

"Bu civarlarda ne yapıyordun?"

"Eee..." Umutsuzca bir şeyler bulmaya çalıştığımı görebiliyordum, gözlerini yardım umuduyla odanın içinde gezdirirken onu izledim. "Eee... Bir video kaseti bırakacaktım."

"Highgate'de oturuyor olmana karşın Ladbroke Gro-ve'dan kaset mi kiraladın?"

"Of, pekâlâ. Ne olmuş yani? İşyerini aradım, hasta olduğunu söylediler ve uğrayıp nasıl olduğuna bakayım dedim. Ayrıca söylediğim bütün o laflar yüzünden ve bütün diğer şeyler için öylesine suçlu hissediyordum ki, şey. Ee... Biliyorsun işte..."

"Yalan söylemene gerek yoktu."

"Pijamaların güzelmiş," dedi. Utançla kızarak, pijamamın solmuş dizlerini gizlemek için bacaklarımı altına aldım -size eski olduklarımı söylemişim-.

"Oh, kapa çenen ve beni rahat bırak," diye homurdandım. "Oturacak mısın, oturmayacak mısın?"

Oturdu. "Ee?" dedi, parmaklarıyla dizinin üstünde tempo tutarak, "Nasılsın? Hasta

görünmüyorsun ama..." Bana daha yakından bakarak, "Birazcık berbat görünüyorsun," dedi.

"Buraya özel olarak beni aşağılamak için mi geldin, yoksa başka bir sebebin var mıydı?" dedim sahiden ne kadar kötü görüdüğümü unutarak, zira açıkçası artık umurumda bile değildi.

"Afedersin, af edersin. Her neyse... Sana bir hediyem var." Abartılı bir tavırla montunun cebini karıştırıp bir kavanoz fındık ezmesi çıkardı.

"Nick! Bu benim favorimdir!" Uzanıp kavanozu elinden kaparken ağızım sulanmaya başlamıştı bile.

397

"Çiçek getirmek istemedim," dedi mahcup bir ifadeyle gülümseyerek. "Bu çok klasik bir şey olacaktı. Her neyse, bu geçen gün yüzünden özür dilemek için, gerçekten çok üzgünüm, yalnızca kendimi tutamadım."

"Oldu, tamam," dedim, kavanozu açmaya başlamıştım bile. İşaret parmağımı fındık ezmesine daldırıp, tertemiz oluncaya dek, zevkten kendimden geçtiğimi belirtir sesler çıkararak emdim.

"İğrençsin," dedi Nick, beni izlerken. "Kaşık falan kullan-san olmuyor mu?"

Kavanozu ona uzatarak, "Biraz ister misin?" diye sordum. Sırıtarak o da parmağını kavanoza daldırdı.

"Ee?" dedi sonunda, "Ed'le her şey yolunda mı?" "Ne demek istiyorsun?" dedim yavaşça.

"Şey, yalnızca... Cumartesi gününden sonra... Ben... şey. Yalnızca her şeyin yolunda olup olmadığını merak ettim."

Birkaç saniye ona söyleyip söylememek arasında bir seçim yapmaya çalışarak oturdum, ama eninde sonunda öğrenecekti nasılsa, benden de duysa olurdu.

Derin bir nefes aldım. "Aslına bakarsan hayır. Yolunda değil."

Nick soru soran bir ifadeyle kaşını kaldırdı. "Bitti."

"Oh, Tanrım," dedi, samimi olarak şaşmıştı. "Benim yüzümden değil, öyle değil mi?"

Söylediklerim yüzünden mi yoksa?"

"Hayır, seni kendini beğenmiş piç kurusu, senin yüzünden değil. Şey, belki birazcık senin yüzünden, çünkü söylediklerinin doğru olduğunu farkettim. Söylediğin her şey doğrudu. O istediğim kişi değildi ve sanırım uzun vade de yürümeyecekti."

"Tanrım, Libby, gerçekten çok üzgünüm."

398

"Yaa, öyle görünüyorsun zaten."

"Yok, cidden. Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Söylenecek bir şey yok. Her şey yolunda. Ben iyiyim. Yalnızca şu bilinen şeyler."

"Konuşmak ister misin?"

"Gerçekten konuşacak pek bir şey yok. İlerisini hiç düşünmediğim bir rüyaya dalmış gibiydim, Tanrıya şükür ki zamanında uyandım."

"Ed iyi mi?"

"Bilmiyorum. Ona dün akşam söyledim ve tek kelime etmedi."

"Nasıl yani? Hiçbir şey söylemedi mi?" "Hayır. Bütün gece tek kelime etmeden oturdu."

"Hey Tanrım," diye, iç geçirdi Nick. "Zavallı adam." "Biliyorum. Kendimi tam bir orospu gibi hissettim."

"Hayır, orospu falan değilsin Libby. İşin nihayetinde onun iyiliği için de yaptın."

"Ne komik, Jules da aynen böyle söyledi."

"Ama bu doğru, bunu atlatacağız, başka birini bulur. Sen de öyle, biliyorsun."

"Unut bunu," dedim, başımı sallayarak. "Buraya kadar. Bekârlık yemini ettim. Şu anda en son iltiyacımı olan şey bir erkek."

"Ben bile mi?" Ona baktım ve Nick çok yakışıklı olsa da; ondan hoşlanıyor olsam da; ki büyük olasılıkla ondan hep hoşlanacaktım, bununla şu anda yüzleşemeyeceğimi, onunla bir araya gelmenin ihtiyacımı olan en son şey olduğunu biliyordum. Bu yüzden kederle başımı sallayarak gözlerine bakıp gülümsemeye çalıştım.

"Hayır," dedim, yavaşça. "Sen bile."

399

Ertesi gün Olly aradı.

"Duydum," dedi. "Annem bu sabah arayıp ne kadar üzgün olduğunu anlattı. Sen iyi misin?"

"İyiyim, Oll," dedim. "Hâlâ kendimi biraz yaralı hissediyorum, ama rahatlamaya başladım." Olly gülmeye başladı. "O zaman bir şey söylemek istemedim ama, korkunç bir herifti, biliyor musun..."

"Ne?"

"Oh, hadi Libby. Artık söyleyebilirim, kendini beğenmiş yaşlı hıyarın tekiydi." Sevdiğim bir başka insandan daha bunları duymaya dayanamazdım. Pardon, Nick'i sevdiğimden falan değil, ama bu kadarı benim için fazlaydı. "Oll! Bu kadar edepsiz olma, o kadar da kötü biri değildi. Tanrı aşkına, ayrılalı daha birkaç gün oldu."

"Libby, geçmişteki erkek arkadaşlarının hiçbiri için böyle bir şey söylemedim, ama onunla evlenecek olsaydın herhalde seni kardeşlikten reddedebilirdim."

Gerçekten şok olmuştum. "Sahiden bu kadar kötü müydü?"

"Üzgünüm Libby. Ama, yalnızca çirkin değil, kibirliydi de. Ve anladığım kadarıyla tek iyi tarafı parasıydı. Ha, bir de sana tapıyor olması..."

Odayı dolduran gerçeklikte irkildim. "Sence herkes böyle mi düşünüyordu?"

"Tahmin etmek zor değil. Bak, seni üzdüysem afedersin; ama artık her şey bitti. Dürüst konuşmama itiraz etmezsin sanmıştım."

"Hayır," içimi çektim "Etmem. Yalnızca kendimi cidden çok aptal hissediyorum, ama inan Olly, o kadar da kötü bir adam değildi."

"Tamam, peki. Ama sana göre biri değildi."

400

"Hayır, artık bunu biliyorum. Annem henüz beni affetmedi, öyleyse?"

"Yok. Annemi bilirsin. Ed McMahon'la ilişkini bitirdiğin için seni suçlamaktan vazgeçmesi bir on yıl kadar alacaktır."

"Tanrım, insanı sinir ediyor. Sanırsın ki, biraz sempati gösterecek."

"Eh, seni biraz teselli edecekse, neler hissettiğini anladığımı söyledi."

"Şaka ediyorsun!"

"Biliyorum, ben de senin kadar şaşırdım. Sanırım komşulara söylemeye çekiniyordu, ama söylediğine göre o da doğru bir seçim olmadığını biliyormuş. Kendisiyle babam hakkında, nasıl birbirlerine âşık oldukları konusunda konuşup durdu. Kadın sonunda iyice kafayı yedi."

"Oh, Olly." Güldüm. "Ne kadar rahatladığımı bilemezsin."

31

Neredeyse bir ay oldu ve kendimi artık gerçekten iyi hissediyorum. Mesleğimi adeta yeniden keşfettim ve iş yerinde kimse nasıl bu kadar çok çalıştığına ve başarıma inanmıyor, ama Tanrı aşkına, yeniden tek başına kalmakla başa çıkmanın en iyi yoluda bu değil mi zaten?

Tamam, akşamlarım da biraz daha zor geçiyor. Ed'le

401

birlikte olmak istediğimden falan değil, yalnızca kendimi bir şeylerle oyalamakta zorlanıyorum. Bununla beraber arkadaşlarım harika davranıyorlar. Beni her yere davet ediyorlar ve yeniden arkadaşlarla çıkmanın en iyi tarafı, kesinlikle bir yerlerde Ed'e rastlama ihtimalinin olmaması. Hiç.

Artık yeniden tek başıma olduğumdan dolayı farkediyorum ki, Ed'le tamamen bir düşte yaşıyordum. Asla giymeyi düşünmeyeceğim giysiler giyiyor; asla gitmeyi düşünmeyeceğim yerlere gidiyor; kesinlikle, yüzde yüz bana ait olmayan bir biçimde davranıyordum. Görüyorsunuz ya, gerçi hayatım boyunca böyle bir yaşantı istediğimi düşünmüştüm; artık denemiş bulunuyorum ve bir daha asla olmadığım biri gibi davranmak istemediğimi biliyorum.

Bununla beraber, yeniden yalnız olmaya alışmak biraz garip geliyor. Her şeye rağmen ajandamı, her akşam evde oturup hazır yiyecekler yemeyecek şekilde, titizlikle planlamak için harcadığım eforu Ed'le birlikte olmaya tercih ederim.

Gerçi, gününde birinde Amanda arayıp umulmadık bir şekilde Ed'le çıkmasına itirazım olup olmadığını sorduğunda yine de birazcık bozuldum.

"Hayır, hayır," dedim, yalancı bir coşkuyla. "Sorun değil."

"Sakıncası olmadığına emin misin?" dedi tekrar, olsaydı da birazcık bile farketmeyeceğini biliyordum. Büyük olasılıkla birbirlerine mükemmel uyuyorlardı ve Amanda sınıf atlamak konusunda benden çok daha iyiydi. Gerçi benim sosyal hedeflerimde oldukça mütevazileşmiş sayılırdı.

"Çok memnun oldum," derken, zaten çıkıp çıkmadıklarını merak ettim. Ama fazla uzun süre merak etmeme gerek kalmadı, o gün öğleden sonra Jo elindeki Daily Express gazetesini ve Standard'ın akşam baskısını sal-

402

layarak çıkageldi.

"Pekâlâ," dedi, uzun bacaklarıyla masamın kenarına yaslanarak. "Derin bir nefes al. Hazır mısın?"

Başımı salladım, Jo önce Express'i açıp önüme yerleştirdi; Londra'nın Yeni Çifti bölümünde, gazete Amanda Baker ve Ed McMahan'un büyük boy, renkli bir fotoğrafını koymuştu. Resim besbelli ki paparazziler tarafından çekilmişti ve ilgiyle Amanda'nın mükemmel, 'çok şaşırmış' görüntüsüne ve fotoğraflannak istemiyormuş gibi eliyle yüzünü kapatan pozuna baktım.

"Vay canına," dedim, nefesimi tutarak. "Elini çabuk tuttu."

"Bekle," diye güldü Jo. "Daha da iyisi var," ve Standard'ı Express'in üstüne çekip ön sayfadaki Ev ve Mülk bölümünü açtı. Ev Dedikoduları bölümünde yine Amanda'nın resmi vardı.

"Kahvaltı Molası programının sunucusu Amanda Baker," diye yüksek sesle okudu Jo, "Primrose Hill'deki, komşularının içinde Harry Enfield, Liam Gallagher ve Patsy Kensit gibi isimlerin de bulunduğu, dekorasyonlu, tek yatak odalı evini satıyor. Emlak acentası onun yeni aşkı Ed McMahan'la birlikte olmak için Hanover Terrace'a taşınacağını açıkladı. Daire manzaralı bir terasa sahip ve şu anda emlak piyasasındaki değerli 185.000 pound, falan filan..." Jo durup, ne durumda olduğumu kontrol etti.

"Vay anasını," diye haykırdım. "Bütün bunlar ne zaman olup bitti?"

Jo omuz silkti. "Bilmem, ama Tanrıya şükür sen bu işten yakını kurtardın. Yani, lütfen. Şu Ed'in resmine bir bakar mısın... Şu bıyığa bak. Nasıl yapabiliydin ki?" Express'deki fotoğrafı tekrar bir inceledim ve gülmeye başladım. "Biliyorum," dedim, omuzlarımı silkerek. "Ne düşünüyordum acaba?"

403

Joo Cooper ofisinden çıktığında güldüğümüzü gördü ve bu gürültünün nedenini görmek üzere yanımıza geldi.

"Bunun senin için sakıncası var mı?" dedi, dikkatle bana bakarak. "Amanda işini başka birine verebilirim."

"Hayır," güldüm. "Ben iyiyim. Yalnızca resimdeki ben olmadığım için müthiş rahatladım."

"Cumartesi gecesi ne yapıyorsun?" Sal'in sesi heyecanlı çıkıyordu.

"Hiçbir şey," dedim yavaşça, neyle karşı karşıya olduğumu bilmediğim durumlarda, karşımdaki şeye karşı daima ihtiyatlıyım. "Neden?"

"Parti veriyoruz ve sende mutlaka gelmelisin. Geçen gün Paul'le insanların neden artık hiç evlerinde parti vermediğinden konuşuyorduk; aslına bakılırsa artık kimse parti bile vermiyor."

"Haklısın, garip değil mi..."

"Yaa, sonra biz bir tane yapmaya karar verdik. Bugüne dek gördüğün en büyük, en şamatalı, çılğın parti olacak."

Adam gibi bir parti, heyecanın içimde şimdiden yükselmekte olduğunu hissediyordum;

şöyle giyinip süslenilecek, dörtgözle beklenecek bir parti.

"Senin evde mi yapıyorsunuz?" Sal'in Clapham'daki çift konuk odalı, geniş bir bahçeye açılan cam kapılı evi gözümün önüne gelmişti.

"Evet, tabii ki. Paul geçen hafta sonunu bir barbekü inşa etmekle geçirdi; Martin'ili Sea Breeze'li bir bar hazırlıyoruz ve bugün öğleden sonra çıkıp ağaçlara asmak üzere bir sürü fenerler aldım."

Heyecanla bir çığlık attım. "Kim geliyor?" Kim geliyor?"

"Herkes!" diye haykırdı. "Dur, daha bitilmedim. Paul'ün DJ bir arkadaşı var, o da geliyor ve doğru dürüst bir müzik

404

yapmak için bütün aletlerini getiriyor." "Şu tekno denen şeyden, değil ya?"

"Yaa, bizim gibi yaşı geçmişler için mi? Hayır, dediğine göre 70'lerin güçlü etkisinde, funk türünde çalacakmış."

"Mükemmel, tam bana göre. Kaçta başlıyor?"

"Sekiz civarında, diye düşündük; Çoğunluk büyük olasılıkla daha geç gelir, ama kesinlikle yakın arkadaş grubumuzun daha erken orada olmasını istiyorum. Cidden Libby, öyle çok yiyecek içecek ve insan olacak ki, çok güzel geçeceğini umuyoruz."

"Kaç kişi?"

"Listede seksen kişi kadar var, ama herkes arkadaşımı da getirmek istiyor; çünkü herkes aynı şeyi söylüyor; artık hiç kimse parti venniyor."

"Sal, ne kadar heyecanla beklediğimi anlatamam sana." Bu doğrudu. Çok heyecanlanmıştım.

Cumartesi öğleden sonra asırlardan beri yapmadığım bir şey yaptım: Öğleden sonra saat üçden itibaren parti için hazırlanmaya başladım. İlk gençlik yıllarıma geri dönmüş gibi, her dakikasından müthiş keyif aldım.

Saçlarımı duşta yıkayıp, sıcak bir kür uyguladım. Sıcak bir havluyla sarıp, süresi dolana dek sonraki bir saat boyunca Jules'la lafladım.

Şeftalili yüz jeli ve her biri yirmişer dakika yüzde kalan üç ayrı paket yüz maskesi kullandım. Yüzümle işim bittiğinde öylesine gergin ve pırl pırl olmuştu ki, neredeyse kendi aksinizi görebilirdiniz.

Gazete bayisine fırlayıp, kucak dolusu pırıltılı magazinle geri döndüm. Zira bir keresinde Jules'un gayet doğru teşhis etmiş olduğu gibi bir bukalamun-kadın olarak, bu akşam kim olacağıma henüz karar vermemiştim. Gizemli mi ola-

405

çaktım, modern mi, çılgın mı yoksa soğuk kadın mı? Saçlarımı toplayıp uzun bir atkuyruğu mu yapacaktım, yoksa açıp omuzlarıma mı bırakacaktım? Topuklularla sek-meli mi, spor ayakkabılarla kayıp gitmeli mi yoksa botlarla ezip geçmeli miydim?

Dergileri karıştırdıkça içim; kaşlarıma mükemmel, alaycı bir kavis vermek arzusuyla dolmaya başladı. Böylece hemen cımbızı kapıp işe koyuldum. Yüzümde yarattığı değişikliğe hayretler içinde bakarken, kusursuz bir model görünümü kazanmak için başka ne yapmam gerektiğini düşünüyordum.

Nihayet, tam 19.30'da, hazırdım. Aynada kendimi inceledim. Koyu renk çiçek baskılı, bilek uzunluğunda, uçuşan şifon elbisemin yürüdükçe açılan yırtmacı yeni bronzlaşmış bacaklarımı ortaya çıkarıyordu -bu sabah bronzlaştırıcı bir krem satın almıştın ve şaşırtıcı bir biçimde, turuncu çizgiler yerine, bacaklarım düzgün bir bronz renk olmuştu-. Düz, ince bantlı sandallar görüntümü tamamlıyordu; saçlarımı dağınık bir topuz yapmıştım; böylece istediğim zaman açabileceğimi düşünüyordum. Açacak birini bulursam...

Arabayla gitmeye niyetlenmiştim; fakat bu akşam sahiden saçlarımı açmaya kararlıydım - imânın kusuruna bakmayın-, bu yüzden bir taksi çağırdım. Bir içki dükkânının önünde durdurup, bir koşu bira alıp döndüm. Normalde şarap götürürdüm; fakat Sal üç koca bidon dolusu içki olacağını ve biranın daha makbule geçeceğini söyleyerek beni uyarmıştı.

Oraya vardığımda, henüz yalnızca birkaç kişi gelmişti ve hiçbirini tanıımıyordum. Ama şimdiden havayı sarmış heyecan dolu bir vızıltı vardı; hepimiz birbirimize gülümseyerek el

sıkışıp havanın ne kadar güzel olduğu, parti için ne harika bir akşam olduğu konusunda laflıyorduk.

406

Bahçe muhteşem görünüyordu. Paul barbekünün ardından bana el salladı; mangal kömürleri henüz kapkaraydı ve arkasındaki eğreti, ahşap raflarda Jello kokteyli olduğunu tahmin ettiğim şişeler dizilmişti.

Bahçeyi çevreleyen ağaçların tümü küçük beyaz ışıklarla kaplıydı, fakat Sal'in anlattığına göre asıl aydınlatmayı ileriki saatlerde görecektik. DJ Jools'a merhaba, dedim. Fena halde modern görünümlü ve oldukça yakışıklı Jools, konuklara merhabadan öte bir şey diyemeyecek kadar müziğine dalmış durumdaydı.

"Bütün bunları yaptığınıza inanamıyorum," dedim, Sal ile karşılıklı birer şişe Jello kokteyli devirdikten sonra. "Bu inanılmaz bir şey."

"Herkes gelir mi dersin." Gözlerini bahçeye çevirmeden önce bana endişeli bir bakış attı.

"Yani, henüz pek kimse yok da."

"Endişe etme," dedim, saatime bir göz atarak. "Saat daha sekiz buçuk İnsanlar birazdan dökülmeye başlarlar."

Bunu söyler söylemez, sanki sihirli bir değnek dokunmuş gibi, içerisi yavaş yavaş dolmaya başladı ve bir saat kadar sonra, bahçe kelimenin tam anlamıyla tikimi tıklım olmuştu. En hoş tarafı da tanıdıklarım bir elin parmaklarını geçmese de, herkes sanki en yakın arkadaşım gibiydi ve Da ve adında, pek de tipim olmayan ama acayip iyi danseden bir çocukla müthiş iyi vakit geçiriyordum; uzun zamandır bu kadar eğlenmemiştim.

Derken Sal koşturup ışıkları açtı, Paul de bahçeyi dolaşp kenarlardaki çiçeklerin dibine yerleştirilmiş fenerleri yakınca etrafı büyümlü bir hava sarıverdi. Her şeyin olabileceği türden bir geceydi.

Kısa bir süre sonra, bir yığın insan dansetmeye başlamıştı ve dışarıda olmamıza rağmen, hiç esinti yoktu. Öylesine sıcaktı ki, alnımın boncuk boncuk terlediğini

407

hissedebiliyordum, en sonunda Dave'e bağırarak gidip bir içki alacağımı söyledim. Başını sallayarak gülümsedi ve arkasındaki kızla dansetmek üzere döndü.

Susuzluğumu giderecek yegâne şey her derde deva musluk suyuydu; böylece önümdekileri itekleyerek Sal'in minicik mutfağına daldım ve bir bardak su alarak kafama diktim.

"John Travolta yanında halt etmiş," Zıplayarak elim kalbimin üstünde, arkamı döndüm ve mutfak kapısına dayanmış sırtan Nick'le burun buruna geldik.

"Umarım hâlâ aşağılama modunda değilsindir," dedim şüphyle.

"Hayır!" Afallamış görünüyordu. "Ciddi söyledim. Bu kadar iyi bir dansçı olduğunu hiç farketmemiştim."

Omuz silktim, gizliden gizliye koltuklarım kabarmıştı. "Ne zamandır buradasın?"

"Fazla olmadı. On beş dakika kadar önce geldik. Tam o kalçaların titreyişini göreceğ bir zamanda."

Bu sözlere gülerek, "Biz mi?" dedim ve onu farkettim. Uzun boylu, inceikti ve ancak olağanüstü güzelseniz ve Notting Hill'de yaşıyorsanız sahip olabileceğiniz türden oğlan gibi kırılmış, koyu renk saçları vardı ve tabii ki olağanüstü güzel bir kızdı, ondan anın da nefret ettim. Kışkırdığımdan falan değil; aslına bakılırsa Nick birini bulduğu için onun adına mutlu olmuşum. Pekâlâ, tamam. Belki mutlu olmak, biraz abartılı kaçtı; iyi ama bu kadar da güzel olmak zorunda mıydı?

"Selam," diyerek gülümsedi. Siktir... Dişleri mükemmeldi. Bilmesem, Amerikan diş macunu reklamlarından fırlamış sanabilirdim. "Ben Cat." Harika. Bu gitgide daha ilginçleşiyor.

İhtiyatla elini siktim ve nazik olmaya çalışarak sordum: "Bu gerçek adın mı?"

"Yoo." Başını sallayarak güldü. "Asıl adım Sophie, ama

408

okuldayken herkes kediye benzediğimi söylerdi ve adım öyle kaldı." Kediye benzer, badem biçimli gözlerini incelerken, mükemmel telaffuzu dikkatimi çekti. Sesinin kayıtsız

tonu, hemen üst sınıfa ait biri olduğunu belli ediyordu. Ya da en azından ortanın üstü. Kendimi yeterince iyi hissetmiyordum ve Nick'in arkadaşlarından birinin, bana kendimi yetersiz hissettirmesi inanılır gibi değildi. Kız dostça davranmadığından falan değil, fakat öylesine güzel di ki kendimi bodur tavuk gibi hissediyordum. Onunki gibi bir şeyler giymediğime hayıflandım; düz bir kolsuz bluzla bol, salaş bir pantolon ve botlar. Nick gülümseyerek bana baktı; ne diyeceğimi bekliyordu. Herhalde yeni kız arkadaşını ve onun ne kadar güzel olduğunu gösterebildiği için pek gururlanıyordu. Eh, canınız cehenneme, dedim içimden ve ona gülümseyerek, "Dave'i çok fazla yalnız bırakmamalıyım," dedim, Nick'in bana tuhaf tuhaf bakışını görmemezlikten gelerek, geçip gittim ve bahçedeki kalabalığa karıştım.

Da ve hâlâ öbür kızla dans ediyordu; omuzuna tıktıklayıp bana doğru dönerken gülümsedim. Kalçalarını tutarak vücudunu benimkiyle mükemmel bir uyum içinde hareket ettirmeye koyuldu. Omuzunun üzerinde Nick'le Cat'in bahçeye doğru yürüdüklerini görebiliyordum. Onlara ne kadar iyi vakit geçirdiğimi göstermek için başımı geriye atarak güldüm; zira o sırada Nick bana bakıyordu. Açıkçası Nick gidip kendini becerebilirdi istiyorsa, ya da Cat'i. Ki herhalde bu akşam yapacaktı.

Siktir.

Neden bu kadar umursuyordum? Niye kafaya takıyordum ki? İşin nihayetinde ben onu bırakmıştım ve şu anda gerçekten hiçbir ilişki istemiyordum. Hem isteseydim bile Nick ilgileneyeğim en son insan olurdu. Öyleyse neden bir köşede kıkırdayıp duran o ikisinden gözlerimi alamıyordum? Neden bunları benimle de yaptığını hatırladıkça,

409

kıskançlık içime ok gibi saplanıyordu? Niye şu anda beni değil onu güldürüyordu? Bu sorunu çözenin tek bir yolu olduğuna karar verdim ki bu da sarhoş olmaktı. Zilzurna sarhoş olmak. Sea Breeza kokteyllerini arka arkaya deviririm Paul'ü bile hayrete düşürmüştü; biri biter bitmez yenisine başlıyordum. İşte bu kadar. Böylesi çok daha iyi. Nick de kimmiş?

Zaman duygusunu yitirmiş gibiydim; kısa bir süre sonra etrafımı saran dünya bulanıklaşmaya başladı, yeterince içtiğimi anladım. Biraz daha içersem, ya kendimi korkunç bir baş dönmesiyle yatağa atmak zorunda kalacak ya da, daha kötüsü, partinin orta yerinde kusacaktım. Böyle çok iyiydi; her şey netliğini kaybetmişti ve mutlu olmamı sağlayacak kadar kafayı bulmuştum. Kimin umurundaydı ki. Gelecek sefer kiminle dansedeceğim, diye düşünmekten başka bir derdim yoktu.

Nick de kimmiş?

Sal gelip beni yakaladı. "Onu gördün mü?"

"Kimi gördüm mü?"

"Cat."

Başımı salladım.

"Çok güzel, değil mi? Kimin aklına gelirdi ki."

"Yaa, kimin kahrolası aklına gelirdi ki," dedim ve Sal'in yanağına sarhoş bir öpücük kondurup barbeküye doğru sallanarak yürüdüm. Aç olduğumdan değil ama, boş mideyle içmek pek iyi bir şey değildi ve bir şeyler, ne olursa, yemezsem benim için hiç iyi olmayacağını biliyordum.

Bir tane tavuk kebabı attım ağzıma, tadını almadan ve çöpünü omuzumun üzerinden geriye fırlatırken bahçenin öbür tarafında tek başına durmakta olan Nick'i gördüm. Göz göze gelince bana doğru yürümeye başladı; ben de

410

ters yöne doğru giderek kendimi daha önce hiç görmediğim, ama aralarına katılmama pek memnun olmuş görünen bir grup genç adamın ortasına atıp, flört, etmeye koyuldum.

Hah! Bu ona gününü gösterecekti. Nick ortadan kaybolmuştu, kıymetli CAT'ini bulmaya gitmiş olmalıydı.

Sabahın ikisinde, komşuların şikâyetlerine karşın parti en civcivli haline ulaşmıştı. Fakat bir süre sonra yavaş yavaş insanlar azalmaya başladı. Nick'i saatlerdir görmemiştim;

hafiften sarhoş ve çok yorgundum; aslında artık eve nasıl döneceğimi de düşünmeye başlamıştım.

İçeri girip, evin ön kısmındaki zifiri karanlık ve boş oturma odasına gittim. Dizimi sehpaye çarparak da olsa en sonunda ulaşmayı başardığım kanepeye çöktüm.

"Siktir!"

"Siktir!" Bir hışırtı ve ardından duyduğum ayak sesleriyle yerimden zıpladım; derken ışıklar yandı.

"Libby? Ne yapıyorsun?"

"Ne mi yapıyorum? Asıl sen ne halt ediyorsun?" Şüpheyle Nick'e bakarken, gülmeye başladı. Aniden ayılmıştım.

"Yalnızca biraz uzanmıştım. Karanlıkta. Bana karşı hâlâ bir zaafın olduğunu biliyorum ama, bunu kanıtlamak için üstüme atlamam şart mıydı?"

"Atlamadım," diye söylendim, tekrar kanepeye otururken. "Burada olduğundan haberim yoktu. Her neyse. Cat nerede?"

"Çıktı. Başka bir partiye gidecekti." "Neden sen de gitmedin?"

"Arkadaşları bana göre fazla Notting Hill tarzı tipler. Bilirsin işte, bana göre değiller."

Şaşkınlık içinde ona baktım. "Öyleyse nasıl... Yani, demek istediğim senin için zor olmuyor mu... Şey..."

411

Şaşıma sırası şimdi de Nick'teydi. "Ne? Sen neden bahsediyorsun? Libby, fena halde çuvalladın."

"Hayır, hayır." Zihnim açılış diye kafamı salladım. "Demek istediğini, eğer arkadaşlarından hoşlanmıyorsan, şey, onun da seninkilerle anlaştığını sanmıyorum, Moose ve o tayfayla yani ve... Şey..." Sustum.

"Libby, ne söylemeye çalışıyorsun, bütün bu arkadaş muhabbetleri falan? Cat'in daima korkunç arkadaşları olmuştur. Eski olanlar dışında yani... Okuldaki bazı arkadaşları on dört yaşlarındayken tam anlamıyla bir içim suydular."

Hâlâ anlamamıştım, derken yavaş yavaş kafama dank etti: "Cat senin..?"

"Kız kardeşim? Evet, Neden? Sen ne sanmıştın?" Sonra, birden ne sandığımı anlayıp bir kahkaha patlattı. "Tanrım Libby, sen bir harikasin. Cat? Benim kız arkadaşım ha?" ve yeniden kahkahalara boğuldu.

"E, nereden bilecektim ki?" Hemen savunmaya geçtim; başka ne yapabiliirdim?

"Bilmiyorum," dedi Nick, gözlerindeki yaşları silerken, "Ben yalnızca... Şey. Cat kız kardeşim olmasaydı bile, hiç tipim değil ki."

"Değil mi?" Tipinin ne olduğunu sormak arzusunu bastırmaya çalışıyordum.

"Bak, eve nasıl dönüyorsun? Arabayla gelmedin, değil mi?"

"Hayır."

"Şükürler olsun. Eğer taksi çağırırsan eve kadar seninle gelip sağsalım ulaşip ulaşmadığına bakar, sonra da eve devam ederim."

"Tamam." Aslında biraz afallamış bir halde, tamam olduğundan o kadar da emin olmadığımı farkediyordum.

412

Galiba evine dönmesini istediğimden pek emin değildim, ya da belki sarhoştum.

Nick bir taksi çağırdı; geldiğinde Sal ve Paul'le kucaklaşıp hoşçakal dedikten sonra arka koltuğa yerleştik. Bir süre pencereden dışarı bakıyormuş numarası yaptım; o sırada bütün dikkatimi nefesimi mümkün olduğunca normale döndürmeye vermişim. Fakat, burası öyle karanlık ve sessiz; yalnızca birkaç santimetre ötemde oturan erkek öylesine seksi ve yakışıklıydı ki aklımdaki tek şey onunla sevişmek olunca arkadaş numarası yapmak kolay olmuyordu.

"Neredeyse geldik," dedi, taksi Holland Park'tan Ladbroke Grove'a dönerken.

Gülümseyerek alnımı cama dayarken bu akşamı nasıl ayarlayacağımı, bunu direkt olarak sormak zorunda kalmadan, geceyi benimle geçirmesini nasıl sağlayacağımı düşünüyordum.

Sonunda evimin önüne gelrtiştik; öylece oturup birbirimize bakarken taksi şoförünün direksiyona sabırsızca vuran parmaklarının sesi duyuluyordu.

"Kahretsin," dedi Nick, elini alına vurarak. "Sana söylemeyi unuttuğum çok önemli bir şey olduğunu biliyordum."

"Nedir?"

"Uzun hikâye."

Bizi dinlemekte olan taksi şoförü iç geçirdi ve, "Gelmek ister misin? Başka bir taksiyle de dönebilirsin," dedim.

"Harika!" diyerek cüzdanından para çıkarmaya koyuldu. "Ben öderim,"

Nick ön kapıyı arkamdan kapatıp elektrik düğmesinin önünde durdu. Böylece ışıkları yakmak üzere uzandığımda tek hissedebildiğim onun eli oldu. Hiçbir şey söylemeden bileğimi yakaladı ve karanlıkta öylece, birbirimizin nefes alışını dinleyerek durduk; ben mi hayal ediyordum yoksa nefeslerimiz gitgide ağırlaşp derinleşiyor muydu?

-413-

Soluğumu tutarken Nick beni nazikçe kendine çekti ve dudaklarımız karanlıkta birbirini buldu. Nick duvara dayanmış beni sımsıkı tutarak ağır ağır öperken dizlerimin bağının çözüldüğünü hissediyordum.

Sonra yavaşça dönüp bir elini yolunu bulmak için ileri uzatarak ilerledi. Yavaşça kanepeye çökerken beni de beraber çekti. Birkaç dakika içinde üzerimdeki elbise belime dek sıyrılmış, dili nazikçe vücudumda geziyordu; boğazımdan yumuşak bir inilti koptu.

Aklıma gelen tek şey bunca zamandır bundan nasıl uzak kalabildiğimdi; nasıl daha azına razı olabilmiştim?

Nick'in elleri kasıklarına doğru uzandı, parmakları hafif dokunuşlarla geziniyor, okşuyordu. İnlerek yüzümü boynuna gömdüm. Kemerine uzanıp açtım; ardından fermuarı-nı indirip ellerimi sertleşen erkekliğinde gezdirdim. Beni tekrar öpmeden önce, soluk alıp veriş keskinleşmişti.

Yatak odasına geçerek usul usul, tutkuyla seviştik ve kenetlenip hareket etmeye başlamadan önce bir an aklımdan şu iki kelime geçti: Eve döndüm. Açıklaması zor ama o an öylesine aşına; öylesine rahat ve öylesine doğru bir andı ki, sanki olmam gereken yerde, zamanda ve olmam gereken en doğru insanla birlikteydim.

Ama bunu daha fazla düşünemeyecek kadar kendimi kaybetmekle meşguldüm o sırada ve seviştikten sonra; yatakta yan yana uzanmış, Nick'in kolu omzumda saçlarımı okşarken aklıma bana bir şey söylemek istediği geldi.

Uzanıp burnuna minik bir öpücük kondurdum. "Ee? Bana söyleyeceğin şey neydi?" diye fısıldadım.

Nick gözlerini açtı. "Aslına bakılırsa, söyleyeceğim iki şey vardı."

"Ve?"

Nick kolunu omuzumdan çekip yatağın içinde oturdu ve bana dönüp elimi avuçlarının arasında aldı. "Libby," dedi

-414-

ciddi bir sesle; endişelenmeye başlamıştım. "Biliyorum, büyük olasılıkla bunu duymaya hazır değilsin, ama ben... şey..." Durdu.

"Evet?" dedim, onu cesaretlendinneye çalışarak. Ne söyleyeceği konusunda en ufak bir fikrim yoktu.

"Şey, ben... Ben galiba sana âşık oldum..." Ağzım beş karış açık kalakalmıştım; Nick devam etmeden önce yutkundu. "Tam olarak emin değilim çünkü daha önce hiç âşık olduğumu sanmıyorum ve bu benim için biraz yeni bir duygu. Fakat durmadan seni düşünmekten kendimi alamıyorum ve geçen sefer zamanlamanın doğru olup olmadığını bilmiyordum; yani hazır değildim, ama sanırım artık hazırım ve belki de sen beni istemeyebilirsin; ama sana söylemek * zorundaydım. Çünkü her sabah uyandığımda aklıma gelen ilk şey sensin ve her gece uykuya dalmadan düşündüğüm en son kişinin ve ne diyeceğine dair hiçbir fikrim yok, ama bunları bilmeni istedim."

Kalbim duyduğum bu sözler karşısında; onları Nick söylemiş olduğu için; gümbür gümbür

atarken öylece oturdum. Gözlerindeki duygu yüklü ifadeye baktığımda sözlerinin doğru olduğunu görebiliyordum. Beni sevdiğini biliyordum ve Ed'inki gibi, sahip olduğum potansiyel ya da iyi bir eş olacağım için duyulan bir sevgi değildi; Nick beni ben olduğum için seviyordu.

Birdenbire farkettim ki Nick'e âşık olmayı daha önce hiç düşünmemiş olsam da, bütün doğru koşullar karşımdaydı. Ondan hoşlanıyordum. Onu seviyordum. Arkadaşımdı ve beni güldürebiliyordu. Onunla olmayı seviyordum. İçimi bir sıcaklık kaplamaya başlamıştı. Başka her şeyin canı cehenneme, diye düşündüm. Parasız olmasının, küçük bir odada yaşamasının, istediğimi sandığım şeylere sahip olmamasının canı cehenneme. Bu ilişkiye gireceğim; gittiği yere kadar. Demek istediğim, kimse bu adamla evlenmek zorunda -415-

olduğumu söylemiyor, değil mi?

Hem zaten artık evliliğin her şeyin başı ve her şeyin sonu olduğunu da düşünmüyorum. En azından uzun vadede. Hele Jules ve Jamie'den sonra. Jules'un geçen gün söylediği gibi: "Bu uzun ve zorlu bir mücadele, ama sanırım oraya ulaşacağız." Böyle bir mücadeleye hazır olduğumu hiç sanmıyorum. Henüz değil.

"Nick," dedim, onu öpmek için eğilirken. "Bunu bana daha önce hiç kimse söylememişti. Tam anlamıyla dürüst olmam gerekirse, sanırım benim için aşktan söz etmek konusunda hâlâ biraz erken, ama seninle birlikte olmayı çok seviyorum ve bu ilişkiye bir şans vermek isterim. Yalnızca birlikte olalım ve bakalım, nereye gidecek..."

Yüzünden rahatladığı ve duyduklarından mutlu olduğu anlaşılıyordu.

"Şimdi," dedim merak içinde; bir süre birbirimize sarılıp öpüştükten sonra. "Diğeri nedir?" "Hangi diğeri?"

"Bana söyleyecek iki şey olduğunu söylemiştin." "Alı, evet. Şu haber. Çok önemli bir şey değil," dedi sırtarak. "Kitabım basılıyor!"

-BİTTİ-